

Mưu Sắc

Contents

Mưu Sắc	2
1. Chương 1: Công Chúa Chiêu Quốc	2
2. Chương 2: Chế Nhạo, Trêu Ghẹo	5
3. Chương 3: Bái Phỏng Nhu Phi	9
4. Chương 4: Quỳnh Lang Yến	12
5. Chương 5: Lân Đầu Gặp Mặt	16
6. Chương 6: Mạch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động	19
7. Chương 7: Không Phải Người Lương Thiện	23
8. Chương 8: Đánh Mất Mặt Mũi	27
9. Chương 9: Thư Các Mượn Sách	30
10. Chương 10: Được Người Cứu	34
11. Chương 11: Chọn Phò Mã	37
12. Chương 12: Công Chúa Ra Chiêu	40
13. Chương 13: Ngốc Nghếch Dụ Dỗ	44
14. Chương 14: Mộc Tử Ảnh Hờn Giận	47
15. Chương 15: Nữ Nhân Cũng Diễn Trò	50
16. Chương 16: Ác Độc Tính Kế	53
17. Chương 17: Vi Diệu Ái Muội	56
18. Chương 18: Tử Triền Lạn Đánh	61
19. Chương 19: Cẩn Thận Tính Kế	65
20. Chương 20: Ái Ân (có Thịt)	68
21. Chương 21: Gặp Lại Xấu hổ	70
22. Chương 22: Cường Ép Dụ Dỗ	73
23. Chương 23: Quán Quýt Si Mê Đùa Giỡn	75
24. Chương 24: Chủ Động Rời Cung	78
25. Chương 25: Giương Cung Bạt Kiếm	81
26. Chương 26: Công Chúa Tính Sai	84
27. Chương 27: Giảng Kinh Luận Đạo	87
28. Chương 28: Đổ Máu	91
29. Chương 29: Xuân Tới Lần Hai	94
30. Chương 30: Trong Dục Trì	97
31. Chương 31: Oanh Động Kinh Đô	100
32. Chương 32: Tin Vui Ngoài Ý Muốn	103
33. Chương 33: Tới Phủ Công Chúa	106
34. Chương 34: Lời Đồn Trong Kinh	109
35. Chương 35: Thẳng Thắn Thánh Khẩn	112
36. Chương 36: Thử Thở Lộ Tình Cảm	116
37. Chương 37: Tính Kế	118
38. Chương 38: Mưu Tính Của Hoàng Thượng	121
39. Chương 39: Bí Mật Mưu Sự	123
40. Chương 40: Nhớ Lại Chuyện Cũ	126
41. Chương 41: Mạch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động	129

42. Chương 42: Đại Lễ Tế Trời	132
43. Chương 43: Biến Cố Ở Đại Lễ	135
44. Chương 44: Hứa Hẹn Của Mộc Tử Ảnh	138
45. Chương 45: Hoàng Thượng Tứ Hôn	141
46. Chương 46: Ký Ưc	144
47. Chương 47: Ảnh Tử Thăng Thấn Thành Khẩn	147
48. Chương 48: Oan Tâm Ngôn (lời Thật Lòng)	151
49. Chương 49: Đại Hôn Quy Ân	154

Mưu Sắc

Giới thiệu

Dân chúng Chiêu quốc đều biết, công chúa Lê Thấm được đế hậu sủng ái nhất có ba thứ vô cùng yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muu-sac>

1. Chương 1: Công Chúa Chiêu Quốc

Sương khói lượn lờ bên trong phòng, từng luồng không khí ẩm áp tràn ngập. Những cánh hoa mẫu đơn nổi trên mặt hồ theo cánh tay khuấy nước nhẹ nhàng tản ra rồi trôi đi.

Lê Thấm cầm đóa hoa cúc ở trước ngực lên, cánh hoa ngậm nước nằm trên bàn tay xinh xắn.

Bọt nước tung lên chảy xuống hai bên má theo chiếc cầm tinh tế hội tụ rồi tựa như từng viên châu ngọc rơi xuống, nếu không cũng rơi trên cần cổ xinh đẹp, uốn lượn đọng lại ở xương quai

xanh cuối cùng trở về với hồ hoa. Cánh hoa mẫu đơn xung quanh nàng bởi động tác vừa rồi tản ra sau chậm rãi tụ lại mang theo bọt nước bên trên. Ở hai bên hồ từng chiếc đèn tỏa ánh sáng nhu hòa làm trong phòng tựa như tiên cảnh.

“Bích Chi, Nguyệt Dung, nước lạnh rồi, thêm nước ấm.” Đôi môi Lê Thấm đỏ mọng như phủ lên một lớp chu sa, khóe miệng nhỏ nhắn khẽ động phát ra giọng nói trong trẻo ôn nhu. Trên phần cơ thể lộ ra bên ngoài hiện lên một tầng hồng nhạt, làn da bóng loáng như tơ lụa thượng đẳng làm cho người ta không nhìn được khát khao chạm vào làn da kia, cảm nhận sự tinh tế mềm mại của nó.

“Dạ.” Hai cung nữ đứng đầu hai bên trái phải giạt mình hoàn hồn, vội vàng lên tiếng trả lời. Bích Chi nhỏ giọng phân phó tỷ nữ bên dưới: “Cuốn Vân, người đi lấy thêm nước thơm với cánh hoa mẫu đơn, tốt nhất là mẫu đơn đỏ và mẫu đơn tím, công chúa thích nhất hai loại này.”

“Ngưng Châu, người đến phòng bếp thúc giục Lý ma ma chuẩn bị thêm nước ấm.” Nguyệt Dung cũng thấp giọng lên tiếng, vụng trộm ngắm nhìn công chúa hai tay đang đặt trên thành hồ, khóe mắt mang ý cười. Có thể hầu hạ tiểu công chúa tôn quý nhất Đại Chiêu quốc chính là vinh hạnh to lớn của các nàng. Công chúa là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, tính tình lại vui vẻ hoạt bát hơn nữa còn là một chủ nhân rất tốt.

Trong phòng trang trí vô cùng xa hoa chỉ là một dục trì (ao, hồ để tắm rửa) nhưng rộng tới hai trượng. Đứng hai bên trái phải mỗi bên ba tỷ nữ, mặc váy lụa lộ nửa bộ ngực sữa, hai cung nữ được gọi tên nhanh chóng khoác áo nhận lệnh lui ra ngoài.

Bích Chi và Nguyệt Dung sau khi phân phó cung nữ xong quay đầu nhìn mặt nước trong xanh không một bóng người thì không khỏi ngẩn ra, cánh hoa mẫu đơn vẫn dập dềnh trên mặt nước. Hai người sợ tới mức mất hồn, Bích Chi không nói thêm lời nào lập tức nhảy vào trong. Nào ngờ Bích Chi vừa nhảy vào trong thì phát hiện một đôi mắt đẹp trong suốt đang nhìn nàng, “Thật sự không thể hù dọa hai nha đầu gốc các người, haha.”

Tiếng cười trong veo vang vọng trong phòng.

“Lúc này đã là giờ nào rồi?” Lê Thấm đùa giỡn xong, dựa vào thành hồ thở ra.

“Hồi công chúa, đã sắp đến giờ dậu.” Bích Chi khom người trả lời.

“Sắp đến giờ dậu? Bích Chi, Nguyệt Dung hầu hạ ta thay y phục, không thể để mẫu hậu đợi lâu.” Tươi cười của Lê Thấm chợt tắt, nàng nhanh chóng từ dưới nước đứng lên, gạt bỏ mảnh lụa tắm quần trên người, dáng người lung linh hiện ra. Bích Chi sợ hãi vội vàng khoác áo lên người nàng. Đoàn người vội vã đi đến Phượng Loan Điện của Tiết hoàng hậu.

Người đi đầu một thân lụa tím tua váy màu trắng rủ xuống như tuyết rơi, chân đi một đôi hài thêu hoa mẫu đơn lúc đi lại như ẩn như hiện, tóc đen dài phủ lên áo choàng tựa loại tơ lụa thượng đẳng, khuôn mặt mang theo tia cười yếu ớt, đôi mắt rạng rỡ tỏa sáng, cả người cực kỳ sinh động, từ xa nhìn lại như một cây hải đường tím, trong lúc vô tình tỏa ra hương khí ngào ngạt.

Năm nay là năm thứ hai mươi Kinh Nhân đế Đại Chiêu quốc lên ngôi, cả năm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Kinh Nhân đế hai mươi một tuổi đăng cơ, tại vị hai mươi năm, tuổi gần năm mươi mà dưới gối chỉ có ba nam một nữ. Trưởng tử tức thái tử Lê Nhất nay đang ở Đông cung cùng con gái duy nhất Lê Thấm do Tiết hoàng hậu sinh hạ, còn hai hoàng tử Lê Dân và Lê Đăng phân biệt là con trai duy nhất của Chu quý phi và Nhu phi, cả hai người đều đã được phong vương ban phủ đệ. Bên cạnh Kinh Nhân đế cùng Tiết hoàng hậu lúc tuổi già chỉ có tiểu công chúa Lê Thấm, hai người cực kỳ sủng ái nàng, các vị Vương huynh đối với cô là có cầu tất ứng (chỉ cần đề nghị hiển nhiên đáp ứng). Ngay cả Chu thái hậu quanh năm chỉ chăm chú vào Phật pháp cũng vô cùng yêu quý cô cháu gái thông minh hoạt bát này. Mỗi khi Lê Thấm đến Phật đường đều lấy được từ chỗ Chu thái hậu không ít bảo bối, nào là vòng tay phỉ thúy, ngọc bội vân mây, trân châu Nam Hải...vv...Số châu báu quý hiếm mà công chúa Lê Thấm “vơ vét” có giá trị tương đương với kinh đô Đại Chiêu.

Dân chúng Chiêu quốc đều biết, công chúa Lê Thấm có ba thứ vô cùng yêu thích. Thứ nhất là quế hoa cao, thứ hai là kỳ trân dị bảo còn cái thứ ba rất kỳ quái. Công chúa thích người đẹp, phàm là người hầu hạ bên cạnh công chúa, cung nữ thì nhan sắc phong thái đều mê người ngay cả thái giám cũng là mi thanh mục tú.(nói chung là thanh tú)

Nửa năm sau thì công chúa Lê Thấm vừa tròn 15 tuổi, Tiết hoàng hậu và Kinh Nhân đế chuẩn bị tổ chức lễ cập kê cho nàng vào thượng tị tiết (ngày mùng 3 tháng 3 âm lịch), những ngày gần đây hai người đế hậu bắt đầu lưu ý việc tuyển chọn phò mã.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Lê Thấm cười khanh khách cúi người, không đợi Tiết hoàng hậu miễn lễ thân mình nàng đã nhẹ chuyển đi lên, tay vòng qua ôm lấy cánh tay Tiết hoàng hậu.

“Ở trong cung này con muốn làm sao cũng không có ai trách, nếu để phụ hoàng con nhìn thấy thế nào cũng quở trách con không hiểu lễ nghi.” Tay Tiết hoàng hậu vỗ nhẹ lên đầu con gái, khiển trách, trên mặt lại là nụ cười nhẹ.

“Mẫu hậu gạt người, phụ hoàng và mẫu hậu đau nhi thần còn không kịp như thế nào quở trách nhi thần chứ.” Lê Thấm ôm chặt cánh tay bà, giọng nói mềm mại ngọt ngào.

Tiết hoàng hậu bị lời nói của nàng chọc cho cười to, “Con bé này tính tình nghịch, trừ bỏ bản cung cùng phụ hoàng con còn có ai có thể chịu nổi.”

“Có mẫu hậu là đủ, người khác nhìn nhi thần thể nào nhi thần quan tâm làm gì?” Thanh âm Lê Thấm nhỏ nhẹ, mi mắt sụp xuống, đôi mắt trong veo dâng lên một tầng ảm đạm nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Thấm Nhi, mẫu hậu lần này gọi con đến là vì liên quan đến đại sự của con.” Tiết hoàng hậu nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn nhặn mịn của Lê Thấm cười nói.

Ánh mắt Lê Thấm tối dần, chờ mẫu hậu nói tiếp nào ngờ Tiết hoàng hậu chỉ nhìn nàng cười, không nói thêm.

Lê Thấm yếu ớt hừ hừ hai tiếng, nhẹ nhàng lay cánh tay bà: “Mẫu hậu, người nhanh nói ra đi, nhi thần chờ người, chờ lâu như vậy mà người không nói, người ngoài đều nói là mẫu hậu nuông chiều nhi thần nhưng thực ra rất nhiều lúc đều là mẫu hậu bắt nạt nhi thần.”

Tiết hoàng hậu nghe xong lời này a một tiếng, “Tiểu nha đầu lớn rồi, dám cùng mẫu hậu giở võ mồm.”

“Vậy rốt cuộc mẫu hậu nói hay không nói, không nói thì nhi thần nói trước, nhi thần rất thích đôi chuông ngọc linh lung của mẫu hậu, không bằng mẫu hậu tặng cho nhi thần?” Lê Thấm một hơi nói xong, ánh mắt trông mong nhìn bà rồi lại hướng về phía hòm trang sức ở xa xa.

“Tặc nha đầu, hóa ra con đã sớm có ý đồ với đôi chuông đó, bản cung còn nghĩ sao hôm nay con chịu khó tới đây như vậy.” Tiết hoàng hậu giả vờ hờn giận đẩy bàn tay đang quần quýt lấy mình ra.

“Mẫu hậu thật keo kiệt, bình thường phụ hoàng làm sao mà chịu được chứ?” Lê Thấm thấp giọng than thở.

Tiết hoàng hậu “hờn giận” cuối cùng vẫn vội vàng lệnh tì nữ Diệu Ngọc mang hộp trang sức của mình tới nói với Lê Thấm bên người:

“Thích cái nào thì lấy đi, mẫu hậu không hiểu nổi con thu thập nhiều bảo bối như vậy làm gì.” Nói xong ánh mắt bà vừa bất đắc dĩ vừa dung túng nhìn tiểu công chúa của mình.

Lê Thấm khẽ động khóe miệng, “Xem mẫu hậu nói kìa, quả thực nhi thần rất thích những thứ đẹp dễ đó nhưng không phải thấy cái gì cũng muốn lấy. Những thứ này đều là phụ hoàng ban ấu hậu, nhi thần không dám muốn.”

Mặc dù nói như vậy, đôi tay nhỏ bé vẫn nhanh chóng cầm lấy đôi chuông ngọc linh lung ra khỏi hộp trang sức thu vào trong tay áo.

Tiết hoàng hậu cười thầm nhưng nhớ tới chuyện muốn nói nên sắc mặt chuyển nghiêm túc.

“Thấm Nhi, không bao lâu nữa con sẽ cập kê. Về sau cùng phò mã ở phủ công chúa, mẫu hậu không thể ngày ngày gặp con. Nhưng chỉ cần Thấm Nhi nhớ mẫu hậu và phụ hoàng thì lúc nào cũng có thể vào cung thăm.”

Cảm thấy ngữ điệu của mình có vẻ trầm trọng, Tiết hoàng hậu nở nụ cười nhẹ, vuốt ve tóc Lê Thấm, “Phủ công chúa sắp hoàn thành rồi, chính là phủ đệ lần trước mẫu hậu chỉ cho con, cách hoàng thành không xa, khung cảnh xung quanh cũng coi như yên tĩnh. Thấm Nhi có muốn xem lần tới mẫu hậu cùng con đi.”

Một bàn tay của Lê Thấm còn đang nhẹ nhàng vuốt ve hộp trang sức, nghe xong lời này động tác trên tay ngừng lại, có phủ công chúa biểu hiện nàng đã lớn, cũng nên tuyển phò mã.

Nhưng một chút nàng cũng không muốn ta khỏi cung, lại không nghĩ sẽ rời xa mẫu hậu.

“Thời gian trôi thật nhanh, nhi thần vốn nghĩ còn nhiều thời gian ở bên mẫu hậu.” Lê Thấm chu miệng nói, đem hộp trang sức giao cho cung nữ Diệu Ngọc đứng một bên.

Diệu Ngọc vô tình nhìn lên thấy ánh mắt công chúa trong lòng không khỏi rơi lộp bộp, vội vàng cúi đầu. Ánh mắt ảm đạm, cảnh cáo, lạnh lùng giống một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào lòng nàng.

“Mẫu hậu luyện tiếc nhất là con, tuyển phò mã cũng nhất định sẽ chọn cho con người tốt nhất.” Tiết hoàng hậu sủng nịch nhìn nàng, “Phụ hoàng con có ý tại Quỳnh Lang yến lần này để tự con lưu ý quan sát, nhất là nhóm sĩ tử thi đình xuất sắc năm nay.”

Lê Thấm nga một tiếng, “Nhi thần hiểu được.”

Ba tháng sau khi kết thúc kỳ thi đình không lâu, Kính Nhân để tựa như mọi năm tổ chức yến tiệc ở điện Quỳnh Lang, cho tam giáp đứng đầu thi đình và hai mươi sĩ tử dẫn đầu thi hội tham gia dự tiệc. Quan thất phẩm cũng có thể đến dự, quan viên tứ phẩm được mang theo gia quyến, các mệnh phụ phu nhân và các tiểu thư đều theo Tiết hoàng hậu che một bức rèm phía trước.

Nghe nói trạng nguyên năm nay Hàn Mộc Tử tài năng hiếm có, bộ dáng tuấn mĩ vô cùng, ánh mắt Lê Thấm chỉ lướt qua sau đó tiếp tục khôi phục vẻ mặt không chút để ý.

Tiết hoàng hậu thấy nàng không có hứng thú nên trêu ghẹo: “Không phải Thấm Nhi thích nhất người đẹp sao, nay sắp gặp được nhiều người đẹp như vậy sao trông con còn có vẻ ủ rũ?”

Lê Thấm nhướn mi, làm như thật trả lời: “Túi da có đẹp nhưng chắc gì tâm hồn bên trong đã sạch sẽ, con vẫn nhớ kỹ câu nói này của quốc sư khi giảng đạo ở Tường Vân tự.”

Tiết hoàng hậu khẽ nhún mày, nghiêm nghị nhắc nhở: “Quốc sư không thích có người làm phiền, sau này con đừng đến quấy rầy ngài ấy.”

Lê Thấm ai oán kêu: “Mẫu hậu đổ oan cho nhi thần, quốc sư đại nhân lớn lên trông thế nào nhi thần cũng không biết. Ngày ấy ở Tường Vân tự nghe giảng đạo, các mệnh phụ phu nhân cùng các tiểu thư quan lại trong kinh thành đều đi nhưng khi giảng đạo cho nữ tử, xung quanh quốc sư đều được màn che bao quanh, mọi người có ai có thể nhìn thấy diện mạo của ngài ấy. Trừ lần đó ra, con rất ít quấy rầy quốc sư, chỉ có lần trước trong lòng con có một số chuyện khó hiểu nên đến cung Tuyệt Trần hỏi xem, không ngờ quốc sư đại nhân lại trả lời cặn kẽ.”

Nói đến vị quốc sư Mộc Tử Ảnh này cũng là chuyện bắt đầu từ nhiều năm trước. Đại Chiêu quốc chưa bao giờ mưa thuận gió hòa hoàn toàn, năm năm trước kinh thành khô cạn nước, liên tục hai năm không có mưa, tình thế vô cùng nghiêm trọng.

Kính Nhân để cứ cách bốn năm ngày lại làm lễ tế trời cầu mưa nhưng vẫn không có thay đổi. Chu thái sư cùng quần thần trong triều thượng tấu nên khẩn cấp dời đô nhưng Kính Nhân để không đồng ý.

Quần thần giằng co căng thẳng, Kính Nhân để sai người dán bố cáo triệu tập kỳ tài dị sĩ trong thiên hạ có thể giải trừ tai kiếp này. Kính Nhân để vốn chỉ ôm hy vọng nhỏ nhoi nhưng không ngờ có một người tựa tiên nhân xuất hiện nhận việc này.

Người này tên gọi Mộc Tử Ảnh, mặc dù trên người chỉ một thân áo vải trắng mộc mạc nhưng dung mạo tuấn mĩ vô cùng. Kính Nhân để kinh ngạc cứ ngỡ đây là người trên trời phái xuống bởi sau khi lập đàn tế trời xong quả nhiên có mưa to.

Việc này từ đó về sau trở thành một đoạn truyền kỳ mà người này cũng bị Kính Nhân để cố gắng giữ lại. Rốt cuộc Kính Nhân để vì giữ lại Mộc Tử Ảnh nên để hẳn chọn một hành cung trong kinh thành ở, về sau hành cung này được đặt tên là cung Tuyệt Trần. Cả tòa cung cùng với Mộc Tử Ảnh rất giống nhau, nơi đó có một hồ nước rộng lớn trong trẻo sạch sẽ làm người ta không dám khinh mạn.

Kính Nhân để ban Mộc Tử Ảnh làm quốc sư Đại Chiêu quốc, mặc dù không có thực quyền nhưng cũng là dưới một người trên vạn người, hưởng tôn sùng khắp thiên hạ.

“Nếu không phải phụ hoàng con cố ý giữ quốc sư lại thì ngài ấy đã sớm đi khắp thiên hạ, cứu vớt chúng sinh. Một người tựa tiên nhân như vậy mà bị bó hẹp ở trong hoàng cung nhỏ nhỏ này, phụ hoàng con xử lý chuyện này thật không ổn.” Tiết hoàng hậu thở dài.

“Không phải tiên nhân cũng bị mọi người phóng lên thành tiên nhân.” Lê Thấm bĩu môi, ánh mắt sáng trong veo, hiển nhiên đã được gọi lên hứng thú.

2. Chương 2: Chế Nhạo, Trêu Ghẹo

Dứt khỏi suy nghĩ miên man, Tiết hoàng hậu nhẹ giọng nhắc nhở:

“Thấm Nhi, nghe phụ hoàng con nói, vị trạng nguyên năm nay tướng mạo thượng thừa, không chừng lại hợp với con. Đến lúc đó, phụ hoàng con ra thánh chỉ, hẳn làm sao mà không ngoan ngoãn cưới con cho được?”

Lê Thấm ngẩn ra, gất giọng: “Mẫu hậu, chẳng lẽ người cảm thấy nhi thần gả không được sao? Nhi thần là nữ nhi của phụ hoàng và mẫu hậu, là tiểu công chúa tôn quý của Đại Chiêu quốc, làm sao có thể buồn phiền vì chuyện phò mã, làm sao có thể để phụ hoàng hạ thánh chỉ cưỡng ép người khác? Nếu người đó không thích nhi thần, nhi thần bắt người đó lấy mình, về sau chính là khổ không kể hết, thế chẳng thà cả đời không lấy chồng.”

“Con ta không còn nhỏ nữa, xem ra đã thật sự trưởng thành rồi.”

Tiết hoàng hậu cười mỉm, bà vừa rồi chỉ thuận miệng nói, nào có ý bắt ép người khác làm phò mã, phu quân tương lai của Thấm Nhi nhất định phải là người cùng con bé có thể cầm sắt cùng mình(*), tình chàng ý thiếp, như thế bà mới có thể yên lòng.

Rời khỏi Phượng Loan điện, đoàn người bước đi khá xa, Lê Thấm chợt dừng bước, nhìn sâu vào Phượng Loan điện ánh vàng huy hoàng đằng xa xa, đôi mắt trầm xuống, nhỏ giọng phân phó cung nữ Bích Chi đứng phía sau:

“Cung nữ Diệu Ngọc bên người mẫu hậu, người tìm người giám sát chặt chẽ người này, nàng ta không phải là một người đơn giản đâu.”

Bích Chi vội vàng gật đầu, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nàng không hề phát hiện thấy Diệu Ngọc tỷ tỷ có gì xấu. Tính tình công chúa càng ngày càng khó đoán, đôi mắt khôn khéo của người như nhìn thấu kẻ khác.

Từ chỗ Lê Thấm tới Phượng Loan điện không được coi là gần, phải xuyên qua một hành lang dài cùng với mấy vườn hoa. Bây giờ vừa đúng cuối tháng ba đầu tháng tư, hải đường đã gần tàn, tú cầu phai nhạt sắc, đỗ quyên chớm nở, thực được khoe sắc, đủ loại sắc màu rực rỡ trông rất đẹp mắt, lại thêm rường cột(*)chạm trổ khéo léo tinh tế, đình đài lầu các, quả thật là cảnh đẹp khiến người ta không thể không trầm trồ tán thưởng.. Chỉ tiếc Lê Thấm xem không dưới ngàn lần, đã sớm chán ngấy.

Nhớ tới không lâu sau đó nàng phải kết hôn rồi rời khỏi hoàng cung, tâm tình Lê Thấm không khỏi phiền muộn, bỏ qua đường lớn, nàng chỉ chọn đường nhỏ mà bước.

Bỗng nhiên xa xa vang lên tiếng đàn thánh thót, Lê Thấm dừng bước, lắng tai nghe. Bình thường nàng vẫn thường nghe nhạc công trong cung đàn, phần lớn đều là những âm thanh phiền chán không dứt kéo dài, tiếng đàn trong trẻo như vậy rất ít khi nghe được, không biết vị phi tần nào trong cung đạt đến tài nghệ bậc này.

Chăm chú nghe liền phát hiện nơi tiếng đàn phát ra không ở trong cung mà còn truyền qua một vườn hoa rồi chặn bởi một bức tường. Người đánh đàn nhất định ở sau bức tường ấy.

Bích Chi và Nguyệt Dung, cả hai người đều nghe đến say mê chợt thấy công chúa chuyển hướng đi đến chỗ bức tường đằng xa kia, vội vàng chấm dứt tâm tư thưởng thức tiếng nhạc mà theo sát ngay sau đó.

Lê Thấm đứng sát vào bức tường, hai tay đặt sau lưng, thanh thoi đi qua đi lại, hai mắt hơi nhắm, một bộ dáng cực kì hưởng thụ. Nghe thấy tiếng đàn này, trong lòng Lê Thấm cảm thấy thoải mái rất nhiều, nàng khe khẽ hát theo tiếng nhạc rồi khẽ mỉm cười.

Mới râm rì được nửa câu đột nhiên xung quanh nổi lên một trận gió lớn, một tờ giấy Tuyên Thành(*) từ phía bên kia bức tường bay tới, phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thấm, dính vào mặt nàng.

Lê Thấm hít vào thở ra hai ngụm khí lớn, tờ giấy dính ở chóp mũi cũng theo đó dính chặt hơn. Một tiếng hét vang lên, Lê Thấm tức giận gạt tờ giấy rơi xuống, tay sờ lên mặt. Quả nhiên trên tay dính đầy mực nước, lại nhìn xuống trang giấy, vẽ đúng hai vị môn thần thượng cổ Thần Đồ Uất Lũy(*).

Khuôn mặt phấn nộn của Lê Thấm lem đầy mực nước, mực đen loang lổ cùng màu trắng mịn của làn da khiến khuôn mặt của nàng trông rất buồn cười. Lửa giận trong lòng Lê Thấm bùng cháy.

Bích Chi và Nguyệt Dung che miệng hô nhỏ một tiếng, Bích Chi vội vàng cầm khăn, la lên:

”Công chúa, nô tì giúp người lau mặt.”

“Không cần.” Lê Thấm thản nhiên nói, tay nắm chặt khăn, vò nó trong lòng bàn tay, con ngươi tối tăm nhìn chăm chăm bức tường trước mặt rồi vụt sáng lóe lên. Bên tường tiếng đàn không những không ngừng lại mà còn cao vút hơn.

“Bích Chi, Nguyệt Dung, hành cung bên kia nhìn rất lạ mắt, các người có biết ai ở trong đó không?!”

Lê Thấm che miệng hỏi, bức họa trong tay bị ngón tay ngọc tinh xảo vạch ra vài nếp nhăn, diện mạo hai vị môn thần uy vũ vì thế càng trở nên dữ tợn hơn nhiều.

“Hồi công chúa, hành cung này vốn là nơi tiếp đón sứ thần ngoại quốc, khung cảnh yên tĩnh, sau hoàng thượng đặc biệt ban cho quốc sư, quốc sư tự mình đặt lại tên, gọi là Tuyết Trần cung.” Nguyệt Dung đáp.

Thấy công chúa thoáng ngần ra, Bích Chi lại bổ sung: “Phía tây Tuyết Trần cung giáp với hậu cung. Bên kia bức tường chỉ là một góc nhỏ ở phía tây, phải nói là rất nhỏ, rất ít người đi qua nơi này, công chúa cảm thấy lạ mắt cũng là bình thường.”

Không chỉ vậy, Kính Nhân để còn hạ lệnh không cho người bên ngoài tùy ý đến gần Tuyết Trần cung, để tránh quấy nhiễu tiên nhân.

Khóe miệng Lê Thấm cong lên, không nghĩ tới lại là hần.

Muốn thoát li trần thế, làm một cao nhân cái gì cũng không quan tâm sao? Ta lại không cho người được như ý đấy. Lê Thấm nhắm mắt thầm nghĩ.

Lê Thấm bước lên trước hai bước, mặt đối mặt với bức tường dày phía trước, hét to: “Quốc sư đại nhân quả thật có nhã hứng, tiếng đàn này du dương dễ nghe, làm cho người ta cảm thấy thật thư thái như đang bước vào cõi tiên. Chỉ đáng tiếc_____” Âm điệu Lê Thấm ngân cao “Hay thì rất hay nhưng lại có tì vết, thật sự đáng tiếc.”

Tiếng đàn bên tường chợt im bặt.

Xung quanh yên ắng lạ thường, trên cao ngẫu nhiên rơi xuống vài đoá hoa, dính vào vạt áo, mùi hoa thoang thoang thấm vào trong xiêm y.

Hai người Bích Chi và Nguyệt Dung sững sờ đứng tại chỗ, vẻ mặt kinh ngạc. Mọi người đều nói công chúa Lê Thấm mỹ mạo nổi danh thiên hạ kỳ thực chỉ như cái gối thêu hoa, ngoài khuôn mặt khuyên quốc ra thì chẳng còn gì nữa, mấy lời này đều không phải tin đồn vô căn cứ.

Công chúa Lê Thấm mặc dù có danh sư trong cung chuyên môn chỉ dạy nhưng thứ nào công chúa cũng chỉ dừng lại ở mức “gà mờ”. Nói dễ nghe là cầm kỳ thi họa đều chỉ biết sơ qua, nói khó nghe thì chính là cầm kỳ thi họa thứ nào cũng không thông. Vậy mà, công chúa “gà mờ” lại cao giọng chê bai quốc sư “thạo cầm”, Bích Chi và Nguyệt Dung sững sờ kinh hãi.

(*) cầm sắt cùng minh: vợ chồng hòa hợp như đàn sắt đàn cầm hòa vào nhau.

(*) rường cột:cột ngấn, phía trên đỡ lấy xà nhà.

(*)Giấy Tuyên Thành: Khi nói đến giấy dùng trong thư pháp (và cả quốc họa), người ta sẽ nhắc tới ngay giấy Tuyên. Giấy Tuyên (hay còn gọi là Xuyến chỉ) bắt nguồn từ huyện Kinh, tỉnh An Huy (vốn thuộc Ninh Quốc Phủ) , đã có lịch sử tới 1500 năm.

Giấy Tuyên ra đời vào đời Đường. Vùng sản xuất chính là huyện Kinh và cả các vùng phụ cận như Tuyên Thành, Thái Bình (nay thuộc quận Hoàng Sơn, thành phố Hoàng Sơn).

Đến đời Tống, toàn bộ ngành sản xuất giấy dần dần tập trung ở huyện Kinh. Vì vùng này thuộc địa phận quản hạt của Ninh Quốc Phủ, chính quyền đóng tại Tuyên Thành, Tuyên Thành lại là nơi tập trung phân chia buôn bán giấy, cho nên người ta gọi loại giấy này là giấy Tuyên.

Giấy Tuyên được chế tạo từ Thanh Đàn có tính chất dai, phẳng mịn nhưng không trơn, trắng muốt như ngọc, vân giấy trong suốt, nét mực rõ ràng, vò gấp không nát, sức hút nước nhanh, không biến chất trong thời gian dài. Vì giấy Tuyên có khả năng chống lão hóa, không biến màu, ít bị mối đục, tuổi thọ cao cho

nên còn được gọi là “Chỉ trung chi vương, thiên niên thọ chỉ” (Vua của các loại giấy, là loại giấy có tuổi thọ nghìn năm).

(*)Thần Đồ Uất Lũy: Theo phong tục cổ xưa, cứ năm hết tết đến, người ta lại dán hình hai ông Tướng trông hình dung gớm ghiếc gọi là để trừ tà.

Hai vị thần đó thường được gọi là Thần Đồ Uất Lũy. Theo nhiều sử sách Trung Hoa cho biết, trên núi Độ Sóc ở biển Đông, có một cây đào thần kỳ, có hai vị thần tên gọi Thần Đồ và Uất Lũy chuyên cao quản lũ quỷ dữ, con quỷ nào quậy phá quá thì bị hai thần trói lại bên cây đào cho hổ ăn. Sau đó, hoàng đế sai người lấy gỗ đào tạc hình Thần Đồ, Uất Lũy và con hổ, lại gài dây thừng bằng sậy vào đó rồi để bên cửa để trừ tà đuổi quỷ, tục gọi là Môn thần (thần canh cửa).

Lúc sau, một giọng nói dễ nghe từ phía bên kia truyền tới: “Chỉ là rảnh rồi quá sinh ra nhàm chán, thú vui tự tiêu khiển thôi, cũng không có chú tâm vào nhiều.”

Lê Thấm chợt cảm thấy một dòng nước mềm mại phủ lên tim mình, trong suốt ngọt lành, làm cho người ta không nhịn được muốn nếm thử. Đó hẳn là một nam tử tựa như ngọc, Lê Thấm thầm nghĩ, nhưng mà loại người không nhiễm hạt bụi trần nào, không quần tới nhân gian khói lửa vẫn là khó gặp nhất. Trên đời này không có người đó, mà cũng chưa từng có. Đôi mắt Lê Thấm sâu thẳm, cười nhẹ.

“Ta đã quên quốc sư là trích tiên mặc kệ thế sự, là ta nhiều chuyện, quốc sư đại nhân cứ tiếp tục nhã hứng, chúng ta dời đi ngay sẽ không quấy rầy nhã hứng của ngài.”

Câu nói của Lê Thấm một câu đa nghĩa, trong mềm nhẹ có thanh thúy, trong thanh thúy có sắc bén làm người nghe không khỏi nhú mào.

“Bích Chi, Nguyệt Dung, còn thất thần ở đó làm gì, chúng ta vừa quấy nhiễu nhã hứng của quốc sư đại nhân, còn không nhanh chút rời đi.”

Lê Thấm liếc mắt nhìn hai người phía sau, vừa nói xong liền nâng lên làn váy, xoay người chuẩn bị rời đi, khoe miệng cong cong tiết lộ tâm tình lúc này của nàng.

Bích Chi cùng Nguyệt Dung nhìn nhau, bước theo sau Lê Thấm, trong lòng bàn tay vì công chúa mà đổ mồ hôi lạnh: Dám nói chuyện với quốc sư đại nhân như thế, phóng mắt cả kinh thành chỉ sợ cũng chỉ có một mình công chúa Lê Thấm thôi. Cũng may hoàng thượng và hoàng hậu không biết công chúa vừa mạo phạm quốc sư, nếu không công chúa chỉ sợ trốn không thoát khỏi trừng phạt.

Vừa bước đi được chừng sáu bảy bước, giọng nói như tiếng nước chảy róc rách kia lại vang lên mang theo nụ cười thần nhiên: “Công chúa đã biết chỗ sai sót trong khúc nhạc, không ngại nói một câu, ta ngày ngày đánh đàn vẽ tranh, tuy chỉ là thú tiêu khiển nhưng nếu muốn làm tốt hơn e là không thể.”

“Ồ?” Thanh âm Lê Thấm ngân cao, trên mặt nở nụ cười thỏa mãn, “Quốc sư đại nhân không sợ ta quấy rầy nhã hứng của ngài sao, chỉ sợ ta vừa nói, không chừng ngài lại thẹn quá mà không dám đánh đàn nữa.”

“Phốc_____” Bên tường truyền đến tiếng cười không kìm được của một người khác, ý thức được mình vô lễ, người nọ vội vàng ngừng cười.

Nguyệt Dung hé miệng cười trộm, lại gần nói nhỏ vào tai công chúa, “Công chúa, người vừa cười là người hầu Triệu Ly bên cạnh quốc sư, lần trước nô tỳ và Bích Chi đã gặp qua hắn.”

Lê Thấm hiểu rõ gật gật đầu.

“Quốc sư đại nhân xác định muốn ta nói sao?” Lê Thấm cười hỏi một câu.

Yên lặng một lát, bên tường mới truyền đến tiếng đáp: “Không sao, người cứ nói thẳng.” Lúc này đây, trong lời nói, ý cười càng thêm sâu sắc hơn vài phần, dòng nước trong suốt róc rách chảy kia dường như được mặt trời chiếu rọi, ánh lên khiến người nghe thư thái, không tự giác trở nên lười nhác.

Khoe miệng Lê Thấm cong lên, cười vui vẻ: “Nhưng làm sao bây giờ? Ta bỗng nhiên không muốn nói nữa.”

Dứt lời, tay vo bức họa môn thần thành quả cầu, ngắm nghía một chút, thấy sức nặng đã đủ, cánh tay mạnh mẽ vung lên, quả cầu giấy ở trong không trung vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp, rơi sang phía bên kia bức tường.

“Quốc sư đại nhân, ngài nên về luyện tập thêm, bức họa môn thần này quá kém, lần sau chớ mang nó ra kéo mắt mặt, xấu hổ, ha ha, ha ha a...” Tiếng cười thanh thúy vang lên so với tiếng đàn còn réo rắt hơn. Lời vừa dứt, Lê Thấm nâng làn váy nghênh ngang rời đi.

Bích Chi và Nguyệt Dung vẫn còn trong khiếp sợ chưa kịp hoàn hồn, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh. Công chúa, người nói như vậy với quốc sư, chính xác là người không muốn sống nữa sao?

Nghe đồn quốc sư Mộc Tử Ảnh không những tinh thông làm phép, lập đàn mà còn có thể liên hệ với thần tiên, thay đổi số mệnh. Nếu công chúa khiến quốc sư không thoải mái, khó có gì bảo đảm người sẽ không bị lực lượng siêu nhiên nào đó âm thầm ngáng chân

Tuy quốc sư đại nhân được dân chúng tôn làm tiên nhân nhưng công chúa mới là chủ nhân thật sự của các nàng. Hai người họ nhất định sẽ bảo vệ công chúa, che chở người, khiến người không bị nửa điểm thương tổn nào.

Quyết định xong, Bích Chi thấp giọng khuyên: “Công chúa, vừa rồi cử chỉ của người có điểm vô lễ, chộc giân quốc sư đại nhân sẽ không tốt.”

Lê Thấm nghi hoặc quay đầu nhìn Bích Chi, “Quốc sư đại nhân được mọi người xưng tụng là tiên nhân, nếu ngay cả chút lỗi nhỏ ấy cũng không thể chấp nhận thì đúng là đáng chê cười.”

“...Phòng bị trước cũng không phải chuyện xấu.” Bích Chi nhẹ nói.

Nguyệt Dung không cho là đúng cười đáp lại: “Bích Chi, nguội lo lắng nhiều quá đó. Hai năm trước, công chúa trượt chân rơi xuống nước, hoàng thượng không chỉ tuyên Trang thái y là thái y giỏi nhất trong thái y viện tới mà còn mời quốc sư tự mình lập đàn cúng, loại trừ khí độc trên người công chúa. Vừa rồi, Nhu phi nương nương bị bệnh mấy ngày, hoàng thượng lại tự mình đi mời quốc sư, quốc sư không nói hai lời liền từ chối, chỉ nói sinh tử do trời định không phải do ngài ấy. Quốc sư đại nhân đối với công chúa rất khác biệt.” Nguyệt Dung tỏ vẻ chắc chắn.

Lê Thấm ánh mắt chợt lóe, tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Phụ hoàng vì Nhu phi nương nương bị phong hàn nhẹ mà tự mình ời quốc sư sao?” Hỏi xong, bàn tay nàng trong ống tay áo nắm chặt lại, trong mắt sáng ngời bắt đầu nổi lên.

Nguyệt Dung vẫn chưa nhận thấy có gì không ổn, tỏ vẻ khẳng định gật gật đầu, “Hồi công chúa, Hoàng thượng quả thật là tự mình tới cung Tuyết Trần, chỉ mang theo một mình Vương công công.”

Bích Chi lặng lẽ kéo vạt áo Nguyệt Dung, nhẹ nhàng lắc đầu. Nguyệt Dung trong giây lát ý thức được cái gì, vội vàng ngậm miệng.

Lê Thấm cười nhẹ, “Hồi cung! Đã lâu ta chưa tới thăm Nhu phi nương nương, phải rửa mặt chải đầu lại mới có thể ... đến thăm an Nhu phi được.”

3. Chương 3: Bái Phỏng Nhu Phi

Long Vân điện.

Trong lòng Nhu phi kinh ngạc, công chúa Lê Thấm trừ Tiết hoàng hậu mẹ đẻ của mình ra, đối với những nữ nhân hậu cung khác chưa từng ột sắc mặt hòa nhã nào, hôm nay là cơn gió quái ác nào lại đưa vị tiểu phạt gia này đến đây?

Nhu phi nở nụ cười ôn hòa, “Thấm nhi sao đột nhiên nhớ đến Long Vân điện của bản cung, hại ta còn tưởng bản thân nhìn nhầm.”

“Nhi thần nghe nói Nhu phi nương nương mấy ngày trước nhiễm phong hàn nên tới đây thăm người, chẳng lẽ Nhu phi nương nương nhìn thấy nhi thần tới đây không vui sao?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Lê Thấm khê cong, khuôn mặt tràn đầy ý cười, đôi mắt sáng trong trẻo, như là ánh trăng in trên mặt nước trong đêm, tỏa sáng mà đẹp dễ.

Nhu phi sưng sốt, thầm nghĩ: Vị công chúa không phân rõ phải trái này lại muốn giở trò gì đây?

“Thấm nhi đến thăm ta, ta đương nhiên vui mừng, tùy ý ngồi đi, ở chỗ ta không cần câu nệ.”

Nhu phi cười vô cùng thân thiết, liếc mắt sang bên cạnh nói, “Diễn nhi, còn không mau tới phòng bếp dọn Quế ma ma nhanh làm quế hoa cao.”

Lê Thấm theo sau Nhu phi ngồi xuống, nhìn xung quanh một hồi lâu làm cho Nhu phi cả người không được tự nhiên.

“Nhi thần trông thấy sắc mặt nương nương quả thật không bằng trước kia. Vừa may ở chỗ nhi thần cũng có mấy cây sâm tuyết trăm năm, đợi lát nữa sau khi trở về sẽ sai Bích Chi đưa tới, để nương nương bồi bổ thân mình.”

Nhu phi nghe được trong lòng lộp bộp nhảy dựng, ai mà chẳng biết vật báu của công chúa Lê Thấm đều được nâng coi như tính mạng, bây giờ con bé lại muốn tặng bà sâm tuyết trăm năm bồi bổ cơ thể?

Phải thừa nhận, vị công chúa Lê Thấm này như ngọn lửa đốt cháy lòng Nhu phi, nóng hơn nữa sẽ thành nung chín. Nha đầu này còn chưa nháo xong mà Nhu phi đã không nhịn được ghen một bụng khó chịu, cứ bị uy hiếp khiến trên không ra trên dưới không ra dưới thế này thật không thể chịu nổi.

“Tâm ý của Thấm Nhi bản cung nhận, chỉ là ta thật sự không cần dùng đâu, một bệnh phong hàn nhỏ mà dùng sâm tuyết trăm năm, thân thể của ta chẳng phải so với thái hậu còn được chiều chuộng hơn sao, Thấm Nhi con đây là có lòng tốt mà lại thành chuyện xấu nha.” Ý cười trên mặt Nhu phi nhẹ nhẹ, giọng nói cũng hiền hòa, cả người tựa như một đóa sen mới nở.

Trong lòng khó chịu mà biểu cảm vẫn còn ý nhị, ôn nhu được như thế, khó trách mẫu hậu nhắc tới bà ta thì trong lòng lại không thoải mái, Lê Thấm nghĩ thầm. Chỉ có điều, nếu là bệnh phong hàn nhỏ, phụ hoàng vì sao còn cố ý đến cung Tuyết Trần, bệnh phong hàn này thật đúng là...nhỏ.

“Như vậy xem ra nhi thần đã không suy nghĩ cẩn thận rồi, may mà Nhu phi nương nương nhắc nhở nhi thần, nhi thần mới không có làm ra chuyện sai lầm.”

Thanh âm của Lê Thấm càng thêm mềm mại, cùng với bột gạo giống nhau, làm cho Nhu phi không nhịn được cắn vào lưỡi. Chỉ tiếc, bột gạo này có độc, hơn nữa là kịch độc. Số người trong cung bị tiểu công chúa trước mắt này tính kế còn ít sao? Chỉ sợ đã đủ để vây quanh Long Vân điện của bà vài vòng rồi.

Nhu phi không biết vị tiểu công chúa này tính toán cái gì, hai người hư tình giả ý hàn huyên nửa ngày, quế hoa ang lên hơn phân nửa vào trong bụng Lê Thấm.

Nhu phi nhìn vào bụng nha đầu kia, lại phát hiện rất thon nhỏ, trong lòng không khỏi hâm mộ. Bà năm nay đã qua tuổi thiếu nữ, chỉ ăn nhiều hơn một chút là đã mập ra, nên không bao giờ dám ăn các món điểm tâm ngọt, bụng cũng chưa bao giờ có một bữa no.

“...Nhu phi nương nương, nhi thần đến Long Vân điện thực ra là có chuyện muốn nhờ.” Hai ngón trỏ trên tay Lê Thấm đảo qua đảo lại, một bộ dạng khó có thể mở lời.

Nhu phi thừa dịp nàng không chú ý, liếc mắt khinh thường, tiểu phật gia còn có lúc thẹn thùng xấu hổ sao? Nhưng trong lòng lại thoải mái thở ra, có việc muốn nhờ là tốt rồi, nếu nha đầu này nói muốn đến thăm bà mới thật sự khiến người ta phải lo lắng, chuyện này cùng với việc công chúa Lê Thấm muốn tặng bảo vật cho người khác cũng giống nhau, không thực tế chút nào.

“Nhi thần nghe nói, vài ngày trước Giang Nam tiến cống ba viên Minh Nguyệt Châu, phụ hoàng giữ một viên, mẫu hậu một viên còn viên thứ ba được ban cho Nhu phi nương nương.” Lê Thấm giơ ngón tay lên đếm.

Sắc mặt Nhu phi biến đổi, chẳng lẽ tiểu công chúa muốn đánh chủ ý lên bà, muốn xin bà Minh Nguyệt Châu sao? Hoàng thượng cùng hoàng hậu mỗi người một viên, hai người đó đều cực kỳ yêu thương nàng, tiểu nha đầu này nếu thích như vậy thì nên cầu xin hoàng thượng hoặc là hoàng hậu mới đúng, đến chỗ bà làm gì?

Ngay sau đó, quả nhiên...

“Nhi thần cực kì thích viên Minh Nguyệt Châu này, lúc trước đã được mẫu hậu cho viên của người nhưng sau đó lại nghe nói Minh Nguyệt Châu có hai loại thư(cái) và hùng(đực), khi hai viên thư - hùng ở cùng một chỗ vào buổi tối có thể phát ra ánh sáng tựa như trăng tròn. Phụ hoàng đối với mấy chuyện này luôn không có hứng thú, căn bản không để ý mà đã ban cho nương nương viên hùng. Nhi thần thật sự không đành lòng để hai viên Minh Nguyệt Châu thư - hùng phải chia cách, Nhu phi nương nương có thể cho nhi thần viên hùng của người được không? Nhi thần đem đến đây mấy cây trầm mà hoàng nãi nãi thường cho nhi thần, giá trị của chúng không hề kém so với Minh Nguyệt Châu, Nhu phi nương nương có thể thông cảm, cùng nhi thần đối được không?” Lê Thấm nũng nịu năn nỉ nói, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím lại, thoạt nhìn cực kì khả ái.

Nhưng một chút cũng không đáng yêu, Nhu phi trong lòng oán hận nghĩ.

“Thấm Nhi à, không phải ta không nghĩ cho con, chẳng qua Minh Nguyệt Châu này là phụ hoàng con ban cho ta, nếu ta tùy tiện tặng con, chẳng phải đã tổn hại thánh ân sao? Nếu là đồ của bản thân ta, đừng nói một viên Minh Nguyệt Châu, mà chỉ cần con xem trọng đồ gì ở đây ta đều cho con hết.” Nhu phi khó xử nói.

Nghe xong lời này, khuôn mặt rối rắm của Lê Thấm nổi lên nếp uốn trên trán, nàng đau khổ đáp: “Là nhi thần không hiểu chuyện khiến Nhu phi nương nương phải khó xử rồi.”

Nhu phi cười khẽ hai tiếng, không nói gì, tay đưa lên cầm lấy ly trà trên bàn uống một ngụm. Lê Thấm cũng không định dây dưa tiếp, tay với miếng quế hoa cao cuối cùng trong đĩa, ăn xong thì chậm rãi đứng lên.

“Nương nương, hoàng hậu nương nương cho người đưa được thiện tới.” Cung nữ Điền Nhi bưng lên một bát tổ yến rồi lui xuống, đứng một bên chờ sai bảo.

Lê Thấm lấy khăn tay lau khước miệng còn dính điểm tâm, nghe thấy thế thì dừng tay lại, động tác chà lau không khỏi chậm lại. Tay cầm khăn nhẹ nhàng đặt trên đôi môi như thể vuốt ve, đôi mắt cũng là vụt sáng.

Nhu phi liếc mắt nhìn nàng một cái, nói với Điền Nhi đang cúi đầu một bên: “Đứng đó làm gì, còn không mau lại đây, hiếm khi nào tỷ tỷ có lòng đưa tới được thiện thượng đẳng, bản cung muốn nhân lúc còn nóng ăn luôn, như vậy mới không uổng phí tâm ý của tỷ tỷ.”

Trong lòng Lê Thấm cười lạnh một tiếng, người làm như mẫu hậu cũng như các người quý kế đa đoan, suốt ngày phòng nọ phòng kia.

“Ồ, thì ra mẫu hậu đã đưa tới sao!” Lê Thấm kinh ngạc hô nhỏ một tiếng, cười giải thích với Nhu phi:

“Hôm nay lúc nhi thần tới thỉnh an mẫu hậu, người có nhắc đến thân mình của nương nương không được khỏe, nhi thần mới biết mà tới thăm. Mẫu hậu còn nói, sẽ sai người đưa được thiện tới cho Nhu phi, nhi thần còn tưởng rằng mẫu hậu một hai ngày nữa mới sai người mang đến, không ngờ Diệu Ngọc đã đưa tới rồi.”

Khước miệng Nhu phi cong cong, tươi cười có chút miễn cưỡng, “Ta chỉ là suy nhược có thể còn khiến hoàng hậu nương nương phải lo lắng nhớ đến, nếu không khỏe lên chẳng phải là có tội sao?”

Lê Thấm nở nụ cười, “Nhu phi nương nương hay nói đùa như vậy, chẳng trách Đãng vương huynh cũng hay pha trò cho nhi thần.”

Nhu phi che miệng cười cười nhưng trong lòng lại không có nửa phần ý cười. Tiểu công chúa càng ngày càng xinh đẹp, tiếp qua vài năm nhất định là một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, chỉ tiếc tiểu nha đầu này trong bụng tâm địa gian xảo, lòng dạ chín khúc mười tám đoạn, cười rộ lên cũng mang dáng vẻ tiểu hồ ly. Chưa bao giờ có người nào tính kế được nàng, chỉ có nàng cho người khác vào tròng mà thôi.

Nhận lấy được thiện trong tay Điền Nhi, Nhu phi thổi hơi vài cái, chuẩn bị ăn nào ngờ Lê Thấm đột nhiên ngăn cản, “Nhu phi nương nương chậm đã.”

Đôi môi Nhu phi hé mở, trong mắt đã có một tia không kiên nhẫn, nhẹ hỏi nàng: “Thấm Nhi lại làm sao vậy?”

“Nhu phi nương nương trực tiếp ăn luôn sao?” Lê Thấm kinh ngạc nói, “Mẫu hậu thường bảo nữ nhân hậu cung đều có bản tính ghen tị. Nương nương xinh đẹp như thế, nhiều năm qua chia đều sủng ái so với mẫu hậu, ân sủng như vậy, khó tránh được có người muốn động tay động chân vào thức ăn.”

Nhu phi sững sốt, cười thành tiếng, “Thấm Nhi có phải đã đọc nhiều tiểu thuyết quá hay không, hậu cung luôn có ma ma chuyên trách thử đồ ăn sau đó mới có thể đưa cho chủ tử, chuyện hạ độc trong thức ăn này rất ít khi xảy ra. Huống hồ, đây là đồ mẫu hậu con đưa tới, làm sao có thể có chuyện gì?”

“Đồ đã đưa qua nhiều tay trung gian, ai biết được tỳ nữ nào tâm địa đen tối có thể ở trên đường đưa mà gây chuyện. Nếu nương nương chẳng may gặp chuyện không hay, mẫu hậu cũng sẽ chịu liên lụy, lúc đó chẳng phải sẽ để cho ai đó đang âm thầm ở trong bóng tối ngư ông đắc lợi sao?”

Sắc mặt Nhu phi hơi trầm xuống, không phải tiểu công chúa bịa chuyện, trong hậu cung này thật sự có một người khiến bà hận nghiêng răng nghiêng lợi. Chu quý phi, cháu gái của thái hậu, mặc dù không được sủng ái như bà nhưng nhờ có gia thế vững chắc mà nàng ta vẫn không thiếu ơn mưa móc của hoàng thượng, thế này tưởng đã đủ rồi, nàng ta còn có nhi tử Lê Dận tài mạo song toàn, được hoàng thượng yêu thích. Tuy hoàng thượng từng cam đoan với bà...nhưng thế sự không ai lường trước được. Hơn nữa thế lực của Chu gia mấy năm gần đây khuếch trương lên nhiều, càng ngày càng khó bề khống chế.

“Đúng là nhi thần xem rất nhiều tiểu thuyết nhưng Nhu phi nương nương ở trong cung đã lâu, mắt nhìn chắc chắn sẽ không sai.” Lê Thấm khẽ cười nói.

Nàng cũng không phải là người tốt, kẻ nào muốn hãm hại mẫu hậu, cho dù có là ai chẳng nữa, nàng cũng sẽ không khiến đối phương được như ý.

“Phần hiếu tâm này của Thấm Nhi ta nhận.” Nhu phi cười nói, được Lê Thấm nhắc nhở, được thiện trong tay một ngụm Nhu phi cũng uống không nổi.

Lê Thấm nói thêm vài câu rồi mới cáo biệt rời khỏi Long Vân điện. Nhu phi cũng không phải là đồ ngốc, cho dù nàng thật sự bịa chuyện, bà ta ít nhiều sẽ có vài phần để bụng.

Bích Chi và Nguyệt Dung cúi đầu theo sau công chúa Lê Thấm, trong lòng buồn bực, công chúa và Nhu phi nương nương rốt cuộc nói cái gì mà ngồi gần một canh giờ.

Lê Thấm đi xuyên qua một hành lang dài, cảm thấy trong lòng có chỗ nào đó rất đau. Nàng nghĩ đến một chuyện đã chôn giấu rất sâu trong quá khứ, nhưng nàng đã quên rồi. Còn thứ được chôn giấu đó đã sớm trở nên hư thối bốc mùi, huyết nhục tan hết chỉ xương trắng ở lại, mỗi ngày chui vào từng giấc mộng của nàng làm cho nàng nhớ tới chuyện cũ đáng sợ kia.

Bỗng nhiên nghĩ ra cái gì, Lê Thấm quay người nhìn ra một nơi phía xa, xuyên qua từng vòm mái cao cao, mơ hồ có thể nhìn thấy tòa hành cung ấy. Lê Thấm cong khóe miệng, cười đến vô hại, trong mắt ánh sáng chợt lóe.

Quốc sư Mộc Tử Ảnh, thân phận tôn quý, đứng dưới một người nhưng trên vạn người...

4. Chương 4: Quỳnh Lang Yến

Bỏ qua một bên một số chuyện không đáng nói, cuộc sống của Lê Thấm trôi qua cũng tạm coi là dễ chịu.

Mỗi ngày cho nhà bếp làm một mâm quế hoa cao, ăn cho đến lúc bụng tròn trịa mới đứng lên, ngẫu nhiên sẽ đi quây rầy Chu thái hậu một chút, thuận tiện mang vài cây trâm cùng vòng tay đem về.

Nhìn hộp nữ trang càng ngày càng nhiều, Lê Thấm thích nhất vào buổi tối được ôm cái gương nhỏ của mình, lại lấy ra viên Minh Nguyệt Châu mà mẫu hậu ban cho. Ban đêm Minh Nguyệt Châu tỏa ánh sáng màu xanh lục, chiếu sáng cả gương châu báu trang sức. Đôi mắt Lê Thấm sáng lấp lánh, con ngươi đen nhánh cũng như chứa đầy những vì sao trên trời, trong đó hiện lên tất cả đều là châu báu.

Trong lòng Lê Thấm cực kì kiên định: Cho dù cả đời không lấy chồng, nàng cũng vẫn ở trong phủ công chúa vừa ăn vừa ôm rương châu báu. Lê Thấm biết điều đó đáng giá. Lòng người âm lạnh, chỉ có châu báu trong tay mới là thật sự.

Mắt thấy Quỳnh Lang yến sắp tới, số lần Lê Thấm thở dài cũng càng nhiều hơn.

“Công chúa, người đừng thở dài nữa, hôm nay là ngày tổ chức Quỳnh Lang yến, có bao nhiêu người phía dưới đang dõi theo người đây. Công chúa tuyệt sắc vô song của chúng nô tì, người chỉ cần lộ mặt là khiến cho các tiểu thư quan lại kinh thành đều không dám so sánh.” Nguyệt Dung nhẹ nhàng nói, nàng đang cầm một lọn tóc trơn mượt của Lê Thấm, tinh tế bôi lên một tầng mỡ dưỡng tóc, sau đó búi một kiểu tóc thật đẹp.

Công chúa còn chưa đến tuổi cập kê, tóc không thể búi hết lên, một vài lọn tóc rủ xuống ngực, hai khóa nộn ngọc lấp sau lọn tóc, như ẩn như hiện.

Bích Chi thì đang đứng trước hòm trang sức Tiết hoàng hậu đưa tới nhẹ nhàng lật tới lật lui vài cái, cuối cùng chọn hai cây trâm hoa mai cho công chúa.

Váy dài màu xanh lam cùng tua váy bằng tơ vàng rủ xuống, trên eo thắt dải lụa thêu mây vờn trăng, vòng eo tinh tế hiển lộ, hấp dẫn ánh mắt người khác. Chân bước đi như đứng trên đài sen, phía dưới giày thêu chim khổng tước sống động như thật, đẹp đến lóa mắt.

><><><><><><><><><>

Phượng Loan Điện.

“Thấm Nhi mặc cái gì cũng đẹp, xiêm y hôm nay lại càng vô song, không người nào có thể sánh bằng.” Tiết hoàng hậu nhìn Lê Thấm đánh giá, cười khen.

Lê Thấm thở dài, mẫu hậu chuẩn bị trang phục cho nàng kỹ càng như vậy đơn giản bởi vì Đoan vương phi. Mẫu hậu với Đoan vương phi Hàn thị đối đầu với nhau đã lâu, vừa nhìn mặt đã không ưa nhau rồi.

Nghe nói, lúc phụ hoàng vẫn là Đông cung thái tử, hoàng gia gia vốn định lập Hàn thị làm chính thất của phụ hoàng. Nhưng không ngờ về sau mẫu hậu cùng phụ hoàng một lần ngoài ý muốn gặp gỡ bất ngờ, phụ hoàng đổi mẫu hậu nhất kiến chung tình vì thế nhiều lần cầu xin hoàng gia gia. Cuối cùng người cưới được mẫu hậu, phụ hoàng đành cơ làm đế, mẫu hậu đương nhiên trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Đoan vương phi Hàn thị đối với việc này vô cùng tức giận, từ đó đem mẫu hậu trở thành đối tượng oán hận. Mỗi khi tham dự các loại yến tiệc cung đình, Hàn thị đều chỉ cố gắng thi lễ cho có, thậm chí còn vài lần đối mẫu hậu thiếu xót. Không chỉ có vậy, Hàn thị còn dùng con gái thân sinh Lê Vũ Hi của mình làm vũ khí quyết hơn thua với mẫu hậu.

Mẫu hậu mặc dù kiêng kị Hàn thị nhưng chuyện liên quan đến con mình thì vô cùng nghiêm túc, bà không bao giờ dể ý cho hai mẹ con Hàn thị chiếm hết sự chú ý thì trong lòng mới được thoải mái. Lê Thấm rất vui bởi vì trang phục cùng trang sức nàng chuẩn bị khiến mẫu hậu hài lòng.

Yến hội tổ chức ở Quỳnh Lang điện. Bên ngoài điện phong cảnh tuyệt đẹp, cây cối bao quanh, từng đóa hoa nhẹ bay phiêu lãng. Trên từng cái cây đều treo một chiếc đèn lồng đỏ rất to xếp thành dải, chiếu sáng cả một vùng.

Bên ngoài bức rèm, Kính Nhân đế và các thần tử thoải mái chề chén, tiếng cười nói rộn rã; còn bên trong rèm, Tiết hoàng hậu đang chủ trì yến hội.

Các mệnh phụ tứ phẩm trong kinh thành và khuê nữ của họ đều có mặt và đang ngồi bên dưới. Tiết hoàng hậu sợ mọi người câu nệ nên cho các vị tiểu thư ngồi cùng với nhau, nhóm mệnh phụ được bố trí chỗ khác.

“Chư vị phu nhân không cần khách khí, cứ coi đây là gia yến đi.” Tiết hoàng hậu cười nhẹ, đoan trang mà uy nghiêm nhưng cũng không mất đi vẻ hiền hòa. Chu quý phi và Nhu phi ngồi hai bên, một người ôn nhu như nước, một người lại sống động như hoa.

“Hoàng hậu tỷ tỷ nói đúng, các vị phu nhân không cần đa lễ.” Chu quý phi cười thản nhiên, thuận miệng phụ họa một câu, mắt liếc sang Nhu phi phía đối diện. Nhu phi chỉ cười nhẹ không nói.

Các vị phu nhân cùng các tiểu thư bên dưới cười vui vẻ, thỉnh thoảng lại thấp giọng nói nhỏ vài câu. Tiết hoàng hậu là người biết đối nhân xử thế, mọi người ở yến hội đều thoải mái hành động.

Ngồi ở vị trí đứng đầu bên dưới chính là Đoan vương phi, quả như Lê Thấm đoán, Hàn thị ăn mặc cực kỳ chói mắt. Tất cả quần áo trên người chỉ sợ đã tiêu tốn không ít nhân lực, vật lực của bà ta.

Trong lòng Lê Thấm thở dài, đam mê lớn nhất cả đời này của Hàn thị chính là so đo từng cái áo cái quần với mẫu hậu, một mình so không đủ, còn muốn kéo thêm Lê Vũ Hi và nàng cùng so.

Cứ sống như thế mà không thấy mệt mỏi sao?

Y như nàng, chuyện xảy ra hồi nhỏ đã qua từ tám đời vậy mà vẫn tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ, sống mà cũng buồn bức không yên.

“Trang phục của Đoan vương phi hôm nay thật sự đẹp mắt, ngay cả bản cung cũng phải tán thưởng.” Chu quý phi đột nhiên nói một câu, cười cười, “Bản cung nhìn thấy còn đẹp hơn cả của hoàng hậu nữa.”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Hàn thị, mọi người xung quanh đều biến sắc.

“Quý phi nương nương tán thưởng, thần phụ thực không dám nhận.” Hàn thị cúi đầu nói.

Trên mặt Tiết hoàng hậu không giấu nổi tức giận, cười nhẹ nói với Chu quý phi: “Muội muội làm các vị phu nhân sợ hãi rồi đó, chỉ là gia yến bình thường, quý phi muội muội không nên để khuôn mặt nghiêm túc như thế.”

“Hoàng hậu tỷ tỷ hiểu lầm muội rồi, muội chỉ đơn giản thấy trang phục của Đoan vương phi rất đẹp thì khen thôi, nào có ý tứ gì khác.” Chu quý phi ung dung cười, tỏ vẻ vô tư không để ý.

Không khí nhất thời trở nên giăng co, đột nhiên có một tiếng cười êm ái trong trẻo vang lên, “Quý phi nương nương nhìn trang phục hôm nay của nhi thần thế nào, mọi người đều nói nhi thần mặc rất đẹp, vậy mà quý phi nương nương lại không thêm để ý nhi thần sao?” Thanh âm mười phần yêu kiều khiến mọi người đều phải ngược nhìn người đang nói.

Chu quý phi đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nở nụ cười lớn, vỗ tay với nàng, “Đến, Thấm Nhi lại đây cho bản cung nhìn một cái, lâu rồi không gặp, con càng ngày càng đẹp ra đây.”

Lê Thấm nhẹ bước thướt tha đi tới, khẽ chu môi lên, “Quý phi nương nương sợ là còn không nhớ rõ nhi thần trông như thế nào ấy, bằng không vừa rồi sao mãi mà người vẫn không nhìn thấy nhi thần.”

“Nha đầu hư đồn ba hoa, bản cung có quên ai cũng không bao giờ quên Thấm Nhi của chúng ta.” Chu quý phi cười, nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng. Tiết hoàng hậu nhìn thấy Lê Thấm, sắc mặt cũng dần dần tốt lên.

Lê Thấm nói thêm vài câu mới từ chỗ Tiết hoàng hậu và Chu quý phi trở về chỗ mình. Khúc nhạc đệm không hay này qua đi, bầu không khí dần trở nên vui tươi hơn. Lê Thấm nhanh nhẹn ăn từng miếng quế hoa cao trên bàn, một đĩa to đầy quế hoa cao rất nhanh đã không còn gì.

“Thấm Nhi, không được tham ăn.” Tiết hoàng hậu lắc đầu cười trách mắng.

“Mẫu hậu yên tâm, nhi thần ăn vậy quen rồi, thỉnh thoảng ăn nhiều một chút, cũng không sao đâu.” Lê Thấm ngẩng đầu lên cười tủm tỉm nói. Quế hoa cao có ăn trăm khối cũng không chán, thêm một đĩa nữa nàng vẫn có thể ăn hết sạch sẽ.

“Nếu công chúa không chê, người cứ lấy ở trên bàn Tĩnh Hàm này.” Con gái trung võ tướng quân La Tĩnh Hàm lạnh lẽo nói.

Không hổ là con nhà tướng quân, tính tình ngay thẳng, nói chuyện lại lưu loát, nhìn một lần là đã thích.

Lê Thấm vui vẻ nói: “Đa tạ La tỷ tỷ, ta vốn định nghĩ xem nên đi nơi nào “cướp đoạt” một đĩa nữa, La tỷ tỷ biết thuật đọc tâm sao, tỷ hoàn toàn đoán được suy nghĩ của ta rồi.”

Có thể cùng tiểu công chúa được đương kim hoàng thượng và hoàng hậu sủng ái nhất quan hệ tốt, đương nhiên là một chuyện tốt khó gặp. Các tiểu thư quan viên khác thấy La Tĩnh Hàm chỉ một câu nói đã chiếm được hảo cảm của công chúa, tất cả vội vàng xen mồm vào cầu may.

Tiết hoàng hậu cười mắng nàng chỗ nào cũng làm xằng làm bậy được, sau đó lại quay sang nói chuyện với một nhóm mệnh phụ khác.

“...Nghe nói Thẩm Nhi muội muội được hoàng hậu nương nương ban cho Minh Nguyệt Châu cực kỳ hiếm thấy, muội có thể lấy ra cho chúng ta liếc xem một lần không?” Giọng nói thiếu nữ rất nhu hòa, nghe xong cũng thấy thư thái.

Lê Thẩm ngừng một chút, quay sang nhìn Lê Vũ Hi vừa nói. Vị đường tử trên danh nghĩa này của nàng thực sự có một cái túi da rất đẹp. Hôm nay nàng ta mặc một thân lụa trắng thêu hình trăng sáng cùng mây hình vân hoa, khiến người nhìn không những cảm thấy tươi mát mà còn mang đậm khí chất thoát tục.

Chỉ tiếc người này tâm tư cẩn mật lại hay có ý đồ không tốt, mấy năm trước Lê Thẩm vẫn chưa phát hiện ra. Sau khi gặp mặt nhiều hơn, nàng nhận ra vị biểu tỷ này chỉ lấy vẻ ngoài đoan trang hiền thực nhìn như dịu dàng vô hại để che giấu cho bên trong tâm kế sâu không lường được.

“Đồ mẫu hậu ban uội nào có thể tùy tiện lấy ra.” Lê Thẩm thần nhiên đáp lại, tay vội lấy một miếng quế hoa cao, tư thái tao nhã chậm rãi ăn.

Ý cười trên mặt Lê Vũ Hi không giảm, “Là tỷ không suy nghĩ kỹ rồi, công chúa đừng để trong lòng.”

Lê Thẩm đang nghĩ muốn đáp trả một câu, bàn tay mới cầm một khối quế hoa cao không khỏi ngừng lại. Đột nhiên bên kia bức rèm truyền đến tiếng cười hoan hô. Trong đó giọng của một người có chút sang sảng, lúc cười lộ lên còn hơi bừa bãi lớn mật.

“Trạng Nguyên Lang thua rồi, rượu này ngài không được chối từ đâu.”

“Nguyện đánh cuộc nguyện chịu thua.” Người bị ép cười một tiếng, nâng chén uống cạn.

“Hoàng thượng, vi thần tửu lượng có hạn, đều đã bị hoàng thượng và chư vị đại nhân chuốc quá chén rồi, nếu vi thần rượu say nói lỡ, thỉnh hoàng thượng đừng trách tội.”

“Ha ha, Hàn ái khanh chân thật, trăm vô cùng tán thưởng. Người đâu, trăm lại ban thưởng cho Hàn ái khanh một ly Ngọc Tuyền Huân nữa.”

“Hoàng thượng, vạn vạn không được, vi thần uống vào sẽ thật sự say.” Trạng Nguyên Hàn Mộc Hủ chối từ, trong lời nói mang theo ý cười.

Lê Thẩm nghiêng đầu nhìn qua, ánh sáng chiếu rọi rõ, tình hình bên kia nàng cũng có thể xem rõ ràng, trong điện ăn uống linh đình, rất náo nhiệt. Người nọ thân mặc áo dài màu đỏ tía, đúng là y bào mà chỉ có Trạng Nguyên mà Đại Chiêu quốc ba năm tuyển một lần mới được mặc. Lê Thẩm nhìn hé qua sườn mặt cũng có thể tưởng tượng người này tuần tú bức người, phong thái trác tuyệt như thế nào.

Hàn Mộc Hủ, Hàn gia, cũng là một lựa chọn rất được, chỉ có điều lại có quan hệ thân thích với Đoan vương phi, ngón tay Lê Thẩm vuốt ve chén nhỏ trên tay, đôi mắt nặng nề chuyển lại chuyển. Không hề hay biết, mấy chén mỹ nhân túy đã lần lượt vào trong bụng.

Trong điện tràn ngập tiếng cười nói mời rượu, hoàng thượng thưởng thức Trạng Nguyên Lang, những đại thần có tâm tư tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nịnh bợ này.

“Trạng Nguyên Lang đừng ra sức khước từ nữa, rượu ngon của phụ hoàng bốn vương mỗi ngày đều chỉ muốn uống một ly lại một ly mà cũng không thể thỏa.”

Tay Lê Thẩm hơi run một chút, nghe thấy giọng nói của người này thì nhú mày. Bình võ vương Lê Dận, nhìn lên chỗ của Chu quý phi, quả nhiên thấy vẻ mặt kiêu ngạo tự hào của bà.

“Ha ha, Dận nhi cũng thích ngày ngày được thưởng thức rượu của phụ hoàng sao?” Kính Nhân đế vui vẻ.

“Thì ra phụ hoàng đã phát hiện, nhi thần nguyện tự phạt một ly.”

...

Lê Thấm tiếp tục uống thêm mấy chén rượu nhạt, quay đầu nhìn lại, chúng tiểu thư phu nhân đều nhìn chăm chăm phía bên kia rèm, nhìn ngắm ai đương nhiên là không cần phải đoán.

Lê Thấm cười cười, nói với mấy người kia, “Ta chợt cảm thấy vô vị, không bằng ta lấy ra Minh Nguyệt Châu cho các ngươi nhìn một lần.”

“Chúng tỷ muội ở đây cũng thật muốn được mở mắt nhìn xem.” La Tĩnh Hàm thu hồi ánh nhìn, cười lên tiếng, mấy người khác cũng hoàn hồn, trên mặt đều lộ ra ý vui mừng.

“Thấm Nhi muội muội bỏ được sao?” Lê Vũ Hi trêu ghẹo một câu. Lê Thấm hé miệng cười cười với nàng ta, không nói một lời.

Tiết hoàng hậu kinh ngạc nhìn chăm chăm nữ nhi của mình, Thấm Nhi vậy mà có thể bỏ được, lấy bảo bối của mình ọi người xem sao?

“Thôi thôi, mẫu hậu đã tặng con rồi, con muốn thế nào đều được.” Tiết hoàng hậu sùng nịch nói.

Nguyệt Dung và Bích Chi ở phía trước cầm đèn, vài tiểu thái giám theo sau, đoàn người chậm rì rì hướng cung công chúa mà đi. Cách thật xa mà vẫn có thể nghe thấy tiếng cười nói hoan hô ở trong điện, không giống nữ tử, nam nhân cười rộ lên thật bừa bãi, phóng khoáng.

Đi qua một cái cổng hình vòm, Lê Thấm chợt dừng lại, nhìn tòa cung điện phía xa xa kia, dù cách cả bức tường cao nhưng nàng vẫn nghe thấy tiếng đàn du dương lần trước.

Vừa rồi Lê Thấm đã uống mấy chén mỹ nhân túy, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển hồng, lại nhớ tới cuộc đối thoại ngắn gọn lần trước của hai người, trong lòng tự nhiên có chút ngứa ngáy muốn làm cái gì đó.

5. Chương 5: Lần Đầu Gặp Mặt

Lê Thấm vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đang nóng dần lên của nàng, rồi phân phó với Bích Chi:

“Đến chỗ La Tĩnh Hàm và Lê Vũ Hi, nói ta vừa rồi uống hơi nhiều rượu, đầu óc lúc này có chút không tỉnh táo nên đã nghỉ ngơi rồi. Về chuyện các nàng ấy muốn xem Minh Nguyệt Châu, bảo là ngày khác ta sẽ chọn ngày để mấy người ấy tiến cung vào xem. Đúng rồi, người nhớ bấm một tiếng với mẫu hậu ta, miễn ầu hậu phải lo lắng.”

“Dạ.” Bích Chi tuân mệnh, cầm theo đèn lồng, quay trở lại điện Quỳnh Lang.

Bích Chi rời đi, chỉ còn Nguyệt Dung tiếp tục cầm đèn dẫn đường. Nguyệt Dung đi được non nửa bước lại phát hiện công chúa căn bản không hề có ý muốn đi, vì vậy non nửa bước lập tức thu trở về, nàng cúi đầu đến bên cạnh Lê Thấm.

“Đi sang bên này.” Tay Lê Thấm chỉ về phía một con đường khác, khéo môi cong lên, hai mắt mê hoặc, xung quanh ánh trăng tràn ngập càng làm đôi mắt đẹp như chứa thêm ngàn vạn tia sáng.

Nguyệt Dung nhìn theo hướng ngón tay ngọc chỉ, bên tai vang vọng tiếng đàn du dương, trong lòng đã đoán được tám chín phần ý định của công chúa. Nhớ lần trước công chúa nói lời mạo phạm với quốc sư, Nguyệt Dung vốn định khuyên công chúa đừng đi nhưng nàng dù sao cũng chỉ là hạ nhân, ở dưới mái hiên nhà người, công chúa cũng không phải là người không biết đạo lý, nhất định người sẽ không làm ra chuyện gì quá đáng. Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyệt Dung kiên định hơn không ít.

“Các người trở về cung trước, canh bên ngoài cửa cung, nếu có người tìm ta, nói hôm nay ta uống say đã sớm đi ngủ.” Lê Thấm chỉ để lại hai tên thái giám khỏe mạnh, còn lại đều cho lui về cung.

“Công chúa yên tâm, nếu có gì xảy ra, nô tài cũng ứng phó được.” Một tiểu thái giám nhanh nhẩu trả lời. Lê Thấm nghe xong vừa lòng gật đầu.

Mọi người đều đang ở điện Quỳnh Lang, đương nhiên các cung nữ, thái giám cũng tập trung hết ở đây, bưng trà, dâng đồ ăn. Nên dọc đường đi, Lê Thấm gặp rất ít hạ nhân tạp vụ.

Lê Thấm đi theo tiếng đàn, âm thanh réo rắt phát ra ngày càng rõ ràng, Lê Thấm cảm thấy cả người thư thái hơn nhiều. Đây là lần thứ hai nghe được, khéo miệng Lê Thấm cong lên. Cái khác không bàn đến, tiếng đàn này thật đúng là dễ nghe, so với tài nghệ của thiện cầm Nhu phi còn cao hơn mấy phần.

Quả nhiên là tiên âm, trong lòng Lê Thấm thở dài, ban đầu vốn có chút choáng váng hồ đồ, nghe tiếng đàn này càng làm cho nàng cảm thấy say mê, tưởng chừng muốn ngất đi. Nàng dường như bị đưa đến một nơi giăng đầy mây, tiên âm vắng vắng.

Sau nhiều khúc uốn lượn quanh co, rốt cục Lê Thấm cũng tìm được cửa cung Tuyết Trần.

Bên ngoài cửa cung treo hai đèn lồng đỏ mới tinh, chắc hẳn luôn có người thường xuyên đổi mới. Cửa hé ra một khe hở, ánh đèn sáng rực chiếu rõ cả cánh cửa nhưng lại không chiếu đến khe hở này.

Lê Thấm yên lặng nhìn qua khe hở, màu đen như lốc xoáy, quỷ bí mà lại mang theo lực hấp dẫn thật lớn, dụ dỗ nàng tới gần, tiếng đàn không biết đã ngừng lại từ lúc nào, dư vị của nó vẫn vang vọng bên tai nàng.

Lê Thấm chậm rãi vươn tay, hướng đến khe hở kia.

“Công chúa!” Nguyệt Dung bỗng nhiên kêu lên khiến Lê Thấm giật mình hoảng sợ lập tức rút tay lại, tâm cũng theo đó rút lại.

“Công chúa, để nô tỳ gõ cửa xem.” Nguyệt Dung nhỏ giọng nói. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực của công chúa vì câu nói vừa rồi chuyển trắng vài phần, Nguyệt Dung sợ công chúa nổi giận, vội vàng giải thích:

“Nô tỳ sợ công chúa trực tiếp đi vào như vậy, có thể đường đột quốc sư đại nhân, không khéo quốc sư đại nhân còn khó chịu mất hứng nữa.”

Trong cung đồn rằng quốc sư rất ít khi ra khỏi cung Tuyết Trần, tuy người tựa như tiên nhân nhưng tính tình cũng rất quái dị. Mà phần lớn kỳ tài dị sĩ trên đời đều có chút kì quái, Nguyệt Dung cảm thấy nên chú ý tới vấn đề này.

Lê Thấm khinh thường liếc mắt nhìn nàng, “Nếu ta thực sự để người tới gõ cửa, người nghĩ quốc sư còn có thể gặp ta sao?”

“Ý công chúa là?” Mắt Nguyệt Dung mở lớn. Chủ tử, ngài sẽ không...

“Đương nhiên là vụng trộm đi vào. Cho dù có bị đuổi ra cũng vẫn có cơ hội nhìn mặt.” Cánh môi Lê Thấm cong lên, cười tủm tỉm nói.

Nguyệt Dung há mồm, không biết nên nói cái gì.

“Các người không cần ở ngoài cửa, nhìn thật phiền phức. Tìm chỗ nào đó mà ngồi, ta vào bái phỏng quốc sư một chút sẽ ra ngay.” Ánh mắt Lê Thấm đảo qua mấy người đứng sau, giọng nói to hơn, tâm tình có vẻ rất tốt.

“Dạ.” Mọi người lên tiếng trả lời, rất nhanh đã ẩn vào bóng đêm.

Lê Thấm quan sát cánh cửa màu son ngay trước mắt, chấp tay sau lưng, lắc lư thong thả từng bước tiến tới, quay đi quanh lại vài vòng. Không biết nhớ ra chuyện gì, cước bộ dần dần chậm lại, sau đó đột nhiên vỗ tay, vừa lòng nở nụ cười.

“Công chúa định làm gì?” Nguyệt Dung đứng đằng sau một gốc cây đại thụ hỏi hai tiểu thái giám An Vinh và Chu Thái.

An Vinh nghiêng ngẫm nói: “Chắc người đang nghĩ khi gặp quốc sư thì nên nói cái gì.”

Nguyệt Dung nghe xong, đồng ý gật gật đầu.

Lê Thấm quay người, chậm rãi tiến lại gần khe hở, năm ngón tay sờ lên mặt cửa bằng phẳng.

Cánh cửa màu son lạnh giá truyền cảm xúc lạnh lẽo lên toàn thân nàng, gây cho nàng một thứ cảm giác kì quái. Lê Thấm hé miệng, hàm răng cắn lên môi dưới, hé một con mắt qua khe hở nhìn vào trong, cả người đều dán lên mặt cửa.

Nhìn đến đây, mấy người Nguyệt Dung nhất thời ngẩn ngơ. Khổ cực cho tiểu công chúa nhà nàng suy nghĩ cả buổi, cuối cùng nghĩ ra cách nhìn lên?

Lê Thấm nép sát vào cửa, con mắt đảo qua vài vòng, chỉ nhìn thấy giữa sân rộng có một bộ bàn ghế bằng gỗ, trên bàn đặt một cây đàn cổ nhưng xung quanh bàn lại không hề có bóng người. Lê Thấm rùng mình một cái, cảm giác lạnh lạnh từ sau lưng lan tỏa đến gáy.

Khẽ cắn răng, Lê Thấm đánh bạo đẩy cửa.

Cánh cửa vang lên tiếng kéo kẹt, trong ban đêm yên tĩnh càng nổi bật, tựa như có người lấy một khối băng cửa vào lòng nàng, không phải nàng sợ nỗi đau đón bèn nhón nó mang lại mà chính bởi sự lạnh lẽo của nó truyền tới lục phủ ngũ tạng.

Cửa mở ra một khe nhỏ vừa đủ nàng đi vào, thân hình nhỏ nhắn của Lê Thấm thoát một cái đã biến mất sau cánh cửa lớn. Cánh cửa ngay sau đó được đóng lại, lần này ngay cả một khe hở nhỏ cũng không có.

Ba người đứng sau gốc cây nhìn mà chột dạ, hành động này của công chúa ở bên ngoài gọi là xâm nhập trái phép nhà dân.

Lê Thấm nhìn quanh một vòng, xác định không có ai nhìn thấy mình. Lại thấy trong điện có ánh sáng, đang định đi tới nào ngờ nghe thấy tiếng động lạ, tựa như tiếng nước chảy, cùng tiếng chén đĩa va chạm vào nhau phát ra tiếng kêu thanh thúy, tuần tự lặp lại vang lên, cuối cùng cách một tiếng, ngừng lại sau đó...tiếp tục vang lên như cũ.

Lê Thấm mạnh mẽ xoay người, ngẩng đầu lên.

Ngay sau đó, trong mắt nàng xuất hiện bóng dáng nguyệt sắc, chiếm cứ hoàn toàn đôi mắt đen láy.

Nam tử mặc trường bào nguyệt sắc, thắt lưng buộc một dải lụa dài, thấp thoáng ở ống tay áo thêu tầng tầng lớp lớp mây trời. Một đầu tóc đen tùy tiện buông ra, dài tới tận hông, nương theo gió đêm khẽ bay lên. Một chân người này đặt trên tường, chân còn lại buông thõng xuống. Áo dài bởi động tác này mà miễn cưỡng rủ xuống dưới, gió đêm thổi qua làn áo bay phấp phồng.

Trong tay hắn cầm một cái bình, tay khẽ nhấc lên, trà xanh chảy ra ngoài, từng giọt từng giọt như hấp thụ ánh trăng mà phát sáng, nước trà rơi hết vào giữa hai bờ môi mỏng.

Hai mắt Lê Thấm mở to, ngửa đầu lên chăm chú nhìn hắn. Tường cung cao như vậy, người này làm sao mà lên được, phía dưới cũng không có cái thang nào?! Càng làm cho nàng buồn bực chính là, tiếng động kì quái ban nãy thế mà...thế mà lại là người này ...uống trà!

Chẳng lẽ đây là vị quốc sư tiên nhân được mọi người đồn đại – Mộc Tử Ảnh?

Lê Thấm đứng ở xa, hơn nữa bây giờ là ban đêm, nàng không nhìn rõ khuôn mặt người đó lắm nhưng thân hình này, có tùy tiện phỏng đoán thế nào cũng không nghĩ được người này là thế ngoại cao nhân không vướng hồng trần.

Lê Thấm há mồm muốn hỏi cuối cùng cũng không thốt ra được câu nào, vẫn duy trì tư thế ngược lên nhìn hắn, nhìn hắn một ngụm một ngụm uống trà. Nghe tiếng hắn uống nước, hầu kết chuyển động theo, hình ảnh này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Lê Thấm, khiến lòng nàng không hiểu vì sao nảy lên.

Đại khái uống được chừng hai chén trà, người nọ mới ngừng uống, Lê Thấm bấy giờ mới giật giật cổ, lại phát hiện cổ mình đã cứng đờ.

Nếu là bình thường, nàng khẳng định đã trực tiếp tiến lên hỏi nhưng người này giờ tay nhấc chân tư thái tao nhã khiến nàng nhìn vào mê muội quên hỏi.

Lúc này người nọ dường như mới nhận thấy có người xâm nhập, chậm rãi quay đầu, đối diện với nàng.

Lê Thấm khó có thể không chế được nhịp tim đập thành thịch, nàng khấn Trương nói không nên lời. Tuy vẫn không thấy rõ nét mặt hân nhưng nàng cảm giác được ánh mắt người nọ mang theo tia hờ hững, mặc dù nhìn nàng nhưng kì thực lại không để gì vào trong mắt.

Người nọ nhảy xuống từ trên tường cao, áo choàng nguyệt sắc bị gió thổi lên lại hạ xuống, cuối cùng cũng rũ xuống. Sau đó hần thông thả đến bên nàng, mỗi bước đi cứ như nở ra một đóa hoa.

Giống như con điều hai dây, chân Lê Thấm cứ đờ khiến nàng không cách nào động đậy.

Người nọ càng ngày càng tới gần, tướng mạo cũng càng ngày càng rõ ràng. Lê Thấm chỉ biết ngây ngốc dõi theo hần, tiếng tim vừa rồi vồn đập bang bang nay đã chuyển sang thùng thùng.

Cho đến khi hần chỉ còn hai bước nữa là chạm vào nàng, Lê Thấm mới bừng tỉnh lại, trong lòng không khỏi sợ hãi than một tiếng: Thật đẹp! Nàng chưa bao giờ gặp người nào đẹp đến vậy.

Dáng người thon dài đứng yên một chỗ, bóng của hần vừa khéo bao phủ nàng hoàn toàn. Ánh sáng trước mắt bị ngăn trở, nhưng nàng vẫn nhìn rõ đôi mắt sáng như sao của hần.

“Người là người phương nào? Tới nơi này làm gì?” Nam tử nâng làn mi, giọng nói vẫn dễ nghe như trước, tựa suối chảy gió mát. Đường như không vui vì sự xâm nhập của nàng, thanh âm còn mang theo vài phần lạnh lẽo.

“...Bởi vì quá ngưỡng mộ quốc sư cho nên ta chỉ muốn gặp người một lát.” Lê Thấm vừa cân nhắc suy nghĩ trả lời vừa theo dõi hần, chỉ tiếc nàng thật sự không nhìn thấy khuôn mặt trước mắt có biểu cảm gì.

Mộc Tử Ảnh nhìn nàng, ánh mắt thuần túy sạch sẽ khiến lòng Lê Thấm căng thẳng. Nàng không khỏi bước lui về sau một bước nhỏ, chỉ nghe hần thản nhiên nói: “Người đã nhìn thấy, người có thể rời đi.”

Môi Lê Thấm khẽ mấp máy, không biết tiếp theo nên nói cái gì.

Mộc Tử Ảnh không đợi câu trả lời của nàng, nói dứt câu liền xoay người đi vào trong điện, đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng nhưng biến mất rất nhanh.

Đi được hai bước giống như nhớ ra cái gì, ánh mắt đậm đặc quét qua nàng, môi mỏng khẽ mở:

“Người vừa rồi mở cửa thực ảm ỉ.”

Sau đó, Lê Thấm nhìn nam tử tựa tiên nhân kia từng bước từng bước một đi xa, cuối cùng khuất hẳn vào trong cửa điện.

Tay xoa đầu, người Lê Thấm vẫn còn chút run run đành xoay người rời đi. Trong lòng nghĩ:

Người này nếu biết người nhạo báng hần lần trước chính là mình, mới vừa rồi sẽ không bỏ qua dễ dàng như thế đâu, nhất định hần sẽ chế nhạo nàng thật lâu, trả thù cho lần nhạo báng trước.

6. Chương 6: Mạch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

Cho đến khi bóng dáng nhỏ xinh lắt lư biến mất ở cửa cung, trong điện có hai người một trước một sau đi ra.

Người đi đầu mặc trường bào nguyệt sắc, đứng trong bóng đêm bên ngoài cửa điện, đôi mắt tinh nhuệ nhìn chằm chằm cửa cung hồi lâu, chính là người vừa uống trà trên tường ban nãy.

Người phía sau cúi đầu cung kính, hần là người hầu thân cận. Lúc này người ấy cũng ngóng nhìn ra cửa cung.

“Công tử, nô tài nhận ra rồi, nữ tử vừa đến chính là vị cô nương cao giọng chế nhạo công tử mấy ngày trước.” Triệu Ly khẽ cười nói, trong lời nói không giấu được ý châm chọc, “Vị cô nương này cũng can đảm thật, dám khinh thường cầm nghệ cùng họa nghệ của công tử, chẳng lẽ nàng ấy cũng là một cao thủ thiện cầm

thiện họa. Nhưng ngoại trừ tài nữ đệ nhất kinh thành Lê Vũ Hi, nô tài thực sự chưa từng nghe ai nói đến trong cung có nữ tử nào tài hoa đến bậc này.”

Khỏe miệng Mộc Tử Ảnh cong cong, trong mắt tràn đầy ý cười, “Vậy người có biết Kính Nhân đế có một tiểu công chúa mà cầm kỳ thi họa cái nào cũng không thông không?”

“Công tử nói là... công chúa Lê Thấm?” Triệu Ly kinh ngạc, suy nghĩ cẩn thận lại từ đầu đột nhiên cười lớn: “Nhờ lời nhắc nhở của công tử nô tài bỗng nhiên tỉnh ngộ. Người con gái kia chẳng phải chính là công chúa Lê Thấm sao, khuôn mặt đẹp như hoa, tính tình lại vô cùng bướng bỉnh. Ban đầu nô tài còn buồn bực, trong cả hoàng cung ai mà chẳng tôn sùng công tử là tiên nhân vậy mà không hiểu ở đâu nhảy ra một vị cô nương không biết nặng nhẹ chê bai. Nhưng nếu nàng là công chúa Lê Thấm, tất cả mọi nghi vấn đều được giải đáp, nghe đồn vị công chúa này thích nhất là châm chọc người khác.”

“Triệu Ly?” Mộc Tử Ảnh nghiêng đầu nhìn người vừa nói, đến khi Triệu Ly cảm thấy sợ hãi mới chậm rãi bổ thêm một câu: “Nhớ kỹ, phi lễ chó làm, khuê danh của nữ tử càng không được gọi thẳng như vậy.”

Triệu Ly cười gượng hai tiếng, “Công tử, người được dân chúng Chiêu Quốc xem như tiên nhân, phi lễ chó làm thì còn được chứ người bình thường như nô tài, cần gì phải kiêng kỵ nhiều thứ như thế?”

May mà hắn vừa rồi còn chưa nói công chúa Lê Thấm lớn lên trông giống đóa hoa gì. “Hơn nữa, diện mạo nô tài bình thường, làm sao có thể phong trần tuấn lãng như công tử, chỉ cần nữ nhân gặp một lần là thích ngay. Mà công tử phải cẩn thận, trong cung ai cũng biết công chúa Lê Thấm rất thích người đẹp, vừa rồi công tử bị nàng bắt gặp, nếu sau này tiểu công chúa quần quýt si mê ngài, ngài đừng lấy nô tài ra làm lá chắn.”

“Vậy sao?” Thanh âm Mộc Tử Ảnh cao hơn, hai hàng mi cũng nhướng lên, lời nói nhẹ nhàng không mang chút lo lắng nào cả, “Nếu nàng muốn quần quýt lắt ta cũng được.”

Triệu Ly kêu lên một tiếng, trong lòng không khỏi nghi ngờ. Sau lại nghe chủ nhân của hắn bổ sung tiếp một câu, “Vậy phải xem rốt cục nàng có bản lĩnh gì mà có thể quần quýt lấy ta.”

“Công tử, vừa rồi người vội vã đuổi công chúa đi như vậy có phải người lo lắng cho sự an toàn của công chúa không?” Triệu Ly đột nhiên ma xui quỷ khiến nói ra phán đoán trong đầu.

Môi mỏng của Mộc Tử Ảnh mím lại, sau đó khẽ nhếch một chút, “Không cho nàng sớm rời đi, chẳng lẽ còn muốn nàng mở mang kiến thức xem cái gì gọi là đao quang kiếm ảnh ư?”

“Công tử nói đúng, nếu công chúa vẫn ở lại nơi này, chẳng phải sẽ vướng víu tay chân sao.” Triệu Ly cười khê, “Đều do công tử giỏi tính toán, vậy lúc này người có thể đoán ra chuyện gì sắp tới không?” Dứt lời, sắc mặt Triệu Ly nghiêm trọng nhìn về phía bóng cây cùng tường cung bao quanh cung Tuyệt Trần.

“Quỳnh Lang yến ba năm tổ chức một lần, tận dụng thời cơ hiếm có, người cho là bọn họ kiểm chế được sao?” Đôi mắt trong trẻo mà lạnh lùng của Mộc Tử Ảnh nhìn lên bầu trời đêm, một đám mây lớn đang tiến lại gần mặt trăng, xung quanh dần dần trở nên âm u.

“...Ra đi.” Mộc Tử Ảnh nói nhẹ một câu, trong mắt tràn ngập lạnh lẽo.

Tiếng gió vút lên, trong bóng tối có rất nhiều bóng đen vụt qua bốn phía tường cung bay vào.

Hơn mười người áo đen vây quanh hai người đang đứng, tên cầm đầu ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Mộc Tử Ảnh, không nói hai lời vung đại đao chém tới.

Mộc Tử Ảnh cười xùy một tiếng, không thèm né tránh.

Gã áo đen còn chưa lại gần liền phát hiện có điểm không thích hợp, ngẩng lên liền phát hiện có sáu ám vệ đang tiến tới.

“Giết!” Trong lòng gã áo đen cầm đầu thâm than không ổn.

Sáu ám vệ vừa tới đều là người có thân thủ bất phàm, làm sao có thể để bọn áo đen chạy thoát, hai bên lập tức lao vào đánh.

Mộc Tử Ảnh và Triệu Ly đứng bên cạnh thờ ơ bằng quan xem.

“Công tử, không bằng để nô tài đi hỗ trợ. Tên áo đen cầm đầu nhìn có vẻ khó đối phó.”

“Đương nhiên là khó đối phó rồi, người này là thị vệ cao thủ số một số hai trong cung cơ mà.”

Giọng nói lạnh lẽo trong trẻo của Mộc Tử Ảnh truyền vào trong tai gã cầm đầu. Hai mắt gã đó mở lớn, vẻ khiếp đảm cùng sợ hãi thể hiện không sót chút nào, một cước đá văng người đang đánh, xông đến chỗ Mộc Tử Ảnh.

Triệu Ly rút bội đao tùy thân che chở cho Mộc Tử Ảnh phía sau, tiến lên cùng gã áo đen so chiêu.

Gã áo đen muốn xông lên bằng bất cứ giá nào, vừa phòng thủ vừa tiến lại gần Mộc Tử Ảnh. Mắt thấy hơn phân nửa đồng bọn đã bị bắt, mắt gã áo đen che kín nỗi tuyệt vọng, bỗng nhiên vung lên một đao, ngay sau đó thực hiện hư chiêu.

Triệu Ly chủ động đánh lên cánh tay cầm đao của hắn nào ngờ người này đột nhiên buông tay, trước khi thanh đao rơi xuống đất, chân phải hắn dùng lực đá về phía Mộc Tử Ảnh.

Mặc kệ cánh tay phải đã bị thương nhưng nhiệm vụ của hắn cuối cùng cũng hoàn thành, đang định căn lưỡi tự sát đột nhiên nhìn thấy Mộc Tử Ảnh bình thản cầm theo thanh đao của hắn thông thả bước đến.

“Người...người biết võ sao!” Gã áo đen mở to mắt, không tin nổi. Người bình thường căn bản không thể tránh thoát được một đao vừa rồi.

“Triệu Ly, buông hắn ra.” Mộc Tử Ảnh lạnh nhạt nói. Đợi đến khi Triệu Ly lui về phía sau, Mộc Tử Ảnh giờ tay chém xuống.

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, cổ tay gã áo đen máu ồ ồ tuôn ra, gân tay đương nhiên đã bị đứt. Thanh đại đao vẫn còn dính máu rơi kịch xuống ngay bên cạnh hắn. Ám vệ nhanh chóng lấy vải thô buộc chặt miệng hắn phòng ngừa hắn cắn lưỡi tự sát.

“Quốc sư đã bị kinh sợ rồi!” Một ám vệ tiến lên trước hỏi, thái độ cung kính.

“Không việc gì, đem những người này đến chỗ hoàng thượng.”

“Vâng.” Một lát sau, vang lên vài tiếng trả lời rồi sáu bóng người nhanh chóng biến mất.

—ta là Đường phân cách Diệu Ngọc, người chết chắc rồi!_____

Lê Thâm không hề biết nơi mình vừa rời đi không lâu – cung Tuyết Trần vừa trải qua một hồi gió tanh mưa máu. Nàng chỉ trầm lặng bước về cung của mình. Mặc dù bước đi nhưng đôi mắt vẫn không hề chớp, nhìn thẳng vào bóng đêm, cả người tản ra một loại tâm sự khó nói.

Ba người phía sau trao đổi ánh mắt: Chẳng lẽ quốc sư đại nhân thật sự biết nhiếp hồn thuật, biến công chúa từ tinh linh ham bay nhảy thành như thế kia?!

“Nguyệt Dung, người có biết quốc sư trông như thế nào không?” Lê Thâm quay đầu, bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

“Hồi công chúa, năm đó quốc sư giải đại hạn tai ương cho kinh đô, từ đấy được hoàng thượng coi là thiên nhân, những kẻ như nô tỳ làm sao có thể dễ dàng thấy mặt.” Nguyệt Dung cung kính trả lời.

Tốc độ đi chậm rì rì của Lê Thâm rốt cuộc cũng nhanh hơn một chút, tựa như người say tỉnh lại, linh hồn trở về với thân xác, quay đầu nhìn Nguyệt Dung, mày liễu nhíu lại, bất ngờ hỏi: “Ý người là, người trong cung đã từng gặp qua quốc sư cũng không nhiều?” Đây đúng là kì lạ, quốc sư ở trong hoàng cung đã được năm năm, vậy mà lại rất ít người biết mặt hắn.

“Công chúa, quả thực là như vậy, mấy năm nay Đại Chiêu ta mưa thuận gió hòa, quốc sư đại nhân cơ hồ là cửa lớn không ra cửa sau không tới. Cho đến khi hai năm trước công chúa rơi xuống nước sốt cao, hoàng thượng mới mời quốc sư vì công chúa lập đàn hành pháp. Nhóm nô tỳ cũng rất chờ mong có thể được gặp quốc sư nhưng nơi lập đàn chỉ cho phép người trong hoàng thất được bước vào thôi.” Nguyệt Dung trả lời.

Nghĩ đến tình hình lúc ấy hai mắt Nguyệt Dung sáng ngời. Mặc dù không được nhìn thấy dung mạo của quốc sư nhưng quốc sư lại đặc biệt tới cung của công chúa. Các nàng đều là hạ nhân trong cung công chúa,غمغم lại cũng vẫn cảm thấy cả người vinh quang.

“Ra là vậy.” Lê Thấm ngáp ngừng nói. Trong đầu đột nhiên nảy ra ý tưởng, đôi mắt không khỏi mở to hơn, khóe miệng cong lên, tâm trạng vô cùng tốt, bước chân cũng chuyển nhanh hơn.

Ngoài cửa cung, mấy tiểu thái giám canh cửa đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, từ xa xa nhìn thấy công chúa lại gần, vội vàng duỗi thẳng thắt lưng.

“Lúc ta không ở đây, có ai tới không?” Trong lòng vui vẻ, giọng nói Lê Thấm phát ra cũng dịu dàng hơn so với quá khứ vài phần.

Tiểu thái giám cầm đầu nhanh chóng trả lời: “Hồi công chúa, Hi quận chúa đã tới một lần, nói là muốn xem công chúa say thế nào, nô tài lấy cớ công chúa đã đi ngủ, khiến Hi quận chúa chỉ có thể ra về.”

Ánh mắt Lê Thấm lạnh lẽo, cười nhạt: “Đường tỷ thật đúng là quan tâm tới ta, ta có say hay không cũng không cần nàng ta nhọc lòng lo lắng.”

Hai tiểu thái giám canh cửa nghe xong lời nói sắc bén này, đầu càng cúi thấp không dám nói.

Hi quận chúa ở kinh đô có tiếng là tài nữ, không chỉ đoan trang, hiền thực, nét na mà cầm kỳ thi họa cái gì cũng tinh thông chẳng lẽ công chúa ghen tị với Hi quận chúa nên mới tỏ ra chán ghét như vậy?

Vậy mà trước đây công chúa mặc dù mọi thứ vẫn đều không giỏi như Hi quận chúa nhưng vẫn thích chơi với quận chúa, chỉ là tự nhiên sau này người không còn như thế nữa, bắt đầu từ khi nào thì chúng hạ nhân như bọn hắn cũng không biết.

“Mấy người ở lại gác đêm, những người còn lại về nghỉ ngơi đi, các người cũng đã bận việc cả ngày rồi.” Lê Thấm khoát khoát tay với mấy người trước mặt.

“Chúng nô tài không dám kể khổ.” Mọi người sợ hãi nói, trong lòng vô cùng kinh ngạc: Không biết công chúa hôm nay gặp việc vui gì mà lại quan tâm tới chúng hạ nhân bọn hắn.

“Công chúa! Ở phía xa xa kia có ngọn đèn.” Nguyệt Dung đột nhiên kêu lên, thân mình nhanh chóng đứng ngăn trước mặt Lê Thấm.

Lê Thấm nhìn về phía đó, quả thật có kẻ đang muốn lại gần chỗ nàng. Nàng vội phân phó mấy người đứng canh cửa, còn mình với Nguyệt Dung thì sơ soạng bước vào nội điện.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, người đang nói đúng là đại cung nữ Diệu Ngọc hầu hạ bên cạnh Tiết hoàng hậu.

Lê Thấm mơ hồ nghe được vài câu.

“... Hoàng hậu nương nương nghe nói công chúa say, đặc biệt phái ta tới đây nhìn xem công chúa thế nào, các vị công công mau để ta vào thăm công chúa một chút.” Diệu Ngọc nhìn thoáng qua Bích Chi đứng phía sau, cười nói.

Sắc mặt Bích Chi hơi trầm xuống.

“Diệu Ngọc tỷ tỷ làm khó bọn ta rồi, công chúa đã sớm nghỉ ngơi, nếu Diệu Ngọc tỷ tỷ đi vào chẳng phải sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của công chúa sao?” Tiểu thái giám An Vinh cười gượng đáp lời.

“Hoàng hậu nương nương lo lắng cho sức khỏe của công chúa, vậy mới bảo ta đến xem, sau đó ta còn phải bẩm báo lại với nương nương. Các người hầu hạ chủ tử của mình thế nào? Nếu công chúa say rượu thì phải hầm canh giải rượu rồi mới để người nghỉ ngơi. Nếu cơ thể công chúa xảy ra chuyện gì không tốt, các người có gánh được tội không?”

Vừa dứt lời, cửa bên trong được người mở ra, nữ tử thân hình mềm mại khuôn mặt mệt mỏi miễn cưỡng dựa vào cửa, ngáp một cái, quay đầu cho người vừa nói một cái nhìn sắc bén, cười khê hai tiếng,

“Thì ra là cung nữ Diệu Ngọc hầu bên cạnh mẫu hậu a, làm ta còn tưởng là phi tử nào bên cạnh phụ hoàng, cần rõ như vậy, còn lớn tiếng quát to, bản công chúa đang ngủ, nghe tiếng người, cả người đều thấy khó chịu!”

7. Chương 7: Không Phải Người Lương Thiện

Diệu Ngọc nghe thấy lời nói trào phúng vừa rồi, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn trắng nhợt, âm thầm cắn chặt răng, khóe miệng miễn cưỡng cong lên,

“Chắc công chúa hiểu lắm nô tỳ cái gì, nô tỳ chỉ vâng mệnh hoàng hậu nương nương đến xem công chúa. Nương nương sợ công chúa say rượu choáng váng đầu, người là nghĩ có nên mời thái y xem qua cho công chúa hay không.”

“Ồ? Như vậy sao, vậy người về bẩm báo mẫu hậu đừng lo lắng, tửu lượng của ta cũng không phải quá kém, không đến mức chỉ mới uống thêm vào ly rượu liền say đến nhiễm bệnh.”

Diệu Ngọc cúi đầu đáp ứng, xoay người định rời đi.

“Chậm đã!” Một tiếng quát chói tay khiến đôi chân còn chưa kịp bước của Diệu Ngọc lập tức dừng lại.

“Diệu Ngọc, mẫu hậu trước giờ rất ít khi trách phạt ta cho nên người không cần lấy cớ muốn trách phạt của người áp lên ta. Hơn nữa cũng đừng coi khinh thái giám cung nữ chỗ ta chỉ là nô tài, chính người so sánh với bọn họ cũng không kém bao nhiêu đâu!” Lê Thấm hừ một tiếng rồi tiếp tục cười nói,

“Còn có, nếu mẫu hậu đối với người có một chút tin tưởng thì cũng đừng không biết liêm sỉ mà làm những chuyện có lỗi với người. Hoàng hậu chính là người đứng đầu hậu cung, người nên nhớ rõ điều này, ngàn vạn lần không cần làm những chuyện tự hủy tương lai của chính mình.”

Thân mình Diệu Ngọc run rẩy, đồng tử mở to, cúi thấp đầu không nói, môi lại không nhin được mím chặt.

“Ta nói cái gì, tự trong lòng người rõ. Hậu cung này lớn như vậy, không cần thận có người nào đột nhiên biến mất cũng không ai để ý đâu!” Lê Thấm mắt lạnh nhìn nàng ta, sát ý trong mắt chợt lóe.

Nàng cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ là người lương thiện. Nếu người khác dám động đến nàng, nàng cũng không ngại khiến hai tay mình vậy máu.

“Nô tỳ ghi nhớ lời công chúa dạy bảo.”

Diệu Ngọc kìm nén nỗi sợ hãi đang gào thét trong lòng, cố gắng đáp lại một câu. Ngay sau đó ba bước biến thành hai, chạy trốn chết ra ngoài.

Mấy hạ nhân xung quanh cũng giật mình hoàn hồn, khuôn mặt ngập tràn sợ hãi nhìn nữ tử dựa vào cửa, rõ ràng là tươi cười xán lạn nhưng đôi mắt đẹp lại không hề che giấu sát ý.

“Được rồi, đừng đứng đó nữa, mau nghỉ hết đi.” Ánh mắt Lê Thấm đảo qua những người xung quanh, giọng nói mang theo vẻ lười nhác. Nàng khẽ phất áo choàng trên người, xoay người trở về nội điện.

Rầm một tiếng, nhóm hạ nhân nhìn thấy cửa lớn đóng sập trước mắt trái tim mới dám đập trở lại. Thầm nghĩ: Công chúa vừa rồi thật sự quý dị, có nên bẩm báo lại với hoàng hậu nương nương hay không?

“Vừa rồi công chúa vô cùng uy vũ, ngay cả nô tỳ cũng phải kính sợ.” Nguyệt Dung cười nói, tay cầm đèn lồng dẫn đường cho công chúa.

Sau khi đưa người nằm lên giường liền thổi tắt đèn, nhanh chóng thuận thực mở hộp châu báu lấy viên ngọc đang tỏa ra ánh sáng màu xanh phỉ thúy Minh Nguyệt Châu ra, cẩn thận đặt vào tay Lê Thấm, “Công chúa cầm chắc vào, cẩn thận kéo rơi.”

Lê Thấm cười tươi tắn khum hai bàn tay giữ chặt Minh Nguyệt Châu, hôn vài cái mặt ngọc sau đó chui vào trong chăn. Dù cả thân mình đều đã được chăn gấm bao phủ nhưng ánh sáng màu xanh vẫn truyền ra bên ngoài đặc biệt là ở cổ Lê Thấm. Ánh sáng mờ ảo chiếu lên làn da phấn hồng khiến chiếc cổ thon thả trông như một loại ngọc thượng đẳng.

“Công chúa nghỉ ngơi, nô tỳ gác ở bên ngoài.” Nguyệt Dung nhỏ giọng nói, vụng trộm liếc mắt nhìn đôi mắt vừa nhắm lại của công chúa, hai hàng mi thỉnh thoảng lại rung lên, dường như có gì đó bất an.

Không biết vì sao, nhìn thấy công chúa ngủ như vậy lại khiến nàng đau lòng. Gió đêm hơi lạnh, công chúa co cả người lại giống như có khí lạnh phát ra từ trong xương khiến nàng chỉ có thể kiên quyết bao bọc lấy chính mình, ngăn cản tất cả khí lạnh.

Bất chợt đôi mắt rõ ràng đang nhắm lại đột nhiên mở ra, Nguyệt Dung nhanh chóng đem ánh mắt rời đi, chuẩn bị cầm đèn bước ra ngoài.

“Bởi vì ta sợ tối.” Không biết bởi vì mệt mỏi hay do buồn ngủ mà thanh âm của nàng vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, không có lấy một tia khí lực.

“Ân?” Nguyệt Dung khó hiểu, theo bản năng nghi hoặc hỏi một tiếng.

Lê Thấm lấy Minh Nguyệt Châu ở trong chăn ra, giơ lên với nàng, ánh sáng màu xanh chiếu vào hai mắt Lê Thấm, nàng tựa như đang cười, “Minh Nguyệt Châu này so với đèn trong tay người còn sáng hơn, có nó bên người, ta rất an tâm. Đừng để ý đến vẻ ngoài lạnh băng của nó, nếu ôm lâu, ta còn cảm thấy ấm áp hơn so với mẫu hậu.”

Lê Thấm cười hì hì hai tiếng sau đó lại đem Minh Nguyệt Châu nhét vào trong chăn, cuộn chăn quanh người rồi mới nhắm mắt ngủ.

Nguyệt Dung không hiểu mấy lời công chúa vừa nói, trong lòng không khỏi thở dài, chậm rãi lui ra ngoài.

Tối nay Lê Thấm mơ một giấc mộng.

Trong mộng, nam tử một thân áo trắng tuấn mĩ đang đánh đàn còn nàng vẽ tranh ngay bên cạnh đó. Từng đóa hoa phiêu lãng bay đầy trời, xung quanh tràn ngập hương thơm, hoa vương cả trên tay áo hai người.

Nam tử đánh đàn chậm rãi ngẩng đầu cười với nàng, tuyệt sắc khuynh thành, mà nàng thì đang vui vẻ đưa bức tranh trong tay lên cho hắn xem, chỉ vào hai người trong tranh, dùng thanh âm non nớt hỏi, “Ảnh ca ca, ta vẽ hai vị môn thần này đã giống chưa?”

Bàn tay nam tử dịu dàng vuốt ve đầu nàng, cười nhẹ nói: “Giống.”

Giấc mộng kì lạ...

Khóe môi Lê Thấm khẽ cong lên.

Sau Quỳnh Lang yến, trong lòng Tiết hoàng hậu đại khái đã chọn được phò mã ưng ý.

“Thấm Nhi, mẫu hậu đã nhìn hộ con rồi, Hàn Mộc Hủ tài văn hơn người, lại đỗ đầu bảng, bộ dạng cũng cực kì tuấn tú. Ngay cả phụ hoàng con cũng phải khen ngợi, Hàn Mộc Hủ người này rất được.” Tiết hoàng hậu tỏ vẻ hài lòng kể cho Lê Thấm một đồng lời khen.

Lê Thấm nở nụ cười hai tiếng phụ họa, im lặng nghe. Vị tân trạng nguyên này tốt thì có tốt, chỉ có điều...mấy năm gần đây Hàn gia hình như qua lại với Bình Võ Vương hơi gần một chút.

“Mẫu hậu, chuyện này không nên vội. Tuy nhi thần rất thích bộ dạng tuấn tú nhưng với người sau này cùng chung chăn chung gối với mình thì vẫn phải cẩn thận. Hay là phụ hoàng và mẫu hậu lại xem xét vài lần nữa, lâu ngày mới có thể nhận biết được lòng người. Người này xứng hay không xứng với nhi thần, cũng không phải một hai lần là có thể nhìn ra. Hơn nữa, chẳng may Hàn trạng nguyên trên người đã có hôn ước, nếu nhi thần ý vào thân phận công chúa chặn ngang ở trước, chẳng phải đã phá bỏ mối lương duyên của người ta sao?!” Lê Thấm cười nói.

Tiết hoàng hậu nghe thế giật mình, “Thấm Nhi, con thật sự nghĩ vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, nhi thần ở trước mặt mẫu hậu sẽ không bao giờ nói dối, trong lòng nghĩ cái gì đều sẽ kể hết với mẫu hậu.”

Nói đến đây, thân mình Lê Thấm tiến lại gần, chớp chớp đôi mắt to, cười tươi nói: “Nhi thần đúng lúc này cũng có một việc muốn thỉnh cầu mẫu hậu, vạn mong mẫu hậu đáp ứng nhi thần.”

“Lại nổi tính tình đùa giỡn lưu manh.” Tiết hoàng hậu cười mắng một câu, “Nói đi, lại coi trọng bảo bối nào của mẫu hậu?”

Lê Thấm nói nhỏ vào tai bà một câu, nụ cười trên mặt Tiết hoàng hậu chợt tắt, khuôn mặt nghiêm lại, “Chuyện này không được.”

“Mẫu hậu, người đồng ý với nhi thần đi, nhi thần lần này là thật sự, không phải là đùa giỡn đâu. Nhi Thần tự thấy mình tính tình nóng nảy không suy xét kỹ mọi chuyện, cần phải tu thân dưỡng tính. Quốc sư đại nhân mỗi ngày đều không có chuyện gì làm, chỉ cần ngài ấy mỗi ngày dành một ít thời gian chỉ dạy nhi thần thôi. Chẳng phải mẫu hậu luôn bảo nhi thần phải học nhiều lễ nghi trong cung hơn nữa sao? Nhi thần hiện tại có tâm sửa đổi, mẫu hậu mà không đồng ý thì sau này người đừng bảo nhi thần cái gì nữa.” Lê Thấm nóng lòng nịnh nọt, hai mắt nhìn chăm chăm xem xét phản ứng của Tiết hoàng hậu.

Tiết hoàng hậu vội vàng quay đầu, giả vờ không thấy. Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt Lê Thấm tỏ vẻ đáng thương, Tiết hoàng hậu liền cái gì cũng đồng ý với nàng nhưng lần này thì không được. Quốc sư đâu phải người thường, hậu cung ai mà chẳng biết quốc sư vừa có thể xem bói vừa có thể dự đoán tương lai lại còn có khả năng liên hệ với thần tiên.

Tính tình của nha đầu Lê Thấm, bà là mẫu hậu của nàng so với tất cả đều hiểu rõ nhất. Tuy so với trước kia đã thu liễm đi rất nhiều, nhưng tính cách nghịch ngợm nóng nảy thì không biết khi nào lại phát tác, đem nàng từ một nha đầu tinh nghịch chuyển thành nghe lời thì tốt rồi nhưng chỗ quốc sư lại là nơi vạn vạn không thể quấy nhiễu.

“Thấm Nhi, con muốn châu báu bảo bối nào mẫu hậu cũng đáp ứng con nhưng chuyện này thì không được. Quốc sư thích thanh tĩnh, con lại ngày ngày đi quấy rầy, quốc sư đại nhân giận dữ không muốn ở trong cung nữa thì biết làm sao bây giờ? Đến lúc đó phụ hoàng của con khẳng định sẽ vô cùng giận dữ, cho dù ông ấy có yêu chiều con đến đâu cũng không thể chấp nhận con làm loạn.” Thái độ Tiết hoàng hậu rất kiên định, trong đầu Lê Thấm liên tục suy nghĩ phương án thuyết phục.

“Mẫu hậu, hay là thế này. Nhi thần tự mình tới cửa bái phỏng, xin quốc sư dạy con phương pháp tu thân dưỡng tính, nếu nhi thần khiến quốc sư đại nhân đồng ý vậy mẫu hậu và phụ hoàng có thể đáp ứng nhi thần chuyện này, ngược lại không được, nhi thần sẽ hết hy vọng, bản thân ngoan ngoãn ở trong cung xem sách thêu hoa, cho tới khi cập kê thì tiến vào phủ công chúa, tìm một người nào đó gả cho.” Lời cuối cùng nói xong còn có phần hờn dỗi.

Tiết hoàng hậu chỉ cảm thấy đau đầu, đứa nhỏ này không nhảy Hoàng Hà quyết không từ, tính tình này giống y hệt bà. Quốc sư làm sao có thể đồng ý cho nha đầu này gây chuyện được, chuyện này khẳng định không thành. Mặc dù miệng nói là đi theo quốc sư học cách tu thân dưỡng tính nhưng thật xấu nhiều năm không đổi của Lê Thấm làm sao có thể lừa gạt bà được.

Nhất định là Thấm Nhi đã nhìn thấy dung mạo của quốc sư, trong lòng ngứa ngáy, mới tìm cách tiếp cận.

Tiết hoàng hậu biết nha đầu kia chỉ thích người đẹp lại còn ham vợ vét bảo bối, nhưng cho dù có sắc tâm cũng không bao giờ có sắc dâm cho nên bấy lâu nay vẫn dung túng nàng.

Lê Thấm thừa nhỏ nhiều bệnh, lần trước còn sứt chút nữa rơi xuống nước chết đuối, Tiết hoàng hậu chỉ ước gì có thể gắn nàng bên người không rời, bảo vệ chặt chẽ, để nàng không chịu dù chỉ một chút thiệt thòi.

“Mẫu hậu sẽ nói với phụ hoàng con, nếu phụ hoàng con gật đầu, con hãy tự nghĩ biện pháp đi năn nỉ quốc sư đáp ứng con.” Tiết hoàng hậu thỏa hiệp, trong lòng nghĩ: Nếu chính quốc sư không đáp ứng thỉnh cầu của Thấm Nhi, thì Thấm Nhi tự mình vấp phải trắc trở sẽ tự tiêu tan hy vọng.

“Thấm Nhi tạ mẫu hậu. Nhi thần vẫn biết mẫu hậu hiểu rõ nhi thần nhất.” Lê Thấm lập tức vui vẻ nói.

Tiết hoàng hậu bất đắc dĩ lắc đầu. Bà không biết bà sủng nàng như vậy có thể hay không sau này sẽ hại nàng. Ngày sau nhất định phải tìm một người con rể thật tốt, yêu thương Thấm Nhi vô hạn.

Thấm Nhi tuy thông minh nhưng tính tình lại khiến cho nam nhân không thích. Có nam nhân nào là không thích nữ nhân ôn nhu hiền thực? Nữ tử giống như Lê Vũ Hi mới là đối tượng giai ngẫu tuyệt hảo của nam tử khắp kinh thành.

Tuy Hàn thị vẫn luôn ghi hận bà chuyện năm xưa nhưng Tiết hoàng hậu không thể không thừa nhận, nàng ta thực sự đã dạy được một nữ nhi tuyệt vời. Chỉ cần Thấm Nhi có lấy một nửa dịu dàng của đứa nhỏ Vũ

Hi thì tốt rồi, hơn nữa tướng mạo của Thấm Nhi còn trên cả Vũ Hi, vậy thì cần gì phải lo nàng không tìm được lang quân như ý.

Lê Thấm nhìn hai mắt mẫu hậu mình tập trung lại một chỗ nhìn chăm chăm nơi nào đó đến thất thần, nàng gọi nhỏ hai tiếng, “Mẫu hậu! Mẫu hậu?!”

“Mẫu hậu nghĩ cái gì vậy, hai mắt cứ liên tục nhắm lại rồi dần ra.” Lê Thấm cười hì hì hỏi.

“Còn không phải suy nghĩ chuyện của con sao.” Tiết hoàng hậu vỗ nhẹ lên trán Lê Thấm. Lê Thấm phóng đại động tác của bà, cả người cơ hồ đều ngã ra sau, chọc Tiết hoàng hậu cười nhẹ, “Tiểu vô lại, khi nào mà sức lực của mẫu hậu lại lớn như vậy, một đầu ngón tay đã khiến cả người con suýt chút nữa thì bay ra.”

“Nhi thần làm gì có ý này, điều này chỉ có thể khẳng định là mẫu hậu người tinh thần khí lực khỏe mạnh mười phần.” Lê Thấm cười vô cùng xinh đẹp, hai mắt như phát sáng, nàng cầm tay Tiết Hoàng hậu, thật lòng nói: “Mẫu hậu nhất định người phải giống như hiện tại vui vẻ như vậy, ngày sau bất kì có chuyện gì xảy ra, mẫu hậu phải nhớ rõ, nhi thần sẽ vĩnh viễn ở bên người.”

“Con, đứa nhỏ này còn phải khuyên mẫu hậu sao, mẫu hậu trong hậu cung này chìm nổi nhiều năm, còn việc gì chưa từng gặp chưa từng qua, trong lòng ta đã sớm thông thấu như gương sáng rồi.” Tiết hoàng hậu vỗ lên đôi tay nhỏ bé của nàng, ngạc nhiên rất nhiều mà buồn thương cũng không ít.

Lê Thấm cũng không phản bác cái gì, im lặng, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng nói: “Mẫu hậu, nhi thần có thể cầu người làm một việc nữa không?”

Tiết hoàng hậu nghe xong chuyện đầu tiên đã khiếp sợ lắm rồi, lúc này trong lòng bà đã sớm chuẩn bị, buông tiếng thở dài, “Thôi thôi, con, nha đầu này cả ngày chỉ biết đùa giỡn thỉnh cầu mẫu hậu, mẫu hậu đã sớm chẳng có cách đối với con. Có chuyện gì thì nói luôn đi.”

Lê Thấm không cười đùa giống bình thường, biểu tình trên mặt nàng nghiêm túc, “Mẫu hậu, nhi thần nói lời này cũng không phải tin đồn vô căn cứ, mong rằng mẫu hậu nghe xong sẽ tự có cân nhắc.”

Hai mày Tiết hoàng hậu nhướng lên, Lê Thấm rất ít khi nghiêm túc như vậy, một khi biểu tình này xuất hiện, tất là có chuyện không nhỏ. “Con cứ nói thẳng, mẫu hậu sẽ nghe.”

Lê Thấm ngẫm nghĩ một chút rồi nói, “Hạ nhân bên người đều trung thành với mẫu hậu nhưng không phải là không có ngoại lệ. Nhi thần nghe nói mấy ngày trước Diệu Ngọc cùng với cung nữ Thục Vân bên Chu quý phi đi lại rất gần. Mẫu hậu tâm nhãn hơn hẳn nhi thần, hẳn người có thể cân nhắc chuyện này, nếu là kẻ không tốt vẫn nên sớm đuổi đi.”

Tiết hoàng hậu nhất thời trầm mặc. Có lẽ bởi mấy năm nay trôi qua quá mức thư thái, bà quả thực không chú ý tới mấy vấn đề nhỏ này. Nếu đúng như lời Thấm Nhi nói, loại nô tài ăn cây táo rào cây sung này tuyệt không thể lưu.

Hậu thuẫn của Chu quý phi quá mức vững chắc, ngay cả hoàng thượng tính toán bao nhiêu năm cũng không thể đánh đổ ngoại thích họ Chu, nhất là Chu thái sư, mấy năm gần đây càng ngày càng lộng quyền. Người Chu gia lại quá mức giảo hoạt, Chu quý phi đương nhiên cũng thế.

“Thấm Nhi nhắc nhở, mẫu hậu nhớ kỹ.” Tiết hoàng hậu trịnh trọng gật gật đầu nói.

“Vậy nhi thần cáo lui trước, hôm qua mẫu hậu ở Quỳnh Lang điện phải ngồi lâu, người phải chú ý thân mình nhiều hơn.” Sau khi dặn xong, Lê Thấm mới chậm rãi rời khỏi Phượng Loan điện.

Rốt cuộc lòng dạ mẫu hậu vẫn mềm yếu, nhưng không sao, có nàng ở bên bảo vệ mẫu hậu, nhưng kẻ khác đừng mơ tưởng động đến người.

8. Chương 8: Đánh Mất Mặt Mũi

Lê Thấm rất thích bàn đu dây, bởi vì trong khoảnh khắc thân mình nàng bay lên, tất cả buồn phiền dường như cũng bay đi theo, đầu nàng trống trơn, cái gì cũng không suy nghĩ lại càng không có sức để buồn phiền.

Nhưng vẫn có một số việc không thể nào trốn tránh, phải đem hết thảy mọi chuyện có thể phát sinh bóp chết từ trong nôi, bảo vệ mẫu thân không bị tổn hại chính là chuyện nàng muốn làm nhất trong hoàng cung lạnh băng băng này, còn những kẻ khác...

Lê Thấm nắm chặt sợi dây thừng, thân hình bay lên cao, chuyện người khác nàng không quan tâm, điều kiện tiên quyết là người khác cũng đừng tới trêu chọc nàng.

Nguyệt Dung đứng một bên nhìn công chúa càng đu càng cao, trong lòng cũng thấp thỏm theo nhịp đánh đu, tim nàng tựa như tùy thời đều có khả năng văng ra.

Mỗi lần coi chừng công chúa đánh đu nàng cơ hồ đều mất đi nửa cái mạng. Nhất là khi công chúa đánh đu tới điểm cao nhất, thân hình công chúa như bay lên, dây thừng trên bàn đu còn phát ra thanh âm kéo kẹt, trái tim nàng theo từng tiếng kéo kẹt lại nảy lên, Nguyệt Dung theo bản năng kiễng mũi chân nhướng lên theo bàn đu.

Từ xa xa có một người đang tiến lại gần, đúng là Bích Chi. Nguyệt Dung vội vàng ngoắc tay gọi, thở phào nhẹ nhõm, kích động nói: “Bích Chi, cuối cùng muội cũng đến! Công chúa đang chơi đùa rất vui vẻ nên ta không thể nào quản nổi, muội tới coi người đi.” Nguyệt Dung đẩy Bích Chi về phía trước.

Bích Chi tức giận trừng nàng một cái, nói với Lê Thấm đang đu tận trên ột câu. Hai mắt Lê Thấm sáng ngời, lại đu thêm vài lần, biên độ càng ngày càng nhỏ,, rất nhanh đã ngừng lại, cười hỏi Bích Chi: “Thật sao? Phụ hoàng và mẫu hậu đã đáp ứng thỉnh cầu của ta rồi sao?”

Bích Chi gật đầu, trên mặt cũng mang theo ý cười, “Thật đã đáp ứng rồi, công chúa người xem có muốn ...”

“Bích Chi, lập tức chuẩn bị mấy món đồ ta đã dặn!” Hai mắt Lê Thấm như tỏa sáng, nghĩ đến viễn cảnh ngày sau đều có thể ở bên tiểu mỹ nhân, trong lòng nàng mừng rỡ như đóa hoa nở rộ.

Càng tốt hơn nữa là...người này không có ủng hộ thế lực nào trong triều mà quyền lực của hấn lại chính là thứ nàng tìm kiếm từ lâu. Nhưng muốn một người thanh tâm quả dục như thế chấp nhận mình e rằng nàng sẽ phải tốn kha khá công phu .

——^/^^——

“Công tử, người không muốn đánh đàn ư, hay nô tài cất đàn cổ trên bàn thay bằng giấy bút cho ngài?” Triệu Ly hỏi, giọng nói cực kỳ nhẹ, chỉ sợ mình quấy rầy nam tử đang nhắm mắt.

Nam tử trước mắt đặt hai tay trên dây đàn một lúc lâu cũng chưa hề đụng tới. Ngón tay trắng nõn thon dài đặt trên huyền cầm tựa như bạch ngọc làm nên, cực kỳ tinh mỹ.

“Triệu Ly, chuyện thích khách mấy ngày trước đã có tin gì chưa, có tra ra người phía sau màn không?” Mặc Tử Ảnh hỏi, phảng phất tựa như trong lòng đã dự đoán được kết quả, môi mím lại, lời nói phát ra khiến người nghe phát lạnh.

Sắc mặt Triệu Ly hơi trầm xuống, “Hồi công tử, lão hồ ly kia đúng là giảo hoạt. Lưu thị vệ đến truyền tin tức, tên sát thủ bị bắt trong miệng ngậm sẵn túi thuốc độc, trên đường áp giải đã tự cắn nát túi, uống thuốc độc tự sát.”

Triệu Ly đợi một lúc lâu cũng không thấy công tử nhà mình trả lời, đang chuẩn bị lui ra nào ngờ người vẫn im lặng đột nhiên mở mắt, buông tiếng thở dài tỏ vẻ tức giận nói, “Bỏ đi, nếu nhược điểm của hấn để nắm được vậy, mấy năm nay hoàng thượng đã không chịu ngồi yên một chỗ để hấn áp chế.”

Dứt lời ánh mắt liếc nhìn về phía cửa cung, “Triệu Ly, vì sao lời ta nói người luôn coi như gió thoảng bên tai?”

Triệu Ly theo ánh mắt công tử nhà mình nhìn về cửa cung, lập tức bưng tỉnh, không khỏi cười gượng hai tiếng: “Công tử đừng giận, hôm nay nô tài không cẩn thận quên mất chuyện này, nô tài sẽ nhanh chóng mở một cái khe nhỏ trên cửa.”

Từ nhỏ đã đi theo công tử nhưng công tử lại có những sở thích cổ quái mà hắn không thể nào hiểu nổi. Ví dụ như công tử vẽ rất đẹp nhưng thích nhất là vẽ hai vị môn thần Thần Đồ Uất Lũy, hắn còn biết cầm kỹ của công tử cực kỳ cao nhưng người lại chỉ say mê đàn duy nhất một khúc. Ngay cả bây giờ lại đột nhiên hạ lệnh cửa cung không được mở hoàn toàn, lúc nào cũng phải chừa lại một khe hở nhỏ.

Triệu Ly vội vàng đi đến cửa cung, đang định hé ra một khe hở nào ngờ tay vừa giơ lên, cửa cung liền cạch một tiếng bị mở ra.

Bình thường, Tuyết Trần cung rất ít người đến, Triệu Ly nhất thời không kịp tránh né, đầu bị cánh cửa đập vào, trán sưng u lên một cục.

Đầu sỏ đứng ngoài cửa hoàn toàn không thèm nhìn đến nạn nhân vừa rồi của mình – Triệu Ly mà như cuồng phong thổi qua chạy như bay đến bên nam tử ngồi ở bàn gỗ phía trước.

Gã đầu sỏ ngồi sụp xuống đối diện với công tử nhà hắn, hai tay ôm chân công tử, khóc lóc thảm thiết: “Sư phụ, cầu xin người thu nhận đồ nhi đi! Đồ nhi mấy ngày nay vô cùng buồn khổ, rất cần sư phụ thương xót dạy bảo, ...” Nước mắt từng giọt từng giọt to như hạt đậu cuồn cuộn rơi xuống, hai mắt bởi vì khóc mà sưng lên, lê hoa mang lệ, thoát nhìn rất đáng thương.

Triệu Ly kinh hãi, lập tức tiến lên, mắng: “Bà điên ở đâu đến đây, còn không mau mau buông quốc sư ra! Nam nữ thụ thụ bất thân, đừng có làm dơ bẩn quốc sư!”

Lê Thấm ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn lê hoa mang vũ quay đầu lại oán nhìn hắn, Triệu Ly lập tức ngậm miệng không nói, trong lòng kinh hãi: bà điên này chẳng phải chính là công chúa Lê Thấm mấy ngày trước vừa chế nhạo công tử nhà hắn sao?

Lần trước tuy chỉ ở trong bóng tối nhìn qua nhưng ánh mắt hắn vô cùng tốt, tuyệt đối không nhận sai người. Nhưng mà tiểu công chúa sao hôm nay lại ăn mặc rách rưới thế này, làm cho hắn nhận nhầm là bà tử nấu cơm nấu nước mà mắng chửi.

“Ở trong mắt ta quốc sư không phải là nam nhân.” Lê Thấm giải thích.

Nhìn thấy Triệu Ly tỏ vẻ uất giận, Lê Thấm không nhanh không chậm bồi thêm một câu, “Quốc sư ở trong mắt ta là tiên nhân, tiên nhân trong mắt người đời không phân nam nữ, bởi chúng sinh là ngang hàng.”

Triệu Ly cứng họng không nói nổi lời nào.

Nói nửa ngày, khóc nửa ngày, Lê Thấm phát hiện chỉ có mình động còn cái đùi nàng ôm vẫn không hề nhúc nhích. Nàng không khỏi ngước đầu nhìn lên, không ngờ ngay lập tức lại rơi vào một hố sâu thăm thẳm, đem nàng chặt chẽ hút vào.

Trong mắt người đó hiện lên đôi mắt khóc sưng đến đỏ ửng của nàng. Lê Thấm muốn nhìn rõ hơn, nàng không khỏi sát lại gần.

“Phun hơi hành vào trong mắt không thấy khó chịu sao?” Có hơi thở ẩm ướt nóng rực lướt qua gương mặt nàng, Lê Thấm nháy mắt hoàn hồn.

Lúc này nàng mới phát hiện Mộc Tử Ảnh đang cúi đầu xuống nhìn mình chăm chú, đôi mắt sâu thẳm như ẩn chứa ý cười mà chính nàng lại đang ngẩng đầu lên. Hai người trong lúc đó giống như sắp dính sát vào nhau.

Thật dọa người.

Nghe thấy lời nói trêu tức của hắn lại càng dọa người hơn.

“Không sao.” Lê Thấm nhanh chóng cúi đầu, đôi mắt đỏ hồng tránh khỏi hai đùi của hắn. Không chỉ đôi mắt, ngay cả khuôn mặt cũng cọ đến đỏ ửng, cả người nàng giống như một khối thịt nướng được đặt trong lò, đã sắp bị nướng đến chín.

Quy củ ngồi xếp bằng trước mặt hần, đợi cho hai má hết nóng, Lê Thấm mới ngẩng đầu, lặng im nhìn Mộc Tử Anh.

“Như vậy nhìn ta chăm chăm làm gì?” Hần thản nhiên phun ra một câu, thanh âm ảm áp dễ nghe. Hai mắt như có như không quét qua nàng, sau đó hai tay nâng lên, tiên âm trong trẻo lại từ dây đàn rung động mà phát ra.

Một khúc này thật sự là nghe hoài không chán, Lê Thấm hưởng thụ định híp mắt lại, chỉ tiếc hai mắt sưng phồng, nheo lại thật khó chịu, đánh phải cổ mở mắt thật to. Lúc sau, Lê Thấm mới chợt có phản ứng, quốc sư vừa hỏi nàng một câu, vì thế, Lê Thấm không chút suy nghĩ cười ngọt ngào với hần, “Nhìn chăm chăm sư phụ đương nhiên bởi vì lão nhân gia người có bộ dạng tuấn mỹ giống như thần tiên.”

Lê Thấm cảm thấy chính mình đang bay đến một hồ nước trong xanh, tràn đầy hương hoa và tiếng chim hót, thanh sơn thủy tú, thân thể của nàng từ từ bay lên cao, rồi cuộc vượt lên khoảng không, dần dần bay qua ngọn cây, lướt trên sông ngòi, ngắm hình bóng của mình trong nước, Lê Thấm hưng phấn đến nỗi cái đuôi nhỏ cũng muốn cong lên. Chính bởi vì quá vui vẻ nên không để ý, thân mình Lê Thấm bỗng lão đảo, cơ thể ở giữa không trung bỗng nhiên rơi xuống mặt hồ, bọt nước văng khắp nơi. Ngay sau đó, bức tranh thủy mặc động lòng người của Lê Thấm bị phá vỡ hoàn toàn, trở về với hiện thực xấu hổ.

Nàng kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt, hai tay đặt trên đàn không động đậy, ánh mắt lạnh lùng lại nhiễm vài phần hờn giận.

“Ta già rồi sao?” Hần nhìn chăm chăm nàng hỏi, giọng điệu thản nhiên.

Miệng Lê Thấm khê nhếch, mơ hồ hiểu được lý do quốc sư đại nhân hờn giận, vội vàng gật đầu, trả lời: “Quốc sư là mỹ nhân đẹp nhất mà ta từng thấy, toàn bộ nam nhân kinh thành đều không thể sánh với vẻ đẹp của quốc sư, quốc sư làm sao có thể già được?!” Lê Thấm hoàn toàn “không nhớ” vừa rồi mình vừa mới nói ba chữ lão nhân gia.

Mộc Tử Anh trầm mặc nhìn nàng, không nói một lời.

Thật vất vả cùng tiên nhân chống lại hai mắt, Lê Thấm vội vàng khẩn cầu nói: “Mẫu hậu nói ta nóng nảy hay tức giận, cần tu thân dưỡng tính nên ta mới phải đến quấy rầy quốc sư. Hy vọng quốc sư chỉ giáo cho ta, giúp ta sửa đổi tính tình.”

Thấy hần ngay cả mày cũng chưa động chút nào, khuôn mặt cùng với tảng đá không khác chút nào, Lê Thấm nói càng thêm lưu loát, nói tiếp “Quốc sư có thể gieo quẻ tính toán, hần đã đoán được thân phận của ta. Ta đúng là công chúa duy nhất Đại Chiêu quốc. Khẩn cầu quốc sư đại nhân chấp nhận thỉnh cầu của ta!”

Mộc Tử Anh tiếp tục đánh đàn, ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn đàn cổ trước mặt, biểu tình không một chút thay đổi nhưng Triệu Ly bên cạnh với cái trán sưng u, khuôn mặt thì lộ vẻ “thì ra là thế”. Xem đi, lại là hoa đào của công tử nhà hần tìm tới cửa.

“Ta mỗi ngày sẽ chỉ quấy rầy ngài hai canh giờ, nhờ quốc sư dạy ta đạo tu thân dưỡng tính, mong quốc sư đồng ý.” Ngữ khí Lê Thấm trở nên mềm mại, thấy hần vẫn thờ ơ như cũ, quai hàm nàng khê cứng ngắc, “Ta cam đoan sẽ không gây phiền toái cho quốc sư, mỗi ngày đều ngoan ngoãn học tập, sư phụ ngài đánh đàn thì ta đánh đàn, muốn vẽ tranh ta vẽ tranh, đồ nhi bảo đảm không than vãn một tiếng.” Lê Thấm thề son sắt, hai mắt mở to, hơi nước trong mắt tụ lại dường như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi nước mắt xuống.

Triệu Ly ở một bên nhìn cảnh này chỉ còn kém nước nhịn không thay quốc sư nhà hần đáp ứng, vị công chúa này cũng có thời điểm khiến người ta thật yêu thích. Nghĩ đến nam nữ khác biệt, Triệu Ly xoay đầu không nhìn nữa.

Hần từ nhỏ đã đi theo công tử, từ sau khi phát sinh tai họa, hần cùng công tử vào nam ra bắc. Đi theo công tử lâu, Triệu Ly phát hiện chính mình càng ngày càng thanh tâm quả dục, rồi có một ngày hần cũng sẽ giống như công tử, rời xa hồng trần, cùng xuất gia quy y cửa Phật, làm một hòa thượng chân chính. Nghĩ đến đó, trong lòng Triệu Ly không khỏi khóc tang. Cha, nương, con trai bất hiếu, không có cách nào tiếp tục truyền thừa hương khói. Hải người nhị lão ở trên trời nhất định phải tha thứ cho nhi tử bất hiếu này.

Lê Thấm đợi một lúc lâu vẫn không thấy quốc sư lên tiếng, trong lòng không khỏi nôn nóng đứng lên, hai đầu ngón tay vặn xoắn cùng một chỗ, vặn đi vặn lại. Dù bên tai là tiếng đàn du dương thánh thót nhưng Lê Thấm cũng không có tâm tình lắng nghe, rốt cuộc đợi đến khi, ngón trỏ cùng ngón giữa của hắn khẽ gảy, đem âm cuối của khúc đàn vút cao, từng đóa hoa rơi trong không trung tựa như cũng vút lên theo sau đó mới từ từ rơi xuống, tiếng đàn ngừng lại.

Sau đó, Mộc Tử Ảnh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Lê Thấm cắn môi, đôi mắt to vẫn không nhúc nhích dõi theo hắn, chờ người trước mặt tuyên bố kết quả.

“Có thể...” Qua một hồi lâu, hắn mới thản nhiên nói, nâng tay phải lên sửa sang lại tay áo bên trái, sau đó vuốt lên từng nếp uốn trên cổ tay áo.

Hai mắt Lê Thấm sáng rực rỡ, tinh thần phấn chấn, sức sống tràn trề: “Đa tạ sư phụ!”

“Trở về, đem Tĩnh tâm kinh chép lại mười lần, ngày mai đưa cho ta.” Mộc Tử Ảnh bồi thêm một câu.

Ánh sáng trong mắt Lê Thấm nhất thời giảm xuống, ủ rũ gật đầu.

“Nhớ kỹ, không được nhờ người chép hộ.” Thêm một câu nhắc nhở nữa.

“...Nga, hiểu được.”

9. Chương 9: Thư Các Mượn Sách

Nói tóm lại, Lê Thấm vẫn vô cùng cao hứng. Vừa ra khỏi cung Tuyệt Trần, chân nàng bước nhẹ nhàng, hưng phấn rạo rạo, mãi sau mới khôi phục lại bộ dáng đoan trang bình thường. Nguyệt Dung cùng Bích Chi theo đón phía sau.

“Công chúa, chuyện thành rồi?” Bích Chi cười hỏi.

“Đương nhiên là thành, nhìn sắc mặt vui vẻ của công chúa là biết.” Nguyệt Dung ha ha cười nói.

Lê Thấm quay đầu nhìn lại cung Tuyệt Trần cách đó không xa, thở dài một tiếng, “Trở về nói tỉ mỉ, đừng quấy nhiễu quốc sư thanh tu.”

Nguyệt Dung vội vàng che miệng, “Công chúa, mới vừa rồi nô tỳ cười có phải quá lớn hay không?”

“Không phải lớn tiếng.”

Cổ tình ngừng lại, đợi đến khi Nguyệt Dung thở phào nhẹ nhõm, ngữ điệu Lê Thấm giương lên, “Mà là quỷ rống, ha ha...”

Khuôn mặt Nguyệt Dung suy sụp, rầu rĩ không vui. Bích Chi che miệng cười trộm.

Lê Thấm khoanh hai tay sau lưng, bước chân lúc nhanh lúc chậm, giống như bước theo điệu nhạc, tóc dài khẽ tung bay theo từng bước chân, Lê Thấm tựa như đắm lên mây mà đi.

Phía sau Nguyệt Dung cùng Bích Chi liếc nhau, tâm tình cũng tốt hơn không ít.

Đã lâu rồi công chúa không vui vẻ như vậy, chỉ hy vọng quốc sư có thể khơi dậy hứng thú của công chúa lâu lâu một chút, ngàn vạn lần không cần ba ngày bắt đánh cá, hai ngày thì phơi lưới.

Sợ thay lại trang phục trong cung có thể khiến nhiều người để ý, sau khi ra khỏi Tuyệt Trần cung, Lê Thấm liền thay đổi bằng một thân y phục nhẹ nhàng đơn giản, nhìn xa không khác gì một tiểu cung nữ.

“Công chúa, mặc y phục này đi gặp thái hậu có vẻ không thích hợp lắm?” Bích Chi hơi nhíu mày.

“Không sao. Hoàng nữ nhiều năm lễ Phật, đã sớm không quan tâm mấy chuyện thế tục rồi, ăn mặc càng giản dị, lão nhân gia lại càng thích.” Lê Thấm nhìn vào gương đồng, rút cây trâm vàng cài bên trên ra,

lại thử đi thử lại hai vị trí khác mới cảm thấy thỏa đáng. Sau đó mới rời bước đến cung Trường Thọ tìm Chu thái hậu.

Chu thái hậu tín Phật, nên hàng năm luôn duy trì lễ Phật. Kính Nhân để vì hiếu đạo, nên cho xây dựng một gian phật đường ở cung Trường Thọ.

Thời điểm Lê Thấm vừa đến, Chu thái hậu đang tụng kinh. Lê Thấm cũng không dám quấy rầy, thông báo với cung nhân bên ngoài, rồi một mình ngồi chờ ngoài phật đường.

Ước chừng hai khắc sau, Chu thái hậu mới từ phật đường đi ra, bà nhìn thấy Lê Thấm thì không khỏi kinh ngạc.

Lê Thấm đi lên trước đón bà, thay thế Lý ma ma đỡ lấy tay Chu thái hậu, cười tủm tỉm hỏi, “Hoàng nãi nãi, nhiều ngày không gặp người có nhớ cháu gái không?”

Chu thái hậu giả bộ tức giận, hất tay Lê Thấm, “Nha đầu không có lương tâm, cháu tự hỏi bản thân xem, đã bao lâu không đến thăm hoàng nãi nãi rồi. Mấy hoàng huynh của cháu đều đã có phủ đệ, có đến thăm ai gia hay không ai gia cũng không thể quản, nhưng nha đầu này cả ngày ở trong cung phát ngốc, cũng không biết đến thăm ai gia.”

Lê Thấm liêm mồm kêu oan, “Hoàng nãi nãi người hiểu lầm cháu gái rồi. Cháu nghe Lý ma ma nói, mấy ngày nay hoàng nãi nãi bận việc lễ Phật, còn không có thời gian nhân hạ, cháu gái là sợ quấy rầy đến hoàng nãi nãi, thế nên mới không đến thăm người. Trong lòng rõ ràng rất nhớ hoàng nãi nãi mà vẫn phải cố kìm hai chân lại.” Lê Thấm nhấn mạnh, giọng điệu cao lên.

Chu thái hậu bị những lời này chọc cho vui vẻ, “Xem nha đầu miệng ngọt này, ai gia có giận cũng bị cháu dỗ cho cười không ngừng.”

“Cháu gái nào có dỗ hoàng nãi nãi, tất cả đều là lời nói thật lòng của cháu gái mà.” Nói xong lời cuối cùng, vì thể hiện rõ tính chân thật của mình, nàng còn không ngừng gặt mạnh đầu.

Quay đầu nhìn thấy Lý ma ma vẫn theo sát hai người, Lê Thấm cười hì hì hỏi, “Lý ma ma, người tới nói xem, ta nói có phải nói thật không?”

Lý ma ma không đoán được tại sao tự nhiên công chúa kéo bà vào, nghĩ một lát rồi trả lời: “Công chúa nói đương nhiên là lời nói thật.”

Hàng mi Lê Thấm giương lên, “Hoàng nãi nãi nghe thấy đó?”

“Ai gia nghe thấy..nghe thấy...ha ha...”

Lê Thấm cùng Chu thái hậu trò chuyện vui vẻ, những câu nàng nói đều khiến lão nhân gia thoải mái cười to. Cuối cùng Chu thái hậu không hề keo kiệt thưởng cho cháu gái chiếc vòng tay bằng ngọc khắc hoa băng.

Lê Thấm từ chối nói không cần, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cúi xuống dưới, “Chẳng nhẽ ở trong mắt hoàng nãi nãi, cháu gái đến thăm người chỉ vì để nhận thưởng?” Mặc dù nói như vậy nhưng hai mắt nàng vẫn khẽ lướt qua chiếc vòng rồi nhanh chóng rời đi.

Chu thái hậu kéo tay cháu gái, ấn vòng tay vào, hòa ái cười, “Hoàng nãi nãi lớn tuổi rồi, mấy đồ này có để lại cũng không có tác dụng, chẳng bằng để chúng làm đồ cưới cho Thấm Nhi.”

Hai mắt Lê Thấm đỏ lên, thu vòng tay vào trong tay áo, lau những giọt nước mắt “vô hình” nơi khóe mắt, cánh mũi nhỏ hít vào sục sùi: “Hoàng nãi nãi đối xử với cháu gái tốt nhất.”

Chu thái hậu cười nhưng không nói, tiểu nha đầu diễn vai đáng thương rất giỏi.

“Đúng rồi, hoàng nãi nãi, mấy ngày gần đây cháu gái đã quyết định muốn tu thân dưỡng tính, chuẩn bị sao chép vài bản tĩnh tâm kinh, hoàng nãi nãi hẳn có quyển kinh này?” Lê Thấm làm bộ như vô tình hỏi.

Chu thái hậu kinh hãi run rẩy, bà hẳn là không nghe nhầm, cháu gái của bà muốn mượn bà tĩnh tâm kinh?

Nha đầu này từ khi nào lại thay đổi tình tình nhanh vậy?!

Thấy cháu gái yên lặng nhìn mình chờ đợi, Chu thái hậu đành phải nói: “Tĩnh tâm kinh không tính là quá dài, ai gia mấy năm nay cũng sao chép vài lần, sớm đã nhớ rõ thuộc lòng, chỉ là mỗi lần sao xong đều hiến cho Phật tổ, lúc này ai gia cũng không lưu lại bản nào. Nếu Thẩm Nhi không vội, bây giờ ai gia liền viết cho Thẩm Nhi một bản.”

“Không được đâu, cháu gái nào có thể làm phiền hoàng nữ nãi nãi tự mình viết cho cháu, nhất định tàng thư các trong cung vẫn còn lưu lại rất nhiều bản, cháu gái đến chỗ đó mượn một quyển là được.” Lê Thẩm cự tuyệt nói.

Chẳng qua chỉ là một món đồ nhỏ nên nàng mới trực tiếp đến tìm hoàng nữ nãi nãi, vốn chỉ muốn chiếm một ít tiện nghi nay lại khiến trưởng bối vì một tiểu bối như nàng mà phiền toái, nàng thật đúng là bất hiếu.

“Chỉ mất khoảng thời gian hai chén trà thôi, Thẩm Nhi không cần ngại ngần.” Chu thái hậu cười nói.

“Cho dù hoàng nữ nãi nãi viết, Thẩm Nhi cũng không dám muốn. Hoàng nữ nãi nãi lễ Phật lâu như vậy đáng nhẽ nên sớm nghỉ ngơi một chút mới đúng.” Lê Thẩm căn dặn vài câu, sau khi đỡ Chu thái hậu đi nghỉ liền lập tức rời khỏi cung Trường Thọ hướng Tàng Thư các mà đi.

Tàng Thư các trong hoàng cung bao gồm hàng trăm loại sách, nhìn lướt qua cũng đã bao gồm các loại thiên văn, phong thổ, kinh Phật, tâm kinh, cực kỳ toàn diện.

Người trong hoàng thất có thể tùy ý ra vào Tàng Thư các, các đại thần trong triều thấp hơn bậc ngũ phẩm nếu có lệnh của hoàng thượng mới được phép vào xem. Nhưng mà tiểu công chúa Lê Thẩm cùng với việc đọc sách có quan hệ bậc tám cái gây tre cũng không tới nay lại đi vào Tàng Thư các, khiến cho hai vị thị vệ canh cửa cực kỳ khiếp sợ.

“Tiểu nhân gặp qua công chúa.” Thị vệ canh cửa đồng loạt hành lễ.

“Không cần đa lễ.” Lê Thẩm tùy ý phát phát tay, đẩy cửa tiến vào.

“Công chúa, bên trong còn có...” Câu nói kế tiếp, Lê Thẩm tất nhiên là không có nghe.

Tàng Thư các bao gồm hai tầng, tầng thứ nhất chứa các loại sách về tứ thư ngũ kinh thường dùng, tầng hai mới là nơi đặt các bộ sách quý hiếm về thủy lợi, địa lý cùng thiên văn, bình thường số người đến xem những sách này cũng không nhiều vì vậy các loại thư tịch này đều được chuyển lên tầng hai.

Lê Thẩm nghĩ, tĩnh tâm kinh cũng coi như là kinh thư, trước tiên nàng sẽ tìm ở tầng một, nếu thật sự không có, lại đi tầng hai xem xét.

Các loại thư tịch đều được đặt trên những giá sách cao gần một trượng, nhìn đến tầng cao nhất còn phải ngửa đầu xem, cũng may các biển đề tên sách khá lớn, nhìn xem cũng khá rõ ràng, ánh mắt Lê Thẩm đảo qua đảo lại trên hàng sách thứ nhất mà cũng cảm thấy có chút đau đớn.

Trước kia Tàng Thư các vốn có các thái giám hỗ trợ tìm sách nhưng sau đó xảy ra chuyện các thái giám đó trộm kinh thư ra ngoài cung để bán, Kính Nhân để giận dữ, lệnh xử chém hết số mắc tội, sau đó ban lệnh chỉ cho phép người trong hoàng thất cùng các đại thần thân cận bên cạnh hoàng đế được phép tùy ý ra vào còn các tạp vụ hạ nhân đều không được phép tiến vào Tàng Thư các nửa bước. Nhưng vì nghĩ đến rất nhiều quan văn đến đây tìm sách nên lệnh cho các thị vệ canh cửa hỗ trợ cả công việc thủ thư nhưng cũng không được phép lưu lại đây thời gian quá một chén trà. Sau này, quy củ được nới lỏng, người trong hoàng thất cùng các đại thần có đặc quyền có thể cho hạ nhân lệnh bài của chủ tử để tiến vào tìm sách.

Vì muốn thể hiện quyết tâm đi theo quốc sự tu thân dưỡng tính của mình, Lê Thẩm để Nguyệt Dung chờ ở cửa sau còn bản thân thì tự mình tiến vào Tàng Thư các tìm kinh thư.

Tìm hồi lâu, đến khi giá sách thứ hai cũng sắp tìm xong rồi, rốt cuộc Lê Thẩm cũng nhìn thấy ba chữ tĩnh tâm kinh ở một góc sáng sủa trên cao. Trong lòng nàng cuối cùng đã có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ vì tìm bản kinh thư mỏng manh này mà phải hao phí rất nhiều canh giờ, vậy chẳng phải thời gian chép sách của nàng sẽ lại càng thu hẹp sao. Mặc dù Mộc Tử Ánh không nhắc tới ngày mai bao giờ phải đưa nhưng nhất định là càng sớm càng tốt như vậy mới có thể biểu hiện ra bản thân thành tâm.

Lê Thấm bước ra ngoài cửa lớn, định gọi thị vệ đến giúp đỡ nhưng bước chân chỉ còn cách cửa hai ba bước đột nhiên dừng lại. Trong cung ai mà chẳng biết công chúa Lê Thấm tính tình bướng bỉnh kiêu ngạo lại không thích đọc sách, nếu để thị vệ phát hiện mình muốn mượn tinh tâm kinh, việc này truyền ra chẳng phải sẽ để mọi người cười đến rụng răng sao.

Mặt mũi nàng dù có nhỏ nhưng vẫn là bảo vật, da nàng cũng không coi là dày. Vì vậy không nói nhiều, Lê Thấm mạnh mẽ vén tay áo lộ ra cánh tay trắng nõn, sau đó khiêng cây thang nhỏ ở góc tường lại đây. Cũng may cây thang này làm bằng gỗ, nếu mà đổi thành đồng thì cho dù nàng có đem hai chân trở thành tay cũng không cách nào di chuyển.

Đặt cây thang vào đúng vị trí, Lê Thấm cúi đầu nhìn lại một thân xiêm y trên người, trong lòng mừng thầm, quả nhiên là thay đúng loại xiêm y. Làn váy dài đúng đến mắt cá chân, có treo lên thang cũng không sợ dẫm phải chân váy, tay áo được may nhỏ hẹp, cũng không phải loại tay áo rộng thùng thình.

Lê Thấm lắc lắc cây thang, cảm thấy tất cả đều ổn, hai tay liền nắm chặt thang chậm rãi đi lên.

Cây thang này có chút hơi cũ, Lê Thấm bước lên từng bước, cây thang liền theo đó mà phát ra âm thanh kéo kẹt, hai nàng nghe thấy mấy tiếng này mà không “nỡ” bước lên.

Bước lên tận cùng cũng mới gần một trượng, cho dù ngã xuống cũng không đến nỗi tàn phế, quyết định xong, Lê Thấm lại yên tâm bước tiếp.

Nhưng mới bước được hai bước, Lê Thấm liền cảm thấy không thích hợp, chân nàng vẫn còn dẫm lên bậc thang cũ còn chưa có bước tiếp, vậy tại sao cây thang này lại phát ra âm thanh kéo kẹt?

Kéo kẹt kéo kẹt, vô cùng có tiết tấu cứ lặp đi lặp lại khiến toàn bộ Tàng Thư các lộ ra một loại cảm giác thần bí. Lê Thấm chợt phát hiện ra cái gì, nàng chậm rãi nghiêng đầu nhìn sang.

Thông giữa hai tầng lầu có một cái thang gỗ, lúc này nơi đó càng ngày càng phát ra tiếng vang lớn hơn.

Hai mắt Lê Thấm mở to, cả kinh nói: Có người đang xuống tầng! Từ lúc đầu tới giờ luôn có người ở trên tầng hai?!

Chắc hẳn là vị đại thần nào đó trong triều đến xem sách, hoặc là các vị vương huynh của nàng?

Lê Thấm ngẩng đầu nhìn lên xem xét quyển kinh thư cách đó không xa. Mắt thấy chỉ còn hai bậc thang nữa là nàng có thể với tới giá đặt tinh tâm kinh trên đỉnh, Lê Thấm cắn răng một cái, quyết định sẽ lấy nhanh kinh thư đem giấu trong lòng, đến lúc ấy, người khác cũng không thể biết được nàng mượn sách gì.

Gian nan leo lên hai bước, lấy tay rút ra quyển tinh tâm kinh mỏng manh trên giá, nhưng bởi vì rút quá nhanh,

một chồng kinh thư ở bên cạnh cũng bị lấy ra, Lê Thấm chỉ đành trơ mắt nhìn những quyển kinh thư dày dặn kia rơi xuống, phát ra tiếng rơi bộp bộp.

Không ổn!

Cây thang gỗ phát ra tiếng kéo kẹt càng ngày càng dồn dập, Lê Thấm vừa quay đầu lại liền gặp ngay một đôi giày đen lộ ra ở chỗ rẽ trên cầu thang, đôi giày đen kia cơ hồ ba bước biến thành hai nhanh chóng bước xuống lầu.

Lê Thấm vội vàng nhét tinh tâm kinh vào trong lòng, rồi cúi đầu nhìn bậc thang tìm đường xuống.

“Tiểu cung nữ ở đâu đến đây, Tàng Thư các là nơi người có thể tùy tiện tiến vào sao!” Giọng nam trầm thấp hét lớn, ẩn hàm uy hiếp.

10. Chương 10: Được Người Cứu

Lê Thấm nghe giọng nói này, chợt thấy có vài phần quen thuộc. Chỉ có điều bây giờ bộ dáng leo thang nửa vời của nàng vô cùng buồn cười, thật là nàng xấu hổ.

Quay đầu nhìn nam tử vừa lên tiếng, Lê Thấm sửng sốt. Tân khoa trạng nguyên Hàn Mộc Hủ?

Lần trước ở yến tiệc tại Quỳnh Lang điện chỉ nhìn thấy một bên sườn mặt, lúc này đây từ trên cao nhìn xuống, lại phát hiện người này so với trong tưởng tượng của nàng tuần dật hơn vài phần, một thân y phục trắng thắt lưng xanh lại càng phụ trợ thêm cho vẻ tuần mỹ trác tuyệt của hắn.

Hàn Mộc Hủ chống lại đôi thủy mâu tràn đầy vẻ kinh diễm của nàng, trong lòng xẹt qua một tia khác thường.

Lê Thấm nghĩ nàng cứ nên xuống thang rồi mới nói chuyện khác, không ngờ động tác bước xuống quá nhanh, chân trái chỉ chạm đến cạnh bậc thang, liền giẫm xuống một khoảng không, cả người nàng thẳng tắp ngã xuống dưới.

Sau một lúc mất hoa đầu choáng, Lê Thấm nằm trên đất, hoàn hồn trở lại nhìn khắp trái phải xung quanh, lúc này mới phát hiện ra tư thế ngã xuống của nàng thật bất nhã, trông chẳng khác nào con rùa lớn ngã chống vó.

May mà cái móng nhỏ của nàng thật nhiều, cây thang cũng không cao quá nên nàng mới may mắn không ngã gãy chân.

“Hoảng cái gì, ta cũng đâu có ăn người, cùng lắm là tổng người ra ngoài để công công quân sự đánh người vài đại bản mà thôi.” Thanh âm trầm thấp mang theo ý trêu tức vang lên bên trên.

Không biết từ khi nào Hàn Mộc Hủ đã đi đến trước mặt nàng. Lúc này hắn đang xoay người nhìn chằm chằm nàng, khóe miệng tươi cười, bộ dáng thập phần đáng đánh đòn.

Trong lòng Lê Thấm quần bách, lập tức xoay người đứng lên, hai chân vừa đứng vững thì không nhin được kêu đau, cổ chân trái truyền đến từng đợt đau đớn, chắc hẳn cú ngã vừa rồi đã ảnh hưởng đến chân nàng.

“Quả nhiên là có tật giật mình.” Hàn Mộc Hủ cúi đầu cười, mang theo vài phần sung sướng khi người gặp họa, thấy sắc mặt nàng trắng bệch không khỏi thu lại nụ cười “sung sướng” lúc trước, quan sát từ đầu đến chân nàng, rất nhanh liền phát hiện ra chỗ chân đau của nàng.

“Hàn đại nhân, xảy ra chuyện gì vậy?” Ngoài cửa truyền đến tiếng hỏi nghi vấn của thị vệ, bên trong cửa người thị vệ mơ hồ nghe thấy một loạt tiếng động bộp bộp.

“Nếu đại nhân muốn mượn sách nào, ngài chỉ cần nói với tiểu nhân một tiếng, tiểu nhân lập tức lấy xuống dưới cho đại nhân.” Thị vệ nghĩ vị tân khoa trạng nguyên này hẳn không biết quy củ của Tàng Thư các, hảo tâm nói ra một câu. Nếu vị đại nhân này chẳng may đẩy ngã giá sách nào, bọn họ ắt hẳn sẽ phải chịu trách phạt.

Hàn Mộc Hủ nhìn nữ tử đang ngồi xoa chân bên dưới, đột nhiên cười nhẹ, cố tình nói to với người thị vệ ngoài cửa, “Không có chuyện gì đâu, chỉ là nhìn thấy một con chuột béo khiến ta kinh ngạc nhảy dựng. Có việc gì ta nhất định sẽ kêu hai vị tiểu huynh đệ, các người vẫn nên canh giữ cửa lớn đi.”

Thị vệ tuân lệnh vâng một tiếng. Vốn hắn còn muốn nhắc công chúa cũng đang ở trong các, đại nhân nếu nhìn thấy nhớ tránh đi nhưng nghĩ lại, nhìn thấy công chúa hành lễ là chuyện đương nhiên, nếu tìm cách tránh né chẳng phải đang mạo phạm công chúa sao, vậy là lời này liền được nuốt vào trong bụng.

“Nói cho ta biết, người chính là tên tiểu tặc chuyên môn lén vào Tàng Thư các trộm kinh thư phải không, hay người là nha hoàn trong phủ vị vương gia nào?” Khóe môi Hàn Mộc Hủ cong lên cười hỏi. Mặc dù hỏi nhưng trong lòng hắn đã nhận định, nhất định đây là nha đầu trong phủ của người nào đó trong hoàng thất thay chủ đến Tàng Thư các mượn sách.

Lê Thấm lười cùng hắn nhiều lời, khẽ đặt chân xuống đất cảm thấy không đau lắm liền trực tiếp vòng qua hắn đi ra ngoài.

Thấy vậy, trán Hàn Mộc Hủ nhăn lại, mày nhướng cao lên, nhìn chăm chăm nàng không “rên” lấy một tiếng lướt qua hắn, mặc kệ hắn có đồng ý hay không.

Cùng lúc đó, chồng sách phía trên tầng cao nhất có mấy quyển đang lung lay sắp đổ, vị trí rơi xuống lại chính là nơi nàng bước tiếp. Hai mắt Hàn Mộc Hủ mở to.

“Tránh ra!”

Lê Thấm giật mình nghe tiếng quát của nam tử đứng phía sau. Hàn Mộc Hủ bước nhanh tới, một tay túm nàng ôm chặt vào lòng, từ trên giá sách một số quyển bắt đầu rơi xuống, cố gắng né tránh mấy quyển nhưng lại bị một quyển đập vào giữa trán. Cảm giác choáng váng nhất thời đánh úp hắn.

Lê Thấm hoảng hồn, theo bản năng đẩy hắn ra, gã nam nhân này cư nhiên dám ôm nàng!

Lê Thấm có chút bối rối nhìn thân hình hắn vì mình đẩy mà lung lay sắp đổ. Nàng thấy từ trên trán hắn chảy xuống một dòng máu tươi, mùi máu tươi nhanh chóng tràn ngập chóp mũi nàng, dường như ngay cả bốn giác quan khác cũng bị mùi này ảnh hưởng, toàn bộ phong bế lại.

Ánh mắt nam tử có chút mơ hồ, dung mạo nữ tử trước mặt không còn rõ ràng, lỗ tai không nghe được bất kỳ âm thanh nào, Hàn Mộc Hủ nâng tay hướng về phía nàng.

Lê Thấm bước lùi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trắng bệch.

“Người tới! Mau tới đây!” Lê Thấm hướng cửa lớn hét to hai tiếng.

Cánh cửa bị một lực rất lớn mở ra, hai thị vệ canh cửa vọt vào, nếu động tĩnh lớn như vậy còn không nghe nổi, bọn họ sẽ thật sự chỉ còn nước ăn cơm trắng.

Nhìn thấy cái trán đầy máu của Hàn đại nhân, hai người vừa sợ vừa hoảng, vội vàng đi lên đỡ người, dìu đến Thái y viện.

Hàn Mộc Hủ ý thức dần dần mơ hồ không khỏi nhìn về phía nơi tiểu cung nữ vừa đứng, hắn chỉ có thể nhìn thấy tà áo của cô nhanh chóng khuất hẳn sau giá sách.

Máu tươi rơi xuống hai hàng mi cùng khóe mắt hình thành những giọt máu đọng lại, sau đó tiếp tục tụ lại nơi khóe mắt không rơi nữa khiến tầm mắt hắn dần thu hẹp lại rồi tắt hẳn.

Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên Hàn Mộc Hủ cảm thấy vạn phần hối hận nhất một việc.

Tại sao hắn lại cứu tiểu nha đầu đáng giận không quen biết kia. Mà tiểu nha đầu này lại còn không tìm không phối, không thêm để ý đến sống chết của hắn, một mình chuồn mất.

Lê Thấm rời đi như thể đang chạy trốn, bỏ mặc Nguyệt Dung chờ nàng ở cửa sau, cho đến khi trở về hành cung của mình mới dám thở hổn hển.

Nói thật, lúc này Lê Thấm thực sự có loại cảm giác hít thở không thông.

Nhiều năm sống trong cung, âm mưu hay dương mưu gì nàng đều đã từng thấy qua. Cho đến hôm nay nàng mới bắt gặp một tên gốc phẩn đầu quên mình vì người khác như vậy____người được cứu vậy mà lại là nàng?!

Trong đầu nàng trống rỗng, lại có thêm chút sợ hãi cho nên đành bỏ mặc tất cả chạy trốn.

Nàng không tin một người có thể vô duyên vô cớ đối tốt với một người khác, càng không nói đến chuyện đánh cược cả tính mạng mình để cứu một người xa lạ.

Lê Thấm phiền chán bưng lên một ly trà ừng ực uống cạn, tay vươn lên lau từng giọt mồ hôi lạnh trên trán.

Bích Chi do dự một lát rồi tiếp tục pha thêm một ấm trà nữa. Nhìn công chúa uống xong một ly lại một ly,

Bích Chi thở dài: công chúa quả nhiên lại uống đến không còn một giọt, không biết người nghĩ tới chuyện gì mà phiền lòng đến thế.

Phiền lại phiền nhưng Lê Thấm còn chưa quên chính sự, lệnh Bích Chi mang giấy và bút đến, tự tay chép tính tâm kinh.

“Tê~, nhẹ chút a, Nguyệt Dung, có phải người muốn cái mạng nhỏ của công chúa nhà người hay không?” Lê Thấm ngừng chép kinh, đôi mắt nhìn vào cổ chân trái đang duỗi thẳng của mình, Nguyệt Dung đang xoa thuốc mỡ lên vết thương.

“Công chúa vừa rồi người mới thấy quỷ sao, chạy trốn nhanh như vậy làm gì?” Động tác của Nguyệt Dung càng thêm mềm nhẹ.

Lê Thấm trầm mặc thở dài nói, “Có một người rất kỳ quái...”

“Người rất kỳ quái sao? Công chúa không nói rõ, làm sao nô tỳ biết người đó kỳ quái ra sao?” Nguyệt Dung ngẩng đầu, hỏi lại một câu sau đó tiếp tục vuốt ve xoa nhẹ cổ chân Lê Thấm.

Lê Thấm nhìn nàng, trầm mặc không nói. Nàng duỗi thẳng chân, tùy ý Nguyệt Dung bôi thuốc còn chính mình tiếp tục vùi đầu đau khổ sao chép tĩnh tâm kinh.

“Công chúa, vì sao người không gọi thái y đến xem?” Nguyệt Dung xoa bóp lần cuối sau đó thật cẩn thận đi giày vào cho nàng.

“Ta không muốn kinh động đến phụ hoàng và mẫu hậu, bất quá chỉ là một vết thương nhỏ, tùy tiện xoa một chút thuốc mỡ là tốt rồi.” Lê Thấm không chút để ý nói, bàn tay nâng lên chấm thêm mực nước, tiếp tục sao chép tĩnh tâm kinh.

“Công chúa còn thiếu bao nhiêu, người có muốn nô tỳ hỗ trợ không?” Bích Chi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện lên vẻ mệt mỏi liền hỏi.

“Không sao, chỉ còn một bản. Hơn nữa quốc sư còn cố ý nhắc nhở ta không được nhờ người khác chép hộ, nếu ta lừa gạt người, đó chính là không tôn trọng quốc sư!” Lê Thấm hừ một tiếng, tốc độ bút càng nhanh hơn.

Nàng lúc này đã hiểu được câu nói của hoàng nữ, chỉ cần sao chép nhiều lần là có thể thuộc lâu lâu. Nàng mới chỉ chép được chín lần vậy mà đã nhớ hầu hết nội dung.

“...Lấy gió lành thu vào tay, nhập tinh hoa vào trong lòng. Nguyện ngồi mãi dưới tàng cây, ngắm nhìn thiên hạc bay. Uống một ngụm trà, thưởng thức vị ngọt mát của quả chín. Lòng yên tĩnh lòng yên tĩnh, gió lành thổi nhẹ. Nhắm mắt để hồn lặng cảm vạn sự yên tĩnh hòa hợp...”(Đoạn này thuần túy chỉ là chém)

Nếu đem tâm hồn nhập vào cảnh tượng tâm kinh miêu tả, cảm thụ cảnh giới hoàn toàn tịnh mịch, tâm tình phức tạp sẽ tự nhiên tĩnh lại. Bản tĩnh tâm kinh này rõ ràng chỉ dài không đến mười trang, mỗi trang có hai câu. Lê Thấm vừa viết vừa nhắm mắt hưởng thụ, bên tai phảng phất thực sự cảm giác được gió khẽ vờn lên mặt, tóc mai cũng bị thổi tung lên. Chỉ chốc lát sau Lê Thấm liền bật ra tiếng cười khê.

Bích Chi và Nguyệt Dung liếc nhau che miệng cười. Có thời điểm công chúa thực sự khiến người ta vô cùng yêu thích.

Chép xong tĩnh tâm kinh, Lê Thấm mệt mỏi vừa ghé vào giường liền ngủ.

Bích Chi lấy Minh Nguyệt Châu ra, chính mình ôm hơn nửa ngày. Chờ Minh Nguyệt Châu được nàng ủ đến nóng hổi, mới xốc cái chăn đang được Lê Thấm gắt gao ôm chặt, sau đó đặt hạt châu đang tỏa sáng rực rỡ kia vào trong.

“Công chúa đã ngủ chưa?” Ra khỏi nội điện, Bích Chi nghe thấy Nguyệt Dung nhỏ giọng hỏi.

Bích Chi gật gật đầu, “Xem ra là mệt muốn chết rồi.”

“Chẳng lẽ công chúa là thật sự? Thật muốn đi theo quốc sư tu thân dưỡng tính, cả ngày đánh đàn vẽ tranh, không để ý đến chuyện bên ngoài?” Nguyệt Dung không khỏi sợ hãi lo lắng.

Bích Chi nở nụ cười nhẹ, “Tìm chuyện gì đó làm cũng tốt, miễn cho công chúa cả ngày nhàm chán. Hơn nữa, quốc sư cũng là mỹ nhân hiếm có, vừa vặn hợp ý công chúa.” Về phần hợp với ý nào của công chúa, cả hai tất nhiên đều rõ ràng trong lòng.

Ngày hôm sau, Lê Thấm dậy thật sớm, đem theo các bản tĩnh tâm kinh mình đã chép, thẳng tiến cung Tuyết Trần.

Bởi Mộc Tử Ảnh không thích người ngoài quấy rầy nên Lê Thấm cũng không mang hạ nhân đi vào, chính mình cầm theo tập giấy vào trong tìm người.

Quốc sư dường như rất thích cái bàn nhỏ ở giữa sân, lúc vào gặp hấn không phải đánh đàn thì chính là vẽ tranh.

Thời điểm Lê Thấm đi vào, hấn giống như bước ra từ bức tranh thủy mặc. Tay trái buông thông, tay phải vung lên một nét dài, hoàn thành nét vẽ cuối cùng.

Người nọ ngẩng đầu nhìn hướng cửa, biểu tình thản nhiên, “Thất thần ở đó làm gì, còn không nhanh chút tiến vào?”

11. Chương 11: Chọn Phò Mã

Lê Thấm đứng ở cửa phát hiện hấn đang nói với chính mình, trong lòng kinh ngạc tiến lại gần.

“Sư phụ, mười bản tĩnh tâm kinh ta đã chép xong rồi, người có cần xem qua không?” Lê Thấm dùng một loại ánh mắt thành kính như nhìn Phật tổ dõi theo Mộc Tử Ảnh.

Hấn gác bút lông xuống, cầm khăn tay Triệu Ly chuẩn bị sẵn lau tay, sau đó mới tiếp nhận tập giấy trên tay Lê Thấm. Mặt trên trang giấy dày đặc chữ mà một chữ hấn cũng không xem, ngay cả khóe mắt cũng chưa đảo liên đưa cho Triệu Ly.

Triệu Ly đi theo công tử nhiều năm như vậy, hấn đương nhiên biết hành động như vậy thì sau đó nên làm gì.

Đây là bảo hấn mang tập giấy này cùng đặt vào trong rương với những bức tranh Môn thần.

“Sư phụ không nhìn xem sao? Từng chữ từng chữ trong đó đều là tự tay ta viết.” Lê Thấm nhấn mạnh.

Tốt xấu gì cũng nên xem qua, tất cả đều là năng tiêu phí thời gian dài mới viết được. Sớm biết rằng quốc sư không xem, năng nên vụng trộm lười chút, viết thiếu vài đoạn.

“Ta tin tưởng người.” Mộc Tử Ảnh thản nhiên nói, “Triệu Ly, mang ghế ra, dừng để công chúa phải đứng.”

Triệu Ly tuân lệnh, lập tức tiến vào trong điện.

Triệu Ly đi rồi, ánh mắt của hấn mới chậm rãi đi tới mắt cá chân của nàng, con ngươi hiện lên vẻ lo lắng, “Chân làm sao vậy?”

Mắt cá chân Lê Thấm vẫn có chút đau, tuy rằng giả vờ cũng không sao nhưng hai chân bên nhẹ bên nặng, hấn rất nhanh liền phát hiện ra điểm không thích hợp.

“Ta đến Tàng Thư các tìm tĩnh tâm kinh, không cẩn thận từ trên thang ngã xuống, cũng may trên người ta thịt nhiều, thế nên không đáng ngại.” Lê Thấm cũng phân không rõ giọng điệu của mình là cảm thấy may mắn một ít hay vẫn là ủy khuất hơn một ít.

Nàng lơ đãng nhìn qua, lại phát hiện đôi mày hấn nhăn lại, nhìn kỹ thì tất cả đã trở về bình thường như lúc mới gặp, không có nửa phần cảm xúc.

“Vì sao không gọi hạ nhân lấy?” Hấn hỏi, đôi mắt đen thẳm hiện lên một chút run rẩy.

Lê Thấm đang chờ hấn hỏi câu này, thật vất vả mới chờ được hấn nói ra thành lời, nàng cơ hồ lập tức trả lời: “Bởi vì ta muốn chính mình lấy tĩnh tâm kinh rồi tự tay viết, sau đó chính mình đưa đến trước mặt quốc sư, như vậy mới đủ để người thấy quyết tâm đi theo quốc sư học tập của ta!” Dáng người thẳng thắn, cực kỳ quyết tâm.

Lời này vừa xong, cùng lúc đó Triệu Ly mang theo một cái ghế nhỏ tới, Mộc Tử Ảnh cũng không hỏi tiếp.

Lê Thấm không ngại ngừng dịch ghế tới cạnh bàn, ngồi bên hấn.

“Thật sự muốn học đạo tu thân dưỡng tính?” Tuy rằng nàng dịch lại gần nhưng Mộc Tử Ảnh cũng không bài xích động tác này, chỉ hỏi thêm một câu.

“Thiên chân vạn xác, ta muốn thu liễm tính tình của mình, bình thường ta rất kiêu ngạo bướng bỉnh, ta sợ về sau sẽ không có ai muốn.” Lê Thấm bật thốt lên nói.

Mộc Tử Ảnh nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt hơi trầm xuống, có chút hờn giận, “Chiếu theo lời công chúa nói, vậy người nên tìm ma ma lễ nghi trong cung đến dạy mới phải, quần quýt lấy ta làm gì?”

Yết hầu Lê Thấm khựng lại, tròn mắt vọng vo chuyển, trả lời: “Ma ma lễ nghi quá mức hà khắc, ta học mấy ngày liền chán, vẫn là ngày ngày ở bên quốc sư thoải mái hơn.”

Cảm thấy lời này của mình có chút nghĩa khác, Lê Thấm liền giải thích: “Ý của ta là, quốc sư đại nhân tâm tình rộng rãi, phương thức dạy bảo cũng sẽ không giống. Ta đi theo quốc sư học tập sẽ không bị bó tay bó chân.”

Mộc Tử Ảnh thần nhiên lướt qua nàng, xoay người vào điện.

Tức giận?!

Lê Thấm cầu xin sự giúp đỡ của tên đầu gối Triệu Ly vẫn luôn đứng một bên, vội vàng hỏi, “Ta vừa rồi có nói lời nào mạo phạm đến chủ tử nhà ngươi chứ, sao hần lại phát hỏa?”

“Thỉnh công chúa rộng lượng, công tử chưa bao giờ nổi giận với ai, tiểu nhân xem bộ dáng của ngài, hần ngài ấy đang vào điện lấy thứ gì đó.” Triệu Ly không thể trách lời này của công chúa.

Nói ra đến hần cũng không thể tin nổi, trong lúc vô tình hần liếc thấy hai mắt của công tử rất vui vẻ chỉ thiếu điều muốn cười to, chính là số lần người như vậy quá ít, hần cũng chỉ mới gặp qua một lần này.

Lê Thấm nghe xong không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Nàng không cần vừa mới đến đã đắc tội sư phụ đại nhân chứ.

Kết quả, Mộc Tử Ảnh lấy ra một hộp thuốc. Khi hần đem hộp thuốc mở đưa tới trước mặt Lê Thấm, đôi mắt Lê Thấm lấp lánh nước, kích động nói: “Cảm ơn sư phụ!”

“Một lúc thì quốc sư, lát sau lại sư phụ, rốt cuộc người muốn gọi ta là gì?” Liếc mắt nhìn nàng một cái, có chút bất mãn.

Muốn gọi tên. Trong lòng Lê Thấm than thở một câu.

“Vậy gọi tên tự cũng được.”

Khóe miệng Lê Thấm cong lên. Quốc sư quả nhiên là thiên nhân, thế nhưng lại thấy rõ ý muốn trong lòng nàng.

“Vậy tên tự của sư phụ là gì?” Biết rõ còn có hỏi một chút.

“... Mộc, Tử, Ảnh.” Mộc Tử Ảnh ngẩng đầu, từ trên cao nhìn nàng, môi mỏng khẽ mở, từng chữ từng chữ nói, đôi mắt xẹt qua một tia u ám.

Trong đầu Lê Thấm tựa như có một tiếng đàn bất chợt vang lên, đáng tiếc, chỉ ngẩn ngừ trong nháy mắt, ngay sau đó đã khôi phục nguyên trạng. Miệng nàng nhỏ giọng gọi tên hần mấy lần, gọi đến khi cái tên này trở nên quen thuộc.

Lê Thấm cúi đầu gọi, “Tử Ảnh sư phụ.”

Mộc Tử Ảnh không mấy để tâm, thấy nàng đem thuốc mỡ biến thành bảo bối ôm vào trong lòng, hai mắt hần tránh đi, giải thích, “Thuốc này là do phụ hoàng người mấy năm trước ban thưởng, không dùng tới đã lâu, hộp gỗ bọc bên ngoài đã bị mối đục khoét.”

Động tác của Lê Thấm chợt ngừng lại. Cảm xúc cảm kích vừa rồi lập tức biến mất. Thuốc này là đồ hần không thèm dùng nữa mới lấy đưa cho nàng, thật sự là khiến người ta thương tâm mà.

Nàng chỉ hy vọng hần chưa từng nói câu cuối cùng này mà để nó ở trong bụng. Lời này bị khuôn mặt vô cảm không chút thay đổi của hần nói ra, thật chán ghét.

~~~~~
Tiết hoàng hậu nghe nói quốc sư đã đáp ứng thỉnh cầu của Thẩm Nhi, ngoại trừ khiếp sợ ra thì bà không có thêm bất kỳ phản ứng nào khác.

Sao có thể thế được? Thẩm Nhi tuy có lúc khiến người người ưa thích nhưng một khi đã nghịch thì cũng vô cùng quá mức.

“A Thủy, đi gọi công chúa tới đây.” Tiết hoàng hậu ần lên hai bên thái dương, hơi có chút đau đầu.

“Dạ.” Cung nữ tên A Thủy cúi người rồi lui xuống.

Từ buổi tối cùng Lê Thẩm nói chuyện, Tiết hoàng hậu liền để lại một tai mắt. Quả nhiên phát hiện Diệu Ngọc kia có hành vi mờ ám, sau đó bà lập tức cho Diệu Ngọc xuống, thay A Thủy làm cung nữ bên người.

“Mẫu hậu gọi nhi thần tới là có chuyện gì ạ?” Lê Thẩm thần thái sáng láng cười hỏi.

“Thẩm Nhi, quốc sư quả thật đã đáp ứng thu con làm đồ đệ rồi sao?” Tiết hoàng hậu hoài nghi nhìn chăm chú vào mặt nàng hỏi.

Lê Thẩm cười đến đắc ý, “Quốc sư nói, người không làm sư phụ nhi thần, chỉ là mỗi ngày người sẽ chỉ nhi thần đôi điều thôi.” Sẽ không chỉ như thế đâu, trong lòng Lê Thẩm hiện lên quyết tâm sắt đá.

“Nếu quốc sư đã đáp ứng với con rồi, vậy con nên ngoan ngoãn đi theo quốc sư tu dưỡng tính tình.” Tiết hoàng hậu bắt đầu nói.

Lời đã nói ra như bát nước hắt ra ngoài. Bà tuyệt đối không thể ngờ quốc sư sẽ đáp ứng thỉnh cầu bất chợt của Thẩm Nhi, Nhưng, nếu thật sự Thẩm Nhi có thể sửa đổi tính tình thì chuyện này không có gì không tốt.

Trong đầu đột nhiên nhớ ra một sự kiện khác, Tiết hoàng hậu thở dài nói: “Thẩm Nhi hẳn là biết chuyện của tân khoa trạng nguyên. Nghe nói hôm qua hắn đến Tàng Thư các mượn sách thì bị ngã từ trên cây thang, trán bị sách đập vào, lúc này vẫn đang nằm trong Thái Y viện.”

“Nhi thần có nghe qua.” Lê Thẩm trả lời, chậm rãi cúi đầu xuống, hàm răng khê cắn vào môi dưới.

Tốt rồi. Hiện tại thì nàng đã tin rồi. Nàng quả thật đã gặp được một tên ngọc.

Tiết hoàng hậu không để ý thay đổi trong mắt Lê Thẩm. bà đối với vị trạng nguyên Hàn Mộc Hủ này có cảm giác rất tốt, vì thế giọng điệu nhấn mạnh đứng lên, “Thẩm Nhi, Đại Chiêu quốc ta nữ tử mười lăm tuổi là cập kê, sau đó có thể kết hôn. Con thân là công chúa Đại Chiêu quốc, trước khi lễ cập kê bắt đầu phải tìm ra một người tương xứng, đến lúc đó có thể với vị phò mã ưng ý cùng nhau tiến vào phủ công chúa.”

Tiết hoàng hậu nắm tay nàng, nhìn mí mắt buông thông xuống của nàng, không khỏi than nhẹ một tiếng, “Con không phải là đứa ngốc, ý tứ của mẫu hậu con chắc cũng rõ. Thẩm Nhi của ta thông minh xinh đẹp, nam nhi trong thiên hạ này rất ít người có thể không động tâm trước con. Ta và phụ hoàng con lưu ý việc tuyển chọn phò mã đã lâu, thấy tân khoa trạng nguyên Hàn Mộc Hủ, còn có công tử nhà Lễ Bộ thượng thư Tả Hàm, con trai của Trung Vũ tướng quân La Thiệu đều rất được. Con là tâm can của mẫu hậu, mẫu hậu nói lời này không phải muốn ép con. Thẩm Nhi của ta, tóm lại con nhất định phải trưởng thành rồi.”

Lê Thẩm ngoéo miệng một cái, khê cười nói: “Mẫu hậu nói rất đúng, nhi thần đã không còn là một đứa nhỏ nữa, những điều này nhi thần cũng biết. Mẫu hậu và phụ hoàng sủng nịch nhi thần, chuyện hôn nhân đại sự còn hỏi ý kiến của nhi thần, nhi thần vốn nên cảm thấy thỏa mãn nhưng mà mẫu hậu_____”

Lê Thẩm ngẩng đầu nhìn bà sau đó cả người ủ rũ cúi xuống, ngập ngừng nói: “Nhi thần thật sự không muốn lập gia đình.”

“Ồ nháo!” Sắc mặt Tiết hoàng hậu khê biến, bỏ tay nàng ra, tay áo phất một cái, “Nếu con chướng mắt mấy người này, mẫu hậu với phụ hoàng sẽ để ý tiếp, đừng nói những lời dối hờn này!”

Lê Thẩm vội vàng bước đến ôm cánh tay bà, Tiết hoàng hậu càng gạt ra, nàng càng ôm chặt.

Tiết hoàng hậu không gạt tay nàng ra nữa mà mặc kệ nàng ôm chặt, bà hung hăng trừng mắt nhìn nàng, khó thở nói: “Chẳng lẽ con muốn ở trong cung cả đời làm gái lẽ thì sao?!”

Lê Thấm cười hì hì dính chặt vào bà, “Mẫu hậu nói quá rồi, nhi thần làm sao có thể cả đời không lấy chồng được. Vừa rồi chẳng qua nhi thần nói đùa thôi, nhi thần chính là luyện tiếc mẫu hậu và phụ hoàng, chỉ muốn ở mãi trong cung bồi nhĩ lão thôi. Mẫu hậu chẳng lẽ đành lòng bỏ được để nhi thần rời xa hoàng cung sao?” Nói xong, hai mắt mở to lộ ra con ngươi đen láy, tội nghiệp nhìn bà.

Sắc mặt Tiết hoàng hậu hòa hoãn xuống, “Mẫu hậu làm sao mà bỏ được, nhưng nữ nhân dù thế nào cũng phải có gia đình. Ngày sau con có gả đi thì vẫn có thể thường xuyên tiến cung vào thăm mẫu hậu và phụ hoàng. Con giờ lệnh bài công chúa ra, kẻ nào dám không có mặt không tiến lên nghênh đón con? Không muốn lập gia đình sớm cũng được, trước cứ định sẵn phò mã, hôn kỳ có chậm lại hai ba năm cũng không sao?”

Trong lòng Lê Thấm dấu không muốn nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, “Nhi thần đều nghe mẫu hậu là được rồi? Nhưng nhi thần muốn đề nghị với mẫu hậu một chuyện, phò mã là ai cũng được, trừ bỏ tân khoa trạng nguyên Hàn Mộc Hủ.”

Mặt Tiết hoàng hậu lộ vẻ kinh ngạc, bà cơ hồ là lập tức thốt lên hỏi một câu, “Vì sao? Hàn Mộc Hủ văn tài trác tuyệt, hơn nữa còn tuấn mỹ lỗi lạc.”

Không trách Tiết hoàng hậu kinh hãi đến thế. Đây thật sự là kết quả ngoài dự đoán mọi người. Bà là mẫu thân của nàng sao còn không rõ nàng thích gì. Hàn Mộc Hủ này mười phần đều hợp với ánh mắt của nàng, không thể nào ngờ người Lê Thấm loại trừ đầu tiên lại là người này.

Lê Thấm quyết tuyệt, “Mẫu hậu biết rõ tính tình nhi thần đó. Yêu ghét rõ ràng, không thích chính là không thích, nhi thần nhìn hẳn thực sự không hề vừa mắt, bộ dạng có anh tuấn cũng vô dụng. Hơn nữa, thân xác thoải tha của hắn so với quốc sư, càng không tính là cái gì, kém đâu chỉ là một khoảng nhỏ.” Người như Hàn Mộc Hủ căn bản không thích hợp làm phò mã của nàng.

Trong lòng Tiết hoàng hậu hồ to không ổn. Bà biết Lê Thấm một mực khen ngợi quốc sư không phải là chuyện tốt.

Chuyện này không được, cứ như vậy chẳng phải ánh mắt của nha đầu này sẽ càng ngày càng cao sao. Cứ tiếp tục, về sau còn ai có thể lọt vào ánh mắt của Thấm Nhi nữa.

12. Chương 12: Công Chúa Ra Chiếu

Tiết hoàng hậu càng thêm nóng nảy, vội vàng nói: “Thấm Nhi có thể nào lấy người khác ra so với quốc sư. Quốc sư tựa như tiên nhân, phụ hoàng con còn phải kính trọng đến ba phần, sao có thể cùng phạm phu tục tử đánh đồng được. Thấm Nhi ngàn vạn lần chớ để ý niệm nào không nên có tồn tại trong đầu với quốc sư.”

“Làm sao mà là tiên nhân được, còn không phải chỉ là người bằng xương bằng thịt thôi sao.” Lê Thấm nhỏ giọng than thở một câu. Nếu không phải bắt buộc nàng chọn phò mã, Mộc Tử Ảnh người này sống chung cũng rất tốt. Khuôn mặt kia của hắn quả thực là thưởng tâm duyệt mục (khiến cho vui lòng đẹp mắt), chỉ cần nhìn qua cũng đã là một loại hưởng thụ rất lớn, quan trọng hơn, thân phận của hắn đặc thù, nếu làm phò mã của nàng, ngày sau tự nhiên sẽ đứng về bên nàng. Nghĩ đến đây Lê Thấm càng thấy có lí.

Tuy Mộc Tử Ảnh đã hai mươi tư, nhưng nhìn ánh mắt lạnh nhạt cùng bộ dáng cao ngạo của hắn, bình thường nhất định không phải là kẻ thích ăn mặn mà là một người luôn giữ mình trong sạch. Không giống như mấy vị thiếu gia công tử ở kinh đô, còn chưa chính thức đón dâu mà nha hoàn ẩm giường trong phủ đã có vài cái. Nếu vậy vị đạo sĩ đại quốc sư kia, ngày sau nếu thực sự là phò mã của nàng, chẳng sợ cảm tình hai người không sâu, cũng vẫn có thể tương kính như tân.

“Thấm Nhi, con đang nói đùa phải không?” Tiết hoàng hậu nhíu mi.

“Mẫu hậu, có luật nào từng quy định quốc sư thì không thể cưới vợ sinh con? Nếu đã không có thật vậy vì sao nhi thần không thể chọn hắn làm phò mã? Nếu quốc sư thật sự thành phò mã của nhi thần, như vậy

không phải về sau tiên nhân cũng trở thành con rể của phụ hoàng sao, chẳng lẽ mẫu hậu không cảm thấy vui mừng?” Lê Thấm mở to hai mắt,, hướng Tiết hoàng hậu nháy mắt.

“Tiên nhân mà có thể bôi nhọ được sao?!” Tiết hoàng hậu nhỏ giọng than, quay đầu sang một bên, ánh mắt tránh đi, tay phải theo bản năng nâng lên trước ngực.

Lê Thấm nhìn ra, đây là động tác mỗi khi mẫu hậu định suy nghĩ kỹ một việc gì đó, vì thế nàng tranh

thủ rên sất khi còn nóng nói: “Tiên nhân cũng chỉ là danh hào do người ngoài tự chủ trương gọi ngài ấy, mẫu hậu làm sao biết việc này quốc sư có thực sự muốn hay không? Tuy nói năm đó quốc sư giải quyết được nạn hạn hán nhưng dù sao cũng chỉ hơn người bên ngoài chút bản lĩnh lập đàn tác pháp, quốc sư không phải hòa thượng không phải đạo nhân cũng chẳng là tiên nhân, vì sao không thể cười thê tử, vì sao không thể làm phò mã nhi thần?”

Sắc mặt Tiết hoàng hậu hơi tái nhưng vẫn cố căng mặt nghiêm túc nói, “Thấm Nhi, mẫu hậu cũng chỉ vì tốt cho con, quốc sư cho dù có thể lấy vợ sinh con nhưng tính tình ngài ấy thế nào, mẫu hậu tuy tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng năm năm cũng đủ hiểu biết một hai phần. Người này cực kỳ lạnh bạc, căn bản chính là một người vô tình.”

Lời nói tới đây chợt ngừng lại, sắc mặt chuyển ngưng trọng, “Ta nói thật với con. Trước kia, phụ hoàng con cảm thấy người này thân mang dị năng, nếu có thể tác pháp ban mưa xuống, cũng có thể phá hoại trật tự thiên địa, vì vậy mới nghĩ cách giữ hẩn ở trong cung, đặt ở nơi chính mình lúc nào cũng nhìn thấy, để tránh bị kẻ xấu bắt đi làm việc nguy hại tới Đại Chiêu quốc ta. Mà quốc sư lúc ấy trong lòng cũng mang khó chịu. Phụ hoàng con đối với hẩn cũng từng động sát tâm, nhưng lại sợ nếu giết người này đi, về sau nếu xảy ra đại họa, không người nào có thể hóa giải được như hẩn.”

Lê Thấm nghe đến đây thì kinh ngạc, thì ra mọi chuyện lại quanh co vòng vèo đến thế! Phụ hoàng quá mức ỷ thế hiếp người, quốc sư hóa giải nạn hạn hán, người ngược lại lại đem quốc sư giam lỏng?!

Nhìn thấy phần ý trên mặt Lê Thấm, Tiết hoàng hậu mềm giọng giải thích: “Con cũng đừng giận, phụ hoàng con vẫn chưa giam lỏng hẩn. Không những không hạn chế tự do của hẩn mà ngược lại còn ban cho hẩn một lệnh bài, để hẩn có thể tùy ý đi lại trong hoàng cung.”

“Những cung đâu có thể ra ngoài hoàng cung phải không?” Lê Thấm bổ sung, tức giận vẫn chưa giảm bớt nửa phần.

“Thấm Nhi, mẫu hậu nói với con chuyện này, chính là nhắc cho con biết, không được tới gần người này. Đó là một người không có tâm, trong lòng chưa biết chừng còn đang ghi hận phụ hoàng con. Con tuyệt đối không thể tơ tưởng nhớ thương với hẩn, đây là tự tìm mất mặt.” Tiết hoàng hậu ôn nhu khuyên bảo, ý đồ đánh vỡ ảo mộng của Lê Thấm.

Lê Thấm trầm mặc thật lâu, vẻ khó chịu trên mặt chậm rãi lui tán, hướng Tiết hoàng hậu cười ngọt ngào, “Mẫu hậu, nhi thần cảm thấy người với phụ hoàng lo lắng nhiều rồi. Nếu quốc sư đúng như lời đồn có bản lĩnh như vậy, lại thêm mối hận trong lòng, không chừng đã sớm âm thầm tác pháp khiến trong cung chướng khí mù mịt rồi, sao có thể để hoàng cung thái bình như hiện tại?”

Tiết hoàng hậu nghe vậy, im lặng một lát sau đó hướng nàng nói lời sâu sắc: “Thấm Nhi, cho dù lời con nói là đúng nhưng người này tính tình bí ẩn không nóng không lạnh, mẫu hậu cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.”

“...Mẫu hậu cố kị điều gì nhi thần hiểu được, nhi thần sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, mẫu hậu yên tâm.” Lê Thấm cúi đầu, dụ ngôn nói.

Tính tình của mẫu hậu với nàng đều giống nhau, cùng là người quyết liệt. Năm đó vì gả cho phụ hoàng, người không để ý tới ngoại tổ phản đối vẫn vào cung. Thế nhưng...phụ hoàng ngoài mặt sủng ái mẫu hậu nhưng ai biết trong lòng người tính toán cái gì, hiện tại còn không phải đang sủng ái Nhu phi sao. Nhớ đến sự kiện xảy ra năm nàng mười tuổi ấy, sự kính trọng trong lòng Lê Thấm đối với người phụ hoàng này hầu như không còn. Nếu bỏ qua không nói đến chuyện đó, người quả thật là một phụ thân tốt, nuông chiều nữ nhi là nàng đến cực điểm.

“Thấm Nhi hiểu được nỗi khổ tâm của mẫu hậu là tốt rồi.” Tiết hoàng hậu vỗ về lưng nàng, vui mừng nói.

“Mong mẫu hậu trước đừng nói với phụ hoàng việc này, nhi thần sẽ tạm thời kìm nén ý nghĩ đó chỉ cầu có thể ở chỗ quốc sư học tập, nhanh chóng thu liễm tính tình.” Lê Thấm nắm tay mẫu hậu nâng, dịu dàng nói.

“Theo ý con thôi.” Tiết hoàng hậu điểm nhẹ chóp mũi nhỏ của nàng, cười nói.

“Đúng rồi mẫu hậu, lần trước ở Quỳnh Lang yến, nhi thần đã đồng ý với La tỷ tỷ sẽ để các nàng đến xem Minh Nguyệt Châu, mẫu hậu có thể chấp thuận thỉnh cầu của nhi thần triệu các nàng tiến cung?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thấm tiến sát lại gần hỏi.

“Đâu thể nào ép buộc con.” Tiết hoàng hậu bắt đắc dĩ, nhưng vẫn cười đáp, “Thấy người nào được, thường xuyên triệu tiến cung cũng không sao, có người tới làm khách, miễn cho con một mình buồn đến hỏng mất. Mẫu hậu nhớ rõ ngày bé con thích nhất đường tử, sao khi lớn lên lại cứ như hai người xa lạ vậy?”

Trong mắt Lê Thấm nhất thời tràn ngập cảm xúc chán ghét, không hề che lấp mà hiển hiện trước mắt Tiết hoàng hậu, hừ hừ nói: “Mẫu hậu đừng nhìn nàng ta ra vẻ nhân tình đoan trang, nàng ta che giấu rất sâu. Nếu nhi thần không đề phòng, về sau không chừng sẽ bị nàng ta tính kế. Tóm lại, nhi thần đối với Lê Vũ Hi càng xem càng thấy ghét, chẳng qua nhi thần ngoài sáng còn nàng ta trong tối. Mặt trắng nàng ta diễn mất rồi, con tự nhiên mà phần mặt đen.”

Lời chỉ trích bén nhọn khiến Tiết hoàng hậu lập tức giật mình, nghiêm nghị hỏi, “Thấm Nhi, đứa nhỏ Vũ Hi này đã từng tính kế với con sao?”

Đối với Lê Thấm, Tiết hoàng hậu cho tới bây giờ đều tin tưởng vững chắc không hề nghi ngờ. Thấm Nhi mặc dù hay gây chuyện âm ỉ nhưng chưa bao giờ vô duyên vô cớ hãm hại người ngoài. Theo lời nói của Lê Thấm, hảo cảm của Tiết hoàng hậu đối với Lê Vũ Hi trong phút chốc liền biến mất, ngược lại lại vì Lê Thấm mà lo lắng. Nếu đúng như lời Thấm Nhi nói, Lê Vũ Hi so với mẫu thân nàng ta còn lợi hại hơn vài phần.

“Mẫu hậu đừng lo lắng, muốn tính kế nhi thần, còn phải xem người đó có bản lĩnh hay không.” Lê Thấm từ từ nói, ý cười trong cặp mắt đen láy tỏa ra.

“Công chúa, hai ngày nay sao người chỉ toàn than thở vậy?” Bích Chi rót một cốc nước trà vừa mới ngâm đưa đến trước mặt nàng cười hỏi, “Không phải là người bị quốc sư đại nhân ở Tuyết Trần

cung ăn hiếp cho nên chỉ có thể uất nghẹn trở về hướng nô tì than thở chứ?”

Lê Thấm cúi thấp đầu sau mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn Bích Chi, hừ một tiếng nói: “Hắn nghĩ bản thân mình là thần tiên chắc? Đừng tưởng rằng có một tòa cung điện tự đặt là Tuyết Trần cung thì chính mình cũng đã thật sự khám phá hết hồng trần.”

Bích Chi và Nguyệt Dung liếc nhau, nhếch miệng cười cười, khổ thân công chúa nhà nàng ở nơi này hao tâm tổn sức suy nghĩ. Quốc sư đại nhân luôn luôn không để ý tới mấy việc phức tạp trong cung, cung điện của người lấy tên Tuyết Trần cung chỉ có duy nhất một lí do đó, trong cung ai mà chẳng hiểu, cũng không ai kì lạ chuyện này cả. Chắc hẳn hai ngày nay công chúa bị quốc sư đại nhân vắng vẻ nên trong lòng tích tụ oán khí đây.

“Theo nô tỳ thấy, công chúa một thân nhiệt tình, sớm hay muộn cũng có thể đem quốc sư từ lãnh tâm lãnh phé biến trở thành nóng hôi hổi.” Nguyệt Dung cúi đầu nói sát bên mũi chân Lê Thấm ngược lên cười với nàng.

“Đó là đương nhiên, bản công chúa một khi đã quyết định chuyện gì, làm sao có thể buông tha được.” Lê Thấm nghe xong lời Nguyệt Dung, trong lòng cảm thấy uất ức bây giờ chỉ còn rất nhỏ, chân nhỏ hưng phấn giương lên,, đá nhẹ lên mũi Nguyệt Dung.

Nguyệt Dung ai nha một tiếng, vội vàng giữ lấy cái chân lộn xộn của công chúa, “Công chúa, người đừng lộn xộn, nô tỳ còn đang bôi thuốc. cũng may chân công chúa thơm, bằng không cú đá vừa rồi, nhất định thối hun chết nô tỳ.” Nguyệt Dung trêu ghẹo.

Lê Thấm nghe mấy lời này, ngón chân trắng trẻo lập tức hướng mặt nàng cọ cọ, cười tủm tỉm nói: “Nếu Nguyệt Dung cảm thấy thơm, không bằng ngửi tiếp loại hương này đi.”

“Nô tỳ xem chân công chúa hôm nay rất linh hoạt, chắc là cảm giác đau đớn đã rút đi hơn nửa, vậy thuốc này cũng không cần bôi nữa rồi.” Nguyệt Dung nhả mặt nhú mũi đẩy chân Lê Thấm ra, phần nộ nói. Sau đó nhanh chóng đứng lên đi giày vào chân Lê Thấm rồi vội vàng lẩn mất, đứng bên cạnh Bích Chi thành một đôi.

Lê Thấm hì hì cười, duỗi thẳng chân trái đưa lên lại hạ xuống hai lần, “Thuốc mỡ của sư phụ quả nhiên không phải tầm thường, mới bôi vài lần liền hết đau rồi.”

Liếc mắt sang bên cạnh nhìn hộp thuốc đặt trên bàn, Lê Thấm vươn tay cầm lấy, đem hộp thuốc đặt vào trong lòng, ngón tay tinh tế vuốt ve hình khắc hoa sen trên mặt hộp, ý cười trên mặt càng thêm sâu, “Ban đầu ta còn không để ý, thì ra hộp thuốc này lại đẹp như thế.”

Bích Chi không nhịn được nở nụ cười, “Công chúa không phải nói người không hiếm lạ gì thuốc mỡ của quốc sư sao, sao bây giờ người lại coi nó thành bảo bối mất rồi?”

“Lúc trước còn không biết thuốc này tốt, bây giờ mắt cá chân không còn đau nữa, ta đương nhiên phải cảm kích ...thuốc mỡ của quốc sư.” Lê Thấm ngáp ngừng một chút rồi nói.

Xem xét hộp thuốc trong tay hồi lâu, Lê Thấm bỗng sinh ra một loại cảm xúc buồn bực từ đâu tới mà ngay cả nàng cũng không biết, nàng vậy mà lại thấy hình khắc hoa sen trên hộp thuốc cùng với hình khắc trên hộp trang sức của nữ nhân có điểm giống nhau.

Nguyệt Dung cùng Bích Chi cũng vạ phần kinh ngạc.

“Đúng rồi, nhớ rõ trước buổi trưa, thông tri với mấy vị tiểu thư từng tham gia Quỳnh Lang yến tiến cung gặp ta, lần trước đã đáp ứng cho các nàng ấy xem Minh Nguyệt Châu, ta đương nhiên không thể nuốt lời.”

“Công chúa yên tâm, chuyện này nô tỳ cùng Nguyệt Dung nhất định sẽ làm thỏa đáng.” Bích Chi đáp.

Dường như có cảm ứng, Bích Chi liếc nhanh về phía Nguyệt Dung một cái, trao đổi suy nghĩ: số lần công chúa nuốt lời còn thiếu sao, lúc này tự nhiên ngược lại giữ lời khiến các nàng vô cùng kinh ngạc.

_____ ^^ _____ ^^ _____
Mỗi lần chuẩn bị gặp Mộc Tử Ảnh, Lê Thấm đều phải tắm rửa một phen. Thứ nhất là biểu đạt sự kính trọng của mình, thứ hai là sợ trên người mình có mùi hương gì đó kì lạ, để hấn người thấy nàng sẽ rất xấu hổ. Ngoài ra, Lê Thấm còn thay đi váy áo hoa lệ cung đình, một thân tố y (trang phục dân thường), như vậy thoạt nhìn sẽ không có dáng vẻ công chúa.

“Tử Ảnh sư phụ, đồ nhi đến đây_____” Lê Thấm thuần thục đẩy cửa ra, người còn chưa thấy nhưng tiếng nói đã tới trước rồi. Tuy mới đến đây được bốn năm lần, nhưng Lê Thấm nghiêm nhiên cho rằng người này nhất định đang ngồi trên bàn.

“Tử Ảnh sư phụ, người xem đồ nhi mang đến cái gì này?!” Lê Thấm kích động, một tay nâng làn váy, một tay cầm theo hộp đồ ăn, một đường chạy chậm mà đến.

Ánh mắt Mộc Tử Ảnh tiếp tục chăm chú vào trang sách như không hề nghe thấy âm thanh gì. Đến khi trước cửa truyền đến tiếng mở cửa quen thuộc, hai mắt Mộc Tử Ảnh mới nâng lên, con ngươi tối đen dường như sáng lên một chút, chỉ như vậy trong chớp mắt, khiến người ta nghĩ mình chỉ đơn thuần gặp phải ảo giác.

Ở phía xa xa nữ tử chạy vội theo phương hướng của hấn, làn váy hồng nhạt bị gió thổi bay lên, giống như một đóa hoa đào nở rộ, nhưng tươi cười trên mặt nàng so với hoa đào còn đẹp hơn. Trên trán thăm ra một tầng mồ hôi mỏng, dưới ánh sáng mặt trời tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh, giống như một mặt gương nhỏ, khiến người ta nhìn vào cảm thấy chói mắt.

Mộc Tử Ảnh liếc nhìn ngay sau đó mặt không đổi sắc chuyển ánh nhìn đi như cũ, chăm chú xem quyển sách trên tay nhưng hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng lật sách.

Bên tai chợt vang lên tiếng thở gấp. Phía đối diện có một người ngồi xuống, che đi hơn phân nửa ánh sáng trong con ngươi đen thẫm của hấn.

“Tử Ảnh sư phụ, đây là quế hoa à đồ nhi thích nhất, đồ nhi cố ý kêu ma ma đầu bếp tới làm, người ném thử không?” Lê Thấm chạy một đường, thở hổn hển mở nắp hộp, đem đĩa quế hoa cao như hiến vật quý tiến đến trước bàn nhỏ của hắn đặt vào. Sau đó nàng khấn trương nhìn theo hắn, cả người ngồi xổm xuống cạnh bàn, hai tay còn bám chặt mặt bàn, ánh mắt nhìn theo hắn không nhúc nhích, hận không thể sinh ra hai sợi dây đem cổ tay hắn trói chặt, chỉ dẫn hắn nhanh chóng đem một khối điểm tâm đưa vào trong miệng.

Mộc Tử Ảnh mỉm cười, ngón tay thon dài vươn ra chấm rãi thưởng thức.

13. Chương 13: Ngốc Nghếch Dụ Dỗ

Cho đến khi nhìn hắn nuốt một khối quế hoa cao vào bụng, Lê Thấm mới cười ra tiếng, “Tử Ảnh sư phụ, quế hoa cao hương vị thế nào, có phải rất nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng hay không, ăn một khối còn muốn ăn thêm khối nữa?”

Hỏi xong câu, Lê Thấm thuận đường lấy lên một khối cho chính mình, chỉ cần nhìn người này ăn vào liền cảm thấy nhất định hắn đang nhắm nháp mỹ vị ngon nhất.

“Hương vị khá ngon.” Mộc Tử Ảnh thần nhiên đáp một câu, ăn xong một khối cũng không tiếp tục ăn nữa.

Trong lòng Lê Thấm cảm thấy thỏa mãn. Tuy chỉ nói khá ngon, nhưng so với hai ngày trước cái gì cũng lười nói với nàng thì đã tốt lắm rồi.

Bê ghế con chuyên dụng của mình lại gần mặt bàn đặt đàn của hắn, Lê Thấm ngoan ngoãn ngồi xuống, chờ sư phụ dạy.

Thấy nàng vẫn chăm chú nhìn mình, tay Mộc Tử Ảnh chỉ vào đĩa quế hoa cao, “Ăn hết đi, bằng không nó sẽ khiến người không thể tĩnh tâm được.”

“Tạ ơn Tử Ảnh sư phụ!” Lê Thấm vui vẻ nói, lập tức đem đĩa quế hoa cao ôm đến trước mặt, cơ hồ là một khối liền một khối, cái miệng nhỏ nhắn chưa khi nào tạm ngừng nghỉ.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lê Thấm cảm thấy mỗi khi nàng ăn xong một khối quế hoa cao, Mộc Tử Ảnh mới lật thêm một trang sách, cho đến khi nàng ăn xong sáu khối, Mộc Tử Ảnh đã đọc được non nửa quyển.

Lê Thấm chậm rãi ăn điểm tâm trong tay, ánh mắt không ngừng di chuyển trên người hắn. Bộ dáng khi đọc sách của hắn rất chuyên chú, đọc nhanh như gió. Thực nhiều thời gian Lê Thấm đều đang tự hỏi tự suy nghĩ, cho nên nàng không dám nhìn thẳng vào con người đen thẫm kia, nàng không dám nhìn vào cặp mắt đó lâu lắm, chỉ sợ mình sẽ mãi không thể tiến vào nơi đó.

Lê Thấm trải qua mấy ngày không ngừng suy nghĩ, đã nhìn rõ một chuyện. Nếu nàng không thể không ở lễ cấp kê chọn một phò mã, vậy Mộc Tử Ảnh không thể nghi ngờ là sự lựa chọn tốt nhất.

Tả Hàm con trai Lễ bộ thượng thư quá mức nhu nhược, hơn nữa Tả đại nhân vốn là mưu sĩ của đại ca, cho nên cũng không cần thân càng thêm thân. Mà con trai của trung vũ tướng quân - La Thiệu, tuy cũng oai hùng bất phàm nhưng trong tay La tướng quân thực ra lại không nắm giữ binh quyền quá lớn. Mộc Tử Ảnh tuy không có thực quyền nhưng lại thắng ở chỗ uy tín không người có thể bằng, ngày sau có hắn tương trợ, thái tử vị của đại ca, người khác chớ mơ đến nửa phần.

Hiện tại mục đích của Lê Thấm chỉ có một, đó là phải đem hết chiêu thức, khiến vị “tiên nhân” không màng khối lửa nhân gian kia đối nàng càng ngày càng sinh nhiều hảo cảm.

Đương nhiên, trong lúc đó ngẫu nhiên sử dụng chút thủ đoạn nhỏ cũng là điều tất yếu. Chỉ cần không để hắn phát hiện, nàng muốn người này cam tâm tình nguyện cưới nàng làm vợ, về sau lại...cùng sống cùng chết, cùng tiến cùng lùi.

Lê Thấm hé miệng cười. Nam nhân như Mộc Tử Ảnh, thoát nhìn có vẻ thanh tâm quả dục, kỳ thực rất dễ dụ dỗ. Hậu cung này thủ đoạn mê hoặc người khác nhiều không đếm xuể, nàng ở đây nhiều năm như vậy, mưa dầm thấm đất, đương nhiên cũng học được không ít. Tử Ảnh sư phụ, hãy tiếp chiêu !

Bởi vì chăm chú đọc sách thật lâu, Mộc Tử Ảnh vươn người thuận tay lấy một chén trà trên bàn uống cạn.

Thấy hần uống trà, Lê Thấm ăn hơn phân nửa đĩa quế hoa cao lúc này mới phát hiện cổ họng mình khát khô, theo bản năng liếm liếm cánh môi, đầu lưỡi nho nhỏ vươn ra, khóe môi còn dính chút vụn quế hoa cao, chăm chú nhìn vào chén trà người đối diện đang cầm.

Mộc Tử Ảnh liên tục uống hai chén rồi rót đầy tiếp chén thứ ba. Ngay sau đó, bàn tay thon dài bưng chén trà lên, trước con mắt kinh ngạc của Lê Thấm, đưa tới trước mặt nàng.

“Muốn uống nước thì cứ việc nói thẳng, ở trước mặt ta không cần câu nệ.” Hần nói, ánh mắt dừng lại trên cánh môi nàng, khóe miệng gợi lên độ cong nhàn nhạt, trong chớp mắt liền biến mất không thấy.

“Tạ Tử Ảnh sư phụ!” Lê Thấm vui vẻ nói, hai tay tiếp nhận chén trà, ngón tay không cẩn thận đụng phải tay hần. Nhiệt độ nóng bỏng của chén trà nhiễm vào tay hần khiến tay hần nóng hằm hập. Lê Thấm chỉ ngẩn ngừ đụng phải giấy lát nhưng cũng khiến cho nàng như ngâm vào một dòng nước ấm, bàn tay bưng chén trà nhẹ rung lên. Cũng may người nọ vẫn chưa chú ý, Lê Thấm thở phào, ngẩng đầu lên, đem nước trà nhanh chóng uống cạn. Trong lòng vui sướng thở dài nghĩ: nước ấm vừa đủ, cổ họng êm dịu thật là thoải mái.

Cần cổ trắng nõn cứ như vậy do động tác ngửa đầu của ai đó mà hoàn toàn vượt khỏi vạt áo lộ ra ngoài, có vẻ tinh tế mà thẳng tắp. Da thịt nhẵn mịn trên đó còn theo tiếng nuốt nhẹ nhàng mà khẽ chuyển động, ngay cả kinh mạch cũng đều nhìn rõ đến nhất thanh nhị sở.(nhìn rõ đến từng chút)

Mộc Tử Ảnh giống như tìm thấy một đoạn khiến mình vô cùng phấn khích, đưa quyển sách trong tay lên, che trước mặt. Quyển sách che khuất bạc môi, chỉ lộ ra đôi mắt đen thẫm, lúc này đang tràn ngập ý cười, như sao sáng.

Uống một chén không đủ, Lê Thấm tự mình rót thêm một chén, liên tục uống đến chén thứ tư mới ngừng lại. Từ tay áo lấy ra một chiếc khăn tay lau khóe miệng.

“Tử Ảnh sư phụ, người xem ngoài miệng đồ nhi còn dính vụn điểm tâm nào không?” Cái miệng nhỏ nhắn của Lê Thấm hướng hần thánh thốt hỏi. Bộ dạng đáng yêu cực kỳ, đôi mắt to tròn nhìn hần chăm chú, khuôn mặt thon nhỏ dịch sát vài hần vài phần, đặc biệt chu cái miệng nhỏ nhắn, bởi vì vừa uống nước mà trở nên trong trẻo, mềm mại.

Mộc Tử Ảnh nghe vậy thì buông sách xuống nhìn sang, đối với cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận còn thật sự nhìn xem chăm chú vài lần, trịnh trọng gật đầu, “Tốt lắm, trong trẻo như nước, kiểu điểm ướt át.”

Lê Thấm sững sốt, nhìn vào đôi con ngươi đen thẫm của hần, vô cùng trong suốt như không có bất kỳ loại tạp chất nào. Nàng có chút quần bách dời ánh mắt đi. Lê Thấm chợt cảm thấy mặt mình có chút nóng lên.

“Tử Ảnh sư phụ, ta đã ăn uống no đủ, hiện tại nên làm cái gì?” Lê Thấm cười khanh khách hỏi một câu.

Mộc Tử Ảnh chỉ vào quyển kinh thư vừa mới bị nàng gạt sang một bên, nói: “Cầm xem đi, chỗ nào không hiểu thì hỏi ta.”

“Đồ nhi hiểu rồi!” Lê Thấm vui vẻ đáp, lòng rạo rực nâng quyển sách lên, mới mở trang thứ nhất ra mà đầu óc đã bắt đầu choáng váng. Tư tưởng thì sâu xa, ý đồ lại thâm ảo, nàng xem một câu cũng không hiểu! Nhưng cũng không thể câu nào cũng hỏi hần. Nam nhân thích nữ nhân có chút ngốc, nhưng cũng không phải là nữ nhân ngu ngốc cái gì cũng không biết.

Lê Thấm cắn răng trừng mắt miễn cưỡng xem qua hai ba trang, cuối cùng người bên cạnh cũng phát giác ra điều không thích hợp.

“Có câu nào đọc không hiểu không?” Mộc Tử Ảnh nghiêng đầu hỏi nàng, đem quyển sách trong tay đặt xuống.

“...Ân, đúng là có vài câu đọc không hiểu.” Lê Thấm ngẩng đầu cẩn thận xem xét mắt hấn, sợ hấn lộ ra biểu tình chán ghét.

“Câu nào?” Lời nói vẫn không lộ cảm xúc ghét bỏ nào.

Trong lòng Lê Thấm buông lỏng, vội vàng lật lại từ trang thứ nhất, rất chân thành chỉ, “Đây một câu, này một câu, còn có câu này, cả hai câu này nữa...”

Yên lặng một lát.

Thời điểm Lê Thấm ngẩng đầu nhìn lên, chợt thấy Mộc Tử Ảnh đang nhìn mình chăm chăm, đôi mắt đen thẫm tựa như từ ngọc đúc nên. Lê Thấm ngượng ngùng gục đầu xuống, hai tay nhỏ bé túm chặt làn váy hồng nhạt.

“Đến, ngồi cạnh ta.”

Sao? Lê Thấm ngẩng đầu, nhìn về phía hấn.

Thân mình Mộc Tử Ảnh khẽ dịch về bên phải, lời nói càng thêm ôn hòa, “Ngồi xuống bên cạnh ta, chỗ nào không hiểu ta sẽ giảng giải rõ ràng cho người.”

Lê Thấm yên lặng đi qua trước mặt hấn, sau đó ngồi xuống bên cạnh, đặt kinh thư ở trước mặt hấn.

Mộc Tử Ảnh chỉ vào câu đầu tiên bắt đầu giảng giải: “Những lời này ý chỉ: tướng từ tâm sinh, tích đức làm việc thiện sẽ có thiện tướng, làm nhiều việc ác sẽ có ác tướng, còn câu này là nói...”

(diện mạo bề ngoài cũng do tâm sinh mà ra, làm nhiều việc thiện sẽ có bề ngoài lương thiện, làm nhiều việc ác sẽ có bề ngoài độc ác)

Lê Thấm nhìn bạc môi của hấn tách ra rồi hợp lại, khi nói còn mang theo hương trà tỏa ra, mà trên người hấn còn có một loại hương thơm nhẹ nhàng, dễ người khiến nàng không nhận được nhích lại gần.

(cái này gọi là gây ông đập lưng ông, chị định dùng mỹ nhân kế dụ dỗ người ta ai ngờ đầu lại bị người ta dùng nam nhân kế dụ dỗ lại)

Lê Thấm, “...”

“Chuyện này nào có đáng gì, cùng Tử Ảnh sư phụ ngồi thêm một lát, đồ nhi cầu còn không được.” Lê Thấm cười đến vui vẻ, “Đúng rồi, sư phụ cũng không cần khách khí với đồ nhi, cứ gọi thẳng tên đồ nhi là được rồi.”

Vừa dứt lời, Lê Thấm chợt hối hận. Để ột nam tử xa lạ, gọi thẳng khuê danh của mình, hấn có hay không cảm thấy mình là một nữ nhân không để ý đến nam nữ phân biệt, càng không có sự rụt rè cùng dịu dàng mà nữ tử nên có?

Hiển nhiên, về chuyện này, Lê Thấm đã nghĩ nhiều. Bởi vì ngay sau đó, Mộc Tử Ảnh đã gọi tên nàng, thanh âm thấp phần dễ nghe hỏi một câu, “Thấm Nhi, nay thầy trò ta trò chuyện một hồi, người cũng không cần che giấu nữa. Lần trước người nói vì sư cầm nghề chưa đạt, không biết vì sư còn chỗ nào chưa tốt, Thấm Nhi có thể ở trước mặt vi sư gầy một bản?”

Lê Thấm giật mình, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, nhỏ giọng hỏi: “Ý sư phụ là?”

Sắc mặt Mộc Tử Ảnh nhu hòa chỉ về phía tường cung bên sườn tây, trong mắt mang ý cười, “Lần trước, Thấm Nhi ở sau bức tường, nghe thấy tiếng đàn, còn chỉ trích tiếng đàn của vi sư một phen, sao, chẳng lẽ Thấm Nhi nhanh như vậy đã quên?”

Lê Thấm chăm chú nhìn hấn, thật lâu sau mới hỏi một câu, “Tử Ảnh sư phụ đã sớm biết ta là người bên kia tường phải không?”

“Ta đối với cầm nghệ cùng họa kỹ của người thực cảm thấy tò mò hứng thú.” Mộc Tử Ảnh nói, còn thật sự nhìn vào đôi tay nàng đánh giá: “Xương ngón tay tinh tế, quả thật là một đôi tay vô cùng thích hợp đánh đàn về tranh.”

“Sư phụ quá khen.” Lê Thấm vội vàng giấu tay vào trong tay áo, “Lần đó đồ nhi ăn nói bừa bãi, sư phụ vạn lần đừng coi là thật. Kỳ thật...kỳ thật, đồ nhi chỉ là muốn khiến sư phụ chú ý, mới nghĩ ra kế đó.”

Mộc Tử Ảnh vẫn tàn nhẫn nói, “Không sao người cứ đàn một khúc đi.”

14. Chương 14: Mộc Tử Ảnh Hờn Giận

Kết quả cuối cùng chính là Lê Thấm lung tung bày các loại lí do, ý đồ đem chuyện đánh đàn thành chuyện nhỏ, bỏ lơ qua.

“Thấm Nhi không nên che giấu nữa, không thể ở trước mặt vì sự triển lộ một phen sao?” Mộc Tử Ảnh đặt một tay lên đầu gối, tay còn lại đặt trên quyển kinh thư đang mở, người nghiêng sang nhìn nàng, biểu tình thoải mái, khóe miệng cong lên hiểm thấy.

Lê Thấm vội vàng lắc đầu, ủy khuất chu cái miệng nhỏ nhắn, tận lực giải thích: “Đồ nhi đã nói cảm kỹ của mình không tốt, vì vậy Tử Ảnh sư phụ không nên để ta đàn một khúc đâu. Đồ nhi thật sự không muốn ở trước mặt sư phụ khoe cái xấu của mình.”

“Đồ nhi không ở trước mặt khoe cái xấu của mình, sư phụ làm sao mà biết được người khiếm khuyết chỗ nào, càng không có cách nào dạy người đánh đàn được.” Mộc Tử Ảnh từ từ nói, trực tiếp không nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn ủy khuất đáng thương của nàng.

Lê Thấm bởi vì chột dạ mà cúi thấp đầu nay không khỏi ngược lên, kinh ngạc dõi theo hắn, “Tử Ảnh sư phụ, ý người là người muốn đích thân dạy đồ nhi đánh đàn sao?”

“Không phải nói muốn ta dạy đạo tu thân dưỡng tính cho người sao? Đánh đàn vẽ tranh chính là biện pháp tu thân dưỡng tính tốt nhất. Nếu người không thể đàn một khúc hoặc vẽ một bức họa, ta nào có thể dạy cho người cái gì.” Mộc Tử Ảnh thản nhiên nói, tay vươn ra lấy ấm trà, rót một chén, giữa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lê Thấm lúc trước không để ý, lúc này mới phát hiện: Từ đầu tới giờ, ấm trà cũng chỉ có một chén trà. Chén trà nàng vừa uống kia cũng chính là chén trà trong tay Mộc Tử Ảnh.

Hắn thế nhưng một chút cũng không ngại việc hai người dùng chung một cái chén?

Nhìn bạc môi của hắn ghé vào miệng chén, Lê Thấm không khỏi mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn không thể không chế trở nên đỏ rực.

“Tử Ảnh sư phụ dạy đồ nhi đánh đàn vẽ tranh, đồ nhi vạn phần vui sướng. Không bằng người để đồ nhi trở về luyện tập mấy lần rồi sẽ hướng sư phụ bêu xấu một phen, miễn cho sư phụ lúc đó lại ghét bỏ đồ nhi vụng về ngốc nghếch.” Lê Thấm than thở một câu.

Mộc Tử Ảnh liếc mắt nhìn nàng, thấy tiểu nha đầu ngượng ngùng cúi đầu, khóe miệng hắn cong lên. Thừa dịp nàng ngẩng đầu lên lại khôi phục bộ dáng đăm đăm không chút gợn sóng như cũ.

“Tùy người.” Hắn nhẹ giọng đáp lại.

“Đúng rồi, Tử Ảnh sư phụ, ngày mai đồ nhi có việc, sẽ đến gặp sư phụ muộn.”

Lê Thấm vội trộm quan sát biểu tình của hắn, phát hiện đôi mày hắn nhíu lại, vội vàng giải thích: “Lần trước ở Quỳnh Lang yến, đồ nhi đã đáp ứng mấy vị tỷ tỷ, để các nàng đến xem Minh Nguyệt Châu của ta. Làm người không thể nói mà không giữ lời, vậy nên đồ nhi mới triệu kiến các nàng ấy tiền cung, đến khi chiều dài các nàng ấy xong, đồ nhi sẽ đến tìm Tử Ảnh sư phụ ngay.”

“Người muốn đi thì cứ đi, không cần phải giải thích rõ mọi chuyện với ta. Ở trong mắt người, tất cả chẳng qua đều chỉ là chuyện nhỏ, ta với người vốn cũng không có nửa phần can hệ.”

Biểu tình Mộc Tử Ảnh trở nên lạnh lùng hơn vài phần, thanh âm chợt đề cao, “Triệu Ly, tiểu công chúa trở về.”

Triệu Ly nhanh chóng đi tới, hướng Lê Thấm ôm quyền, cung kính nói: “Công chúa, để tiểu nhân đưa ngài trở về.”

“Sư phụ, đồ nhi chỉ là_____”

“Đi đi, ta sớm biết người thân phận như công chúa, căn bản đến đây chỉ là nhất thời tâm huyết dâng trào. Tu đạo vốn là việc buồn tẻ nhàm chán, người như thế nào có thể kiên trì. Ngày mai người không cần đến đây, về sau người cái gì cũng không cần làm!” Mộc Tử Ảnh phất ống tay áo, sau đó tuyệt tình dời đi.

Lê Thấm cuống quýt đuổi theo, nhưng bị thân mình Triệu Ly chắn trước, che khuất tầm mắt nàng.

“Người làm cái gì vậy?!” Lê Thấm hờn giận quát một tiếng.

Triệu Ly không nịnh không giận trả lời: “Công chúa vẫn nên dời đi thôi. Tính tình của công tử tiểu nhân hiểu rõ, lúc này người có khóc đến khàn giọng, ngài ấy cũng không đi ra đâu.”

Lê Thấm nghe hắn nói thế thì giận dữ muốn phát hỏa, bỗng nhiên trông mắt chợt chuyển. Ngay sau đó hốc mắt đã bắt đầu ẩm ướt, đôi mắt to tròn ướt át, tràn đầy nước mắt, tùy thời đều có thể biến thành hạt châu rơi xuống.

Triệu Ly cái gì cũng không sợ, chỉ sợ nhất thấy nữ nhân khóc. Nhìn thấy tiểu mỹ nhân trước mặt lê hoa mang lệ, khuôn mặt mềm lại, thấp giọng nói: “Công chúa đừng thương tâm, công tử chính là cảm thấy người vẫn chưa thành tâm,, chỉ cần công chúa chứng minh được điều ấy, nhận sai với công tử, mang thêm một ít điểm tâm tới, nô tài đảm bảo công tử nhất định sẽ tha thứ cho người.”

Lê Thấm vẫn nức nở, “Thật sự sao? Như thế, đa tạ Triệu thị vệ.”

Nàng lại mềm giọng hỏi tiếp, “Vậy không biết Tử Ảnh sư phụ thích nhất điểm tâm nào?”

Triệu Ly vui vẻ cười, “Quen mà lại lạ, công tử cũng thích nhất quế hoa cao, nhưng công tử lại không thích điểm tâm cho quá nhiều đường.”

Lê Thấm vui vẻ, “Thì ra là như vậy, chẳng trách sư phụ chỉ ăn có một khối, vậy lần tới ta nhất định sẽ mang quế hoa cao không tẩm đường tới.” Lại cảm tạ thêm vài câu, Lê Thấm mới từ biệt Triệu Ly.

Triệu Ly nhìn theo bóng dáng xinh đẹp đang ngày càng cách xa, cười lắc đầu, xoay người trở vào nội điện. Đang muốn bấm báo lại với Mộc Tử Ảnh, Triệu Ly chợt phát hiện chủ nhân nhà mình đang xuyên qua cánh cửa sổ nhìn ra bên ngoài, biểu tình âm tình bất định.

“Các người tán gẫu thật vui vẻ.” Mộc Tử Ảnh thản nhiên nói, giọng điệu truyền vào tai Triệu Ly nghe có chút là lạ.

Triệu Ly quay đầu, vui vẻ cười nói: “Công tử cần gì phải vì một tiểu nha đầu mà phát hỏa. Nô tài cảm thấy tiểu công chúa này thực đáng yêu, mới vừa rồi còn cùng nô tài nhỏ giọng mềm mại nói chuyện. Nếu không phải thân phận cách xa quá nhiều, nô tài còn thực sự muốn nhận nàng ấy làm nghĩa muội cơ.”

Mộc Tử Ảnh xoay mạnh đầu lại nhìn hắn, khiến Triệu Ly sợ tới mức lập tức dừng miệng.

Đã lâu rồi không thấy ánh mắt giết người này của công tử, vậy mà lần này xuất hiện lại là đối với hắn. Triệu Ly tuy ngạc nhiên nhưng hơn cả là tò mò.

“Công tử, ngài sẽ không thực sự xem trọng tiểu công chúa chứ?” Hai mắt Triệu Ly mở to, hoảng sợ thốt lên.

Ánh mắt Mộc Tử Ảnh rất nhanh chuyển sang nơi khác, quay lưng về phía hắn, khoanh tay đứng trước cửa sổ, “Ta chỉ là không thích người vụng về ngốc nghếch.”

Dừng một lát lại bồi thêm một câu, “Người cho là ta có thể nhàn hạ thoải mái nói chuyện yêu đương vào thời điểm này sao?” Ngực khí trở nên vừa trầm thấp, vừa hờ hững nhưng lại lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Nghe thấy lời này, Triệu Ly chau mày, trong mắt sát ý nổi lên. Phía trước thật sự còn quá nhiều chuyện đang chờ bọn họ.

Nhưng mà việc này cùng với việc hấn nói chuyện với tiểu công chúa có quan hệ gì đâu? Công tử lại dời đi đề tài sao?

“Bên Chu thái sư có động tĩnh gì không?” Mộc Tử Ảnh không chút để ý hỏi một câu.

Triệu Ly lập tức nghiêm chỉnh lại, “Lần trước giết đi tên phó thống lĩnh thị vệ, mấy ngày nay bọn chúng rất an phận.”

“Thật không...Đây cũng không phải là chuyện tốt. Nếu hấn không có hành động nhỏ nào thì hoàng thượng làm sao có thể nắm được nhược điểm của hấn?” Mộc Tử Ảnh khẽ cười một tiếng, “Không bằng để ta vì hấn mà sáng tạo một cơ hội.”

~~~~~
Lê Thấm nhờ kiến nghị của Triệu Ly, tâm tình trở nên rất tốt. Ngày sau dậy thật sớm, mang quế hoa cao Mộc Tử Ảnh thích nhất đi lấy lòng hấn, nài nỉ không tin hấn sẽ không mềm lòng.

Sau này, hai người cùng đánh đàn vẽ tranh, chân tay khó tránh khỏi đụng chạm, còn phải sợ hấn sẽ không mềm lòng sao? Lê Thấm ha ha cười ra tiếng. Điều nói hòa thượng còn lục căn không tịnh, huống chi Mộc Tử Ảnh căn bản cũng không phải hòa thượng.

“Chuyện ngày mai đã an bài ổn thỏa chưa?” Lê Thấm ngồi ở trước bàn trang điểm, để Bích Chi gỡ bỏ trang sức xuống inh.

“Hồi công chúa, thiệp mời đều đã đưa, ngày mai các vị tiểu thư giờ tỵ sẽ đến cửa cung, sau đó sẽ có công công phụ trách dẫn đi tiếp.” Bích Chi vừa đáp vừa gỡ bỏ chiếc trâm hoa cuối cùng trên búi tóc xuống dưới. Mái tóc suôn dài nhất thời xõa xuống, tóc dài màu đen như thác nước đổ xuống. Xúc cảm truyền đến tay vô cùng tốt, Bích Chi cười nhẹ dùng cây lược gỗ chải mái tóc Lê Thấm đến thẳng mượt.

“Bích Chi, ngày mai quá giờ mao một chút gọi ta dậy, nhớ căn dặn ma ma phòng bếp làm trước một đĩa quế hoa cao không thêm đường.” Lê Thấm cong khóe miệng, phân phó.

*(giờ mao=5-7h, giờ tỵ=9-11 giờ)

Nguyệt Dung đang bưng nước ấm vào nghe thấy lời này, cười trêu ghẹo: “Hôm nay quế hoa cao công chúa mang đi chắc chắn hơn phân nửa đều vào miệng người. Nô tỳ đã nói mà, nam nhân rất hiếm người thích ăn đồ ngọt, công chúa lại cứ không tin. Có phải công chúa lại vấp phải trắc trở nên mới chuyển hướng khác?”

Lê Thấm hừ một tiếng, “Người cũng biết nhiều nhỉ. Quốc sư quả thật không thích ăn quế hoa cao ngọt, ngày mai ta mang quế hoa cao không ngọt đi, nhất định hấn sẽ rất thích.”

“Vâng vâng vâng, công chúa nói quốc sư thích, nhất định quốc sư sẽ thích.” Nguyệt Dung thỏa hiệp. Dù sao cùng công chúa đối nghịch cũng không có ích lợi gì.

“Đúng rồi, mấy ngày nữa hãy gọi ma ma dạy ta đánh đàn hồi trước đến.” Lê Thấm hưng phấn nói.

Bích Chi cùng Nguyệt Dung nhìn nhau kinh ngạc hỏi: “Công chúa không phải nói rất ghét cầm kỳ thi họa sao, tại sao hôm nay lại chủ động gọi ma ma dạy đánh đàn đến đây?”

“Các người thì biết gì. Tử Ảnh sư phụ nói, đánh đàn vẽ tranh có thể tu thân dưỡng tính, về sau ta còn muốn đi theo sư phụ cố gắng học tập đánh đàn vẽ tranh. Cho dù trước kia chán ghét mấy thứ này, ngày sau chỉ cần cố gắng là sẽ thích thôi.” Lê Thấm nhẹ xoắn hai vòng tóc, những sợi tóc vương trên hai má nàng. Nàng vui vẻ cười sau đó ngồi xuống giường, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn Nguyệt Dung, hai mắt long lanh nước, hàng mi khẽ sụp xuống xinh đẹp, lại hơi có phần run rẩy. Chỉ thấy ngũ diệu nàng nhẹ nhàng, “Nguyệt Dung nhanh chút, ngày mai sáng sớm còn phải dậy nữa.”

Nguyệt Dung ca thán một tiếng, vắt khô khăn mặt ẩm ướt sau đó nhẹ nhàng lau lên khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của Lê Thấm.

Hầu hạ tiểu chủ nhân ngủ xong, hai người mới lui ra ngoài.

“Bích Chi, chuyện này muội thấy thế nào? Ta cảm thấy công chúa công chúa đã mê luyện quốc sư đại nhân thật rồi. Ngay cả quế hoa cao thích nhất còn có thể bỏ được mà cùng người chia sẻ, cầm kỳ thi họa chán

ghét nhất cũng không chán ghét nữa. Còn có, muội có nghe công chúa xưng hô không, một câu Tử Ảnh sư phụ hai câu cũng Tử Ảnh sư phụ, gọi ngọt ngào đến phát ngáy. Tỷ nghe thấy mà run rẩy, chỉ biết nhún người ngồi cạnh công chúa. Không hiểu quốc sư nghe xong có hay không tim đập run lên?” Nguyệt Dung che miệng cười.

“Mặc công chúa đi, nếu có thể được vậy thì cũng là việc tốt. Quốc sư rất xứng với công chúa, hai người là trời đất tạo nên một đôi. Nếu không thành cũng không sao, công chúa sống trong nhung lụa đã lâu, ném một chút mùi thất bại cũng không tính là chuyện xấu.” Bích Chi cũng cười nhẹ.

15. Chương 15: Nữ Nhân Cũng Diễn Trò

Trừ bỏ những yến hội trọng yếu, được Kính nhân để cho phép bách quan mang theo gia quyến, thì những tiểu thư quan lại như La Tĩnh Hàm rất hiếm khi được vào cung. Các vị tiểu thư này được Lê Thẩm an bài cho ngồi trong xe ngựa, ngẫu nhiên nhìn xuyên qua màn xe còn quan sát được hoàng cung rộng lớn, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

“Hi quận chúa thường xuyên được ra vào hoàng cung, so với mấy người chúng muội hiểu biết hơn hẳn. Không giống muội, nhìn thấy hoàng cung huy hoàng tráng lệ, ánh mắt đều không dời đi được.” Con gái Lý thường khanh Lý Mạn Dung cười vui vẻ nói.

Trong đám các nàng Lê Vũ Hi có thân phận tôn quý nhất. Lời này ý nịnh Lê Vũ Hi thân là quận chúa, có thể tùy thời ra vào hoàng cung. Nhưng người bên ngoài nghe vào khó tránh việc so sánh Hi quận chúa với công chúa Lê Thẩm, hai người khác biệt ra sao được nhiên là không cần nói cũng biết.

Sắc mặt Lê Vũ Hi hơi biến, thoát nhìn cũng không lộ chút hờn giận, chỉ khẽ cười, thanh âm mềm nhẹ nói: “Hoàng cung Đại Chiêu quốc ta đương nhiên là to lớn đồ sộ. Bất quá, lần sau Dung muội muội nên nói năng cẩn thận. Cho dù là ta cũng không thể tùy tiện ra vào hoàng cung, trừ phi được hoàng thượng hay thái hậu triệu kiến. À, đúng rồi, còn có Thẩm Nhi muội muội nữa.” Một tiếng “à” này, còn được kéo ra rất dài, mang theo một loại cảm xúc kỳ quái.

Lý Mạn Dung thần kinh thô, đương nhiên không nhìn ra được Lê Vũ Hy vui giận thế nào, lại nói thêm rất nhiều lời nịnh bợ, ca ngợi.

Cuối cùng còn quay sang hỏi La Tĩnh Hàm vẫn im lặng một câu, “La tỷ tỷ, tỷ nói xem, lời muội vừa nói có đúng không?”

La Tĩnh Hàm cười nhẹ gật đầu, “Hi quận chúa là kinh thành đệ nhất tài nữ, những lời ca ngợi kia cũng không quá.”

Lê Vũ Hi cười mỉm, càng hiển lộ vẻ dịu dàng mềm mại, “Các muội chớ khen ta, chẳng qua chỉ là một cái hư danh thôi. Lại nói tiếp, vẫn là Thẩm Nhi muội muội kinh thành đệ nhất mỹ nhân mới khiến người ta thực yêu thích, cho dù ta có đầy bụng kinh luân cũng vô dụng.”

Trường nữ ngự sử đài Điền Nhạc Xuân lại chen vào một câu, “Theo muội thấy, Hi quận chúa so với công chúa cũng đâu có kém.”

Lời này vừa thốt ra mới biết mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng. Bên trong xe ngựa nhất thời an tĩnh lại, chỉ nghe tiếng bánh xe lăn phát ra tiếng lộc cộc.

La Tĩnh Hàm nhìn thoáng qua Lê Vũ Hi. Tính tình của nàng từ trước đến nay luôn ngay thẳng, không thích loại người nịnh nọt. Mặc dù vị Hi quận chúa này từ đầu tới giờ chỉ nói ít ỏi vài câu nhưng nàng phát hiện ngôn từ của người này không lộ ra nửa phân tỳ vết nào, đối nhân xử thế cực khéo léo. Ví như câu nói vừa rồi, thoáng nghe thì đây rõ ràng chỉ là lời nói khiêm tốn hơn nữa còn bộc lộ sự hâm mộ đối với công chúa. Nhưng cẩn thận xem xét, sẽ phát hiện những lời này của Hi quận chúa vốn là ý tại ngôn ngoại. Vẫn nói nữ tử không tài mới là đức, vậy công chúa Lê Thẩm nhất định chính là kẻ vô tài. La Tĩnh Hàm ngay từ đầu đã không thích người này, nên dọc đường đi cũng không có hứng thú nói chuyện.

Đến đường lớn trong hoàng cung, cả nhóm người mới xuống xe ngựa, đi bộ .

Bích Chi và Nguyệt Dung đã sớm chuẩn bị tốt nước trà cùng trái cây, các ma ma phòng bếp cũng bắt đầu bận bịu.

“Thấm Nhi muội muội đang ở đâu vậy, mọi người chúng ta đều đến đủ, sao vẫn chưa thấy muội ấy?” Lê Vũ Hi thường thức một ngụm trà xanh, cười hỏi. Có thể ở trong cung công chúa hành xử thoải mái, cũng chỉ có duy nhất Hi quận chúa.

Từ lúc biết được công chúa không thích người này, Nguyệt Dung cũng vô tâm đối tốt với nàng ta, chỉ cung kính đáp: “Hồi quận chúa, sáng sớm công chúa có việc ra ngoài, ngay sau đây sẽ trở về. Trước khi đi công chúa còn cố ý dặn chúng nô tỳ phải tiếp đón các vị tiểu thư chu đáo.”

“Thấm Nhi muội muội càng ngày càng ham chơi, sao có thể đã hẹn chúng ta mà bản thân còn đi làm chuyện khác được.” Lê Vũ Hi dùng ngữ điệu vui đùa than.

Những lời này khó tránh khỏi khiến những người ngồi đây cảm thấy công chúa Lê Thấm thật khinh người.

Triệu người khác đến đây lại có thể bỏ mặc tất cả mà làm việc của mình. Bất quá, ai bảo người ta là tiểu công chúa được để hậu sủng ái nhất, đầu thai vào chỗ tốt đương nhiên sẽ cao hơn các nàng một bậc. Các nàng cũng đâu có biện pháp, chỉ có thể cúi đầu hậm hực.

Bích Chi cúi thấp đầu, nghe xong câu nói của Hi quận chúa, mày nhẩn lại. Trước kia còn cảm thấy kỳ lạ khi công chúa đối địch với Lê Vũ Hi, hiện tại mới thấy, vị Hi quận chúa này quả thật không phải người tốt.

“Công chúa quả thật là có việc quan trọng phải làm, bằng không cũng sẽ không lệnh nô tỳ triệu các vị tiểu thư vào cung.” Bích Chi giải thích.

Lê Vũ Hi dịu dàng cười, tựa như sen trắng trong nước bởi đón gió mà rung động, “Đâu có cách nào, Thấm Nhi muội muội còn có việc phải làm. Chuyện của muội ấy đương nhiên rất quan trọng, dù sao chúng ta cũng đâu có chuyện gì nên cứ chờ ở đây thôi.”

Lời này càng nghe càng khó chịu. Nguyệt Dung trong lòng oán hận.

“Hi quận chúa vẫn nên gọi ta là công chúa thôi, nơi này tốt xấu gì cũng là trong cung, lời nói không quy củ như vậy cũng không tốt đâu.” Tiếng nói nhẹ nhàng nhưng không che giấu sự cứng rắn lạnh lùng truyền đến, tiếp theo đó là một bóng dáng màu hồng nhanh chóng bước tới.

Mọi người trong điện lập tức đứng dậy.

Lời này của công chúa Lê Thấm hiển nhiên là đáp lại lời vừa rồi của Lê Vũ Hi.

Sắc mặt Lê Vũ Hi nhất thời thật khó coi, đôi mắt đẹp ảm ướt, cúi đầu nhỏ giọng đáp, “Công chúa đừng trách, là thần vừa rồi không để ý quy củ.”

Bộ dáng kia thật đúng là đáng thương, trên đường Lê Thấm đi qua nàng thì nhẹ nhàng “xuy” một tiếng, khóe mắt cũng không thèm nhìn mà bước thẳng lên ghế trên.

“Không cần phải đa lễ, ta gọi các người đến cũng không phải để các người không buồn hé răng.” Lê Thấm cười duyên hai tiếng, “Không phải tò mò Minh Nguyệt Châu của ta trông như thế nào sao, đợi đến khi sắc trời tối lại, Minh Nguyệt Châu sẽ phát sáng, so với mặt trăng còn có phần sáng hơn.”

Bộ dáng xinh đẹp cùng lời nói đáng yêu khiến mọi người nhẹ nhàng thở ra, tất cả thâm nghi: Kỳ thật tiểu công chúa cũng rất dễ ở chung.

“Nhiều ngày không thấy, La tỷ tỷ lại càng đẹp hơn đó.” Lê Thấm tiến lại gần La Tĩnh Hàm, cười nói.

Dù tính tình La Tĩnh Hàm vốn mạnh mẽ, cũng không nhịn được đỏ mặt, “Công chúa đừng nói giỡn, hôm nay cách Quỳnh Lang yên lần trước còn chưa được mấy ngày.”

“Gọi ta là Thấm Nhi đi. Cứ công chúa công chúa mãi nghe thật xa lạ. Ta thực ra đã sớm ngóng trông có một người như tỷ tỷ vậy.”

Lời này không khác nào đánh mạnh vào Lê Vũ Hi một cái bạt tai. Mới vừa rồi nhắc nhở Hi quận chúa không để ý quy củ là công chúa Lê Thấm, nay bảo La Tĩnh Hàm không nên xưng hô xa lạ cũng là công chúa. Hi quận chúa này tốt xấu gì cũng là đường tử của nàng. Nhưng ở trong mắt công chúa, dường như La Tĩnh Hàm mới chính là thân thích của nàng vậy.

Lê Vũ Hi khẽ cắn môi, nước mắt tụ lại rất nhanh rơi xuống.

Mấy vị tiểu thư ngồi xem hai người như vậy, trong lòng khó tránh khỏi thổn thức. Hi quận chúa tính tình dịu dàng, làm sao địch nổi công chúa Lê Thấm vốn hung hãn.

“Công chúa, thần có chỗ nào đắc tội người, vì sao lúc nào người cũng nhằm vào thần?” Lê Vũ Hi cố gắng mở to hai mắt nhìn chăm chăm Lê Thấm. Bộ dạng muốn khóc cũng kiên cường không khóc khiến ai nhìn vào cũng không đành lòng.

“Hi quận chúa hiểu lầm cái gì sao, muội đâu có thấy công chúa có gì nhằm vào người.” La Tĩnh Hàm liếc mắt nhìn qua nàng ta rồi lên tiếng.

Nàng ghét nhất chính là loại nữ nhân bình thường không động gì, cứ động vào là một khóc hai nháo ba thất cổ. Công chúa nhìn bề ngoài có vẻ xảo quyệt, kỳ thật lại rất dễ ở chung.

“Quận chúa nói lời này có ý gì? Ta làm khó dễ người lúc nào?” Lê Thấm trừng mắt nhìn qua.

Lê Vũ Hi há miệng thở dốc, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ cúi đầu, bả vai khẽ run.

Mọi người xung quanh đều hướng Lê Thấm lộ ra ánh mắt không đồng ý, nhưng cũng chỉ dám lén lút nhăm vào vài lần.

“Bích Chi qua đây. Mau gọi phòng bếp mang đồ ăn lên, đã sắp đến canh giờ dùng bữa rồi.”

Tất cả mọi người đều ngồi xuống, không khí có chút quỷ dị.

“Không cần khách khí như vậy, dùng bữa xong, ta sẽ đưa các người dạo quanh hoàng cung.” Lê Thấm cười nói.

Nghe thấy có thể đi dạo xung quanh, biểu tình mọi người không còn e dè như trước mà biểu lộ tươi cười, ngoại trừ Lê Vũ Hi vẫn một mực cúi đầu, ánh mắt sụp xuống không rõ.

“Sớm nay có chuyện quan trọng phải làm nên không thể tới kịp chiều đãi các vị tỷ tỷ.” Lê Thấm mỉm cười nói xin lỗi.

“Nếu công chúa có chuyện quan trọng phải làm thì làm xong mới đến là điều đương nhiên, chúng thần ngồi ở đây chờ một lát, nói chuyện với nhau cũng rất hợp ý.” Lý Mạn Dung vội vàng đáp lại, ý cười trong suốt.

“Chuyện này ta cũng không ngại nói thẳng với các người. Gần đây, ta được theo quốc sư học tập thuật tu thân dưỡng tính. Sáng sớm mỗi ngày đã dậy, không thể chậm trễ một khắc. Các người cũng hiểu, quốc sư là thiên nhân, có thể đáp ứng thỉnh cầu này của ta đã là không dễ dàng, nên ta cũng không thể có nửa phần trễ nãi.” Lê Thấm cười yếu ớt nói, biểu tình mọi người phía dưới đều thu vào trong mắt.

Lê Vũ Hi đang cúi đầu chợt ngẩng mạnh lên, khó tin nhìn chăm chăm người đang ngồi ghế trên. Điều này thực không có khả năng, một tiên nhân như quốc sư đại nhân làm sao có thể đáp ứng thỉnh cầu của vị công chúa bướng bỉnh này chứ.

Mấy người còn lại hiển nhiên cũng ngây dại. Các nàng chưa bao giờ nhìn thấy tướng mạo của quốc sư Mộc Tử Ảnh, chỉ nghe đồn ngài ấy tuấn mĩ vô cùng, vừa có tướng mạo của thiên nhân, lại vừa có khả năng biết trước tương lai, đã sớm được truyền tụng như một vị thần tiên.

Hằng năm, quốc sư chủ trì giảng đạo tại Tường Vân tự, một ngày đó hương khói cực vượng. Tường Vân tự cũng chật ních khách hành hương, các nàng dựa vào quyền thế trong nhà mới có thể đứng ở trên nhưng giọng nói ôn nhu của ngài ấy, tựa như tiên âm truyền vào tai, khiến cả người thư thái. Một năm các nàng mới có được một lần như vậy, nhưng vẫn phải cách một sa màn. Vậy mà công chúa Lê Thấm nào có đức gì mà có thể ngày ngày nghe quốc sư giảng đạo.

“Công chúa, thần nghe nói quốc sư rất ít khi rời khỏi Tuyệt Trần cung, cũng không thích gặp người ngoài, không hiểu công chúa làm thế nào...” Lê Vũ Hi không nhịn được hỏi. Tuy lời nói chưa hoàn chỉnh nhưng biểu cảm nghi hoặc trên mặt lại biểu lộ rõ ràng. Đám tiểu thư bên dưới cũng đều nhìn lên, ngay cả La Tĩnh Hàm cũng có chút kinh ngạc.

Lê Thấm từ tốn uống trà, cười nhẹ rồi trả lời: “Cái này gọi là có chân thành, kiên định thì có thể lay động lòng người. Ta ngày ngày tới Tuyệt Trần cung khẩn cầu quốc sư. Quốc sư vốn là người từ bi, nên đã mềm lòng đồng ý. Nhưng mà mỗi ngày chỉ là cùng ta giảng đạo luận kinh thôi, cũng không có dạy cái gì huyền diệu cả.”

Lê Vũ Hi hung hăng nắm chặt tay, trong mắt là kinh ngạc hâm mộ cùng ghen tị, cuối cùng hóa thành nòng đậm không cam lòng. Được tiện nghi còn khoe mẽ, nàng thật sự chỉ muốn tiến lên tát vào khuôn mặt đắc ý kia của Lê Thấm!

Đôi mắt Lê Thấm vừa chuyển, chống lại hai mắt nàng, trông mắt đen sâu thẳm, dường như có cười nhạo, còn thêm ngậm ám chỉ: Chỉ bằng ngươi cũng muốn tranh đoạt với ta, còn không mau quay về nhìn lại bản thân mình, chỉ giỏi giả cái bộ dáng buồn nôn như sen trắng nũng nịu chảy nước mắt!

“Công chúa, thần có chút không khỏe, không biết có thể rời khỏi cung trước không?” Lê Vũ Hi cúi đầu, một tay ôm bụng.

Lê Thấm che khóe miệng, “Ta nhớ rõ lần trước Hi quận chúa còn to miệng nói muốn xem Minh Nguyệt Châu, lúc này vậy mà lại đi đầu rời bỏ, thật sự là không thể nào hiểu được. Không bằng như vậy, ta gọi Bích Chi đưa ngươi tới thái y viện một chuyến. Nghe nói biểu ca Hàn Mộc Hủ của ngươi lúc này cũng đang nằm ở đó, ngươi cũng có thể thuận đường đi qua thăm hân một chút.”

Sắc mặt Lê Vũ Hi thoáng chốc tái nhợt.

“A, thiếu chút nữa thì quên, một nữ tử chưa lập gia đình thì không nên tùy tiện tới thái y viện, không bằng_____”

“Không dám làm phiền công chúa. Gia mẫu vốn cũng có ý này, nên bảo thần lần này tiến cung thi thuận đường vào thăm biểu ca.” Lê Vũ Hi cười nhẹ trả lời, trong mắt hiện lên tia độc ác.

16. Chương 16: Ác Độc Tính Kế

Sau khi Lê Vũ Hi rời đi, Lê Thấm cảm thấy cả người vui sướng không ít. Sau khi chiêu đãi mọi người, liền dẫn họ đi dạo.

“Ngự hoa viên của hoàng cung quả nhiên rất đẹp.” Lý Mạn Dung nhỏ giọng nói thào một câu.

Tuy Lý Mạn Dung cảm thấy đem phủ đệ nhà mình ra so với hoàng cung thì thật không có cách nào nhưng nàng tốt xấu gì cũng là tiểu thư khuê các đã học qua các nghi lễ cung đình, vậy nên biểu hiện cử chỉ cũng không có gì không ổn.

Các vị tiểu thư đi theo phần lớn đều chưa gả, chỉ có một hai người đã đính hôn. Tuy mọi người ngoài mặt không nói nhưng trong lòng khó tránh khỏi đối với Tân khoa trạng nguyên Hàn Mộc Hủ đang nằm ở thái y viện kia có chút tò mò.

Hi quận chúa lấy thân phận người thân đi thăm, dù có công chúa đồng ý nhưng các nàng không thấy thế. Cô nương chưa lấy chồng sao có thể tùy tiện chạy đến nói chuyện với một người nam nhân.

Dung mạo của Tân khoa trạng nguyên Hàn Mộc Hủ, ai từng tham gia yến tiệc ở điện Quỳnh Lang đều thấy. Người vừa có dung mạo anh tuấn lại có tài học bất phàm như thế thật khó có nữ nhân nào không động tâm. Ngay cả La Tĩnh Hàm cũng có chút tò mò, lại thêm tính tình nàng thẳng thắn nên rõ ràng lên tiếng hỏi, “Công chúa, thần nghe nói trạng nguyên lang bị thương ở trán, không hiểu ở trong cung đã xảy ra chuyện gì, công chúa có biết không?”

Nàng thật sự rất nghi hoặc. Hàn Mộc Hủ rốt cuộc là người như thế nào mà ngay cả lão cha nhà mình cũng có ý ám chỉ muốn hắt hủi. Nàng vẫn biết lão cha nhà mình là võ tướng, mẫu thân cũng là con nhà tướng. Vẫn nghĩ hẳn hai người sẽ chọn cho nàng một võ tướng, nào ngờ nhận được tin tức như vậy. Nhân phẩm của Hàn Mộc Hủ có lẽ rất tốt, chỉ không biết cùng nàng ở chung liệu có hòa hợp hay không.

Lê Thấm nghe thấy câu hỏi của nàng, có chút ấp úng đáp: “Nghe nói là lúc tới Tàng Thư các mượn sách...Bị sách trên giá rơi xuống. Phụ hoàng thấy hắt hủi bị thương nặng nên để hắt tới Thái y viện dưỡng thương, còn miễn ấy ngày lâm triều.”

La Tĩnh Hàm hơi nhú mi, “Thần nghe nói Hàn trạng nguyên cũng là người văn võ song toàn, sao ngay cả mấy quyển sách mà cũng không tránh được?”

Mặt Lê Thấm đỏ lên, “Ta làm sao biết được, phỏng chừng là đọc sách lâu, đầu óc mê mang mới không để ý...” Trong lòng lại nghĩ: Hôm sau nhất định phải tự mình đến cảm tạ, miễn cho lòng nàng cứ như treo tảng đá, khó chịu không nhịn được.

Kỳ thật thương thế của Hàn Mộc Hủ cũng không tính là nghiêm trọng. Chính là bị thương ở đầu nên không thể đi xa, cho nên mới phải nằm lại Thái y viện. Đã nhiều ngày nằm trong gian phòng chuyên dụng của thái y viện, buồn chán thì đọc sách, từng ngày trôi qua coi như khá thanh thản. Nghe nói Lê Vũ Hi đến thăm mình, Hàn Mộc Hủ bất đắc dĩ cười cười.

“Biểu ca thấy thế nào rồi?” Lê Vũ Hi dịu dàng cười, lo lắng quan sát dải băng quấn trên đầu hắt. Một đường đi theo tiểu thái giám dẫn đường, lúc này vẫn quy củ đứng sang một bên.

“Không sao, bất quá chỉ là một vết thương nhỏ.” Hàn Mộc Hủ đem quyển sách trên tay đặt xuống mặt bàn, “Biểu muội sao nhớ ra mà vào cung đến thăm ta vậy?, là cô có ý bảo muội đến phải không?” Trong lời nói mang theo hàm ý giễu cợt.

Đôi mắt đẹp của Lê Vũ Hi trừng mắt liếc hắt một cái, “Mẫu thân bảo nguội tiến cung thăm huynh, nhưng mà muội cũng thực... lo lắng cho thương thế của biểu ca.” Nói hết câu, lại ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống.

Tầm mắt Hàn Mộc Hủ khẽ tránh, vội chuyển đề tài, cười nhẹ hỏi: “Lần này có thể tiến cung, là hoàng hậu nương nương ân chuẩn?”

Lê Vũ Hi ngập ngừng một chút, đầu vùi càng sâu, thấp giọng nói: “Là muội được công chúa ân chuẩn.”

Sắc mặt Hàn Mộc Hủ nhất thời biến đổi, khuôn mặt nhẵn lại, trào phúng cười, “Chính là vị công chúa ngỗ ngược ngay từ nhỏ đã hay bắt nạt muội sao?”

Thấy vẻ ủy khuất trên mặt nàng, thanh âm Hàn Mộc Hủ càng lạnh hơn vài phần, “Về sau đừng vì loại chuyện nhỏ này mà đi cầu nàng ta, không đáng. Chẳng qua là ý vào thân phận của mình để khi nhục muội, nàng ta còn có điểm nào có thể so sánh được với muội.”

Hai tai Lê Vũ Hi đỏ lên, cúi đầu nhẹ đáp, “Muội biết. Nhưng lần này công chúa triệu muội tiến cung, muội đâu có thể từ chối không đi. Hôm nay công chúa mời rất nhiều tiểu thư quan lại kinh thành, nói là để ọi người chiêm ngưỡng Minh Nguyệt Châu hoàng thượng ban nên muội cũng bị nàng mời đi. Bây giờ đến thăm biểu ca, đợi lát nữa muội sẽ phải quay lại gặp công chúa.”

Cảm xúc chán ghét trong mắt Hàn Mộc Hủ càng thêm sâu, cười nhạt: “Chẳng qua cũng chỉ vì muốn khoe, khiến người khác hâm mộ chính mình mà thôi.”

“Biểu ca nói cẩn thận, nên nhớ họa là từ miệng mà ra.” Lê Vũ Hi đặt ngón trở lên môi, thở dài một tiếng.

Hàn Mộc Hủ liếc mắt xem xét tiểu thái giám vẫn hầu hạ trong phòng, thấy sắc mặt hắt không thay đổi liền ngừng nói, “Biểu muội vẫn nên sớm rời đi đi. Nơi này dù sao cũng là hoàng cung, số cung nữ thái giám thích nói chuyện linh tinh không ít, muội ở chỗ này lâu sẽ không tốt cho thanh danh bản thân. Sau khi trở về chuyển lời với cô cô và cha ta, thân mình ta không việc gì, đừng lo.”

“Vậy biểu ca nhớ bảo trọng.” Lê Vũ Hi lo lắng nhìn hắt hồi lâu, mới chậm rãi rời khỏi.

Hàn Mộc Hủ nhìn theo bóng dáng thướt tha hồi lâu không khỏi than nhẹ một tiếng.

Tâm tư của cô cô, kỳ thật hẳn đã sớm nhìn ra. Bản thân mình thực ra chỉ là một họ hàng thân thích với Hàn gia, vì phụ thân Hàn Mộc Lâm dưới gối không có con trai mà đưa hẳn lên với danh nghĩa con thừa tự. Hẳn chính là do một tay cô cô đưa lên. Lúc đó hẳn mới sáu bảy tuổi, đã bắt đầu hiểu biết mọi chuyện, biết được chính mình không phải con ruột của phụ thân nên cố gắng trả giá ọi việc tự nhiên nhiều hơn người khác gấp hai. Từ thuở nhỏ đã học giỏi khiến cô cô nhìn hẳn với cặp mắt khác xưa. Nay lại đậu trạng nguyên, cô cô chính là lại nảy sinh không ít tâm tư.

Lê Vũ Hi là một nữ tử rất tốt, hơn nữa còn là tài nữ hiếm thấy. Dịu dàng nhu thuận khiến người ta thực yêu thích, chỉ là...Hắn cũng không hiểu vì sao, hẳn không thể sinh ra tâm tư nào khác đối với nàng.

Không hiểu sao, Hàn Mộc Hủ bỗng nhiên nghĩ tới tiểu nha đầu ở Tàng thư các, khoe miệng cong lên, tay sờ lên dải băng trên trán, đau đến kêu một tiếng.

Tiểu nha đầu không lương tâm, cứu nàng một mạng mà nàng cũng không biết đường đến nói một câu cảm tạ.

Hay là bị bộ dáng chảy máu lúc ấy của hẳn dọa rồi sao? Nghĩ đến đây, tâm tình Hàn Mộc Hủ ngày càng tốt hơn. Lúc nàng ngã, bộ dáng cũng rất đẹp mắt, chống hai chân lên, rất giống ...con rùa.

Khi Lê Vũ Hi trở lại hành cung của công chúa, mọi người đang tán gẫu vui vẻ, đặc biệt là Lê Thấm, không biết nghe được chuyện hài gì mà đang ha ha phá lên cười.

Một chút lễ nghi quy củ cũng không giữ được, bộ dáng này làm sao có một chút uy nghiêm của công chúa! Lê Vũ Hi sờ lên đồ vật vẫn cất giấu trong tay áo, oán khí trong lòng dường như càng được thiêu đốt bùng cháy lên. Hôm nay nàng ở nơi này bị Lê Thấm nhạo báng, nàng nhất định sẽ đòi lại gấp bội!

Không hiểu bộ dáng công chúa Lê Thấm phóng đảng sẽ trông như thế nào? Tốt nhất là cùng một tên thị vệ nào đó mây mưa thất thường, ngày sau xem nàng ta làm cách nào ngẩng đầu lên!

Lê Vũ Hi thu hồi tia ác độc trong mắt, tao nhã bước tới.

“Nha, Hi quận chúa đã tới. Chúng ta chờ Hi quận chúa thật lâu. Tiểu biểu ca của người tuần mỹ phi phạm, phong lưu phóng khoáng, so với chúng ta đương nhiên là dễ nhìn hơn. Hi quận chúa ở lại thái y viện hồi lâu, chúng ta đều có thể hiểu được.” Lê Thấm cười tủm tỉm nói.

Những lời này người bình thường tất nhiên là không dám nói. Nhưng Lê Thấm ở trong cung chính là tiểu bá vương, những lời độc địa như vậy vẫn có thể nói ra ngoài. Lúc này tầm mắt nàng chuyển về phía Lê Vũ Hi, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Lê Vũ Hi vừa xấu hổ, vừa hận không thể tiến lên cho Lê Thấm một bạt tai.

“Được rồi, mới vừa rồi chẳng qua ta chỉ trêu đùa thôi. Hi tỷ tỷ cùng tân khoa trạng nguyên vốn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã vô tư, làm sao còn cần mượn cơ hội hẹn hò.”

Lê Thấm cười trêu ghẹo, “Nhanh chút vào trong đi, sắc trời đã dần tối, đợi lát nữa ta sẽ gọi người mang Minh Nguyệt Châu ra.”

Lời này vừa dứt, những tiểu thư đối Hàn Mộc Hủ có tâm tư đều nhìn về phía Lê Vũ Hi, ánh mắt nhiều hơn vài phần địch ý. Đoan vương phi không lẽ là muốn nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, thật muốn đem Hi quận chúa gả cho cháu mình?

Lê Vũ Hi hung hăng cắn chặt răng, khuôn mặt lại hướng về Lê Thấm gật gật đầu, không nói lấy một tiếng ngồi xuống. Phản ứng mềm mỏng này ngược lại khiến Lê Thấm cảm thấy nghi hoặc.

Sau khi ăn một chút dưa và trái cây, sắc trời cuối cùng cũng tối hẳn. Lê Thấm lệnh Bích Chi cùng Cuốn Vân tắt đèn, trong điện nhất thời trở nên đen kịt.

Chốc lát sau, Nguyệt Dung từ nội điện mang theo một cái hộp bước ra, đặt vào tay Lê Thấm, thấp giọng nói: “Công chúa, Minh Nguyệt Châu được đặt trong hộp.”

Hai mắt mọi người gắt gao nhìn chằm chằm cái hộp, từ khe hở của cái hộp có thể nhìn thấy được tia sáng màu lục tuyệt đẹp tỏa ra, nên càng thêm tò mò.

Lê Thấm cười khê hai tiếng, “Minh Nguyệt Châu phát ra ánh sáng màu lục rất đẹp mắt, nhưng các người cũng không cần tránh mắt quá to, ta sợ ánh mắt các người không chịu nổi.”

Lê Thấm chậm rãi mở nắp hộp, ngay sau đó, tiếng kinh hô nhất tề vang lên.

Minh Nguyệt Châu giống như một mặt trăng màu xanh tỏa sáng, đem một khoảng rộng xung quanh Lê Thấm chiếu tỏ.

“Công chúa, chúng thần có thể lấy tay chạm vào một chút được không?” Lý Mạn Dung chờ mong hỏi.

Lê Thấm hào phóng cười, “Cầm xem đi, đừng để rơi là được.”

Mọi người thay phiên nhau chạm vào, từng khuôn mặt nhỏ nhắn chợt sáng lên rồi chợt tắt, trong điện vang lên từng hồi tán thưởng nho nhỏ.

Đến khi đèn được châm lên, vầng sáng của Minh Nguyệt Châu mới bớt phần rực rỡ. Bốn góc trong điện đều được chiếu sáng bởi những ngọn đèn lấp lánh. Lê Thấm lệnh Nguyệt Dung đem Minh Nguyệt Châu cất lại, ánh mắt đảo qua mọi người, chợt phát hiện người đầu tiên la hét muốn xem Minh Nguyệt Châu Lê Vũ Hi biểu tình thần nhiên đứng ở hàng cuối cùng. Trong lòng Lê Thấm sinh ra một tia cổ quái, nên quan sát nàng ta thêm vài lần.

“Hôm nay có thể nhìn thấy Minh Nguyệt Châu quý hiếm, chúng thần quả là được đại khai nhãn giới. Nhưng sắc trời đã tối muộn, mấy người chúng thần vẫn nên sớm rời cung thì tốt hơn.” Tâm nguyện đã hoàn thành, khuôn mặt Lê Vũ Hi lộ vẻ thỏa mãn tuy nhiên cũng ẩn tàng vài phần lo lắng.

“Công chúa, chúng thần quả thật nên cáo từ.” La Tĩnh Hàm cũng cười phụ họa nói.

Lê Thấm vẫn không buông nắm chặt cánh tay nàng, “La tỷ tỷ, ngày sau nhất định phải thường xuyên vào trong cung chơi, chỉ một mình ta ở đây rất nhàm chán.”

“Được, chỉ cần khi nào người nhớ ta đều có thể tùy thời sai người gọi ta một tiếng.” La Tĩnh Hàm sáng khoái lên tiếng.

Đợi đến khi mọi người rời đi hết Lê Thấm cười lớn trở lại ghế trên ngai. Hôm nay tâm tình nàng rất tốt, thấy bộ dáng Lê Vũ Hi nghiêng răng nghiêng lợi thì cảm thấy thật vui sướng, ai bảo ngày ngày nàng ta giả trang làm người hiền lành lương thiện!

Bích Chi đem lư hương từ ngoài điện vào trong, theo thói quen hỏi một câu, “Công chúa, hôm nay muốn đốt loại hương nào?”

Lê Thấm nhìn lư hương, hai mắt híp lại cong cong như vầng trăng khuyết, “Hôm nay tâm tình tốt, không cần đốt hương.” Bích Chi đem lư hương đặt lại trong phòng.

Lê Thấm chấp hai tay sau lưng đi quanh phòng vài vòng, thấy sắc trời vẫn chưa tính là quá muộn. Đoàn người mang theo đèn lồng từ từ theo phương hướng Tuyệt Trần cung mà bước đi.

“Công chúa, đã trễ thế này rồi vẫn đi tìm quốc sư, không được tốt lắm đâu?” Nguyệt Dung nhẹ giọng nhắc nhở một câu.

Công chúa chỉ lệnh hai người là nàng cùng Bích Chi, lén lút men theo đường nhỏ, thấy thế nào cũng giống ba tên tiểu tặc đang đi trộm.

17. Chương 17: Vi Diệu Ái Muội

Y như lúc trước, Nguyệt Dung và Bích Chi vẫn ẩn nấp sau bóng cây ngoài cửa cung, Lê Thấm trực tiếp đẩy cửa đi vào, lực đạo thật ra so với ban ngày nhẹ hơn một chút.

Có thể đẩy cửa vào chứng tỏ Mộc Tử Ảnh còn chưa ngủ. Tâm trạng Lê Thấm hôm nay rất tốt nhưng không biết tìm ai chia sẻ, lúc ấy trong đầu hiện lên khuôn mặt tuần tú của Mộc Tử Ảnh, thế này mới có một màn đêm muộn đến Tuyệt Trần cung.

Đã sớm hạ quyết định quyết tâm bắt cóc Mộc Tử Ảnh làm phò mã của mình nên Lê Thấm không để ý đến hành động của mình có điều gì không ổn, mà ngược lại, chỉ có hai nha đầu trốn bên ngoài đồ bình mặt.

“Công tử, nô tài đã bẩm báo với hoàng thượng. Hoàng thượng đồng ý việc này, cũng đã an bài hoàn tất ám vệ mai phục xung quanh Tường Vân tự, chỉ là_____” Triệu Ly dừng một chút, biểu tình ngưng trọng, “Nô tài vẫn cảm thấy lần này công tử quá mức mạo hiểm, dù sao lão tặc họ Chu kia quỷ kế đa đoan, hơn nữa_____” Triệu Ly bỗng im bặt, ánh mắt vội chuyển, một tay đặt lên bội đao bên hông, cước bộ chậm rãi hướng đến cửa điện.

Mộc Tử Ảnh ngẩng đầu quan sát hẩn một cái, quyển sách trên tay tùy tiện đặt xuống bàn, trong mắt là ý cười thản nhiên, “Triệu Ly, người đi theo ta bao nhiêu năm, vậy mà càng ngày đầu óc càng không nhanh nhẹn như trước.”

Triệu Ly khó hiểu. Hẩn cảm thấy chính mình cũng thông minh tài trí, mặc dù không thể sánh với công tử, nhưng hẩn lúc nào cũng tỉnh táo, mỗi lần có thích khách xuất hiện, hẩn đều có thể đúng lúc phát hiện.

“Công tử, có thích khách xông vào.” Triệu Ly giải thích, lời này tỏ ý mình rất giỏi võ nên mới có thể nghe thấy động tĩnh.

Mộc Tử Ảnh kiêu ngạo liếc hẩn một cái, “Động tĩnh lớn như vậy, người cho là sẽ do thích khách làm ra sao?” Nói xong thì đứng dậy vòng qua hẩn rồi đi ra ngoài.

Triệu Ly hoảng hốt, nhìn qua vậy mà lại phát hiện khoe miệng công tử nhà hẩn cong lên, trong lòng càng thêm kinh ngạc!

“Tử Ảnh sư phụ!” Lê Thấm đang chuẩn bị trực tiếp tiến lên gõ cửa, nào ngờ cánh cửa gỗ khắc chim điêu đang đóng chặt bỗng được đẩy ra, một người từ bên trong bước ra.

Gió đêm thổi lên trường bào nguyệt sắc của người nọ, mái tóc đen dài buông tùy ý cũng nhẹ nhẹ bay. Lê Thấm hưng phấn vẫy vẫy tay, gọi to một tiếng, sau đó thẳng thắp hướng hẩn chạy tới.

“Đã trễ thế này, không nghỉ ngơi còn chạy đến đây làm gì?” Mộc Tử Ảnh đến gần nàng, tay nâng lên, giống như tiếp theo sẽ nhẹ nhẹ xoa đầu nàng, nhưng còn chưa tới gần đã bị hẩn thu về. Trời tối mịt, gió cũng nổi lên, thanh âm của hẩn phảng phất mang theo cảm xúc lo lắng.

Lê Thấm lộ ra khuôn mặt cười thật tươi, bước chân phía dưới càng nhanh thêm. Khoảng cách ban đầu vốn từ hai bước nay chỉ còn hai tấc.

Hàng mi Mộc Tử Ảnh nhướng lên, “Ân?” Âm điệu nhẹ nhàng, thân mình cũng không hề động.

“Tử Ảnh sư phụ, đồ nhi...đồ nhi hôm nay rất cao hứng cho nên muốn tìm người nói chuyện!” Lê Thấm ngửa đầu, chớp hai mắt to, thẳng thắn quan sát hẩn.

Theo kinh nghiệm mấy lần trước của nàng, Mộc Tử Ảnh chính là một tên đầu gỗ, căn bản không để ý gì đến nam nữ khác biệt, cho nên nàng đảm bảo, dù biết nàng đêm muộn tìm tới cửa, Mộc Tử Ảnh cũng không cảm thấy phản cảm.

(Thấm tỳ, tỳ có một sự nhầm lẫn không hề nhẹ đó , chẳng trách bị tên đầu gỗ nào đó ăn đến tận xương mà vẫn hồn hờ cườ

Ánh mắt Mộc Tử Ảnh xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, sau đó rất nhanh thu trở về, xoay người nói một câu, “Vào nhà nói, bên ngoài lạnh.”

Câu nói thập phần ôn hòa khiến Lê Thấm thật sự không đoán ra cảm xúc của hẩn, đành vui vẻ theo hẩn vào điện.

Triệu Ly sau khi biết người tới là công chúa, đối với câu nói của Mộc Tử Ảnh mới xem như thông thấu.

Có thể làm ra động tĩnh lớn như vậy, trừ bỏ công chúa Lê Thấm thì có thể là ai? Vậy mà hần cứ nhiên còn cho đó là thích khách, chẳng trách nhìn bộ dáng hần ra vẻ vừa rồi, công tử chỉ im lặng tặng cho hần một ánh mắt xem thường.

“Triệu Ly, người lui xuống trước đi.”

Triệu Ly nhìn hai người phía trước, thấp giọng trả lời: “Để nô tài ra ngoài canh cửa.”

Nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại, Lê Thấm bắt đầu vụng trộm quan sát thiên hạ trước mặt.

Mộc Tử Ảnh chỉ lên nhuỷn tháp hần ngồi, ngữ điệu nhu hòa, “Lại đây ngồi.”

Lê Thấm sững sốt ngơ ngẩn, biểu tình thoáng chốc vui vẻ, tiến lại gần nhuỷn tháp hần đang ngồi. Cái mông nhỏ cứ một lát lại xê dịch, lúc trước còn giữ chút khoảng cách, lúc này đã gần lại rất nhiều. Dù sao Mộc Tử Ảnh cũng không kiêng kỵ chuyện này, trong lòng Lê Thấm vụng trộm hoan hỉ.

Mộc Tử Ảnh làm như không thấy, trong mắt lại ẩn giấu ý cười nhàn nhạt. Lấy ấm trà rót một ly rồi đưa cho nàng, “Nước trà rất ấm.”

Hai tay Lê Thấm tự động tiếp nhận chén trà trong tay hần, cánh môi chỉ vừa mới chạm lên miệng chén, cả người chợt nổi lên khô nóng. Nàng vội vàng uống cạn rồi trả lại hần, mềm mại nói một câu, “Tạ, tạ Tử Ảnh sư phụ.”

T

rong ấn tượng của nàng, Mộc Tử Ảnh vẫn luôn chỉ dùng một chén trà này, cái này cũng thật quá tưng quẩn đi, Lê Thấm ở trong lòng thở dài. Hơn nữa, Mộc Tử Ảnh một chút cũng không chê chén trà nàng đã dùng qua sao? Lê Thấm cảm thấy vừa rồi rấm rấm lại vừa nhảy nhót sung sướng.

Đối với nam nhân không hề đề phòng tâm kế người khác như vậy, xuống tay nhất định phải nhanh mà chuẩn, miễn cho hần bị nữ nhân khác mơ ước trước.

“Không phải muốn nói chuyện phiếm với ta sao, như thế nào chỉ ngồi không mà không nói lời nào?” Mộc Tử Ảnh nhìn về người vẫn một mực cúi đầu, sắc mặt nữ tử càng thêm phiếm hồng, ý cười trong mắt lại sâu thêm vài phần.

Lê Thấm bỏ qua cảm xúc không được tự nhiên trong lòng, mặt mày hớn hở nói với hần: “Hôm nay ta đã khiến người mình không vừa mắt bị hung hăng chế nhạo một phen, trong lòng vô cùng thống khoái! Sư phụ không để ý tới hồng trần tục sự, đương nhiên sẽ không biết mấy loại người tồn tại rất nhiều trên đời này, trong đó có một loại rất thích mang mặt nạ, những kẻ như thế thường yêu thích giả bộ mảnh mai đáng thương, người bên ngoài cũng dễ dàng bị dáng vẻ này mê hoặc, ta lại cực kỳ chán ghét loại người như thế!”

Mộc Tử Ảnh thấy nàng nói đến mức cơ thể nhỏ nhắn đều rung động, thì không khỏi nhếch môi.

Đang nói đến cao hứng, Lê Thấm không biết nghĩ đến cái gì, tròng mắt chợt chuyển, còn thật sự nhìn chăm chăm Mộc Tử Ảnh, nhẹ giọng hỏi một câu, “Tử Ảnh sư phụ, người thích nữ tử chân thật hay vẫn là...ân, loại nữ tử mềm mại dịu dàng, thuần khiết như hoa sen trắng?”

“Như Thấm Nhi vậy.” Mộc Tử Ảnh không chút do dự trả lời khiến khuôn mặt Lê Thấm nhất thời đỏ ửng.

Sáng nay mang theo quế hoa cao không đường sư phụ thích ăn nhất, ra vẻ tội nghiệp lấy lòng hần, thấp giọng nhận sai còn phải mềm nhẹ nói thật nhiều, thái độ của Mộc Tử Ảnh mới có phần chuyển biến.

Lê Thấm thấy, Mộc Tử Ảnh tuy rằng đối với ai cũng đều thản nhiên, kỳ thực hần chính là một người ăn mềm không ăn cứng. So với vẻ kém nhiệt tình trên mặt, trong tâm hần lại cất giấu rất nhiều tâm tư cẩn thận. Mộc Tử Ảnh người như thế, chỉ cần đã chọn trúng, sống chung sẽ vô cùng tốt.

Nếu Triệu Ly biết suy nghĩ trong lòng tiểu công chúa, phỏng chừng sẽ cười đến chết. Công tử nhà hần từ khi nào trở thành người ăn mềm không ăn cứng đâu. Công chúa, người có thể đơn thuần hơn một chút được không?

“Sư phụ đã nói vậy thì phải nhớ kỹ, nếu sau này ta phát hiện sư phụ thích loại nữ nhân đó, nhất định ta sẽ đem chuyện hôm nay loan ra ngoài.” Lê Thấm khề hừ một tiếng, cúi đầu lại tí tách nói thêm vài câu khác.

Tuy Mộc Tử Ảnh nói thích không phải loại ý tứ này, nhưng nhiệt huyết trong lòng Lê Thấm lại trở nên sôi trào. Điều này thuyết minh, ít nhất Mộc Tử Ảnh đối nàng cũng có hảo cảm. Mà có hảo cảm thì tốt rồi, khéo léo dẫn đường một chút, đến lúc cần thiết có thể nước chảy thành sông.

“Sẽ không.” Mộc Tử Ảnh nhẹ nói ra hai chữ.

Lê Thấm còn đang thưởng thức hai chữ “sẽ không” này biểu hiện cái gì, đã nghe người bên cạnh nói tiếp: “Ngày mai học đàn, ta dạy cho người.”

“Hả? Ngày...ngày mai đã bắt đầu học đàn?” Trong lòng Lê Thấm thẳng thốt.

Vốn định tìm một ma ma dạy trước cho nàng một lần, tốt xấu gì trước kia cũng chạm qua dây đàn, luyện nhiều một chút hẳn có thể qua. Nhưng Mộc Tử Ảnh hiển nhiên không có dự định cấp cho nàng thêm một ít thời gian cà kê nào nữa.

Mộc Tử Ảnh nghe thấy câu trả lời của nàng mang theo vẻ kinh ngạc nghi vấn, nên đáp lại, “Người xem kinh thư không hiểu, không bằng vẽ tranh đánh đàn trước. Ngày thường người vẫn thích thủ khúc ta hay đàn, vậy cứ luyện thủ khúc kia đầu tiên đi.”

“Ta...ta quá ngốc nghếch, sợ học sẽ không được, sư phụ sẽ ghét bỏ ta...” Lê Thấm cúi đầu ngập ngừng nói một câu.

“Về sau sẽ không chê người nữa.” Mộc Tử Ảnh cười nhẹ trả lời.

Lê Thấm cảm thấy hôm nay rất nhiều chuyện xảy ra, nàng cần phải tiêu hóa cẩn thận một chút.

“Sư phụ, canh giờ không còn sớm, đồ nhi về trước, người nghỉ ngơi cho tốt.” Lê Thấm nói xong câu liền vội vàng đứng dậy.

Không ngờ vọt vấy bị cái gì vướng vào, lại thêm nàng đứng dậy quá nhanh, Lê Thấm bị chiếc váy níu lại ngồi trở về, nhưng lại ngồi phải chỗ không nên ngồi. Nàng lại ngồi ở trên đùi Mộc Tử Ảnh, cái gáy còn đụng phải mũi hắn!

Mộc Tử Ảnh cúi đầu thét lớn một tiếng.

Lê Thấm xoay người nhìn hắn, nàng cả kinh vội vàng xoa xoa mũi hắn, “Tử Ảnh sư phụ, đồ nhi không phải cố ý, người có việc gì không?”

Xoa xoa xoa, xoa đến trông mắt đột nhiên sáng ngời. Đây không phải là trời ban nàng cơ hội sao. Kết quả là, lực đạo xoa trên mũi cũng chậm chậm thay đổi, đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt trượt vuốt ve.

Lê Thấm lại không dám làm rõ ràng, vẻ mặt nàng “ảo não” nhìn chăm chăm sống mũi cao thẳng, bỏ lơ tia sáng chột lóe lên trong con ngươi Mộc Tử Ảnh.

“Không sao.” Một lát sau, Mộc Tử Ảnh đáp lại một câu, bàn tay nắm eo nàng, đem nàng đỡ dậy.

Lê Thấm chỉ cảm thấy bên hông nóng lên, rõ ràng chỉ tiếp xúc một chút nhưng độ ấm trong lòng bàn tay truyền đến thật nhiều, lưu lại trên hông, mãi không lui tán.

“Vậy đồ nhi đi trước, sư phụ sớm đi ngủ.” Lê Thấm quan tâm nói, thấy hắn gật đầu mới vui tươi hờ hởi rời khỏi Tuyệt Trần cung.

Mộc Tử Ảnh xuyên qua cửa sổ nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, nâng tay lên nhìn vào lòng bàn tay, lại duỗi tay sờ lên mũi mình, không khỏi cười khê một tiếng.

Cảm giác ôm lên bây giờ cùng lúc trước kém xa vạn dặm. Tiểu công chúa của hắn đã trưởng thành rồi.

“Công tử, theo nô tài thấy, không phải chỉ có một mình công chúa đến, bên ngoài còn có hai cung nữ đứng dưới tàng cây.” Triệu Ly trở vào trong điện, bẩm báo tình huống.

“Ân, đã biết.” Mộc Tử Ảnh nhìn bóng cây đang đưa ngoài cửa sổ, không biết nghĩ tới chuyện gì.

“Công tử, nô tài có một chuyện không biết có nên nói hay không.” Triệu Ly nhíu mi.

“Chuyện Chu thái sư phái người âm thầm điều tra thân phận của ta sao?” Thanh âm lạnh lùng đáp lại.

“Thì ra công tử đã biết. Tuy công tử đã sửa lại tên, lúc trước cũng không lưu lại dấu vết gì nhưng khó có thể bảo đảm được lão tặc kia sẽ không tra ra cái gì.” Thanh âm Triệu Ly ầm ầm có chút lo lắng.

Bạc môi Mộc Tử Ảnh có chút cong lên, “Để hần thoải mái điều tra, cho dù hần có tra được cái gì cũng không có lá gan nói ra đâu.”

Lê Thấm bỏ qua cảm xúc không được tự nhiên trong lòng, mặt mày hớn hở nói với hần: “Hôm nay ta đã khiến người mình không vừa mắt bị hung hăng chế nhạo một phen, trong lòng vô cùng thống khoái! Sự phụ không để ý tới hồng trần tục sự, đương nhiên sẽ không biết mấy loại người tồn tại rất nhiều trên đời này, trong đó có một loại rất thích mang mặt nạ, những kẻ như thế thường yêu thích giả bộ mảnh mai đáng thương, người bên ngoài cũng dễ dàng bị dáng vẻ này mê hoặc, ta lại cực kỳ chán ghét loại người như thế!”

Mộc Tử Ảnh thấy nàng nói đến mức cơ thể nhỏ nhắn đều rung động, thì không khỏi nhếch môi.

Đang nói đến cao hứng, Lê Thấm không biết nghĩ đến cái gì, tròng mắt chợt chuyển, còn thật sự nhìn chăm chăm Mộc Tử Ảnh, nhẹ giọng hỏi một câu, “Tử Ảnh sư phụ, người thích nữ tử chân thật hay vẫn là...ân, loại nữ tử mềm mại dịu dàng, thuần khiết như hoa sen trắng?”

“Như Thấm Nhi vậy.” Mộc Tử Ảnh không chút do dự trả lời khiến khuôn mặt Lê Thấm nhất thời đỏ ửng.

Sáng nay mang theo quế hoa cao không đường sư phụ thích ăn nhất, ra vẻ tội nghiệp lấy lòng hần, thấp giọng nhận sai còn phải mềm nhẹ nói thật nhiều, thái độ của Mộc Tử Ảnh mới có phần chuyển biến.

Lê Thấm thấy, Mộc Tử Ảnh tuy rằng đối với ai cũng đều thản nhiên, kỳ thực hần chính là một người ăn mềm không ăn cứng. So với vẻ kém nhiệt tình trên mặt, trong tâm hần lại cất giấu rất nhiều tâm tư cẩn thận. Mộc Tử Ảnh người như thế, chỉ cần đã chọn trúng, sống chung sẽ vô cùng tốt.

Nếu Triệu Ly biết suy nghĩ trong lòng tiểu công chúa, phỏng chừng sẽ cười đến chết. Công tử nhà hần từ khi nào trở thành người ăn mềm không ăn cứng đâu. Công chúa, người có thể đơn thuần hơn một chút được không?

“Sư phụ đã nói vậy thì phải nhớ kỹ, nếu sau này ta phát hiện sư phụ thích loại nữ nhân đó, nhất định ta sẽ đem chuyện hôm nay loan ra ngoài.” Lê Thấm khề hừ một tiếng, cúi đầu lại tí tách nói thêm vài câu khác.

Tuy Mộc Tử Ảnh nói thích không phải loại ý tứ này, nhưng nhiệt huyết trong lòng Lê Thấm lại trở nên sôi trào. Điều này thuyết minh, ít nhất Mộc Tử Ảnh đối nàng cũng có hảo cảm. Mà có hảo cảm thì tốt rồi, khéo léo dẫn đường một chút, đến lúc cần thiết có thể nước chảy thành sông.

“Sẽ không.” Mộc Tử Ảnh nhẹ nói ra hai chữ.

Lê Thấm còn đang thưởng thức hai chữ “sẽ không” này biểu hiện cái gì, đã nghe người bên cạnh nói tiếp: “Ngày mai học đàn, ta dạy cho người.”

“Hả? Ngày...ngày mai đã bắt đầu học đàn?” Trong lòng Lê Thấm thẳng thốt.

Vốn định tìm một ma ma dạy trước cho nàng một lần, tốt xấu gì trước kia cũng chạm qua dây đàn,

luyện nhiều một chút hần có thể qua. Nhưng Mộc Tử Ảnh hiển nhiên không có dự định cấp cho nàng thêm một ít thời gian cà kê nào nữa.

Mộc Tử Ảnh nghe thấy câu trả lời của nàng mang theo vẻ kinh ngạc nghi vấn, nên đáp lại, “Người xem kinh thư không hiểu, không bằng vẽ tranh đánh đàn trước. Ngày thường người vẫn thích thủ khúc ta hay đàn, vậy cứ luyện thủ khúc kia đầu tiên đi.”

“Ta...ta quá ngốc nghếch, sợ học sẽ không được, sư phụ sẽ ghét bỏ ta...” Lê Thấm cúi đầu ngập ngừng nói một câu.

“Về sau sẽ không chê người nữa.” Mộc Tử Ảnh cười nhẹ trả lời.

Lê Thấm cảm thấy hôm nay rất nhiều chuyện xảy ra, nàng cần phải tiêu hóa cẩn thận một chút.

“Sư phụ, canh giờ không còn sớm, đồ nhĩ về trước, người nghỉ ngơi cho tốt.” Lê Thấm nói xong câu liền vội vàng đứng dậy.

Không ngờ vạt váy bị cái gì vướng vào, lại thêm nàng đứng dậy quá nhanh, Lê Thấm bị chiếc váy níu lại ngồi trở về, nhưng lại ngồi phải chỗ không nên ngồi. Nàng lại ngồi ở trên đùi Mộc Tử Ảnh, cái gáy còn đập phải mũi hắn!

Mộc Tử Ảnh cúi đầu thét lớn một tiếng.

Lê Thấm xoay người nhìn hắn, nàng cả kinh vội vàng xoa xoa mũi hắn, “Tử Ảnh sư phụ, đồ nhi không phải cố ý, người có việc gì không?”

Xoa xoa xoa, xoa đến tròng mắt đột nhiên sáng ngời. Đây không phải là trời ban nàng cơ hội sao. Kết quả là, lực đạo xoa trên mũi cũng chậm chậm thay đổi, đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt trượt vuốt ve.

Lê Thấm lại không dám làm rõ ràng, vẻ mặt nàng “ảo não” nhìn chăm chăm sống mũi cao thẳng, bỏ lơ tia sáng chột lóe lên trong con ngươi Mộc Tử Ảnh.

“Không sao.” Một lát sau, Mộc Tử Ảnh đáp lại một câu, bàn tay nắm eo nàng, đem nàng đỡ dậy.

Lê Thấm chỉ cảm thấy bên hông nóng lên, rõ ràng chỉ tiếp xúc một chút nhưng độ ấm trong lòng bàn tay truyền đến thật nhiều, lưu lại trên hông, mãi không lui tán.

“Vậy đồ nhi đi trước, sư phụ sớm đi ngủ.” Lê Thấm quan tâm nói, thấy hắn gật đầu mới vui tươi hơn hờ rời khỏi Tuyệt Trần cung.

Mộc Tử Ảnh xuyên qua cửa sổ nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, nâng tay lên nhìn vào lòng bàn tay, lại duỗi tay sờ lên mũi mình, không khỏi cười khê một tiếng.

Cảm giác ôm lên bây giờ cùng lúc trước kém xa vạn dặm. Tiểu công chúa của hắn đã trưởng thành rồi.

“Công tử, theo nô tài thấy, không phải chỉ có một mình công chúa đến, bên ngoài còn có hai cung nữ đứng dưới tàng cây.” Triệu Ly trở vào trong điện, bẩm báo tình huống.

“Ân, đã biết.” Mộc Tử Ảnh nhìn bóng cây đang đưa ngoài cửa sổ, không biết nghĩ tới chuyện gì.

“Công tử, nô tài có một chuyện không biết có nên nói hay không.” Triệu Ly nhíu mi.

“Chuyện Chu thái sư phái người âm thầm điều tra thân phận của ta sao?” Thanh âm lạnh lùng đáp lại.

“Thì ra công tử đã biết. Tuy công tử đã sửa lại tên, lúc trước cũng không lưu lại dấu vết gì nhưng khó có thể bảo đảm được lão tặc kia sẽ không tra ra cái gì.” Thanh âm Triệu Ly ẩn ẩn có chút lo lắng.

Bạc môi Mộc Tử Ảnh có chút cong lên, “Để hắn thoải mái điều tra, cho dù hắn có tra được cái gì cũng không có lá gan nói ra đâu.”

18. Chương 18: Tử Triều Lạn Đánh

(tử triều lạn đánh: tấn công theo kiểu chai mặt đeo bầm bằng được)

Lê Thấm cảm thấy chính mình cùng với Mộc Tử Ảnh từ lúc nào đã có chút vi diệu biến hóa nhưng cụ thể lại không nói rõ đó là cảm giác gì. Bất quá loại biến hóa này, Lê Thấm vẫn thực vui.

Lê Thấm đã dưỡng thành thói quen mỗi ngày đi tới Tuyệt Trần cung đều mang theo một hộp quế hoa cao, tầng trên là quế hoa cao không đường Mộc Tử Ảnh thích ăn, tầng dưới là quế hoa cao ngọt ngào nàng thích nhất.

“Ăn chậm một chút, ta đâu có tranh với người.” Mộc Tử Ảnh thấy nàng một miếng lại một miếng liên tục cho vào miệng, cười nhẹ nói.

Lê Thấm đem khối điểm tâm cuối cùng nhét vào miệng, ăn vài cái sau nuốt xuống, “Ta không muốn Tử Ảnh sư phụ phải chờ ta, thế nên mới ăn nhanh hơn một chút.” Dứt lời, nàng ngồi xuống trước mặt Mộc Tử Ảnh, chờ hần truyền dạy inh cảm nghe.

“Thấm Nhi, vì sao người lại thích thủ khúc này?” Một tay Mộc Tử Ảnh đánh đàn, gảy một tiếng, hỏi nhưng không nhìn nàng.

“Khúc đàn hay như vậy, ai lại không thích đâu?” Lê Thấm cười hỏi lại một câu.

Ngón tay Mộc Tử Ảnh dừng một chút, hai mắt sụp xuống, bỗng nhiên mười ngón lại linh hoạt chuyển động, thủ khúc mỗi ngày nàng nghe được đang từ đầu ngón tay thon dài kia gảy ra, từ từ vang vọng trong viện.

Tàn khúc, hần cầm cổ tay nàng lên, đặt mười ngón tay tinh tế của nàng lên dây đàn, cánh tay cơ hồ bao trùm toàn bộ thân mình nàng.

Thân mình Lê Thấm hơi cứng lại. Nàng nhẹ nhàng hít vào một hơi, trên người hần như trước mang theo một loại mặc hương dễ ngủi làm cho người ta muốn dựa vào gần hơn.

Lê Thấm vụng trộm liếc hần một cái, cặp con ngươi tối đen vẫn như trước, không để cái gì tiến vào trong nó, chỉ chuyên chú chỉ dẫn tay nàng đặt đúng vị trí trên dây đàn.

“Ngón tay không cần giữ thật chặt, thả lỏng chút.” Khi hần nói thoát ra một đám nhiệt khí, phả vào hai má nàng, có chút ngứa lại có chút nóng.

Lê Thấm vội vàng đáp ứng, buông ngón tay cứng ngắc ra, khuôn mặt từ từ đỏ lên. Lần đầu tiên cùng một nam nhân gần sát như thế, trái tim nàng đập thình thịch.

Rõ ràng là muốn đến dụ dỗ người này, Lê Thấm lúc này lại có ảo giác, chính mình dụ dỗ hần không có kết quả mà hần lơ đãng làm ra một ít động tác ngược lại quấy đảo lòng nàng không ngừng. Cứ tiếp tục như vậy, hần còn chưa dỗ, nàng lại đi trước hăm sâu vào.

Lê Thấm hít mạnh một hơi, cố gắng trừ bỏ hỗn độn trong lòng, toàn tâm toàn ý theo Mộc Tử Ảnh học đàn.

Lần này nàng thập phần nhập tâm, ngập ngừng một canh giờ sau, Lê Thấm đã có thể đại khái tấu thủ khúc này.

Lê Thấm có chút hưng phấn, ngửa đầu lên nhìn hần, cười vui vẻ hỏi, “Tử Ảnh sư phụ, ta đàn so với lần trước có tốt hơn nhiều hay không?”

Mộc Tử Ảnh nâng tay xoa đầu nàng, biểu tình thản nhiên lúc trước cuối cùng cũng không thể nào che đậy nụ cười yếu ớt, cất chứa một tia sủng nịch, “Thấm Nhi thật thông minh, chỉ cần cố gắng một chút nữa thôi.”

Lê Thấm được khen, lập tức vui vẻ nói: “Vậy đề nghị lại tấu thêm một lần nữa cho sư phụ nhận xét!” Dứt lời định kích động chạm vào dây đàn.

Mộc Tử Ảnh lại cười nắm cổ tay nàng: “Đàn lâu tay sẽ đau, lần tới đàn tiếp.”

Lê Thấm nhìn tay hần bao bọc lấy cổ tay mình, sao đó lại quan sát hần.

Mộc Tử Ảnh nào có xấu hổ, chậm rãi buông tay nàng ra, “Quá mấy ngày nữa, chờ người luyện xong khúc này, ta sẽ dạy cho người vẽ tranh được không?”

“Đề nghị đều nghe theo Tử Ảnh sư phụ.” Lê Thấm nhỏ giọng nói, đưa tay rút xuống, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt ve nơi vừa rồi hần nắm.

Nàng nghĩ đến bàn tay trắng trẻo thon dài của Mộc Tử Ảnh, rõ ràng là trơn bóng như ngọc nhưng vừa rồi nàng lại phát hiện, ở lòng bàn tay hần có vết chai sần.

“Thấm Nhi nghĩ cái gì vậy?” Mộc Tử Ảnh thấy ánh mắt nàng bất động, giống như thất thần.

“Trên tay Tử Ảnh sư phụ có vết chai sần, nói vậy hần ngày thường người thường xuyên sử dụng đao thương, ta còn tưởng rằng Tử Ảnh sư phụ ngài chỉ biết giảng kinh hành pháp.” Lê Thấm kinh hỉ nói, trên mặt mang theo vẻ sùng bái.

“Chỉ là một chút thuật phòng thân, sao, Thẩm Nhi cũng muốn học?” Mộc Tử Ảnh từ khuôn mặt nhỏ nhắn kích động của Lê Thẩm lập tức nhìn ra tâm tư của nàng, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy buồn cười. Nha đầu kia cái gì cũng muốn học, kết quả là mỗi cái đều học được đến trình độ “gà mờ”.

Lê Thẩm vội vàng gạt đầu, “Sư phụ dạy ta được không, đồ nhi đã sớm muốn học thêm một chút công phu quyền cước, nhưng mẫu hậu nói nữ tử không nên học mấy thứ này.”

“Hoàng hậu nương nương không đồng ý, ta sẽ đồng ý sao?” Mộc Tử Ảnh hơi hơi cúi đầu nhìn nàng, ý cười lộ rõ.

“Tử Ảnh sư phụ so với người khác giỏi hơn, kiến thức cũng không giống bình thường, suy nghĩ tự nhiên sẽ không giống với người khác.” Cái miệng độc địa ngày thường của Lê Thẩm lập tức biến thành miệng nhỏ ngọt ngào, riu ra riu rít kể Mộc Tử Ảnh có bao nhiêu tốt.

Mộc Tử Ảnh nghe, ý cười trên mặt cũng càng ngày càng đậm.

“Ta chỉ biết dùng kiếm, Thẩm Nhi cũng muốn học sao?”

Lê Thẩm nghe xong lời này lại càng vui vẻ, “Kiếm so với đao nhẹ hơn, vừa vặn hợp thích hợp với đồ nhi.”

Một lát sau, Mộc Tử Ảnh lắc đầu, “Đao kiếm không có mắt, ta không muốn thời điểm người học tập sẽ làm bị thương chính mình. Chờ đến khi Thẩm Nhi có đủ công chúa của mình, sẽ có thị vệ thân tín đi theo người, người cần gì tự tìm đau khổ hao tâm tổn sức học cái này.”

“Sư phụ học được, vì sao ta lại không học được? Tuy ta là nữ tử, nhưng cũng đâu kém hơn nam tử. Sư phụ nói lời này là vì coi khinh ta sao?” Lê Thẩm căm giận nói.

Thấy hấn nhú mày, mới nhớ ra Mộc Tử Ảnh là người ăn mềm không ăn cứng. Ngũ khí lập tức chuyển mềm nhũn, túm lấy tay áo hấn đóng cửa, “Có sư phụ tận tâm dạy ta, làm sao có thể xảy ra chuyện không may được. Đồ nhi chỉ muốn học một chút quyền cước phòng thân, sư phụ ở trong Tuyệt Trần cung, không người dám quấy rầy sẽ không hiểu được những chuyện bẩn thỉu trong hoàng cung. Rất nhiều người nhìn ta đỏ cả mắt, không biết chừng đến lúc nào đó lại sai sót thủ đoạn giết ta.”

“Thẩm Nhi không thể nói vậy!” Khuôn mặt Mộc Tử Ảnh phát lạnh, trong mắt hiện lên tia tức giận.

Lê Thẩm bị quát một tiếng, sợ tới mức giật mình.

“Loại sự tình này sao có thể tùy tiện nói ra miệng, về sau đừng nhắc tới mấy chuyện không đâu này.” Mộc Tử Ảnh thấy nàng ngây người, thanh âm liền mềm mỏng hơn.

“Vừa rồi ta chỉ nói giỡn. Đồ nhi được nhiều người thích như vậy, làm sao có người nỡ hại ta.” Lê Thẩm cười lấy lòng, “Tử Ảnh sư phụ cũng rất thương đồ nhi, không phải sao?” Ánh mắt nàng dõi theo hấn, giọng điệu cố ý thả chậm một chút.

Cổ họng Mộc Tử Ảnh phát ra tiếng “ừm”, sau chậm rãi quay đầu.

Lê Thẩm mừng rỡ nhếch môi, được một tắc lại tiến thêm một bước, ôm lấy cánh tay hấn. Phát hiện thân mình người nọ cứng đờ, nhưng không có đẩy nàng ra, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Nam nhân giống như Mộc Tử Ảnh quả nhiên không thể nào kháng cự được nữ nhân được đà lấn tới như nàng. Chỉ cần nàng kiên trì bền bỉ, trái tim Mộc Tử Ảnh sớm muộn gì cũng sẽ rơi vào tay nàng.

Lắc lắc cánh tay hấn, Lê Thẩm than thở: “Đồ nhi bất kể tốt xấu thế nào cũng đều lộ rõ trước mặt sư phụ, sư phụ còn luyện tiết truyền thụ kiếm thuật cho đồ nhi sao?”

Mộc Tử Ảnh bị nàng lay động thân mình, cuối cùng cũng phiền chán xoa trán, miễn cưỡng đáp: “Đến khi nào người học xong thủ khúc cùng vẽ tranh, ta sẽ dạy cho người.”

“Không thể dạy trước được_____”

“Không thương lượng.” Mộc Tử Ảnh đánh gãy lời của nàng.

Sau khi Lê Thẩm trở lại hành cung, trên mặt tràn ngập gió xuân. Bích Chi cùng Nguyệt Dung trốn ở một bên nhỏ giọng thì thầm.

“Bích Chi, nguội xem, rốt cuộc công chúa ở Tuyệt Trần cung của quốc sư gặp chuyện tốt gì, sao lại trở nên vui vẻ như vậy?”

“Nguội làm sao biết được. Chúng ta đều ở bên ngoài điện, bên trong xảy ra chuyện gì cũng không thể nào nhìn thấy. Nhưng mà, công chúa ngay cả đánh đàn vẽ tranh cũng không chán ghét, còn có cái gì đáng ngạc nhiên hơn nữa đây?”

“Bích Chi, Nguyệt Dung, hôm nay trong cung có sự kiện lý thú nào phát sinh không?” Lê Thấm vươn tay lấy chén trà, miệng nhỏ khê hé mở, hỏi, ý cười trên mặt vẫn chưa lui.

Bích Chi hiểu được nàng hỏi chuyện gì, không khỏi nghiêm mặt nói: “Theo nô tỳ nghe nói, gần đây không xảy ra chuyện gì quan trọng, nhưng thật ra bên Chu quý phi có xảy ra một sự kiện nho nhỏ.”

Lê Thấm hứng thú tiếp lời, “Nga? Việc nho nhỏ trong miệng Bích Chi cũng không thể xem là việc tầm thường đâu.”

Nguyệt Dung đáp, “Đúng vậy, nô tỳ cũng hiểu được việc này không tính là việc nhỏ. Hồi công chúa, chuyện là như vậy: Chu quý phi tức giận người của Hoán Y cục không giặt sạch sẽ áp choàng của quý phi, vì thế sai người trừng phạt cung nữ đã giặt áo. Công chúa thử đoán xem, cung nữ kia là ai?”

“Còn ở trước mặt ta khiêu khích.” Lê Thấm trừng mắt một cái, khoe miệng cong lên, “Nghe các người nói như vậy, hẳn cung nữ kia cũng là người quen a.”

“Hồi công chúa, chính là Diệu Ngọc vốn hầu hạ hoàng hậu nương nương khi trước.” Bích Chi trả lời.

Diệu Ngọc vốn là đại cung nữ hầu hạ bên người hoàng hậu, cho dù có bị hoàng hậu giáng cấp cũng không tới mức lưu lạc đến Hoán Y cục trở thành cung nữ giặt rửa. Nhưng nếu có người đặc biệt phân phó như thế, vậy cũng không cần suy xét thêm nữa. Mà chuyện này không ai có thể so với Bích Chi rõ ràng hơn, người lòng dạ hẹp hòi chuyên làm chuyện xấu đó chính là công chúa Lê Thấm của các nàng.

“Thì ra là nàng ta.” Lê Thấm nở nụ cười, “Ông trời thật sự thấu hiểu tâm tư của ta, chọc người của ta, ta còn chưa trừng trị thỏa đáng.”

Nguyệt Dung liếc mắt nhìn công chúa rồi lập tức cúi thấp đầu xuống. Công chúa có đôi khi là vạn lần không thể trêu chọc. Ban đầu nàng còn đồng tình với Diệu Ngọc, sau khi biết những chuyện nàng ta đã làm, một chút đồng tình ít ỏi cũng không có. Trong cung ai chẳng biết, không thể chọc đến công chúa mà người công chúa để ý lại càng không thể. Diệu Ngọc đối với hoàng hậu nương nương nổi lên dị tâm, công chúa tuyệt đối không nương tay với nàng ta.

“Công chúa, nô tỳ nhớ ra một sự kiện khác.” Bích Chi nói tiếp, “Tân khoa trạng nguyên ở Thái y viện sáng sớm mai sẽ rời cung.”

Tuân theo nguyên tắc báo cáo tất cả mọi chuyện, Bích Chi ngay cả việc coi như không đáng giá cũng không bỏ qua mà thuận đường nhắc tới. Nàng và Nguyệt Dung đã từng nghe nói qua, hoàng hậu và hoàng thượng dường như đối với vị Hàn trạng nguyên có chút coi trọng. Việc tuyển chọn phò mã ắt không thể thiếu người này.

“Nhanh như vậy?!” Phản ứng của công chúa hoàn toàn nằm trong dự kiến của Bích Chi. Xem ra công chúa đối với tân khoa trạng nguyên cũng có chút hứng thú.

“...Vậy thì theo ta tới Thái y viện thăm Hàn trạng nguyên.” Lê Thấm nghĩ ngợi một lát mới phân phó.

Chịu ân của người vẫn nên đứng lúc đáp lại, miễn cho lòng nàng lại khúc mắc việc này. Nàng không thích nợ nhân tình người khác, đặc biệt là người mình không quen biết.

Bích Chi và Nguyệt Dung vụng trộm liếc nhau, yên lặng trao đổi suy nghĩ trong lòng.

Quả nhiên công chúa vẫn có hảo cảm đối với vị trạng nguyên lang tài giỏi. thật khó cho công chúa mấy ngày nay vẫn chịu đựng không nói.

19. Chương 19: Cẩn Thận Tính Kế

Từ lúc theo học Mộc Tử Ảnh, Lê Thấm ăn mặc rất thanh giản, lúc vừa nhìn thấy nàng thật đúng là không nhìn ra đây lại là công chúa. Vì thế khi Lê Thấm đứng trước mặt Hàn Mộc Hủ, người này cũng không có chút giác ngộ.

“A, nha đầu vô lương tâm còn nhớ đến thăm ta sao? Yên tâm đi, mạng ta lớn lắm, không chết được.” Hàn Mộc Hủ vốn đang nửa nằm trên giường đọc sách, bỗng nhiên bóng hình xinh đẹp kia xuất hiện trước cửa, hắn không khỏi trợn mắt, ngay sau đó lập tức ngồi lên ngay ngắn. Ý thức được phản ứng của mình dường như hơi lớn, Hàn Mộc Hủ lại không nhanh không chậm nằm xuống, thuận tiện chế nhạo một câu.

“Chuyện lần trước đa tạ người.” Lê Thấm nói tạ ơn, sau đó kéo ghế dựa ở gần đó ngồi xuống, “Ta là người không thích nợ nhân tình người khác, ngày sau nếu người có chuyện gì cần ta hỗ trợ, nói với ta một tiếng, dù có vượt lửa qua sông ta cũng không chối từ.” Đọc rất nhiều tiểu thuyết, câu nói này được Lê Thấm tự nhiên thốt ra.

Hàn Mộc Hủ nghe xong thì cười to hai tiếng, “Không nói tới việc ta sẽ không có chuyện gì, chỉ bằng người, một tiểu nha đầu, có thể có năng lực gì giúp ta?”

Lê Thấm trợn mắt, “Danh hào trạng nguyên của người là từ đâu tới, vì sao ta lại cảm thấy não người chỉ to bằng hạt dưa. Hạ nhân trong cung đều được quy định phục sức (trang phục+trang sức) riêng biệt, còn nữa, nếu ta chỉ là một tiểu cung nữ thì có thể tùy tiện ra vào Tàng Thư các hay là Thái y viện sao?”

Nghe xong lời này, nụ cười trên mặt Hàn Mộc Hủ tắt dần. Nhớ lại tất cả mọi chuyện, vậy mà hắn lại không thể đưa ra kết luận.

“Người là...công chúa?” Lời vừa thốt ra mang theo âm điệu kỳ quái.

“Đúng, ta chính là công chúa. Thân phận này có thể giúp người được không?” Đầu nhỏ của Lê Thấm ngẩng lên, đắc ý cười cười. Ai bảo người lúc trước trên cột ta, bây giờ thì bị dọa sợ?

Sắc mặt Hàn Mộc Hủ trắng nhợt, biểu tình trong nháy mắt trở nên phức tạp đến cực điểm. Nàng là công chúa, là công chúa ở trong miệng biểu muội sao? Nhớ tới lời nói Lê Vũ Hi vẫn nói với hắn, nụ cười đắc ý của Lê Thấm trong mắt Hàn Mộc Hủ liền thay đổi ý nghĩa. Không hổ là công chúa, luôn lấy thân phận ra dọa người khác.

“Lần trước thần nhất thời hồ đồ mới cứu công chúa, công chúa không cần để trong lòng.” Ánh mắt Hàn Mộc Hủ nhìn vào khuôn mặt đang cười vui vẻ kia, thanh âm không tự giác trở nên lạnh lẽo vài phần.

Lê Thấm nghi hoặc nhíu nhíu mày, không nghĩ tới kỹ năng biến sắc mặt của tên nam nhân này so với nữ nhân hậu cung còn nhanh hơn. Mới vừa rồi còn có vẻ hòa hoãn, lúc này không khí đã trở nên căng thẳng, nghe xong thực không thoải mái.

“Nếu trạng nguyên cảm thấy không có gì, ta đây cũng không để trong lòng nữa. Tóm lại, chuyện lần trước vẫn phải cảm ơn người.” Lê Thấm cũng thu bớt nụ cười, thần nhiên nói với hắn một câu.

Trong lòng Hàn Mộc Hủ căng thẳng, bỗng nhiên hắn cảm thấy có thứ gì đó bị rơi ra ngoài. Lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện người nọ đã rời đi, nhìn quyển sách đặt bên người, liền nhặt lên sau đó phiến chán ném qua một bên. Thương thế của hắn rõ ràng đã lành rồi, lúc này trên trán lại cảm thấy đau đớn vô cùng.

Sau khi rời khỏi cung, Hàn Mộc Hủ không hề có cảm giác thả lỏng, ngược lại càng thêm phiền muộn.

Lê Vũ Hi nghe nói biểu ca đã hồi phủ, trong lòng nhớ ra một chuyện liên quan quýt lấy Đoan vương phi đến Hàn phủ.

Thừa dịp không có người để ý, Lê Vũ Hi lặng lẽ hỏi Hàn Mộc Hủ một ít tình huống trong cung, “Biểu ca, hai ngày này trong cung có xảy ra chuyện lớn nào không?”

Hàn Mộc Hủ nghi hoặc trả lời: “Sao biểu muội lại quan tâm đến mấy chuyện trong cung vậy, huynh ở Thái y viện ngự ngẩn mấy ngày cũng chưa từng nghe nói có chuyện gì xảy ra.”

Sau một lúc lâu, thanh âm của hắn thoáng trầm xuống, đôi mắt cơ trí gắt gao nhìn chăm chăm nàng, “Vũ Hi, công chúa Lê Thấm trước kia luôn bắt nạt muội sao?”

Trong lòng Lê Vũ Hi giật thót, lập tức ủy khuất nói: “Đương nhiên là như thế. Trước kia nàng luôn triệu muội vào cung, mỗi khi đến đều nghĩ ra đủ thứ trêu chọc muội. Hai năm trước nàng không cẩn thận rơi xuống nước, còn muốn đưa tội lỗi đó lên người muội, cũng may có các thái giám cùng cung nữ làm chứng uội, bằng không sao muội có thể tránh khỏi tai họa mưu sát công chúa.” Nói đến đây, nước mắt đã từng giọt rơi xuống.

Hàn Mộc Hủ vội vàng đỡ dành hai câu, lại không hỏi nàng thêm về chuyện công chúa nữa. Nhưng ngọn lửa trong lòng hắn dù có nhện xuống cũng không thể nào tiêu bớt.

Nội tâm Lê Thấm chưa bao giờ bình lặng giống như hiện tại. Mỗi ngày đi theo Mộc Tử Ảnh đánh đàn vẽ tranh, phẩm trà ăn điểm tâm, từng ngày trôi qua thực yên bình.

Tiết hoàng hậu thấy tính tình con gái mình thay đổi không ít cũng tùy theo nàng. Mà Kính Nhân để nghe nói Lê Thấm cùng Mộc Tử Ảnh gần gũi, đôi mắt thâm thúy đột nhiên có một tia khác lạ.

“Thấm Nhi năng đi theo quốc sư học hỏi cũng tốt...” Cuối cùng Kính Nhân để chỉ nói duy nhất một câu không rõ ý tứ như vậy.

“Nguyệt Dung, nhiều ngày nay lúc công chúa đi ngủ đều không có đốt hương, sao tỷ lại không nhớ thế?” Bích Chi vỗ lên mu bàn tay Nguyệt Dung hai cái, quở trách.

“A, Tỷ quên mất.” Nguyệt Dung hô nhỏ một tiếng, mau chóng đốt hương.

Lúc này Lê Thấm chỉ mặc một tầng áo mỏng, ngáp một cái rồi nói: “Thôi, bỏ đi. Trước kìa là ngủ không ngon mới đốt một chút hương an thần, mất ngày gần đây đều ăn ngon ngủ ngon, làm sao cần đốt nữa. Hôm nay đã đốt rồi thì thôi, về sau đừng lại đi.” Thực ra Lê Thấm chính là luyến tiếc mặc hương trên người Mộc Tử Ảnh vương vấn trên người nàng. Nàng thực thích mùi hương này, ngay cả trên người mình cũng muốn tồn tại nó.

“Dạ.” Hai người Bích Chi và Nguyệt Dung phúc thân, rời khỏi nội điện.

Hương khí lượn lơ bên ngoài lư hương sau đó phiêu tán xung quanh nàng, giống như vẽ ra một chiếc mạng khổng lồ dày đặc.

Một lát sau, trên trán Lê Thấm chậm rãi chảy ra một tầng mồ hôi mỏng. Nàng lặn qua lộn lại vẫn không ngủ được, thân mình đang nằm trên giường bỗng nhiên ngồi bật dậy, thở hổn hển.

“Bích Chi, Bích Chi!” Lê Thấm kêu to.

Bích Chi vội vàng chạy tới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thấm đỏ bừng, trong lòng cả kinh, đi tới đỡ nàng, “Công chúa, người làm sao vậy?” Chẳng lẽ...chẳng lẽ là...

“Công chúa, nô tỳ đi tìm thái y đến!”

Lê Thấm bám chặt vào nàng, trên thái dương từng dòng mồ hôi chảy xuống, nàng cơ hồ là cắn chặt răng gần từng chữ: “Không được nói cho bất kỳ kẻ nào, đặc biệt là Nguyệt Dung. Hương này có vấn đề, mau chóng rửa sạch đi.”

Hương này đúng là do Nguyệt Dung đốt! Trong lòng Bích Chi chợt lạnh, lo lắng nhìn khuôn mặt công chúa ngày càng ửng hồng, lo lắng hỏi, “Công chúa, phải làm sao bây giờ?”

“Ta ra ngoài, chuyện này người thay ta gạt mọi người.” Lê Thấm cầm chặt tay nàng, trong mắt hiện lên tia sáng.

Bích Chi cắn chặt răng, tình hình này có lẽ công chúa không thể nhẫn nhịn được đến lúc triệu thái y tới.

Nếu thật sự muốn... Trong hoàng cung này ngoại trừ thị vệ tuần tra ban đêm, thì còn có người nào?

Bích Chi gấp đến độ muốn khóc. Nàng hầu hạ công chúa nhiều năm, chân tay lần đầu tiên luống cuống như vậy.

Lê Thấm không nói thêm gì nữa. Nàng phải thừa dịp trước khi ý thức trở nên không rõ mà nghĩ biện pháp giải quyết. Vội vàng chụp lấy một chiếc áo khoác, một mình một người trong đêm tối sờ soạng bước ra.

Thời điểm tuần tra ban đêm trong cung nàng rất rõ ràng, cách nửa canh giờ lại có một nhóm đi qua. Nàng phải tránh xa thị vệ.

Đúng, bởi vì nàng sợ hãi, nàng sợ chính mình khi thấy một người nam nhân sẽ lập tức nhào đến.

Lê Thấm nghĩ chắc chắn cửa Tuyết Trần cung giờ đây đã đóng rồi, nào ngờ ngoài cửa cùng dĩ vãng vẫn giống nhau, mở ra một khe hở nhỏ. Lê Thấm kéo thân mình như nhũn xuống của nàng đẩy cửa cung, cố gắng đi từng bước một vào trong. Rốt cuộc mới đi được một nửa cũng không thể cầm cự được nữa, nàng từ từ ngã xuống.

Tiếng rên rỉ ở trong đêm nho nhỏ vang lên, tựa như bị một chiếc mạng vô hình giữ lại. Móng tay hồng nhạt cào xước những viên gạch bên dưới, thân mình khó chịu cố gắng xoay người đứng lên. Lê Thấm khóc, nước mắt cùng mồ hôi ướt đầm khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Tử Ảnh sư phụ...” Muốn gọi thật to nhưng yết hầu lại không thể phát ra thanh âm nào.

Bỗng nhiên có một trận gió thổi tới, ngay sau đó thân mình nàng bay lên rơi vào một vòng ôm ấm áp.

“Thấm Nhi!” Mộc Tử Ảnh còn muốn nhìn kỹ, khuôn mặt hồng hào của nữ tử đã hướng lên, hai tay cô bò lên cổ hắn, sau đó tấn công đến đôi môi mỏng kia.

Thân mình Mộc Tử Ảnh cứng đờ, ...hắn hiểu rồi.

Đầu lưỡi ở trên môi hắn nhẹ nhàng đảo qua, Mộc Tử Ảnh thiếu chút nữa trượt tay khiến nàng ngã xuống.

“Công tử, đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Ly đang gác đêm bên ngoài chạy tới.

Mộc Tử Ảnh né tránh nàng dây dưa, đem nữ nhân vặn vẹo ẩn sâu vào trong lòng, thở hổn hển mấy lượt rồi quay đầu nhìn Triệu Ly, biểu tình cực kỳ âm trầm, thanh âm đã chuyển khàn khàn: “Triệu Ly, đi ra ngoài canh cửa, không cho phép bất kỳ ai tiến vào đêm nay.”

Triệu Ly từ trong khiếp sợ hoàn hồn. Công tử vậy mà lại ôm một nữ nhân! Nhìn vẻ mặt của công tử lúc này, không cần hỏi nhiều, Triệu Ly thức thời gạt đầu, lập tức canh giữ ở cửa, còn đóng chặt cửa lớn.

Lê Thấm ở trong lòng hắn nức nở vặn vẹo, nàng ngẩng đầu từ trong lòng hắn nhìn ra, khiến thân mình hắn thoáng ngại ngùng.

Mộc Tử Ảnh mặc kệ nàng ở trên mặt mình hết cắn lại cắn, thậm chí còn ở trên môi hắn liếm hôn mút vào nhưng hắn chính là không há mồm. Sau đó hắn cũng không thay đổi sắc mặt vừa ôm người vừa bước thẳng vào trong điện, chân trước đá lên, cửa gỗ lập tức mở toang ra.

“Thấm Nhi, cố gắng nhẫn nhịn.” Mộc Tử Ảnh để nàng rời khỏi mình, đặt nàng lên giường. Nào ngờ vừa quay người lại, người nọ liền giống như dây leo bò lên, hai chân thậm chí còn núp lấy thắt lưng hắn.

Mộc Tử Ảnh ngừng một chút, tiếp tục đi, phía sau lưng lại như đeo thêm một cái bao lớn.

Lê Thấm đã không còn kiên nhẫn, tay nàng bắt đầu len vào y bào hắn. Mới vừa rồi vì vội vàng ra ngoài, y bào buộc cực lỏng. Nàng lung tung náo loạn như vậy, một thân nguyệt sắc đã trở nên xộc xệch, trước ngực lộ ra một khoảng da thịt lớn.

Mộc Tử Ảnh đi đến trước ngăn tủ thì dừng lại. Lê Thấm lúc này mới từ trên người hắn trượt xuống dưới, vòng đến phía trước hắn, nhắm ngay phần ngực lộ ra cắn loạn, bàn tay nhỏ bé cũng bắt đầu sờ loạn lên.

Về mặt Mộc Tử Ảnh thản nhiên nhưng hai tai lại chậm rãi chuyển đỏ, nhanh chóng tìm kiếm bên trong tủ, chai chai lọ lọ nào cũng được xem qua nhưng không có thứ thuốc nào hắn muốn. Hắn ử rũ hết sức.

Đúng lúc này, bàn tay nhỏ bé của nữ tử tìm đến thắt lưng hắn, sau đó tiếp tục dò xét xuống dưới, đụng phải...thứ không nên chạm vào.

Về mặt bình tĩnh của Mộc Tử Ảnh hoàn toàn hóa băng.

20. Chương 20: Ái Ân (có Thịt)

“Thấm Nhi, nghe ta nói, ân...” Giọng nói trầm thấp bỗng bị kéo cao. Nữ tử vốn vẫn dán trên người hắn đang dùng hàm răng nhỏ nhọn hoắt nhắm ngay nơi nào đó trước ngực cắn một cái.

Ánh mắt Mộc Tử Ảnh nhất thời thay đổi, vừa thâm sâu vừa đen đặc, tựa như một màn sương ngập trong đêm tối, không thể nhìn rõ trong đó có gì. Bỗng nhiên ngay sau đó, hắn rút tay Lê Thấm ra khỏi vạt áo, nhấc toàn bộ thân mình nàng lên, khiêng ở trên vai.

Trời đất lay chuyển, Lê Thấm cảm thấy đầu choáng váng, tay chân nặng nề, trong người có cái gì rục rịch hiện lên, nàng khó chịu phát khóc, tiếng khóc nho nhỏ vang lên thốn thức.

“Ngoan, đừng khóc.” Mộc Tử Ảnh vỗ nhẹ mông nàng, an ủi.

Động tác này chỉ kéo dài một lát, chân Mộc Tử Ảnh giẫm lên đồng chai lọ đựng thuốc bột khiến hắn trượt chân ngã trên mặt đất. Cảm thấy thân thể nữ tử kề sát trên người hắn càng ngày càng nóng, dường như sắp bị thiêu cháy. Hắn liền không do dự khiêng người lên trên vai đi đến chiếc giường duy nhất trong điện. Bước chân nhìn như vững chắc thực ra đã rất lộn xộn.

Màn lụa thêu cảnh ruộng đồng xanh tươi buông xuống, cùng lúc đó đôi giày trắng thêu hình mặt trăng cùng đôi giày song điệp vờn hoa cũng bị cởi ra, xiêu vẹo rơi trên mặt đất. Sau đó là một loạt tiếng động ma sát khi cởi quần áo phát ra, quần dài của nam tử cùng một góc yếm của nữ tử ở trong màn không cẩn thận lộ ra một góc, rũ xuống dưới. Bỗng một cơn gió thổi qua, sa màn bị thổi bay lên, lộ ra hai người đang quần lấy nhau, ở trong bốn bề quần áo mà triển miên đan vào nhau.

Tiếng khóc nho nhỏ của nữ tử ngày càng yếu, chậm rãi thay đổi thành tiếng than, uyển chuyển mà êm tai. (lau mồ hôi)

Một lần lại một lần luật động, khiến tấm sa màn ruộng đồng xanh tươi kia một lần lại một lần nhẹ bay.

...

Bóng đêm ngày càng sâu, đến cơn trùng cũng không có tiếng động, bên trong màn cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh, tiếng thở dốc đã từ từ bình ổn. Sau đó đột nhiên vang lên một loạt tiếng động ma sát khác, sa màn thêu ruộng đồng xanh tươi bị ngón tay thon dài như bạch ngọc xóc lên, bên trong màn, hai người đã ăn mặc chỉnh tề.

Mộc Tử Ảnh cúi đầu nhìn nữ tử vẫn còn mê man trong lòng, hắn nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn trên khóe miệng nàng. Môi mỏng cong lên, ngón tay vươn ra nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của nàng, cười khê: “Tiểu nha đầu, không phải thừa nhỏ nguyện vọng của nàng là gả cho ta sao, nay động phòng trước một bước, coi như là thực hiện nguyện vọng của nàng, ngày sau đừng trách ta bắt nạt nàng.”

Rồi hắn ôm lấy Lê Thấm đang mê man bước ra ngoài cửa điện. Mộc Tử Ảnh không đi ra bằng cửa chính mà trực tiếp đề khí bay qua bức tường phía tây. Hắn ở trong hoàng cung tìm hiểu năm năm, tránh khỏi thị vệ tuần tra ban đêm thực dễ dàng.

Mộc Tử Ảnh ôm nàng, chỉ cảm thấy da thịt trên người nàng vẫn còn nguyên cảm giác nóng bỏng. Nghĩ đến có người dám tính kế với Lê Thấm, sát ý trong con ngươi nổi lên, đôi mắt trong bóng đêm

như tỏa ra thứ ánh sáng sắc bén mà tàn nhẫn.

Mà lúc này, Bích Chi bởi vì chuyện của công chúa mà một đêm không dám chợp mắt, nàng luôn ở trong điện nôn nóng chờ công chúa trở về. Cũng may hôm nay gác đêm là nàng, nếu đổi thành Cuốn Vân hay Ngưng Châu, còn không biết những người đó sẽ làm như thế nào. Ngồi mãi khó chịu, Bích Chi đang định chuẩn bị vụng trộm ra ngoài tìm công chúa nào ngờ cổ đột nhiên bị đánh mạnh, Bích Chi chưa kịp quay lại đã ngã xuống đất ngất đi.

Một cánh cửa sổ mở ra, khuôn mặt Mộc Tử Ảnh không chút thay đổi liếc nhìn cung nữ ngã dưới đất.

Bởi vì lúc này một bàn tay được tự do còn nữ tử trong lòng được hân nửa ôm nửa đỡ, cánh tay dài giữ chặt thắt lưng nàng, dường như đem bảo bối lớn nhất của mình bảo vệ trong lòng, hơn nữa còn mang theo cảm giác dịu dàng.

Một khắc khi hân vừa đưa người vào trong điện, ánh mắt Mộc Tử Ảnh trở nên lạnh lẽo, hân nghĩ được tình huống bên trong điện. Thẩm Nhi đến tột cùng đã đắc tội kẻ nào khiến kẻ đó dùng thủ đoạn hạ đẳng như vậy.

Nhớ đến tính tình bướng bỉnh của nàng, Mộc Tử Ảnh bắt đầu dĩ lắc đầu. Cho dù ngày thường nàng nóng cuồng một chút cũng không thể khiến người khác hận đến mức này. Nói vậy người kia nhất định vốn là một kẻ tâm tư ác độc. Nhưng mà_____, người trong hậu cung kia có khả năng sẽ mượn chuyện của Thẩm Nhi để mưu đồ chuyện khác.

Mộc Tử Ảnh nhắm mắt...một ngày nào đó, Chu gia sẽ bị hân diệt tận gốc! Thù mới hận cũ sẽ cùng nhau trả hết.

Tầm mắt hân chuyển hướng nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thẩm, ánh mắt trở nên mềm mại. Mộc Tử Ảnh vốn muốn buông Lê Thẩm ra rồi rời đi nhưng một bàn tay của Lê Thẩm lại nắm chặt vạt áo của hân, có kéo thế nào cũng không buông. Tuy hân rất muốn ôm nàng nhiều hơn nhưng trời đã sắp sáng, vạn lần không thể để người phát hiện ra hân đang ở trong cung công chúa. Bất đắc dĩ hân phải xé rách mảnh vải nàng đang nắm chặt, nhìn kĩ nàng thêm vài lần, yêu thích néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đến không muốn buông tay, cuối cùng vẫn phải rời khỏi đây.

Vừa mới hừng đông, sau khi Bích Chi tỉnh lại vội vàng chạy vào trong điện. Nhìn người đang say sưa ngủ trên giường, trong lòng cuối cùng cũng buông lỏng. Xác định công chúa đã bình an vô sự,

Bích Chi bắt đầu nhớ lại chuyện ngày hôm qua, rốt cuộc là ai đã đánh nàng bất tỉnh? Công chúa trở về khi nào? Chuyện khó giải quyết lúc đó đã được giải quyết chưa? Rất nhiều vấn đề khiến Bích Chi phiền chán vô tấc. Nàng luôn tự nhận mình là người làm việc ổn thỏa, chính là cánh tay đắc lực của công chúa. Tại sao gặp phải chuyện hôm qua mà một biện pháp cũng không nghĩ ra? Chuyện này khiến nàng thực nản lòng.

Cửa điện đột nhiên được mở ra, bên ngoài truyền đến giọng nói của Nguyệt Dung, “Bích Chi, nên gọi công chúa rời giường thôi, tỷ tới đưa nước ấm.”

Trong lòng Bích Chi còn phòng bị, thấy Nguyệt Dung bước vào thì không nóng không lạnh trả lời, “Đêm qua công chúa ngủ không ngon, lúc này vẫn chưa dậy, muội không muốn để công chúa dậy sớm, để công chúa ngủ thêm một lát đi.”

Nguyệt Dung nghi hoặc hỏi: “Mấy ngày nay công chúa không phải vẫn ngủ tốt sao, hôm qua sao tự nhiên ngủ không ngon, hay tại đêm qua đốt hương an thần?”

Vừa nghe đến hương an thần, Bích Chi lại tức giận. Nàng không nói gì chỉ nhận lấy nước ấm bưng vào.

Thực ra Lê Thẩm đã tỉnh rồi. Chẳng qua nàng đang nhìn sa màn tơ lụa trên đỉnh đầu mà ngẩn người. Rõ ràng đêm qua ý thức không rõ nhưng lúc này tất cả mọi chuyện diễn ra đều hiện lên rõ ràng. Từng chi tiết, từng động tác đều xuất hiện trong đầu nàng. Khuôn mặt Lê Thẩm đỏ bừng, trong mắt cũng đọng đầy nước mắt, trong lòng mang theo sợ hãi cùng bất an. Nàng đã thật sự thất tình!

Tuy đêm qua ý niệm duy nhất trong đầu là đi tìm Mộc Tử Ảnh. Bởi nàng còn ôm một chút cầu may, nàng vẫn biết bên trong điện của Mộc Tử Ảnh cất giấu rất nhiều dược liệu quý hiếm. Trong lòng luôn nghĩ biết đâu Mộc Tử Ảnh có thể có thuốc giải tình huống cho nàng. Nhưng không biết có phải may mắn hay không mà nàng không được như nguyện.

Dù sao nàng đã sớm quyết tâm để Mộc Tử Ảnh thành phò mã của mình. Trải qua chuyện này, Mộc Tử Ảnh càng không thể thoát. Tối hôm qua ái ân, động tác của hân rất dịu dàng che chở. Trong lòng Lê Thẩm ấm áp, thực ra hân đối với nàng hân cũng có tình ý. Bằng không sẽ không cẩn thận yêu nàng như vậy.

Buồn phiền trong lòng Lê Thẩm biến mất, khóe miệng nhỏ nhắn cong lên. Nàng ngồi thẳng dậy, thấy vòng ngực như nở nang hơn, khuôn mặt vừa vui bất ứng đỏ của nàng lại trở về như trước.

Đêm qua, khi được tỉnh phát tác, nàng vẫn luôn quần quýt lấy Mộc Tử Ảnh, triền miên đến hơn nửa đêm.

Cầm thấy trong tay đang cầm thứ gì đó trơn bóng, Lê Thấm mở bàn tay ra. Đó là một mảnh lụa màu nguyệt sắc, chính là từ áo ngoài màu nguyệt sắc hắn mặc hôm qua.

21. Chương 21: Gặp Lại Xấu Hổ

Tâm tình hốt hoảng của Lê Thấm sau khi được ổn định, nàng bắt đầu suy nghĩ chuyện chính mình bị tính kế hôm qua. Đêm qua, rõ ràng vấn đề nằm ở hương an thần, nếu không phải hương có vấn đề thì vấn đề ở người đốt hương.

Dù sao, Nguyệt Dung cũng giống như Bích Chi, đều theo nàng rất nhiều năm. Lâu ngày mới hiểu thấu lòng người, một người dù có che giấu tới đâu cũng không thể hoàn toàn che giấu ổn thỏa.

Lúc này suy nghĩ cẩn thận lại, khả năng Nguyệt Dung làm việc này thực sự quá nhỏ. Nếu nàng ta thật muốn tính kế nàng, vậy chỉ cần mượn tay người khác, việc gì phải tự mình động thủ. Huống chi Nguyệt Dung vốn là người ngay thẳng không hề che giấu tâm tư. Như vậy xem ra, vấn đề ở đây nằm ở hương an thần.

Mà lúc này bên ngoài điện, Nguyệt Dung thấy Bích Chi đột nhiên thay đổi thái độ lạnh nhạt với mình thì trong lòng buồn bực đến cực điểm. Nàng không nhịn được nghi ngờ, liền nín lấy Bích Chi.

Động tác này xuất hiện bất ngờ, chậu nước trong tay Bích Chi suýt chút nữa thì đổ xuống. Nguyệt Dung vội vàng buông tay, có chút bất an hỏi: “Bích Chi, đến tốt cùng là tỷ làm sai cái gì, vì sao mới sáng sớm nguội đã thay đổi sắc mặt với tỷ?”

“Trước khi chưa điều tra rõ sự việc nguội sẽ không trách tỷ. Nhưng bây giờ, tỷ nên để nguội bình tâm một chút.” Sắc mặt Bích Chi thản nhiên.

Hai người còn đang giảng co, bỗng giọng nói của công chúa ở trong điện truyền ra, “Đều tiến vào trong đi, ta có việc hỏi các người.”

Lê Thấm cũng không quanh co lòng vòng. Khi hai người vừa bước vào cửa, đôi mắt nàng gắt gao nhìn chăm chăm Nguyệt Dung, ánh mắt vừa sáng lại giống như mang theo tia uy hiếp: “Nguyệt Dung, ta với người chủ tớ đã lâu, người có nói dối hay không ta liếc mắt một cái là có thể nhận ra. Ta hỏi người, hương an thần là người mang đến đốt?”

Nguyệt Dung không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thành thật gật đầu, “Là nô tỳ tự mang đến đốt, chẳng lẽ...hương này có vấn đề?”

Vừa nói xong lời này, sắc mặt Nguyệt Dung biến đổi. Thấy công chúa nhìn chăm chăm mình mà không nói lời nào, Bích Chi cũng nghiêm nghị cau mày, Nguyệt Dung hiểu được...có người đã động tay động chân vào hương liệu!

“Thân mình công chúa có chỗ nào không khỏe không?!” Nguyệt Dung nóng nảy, nếu trong hương chứa loại độc dược nào đó, vậy thân thể công chúa chẳng phải sẽ...

“Ta không sao.” Lê Thấm quan sát vẻ mặt nàng thật lâu, trong lòng nàng thở phào. Không phải Nguyệt Dung là tốt rồi, nàng cũng không muốn nuôi sói ở bên người.

“Nguyệt Dung, Bích Chi, chuyện lần này tra kỹ cho ta. Ta muốn xem xem, là ai dám tính kế lên đầu ta!” Lê Thấm không tốn hơi thừa lời chốt lại. Ánh mắt như bắn ra con dao sắc bén hận không thể đâm kẻ hạ độc ra thành trăm ngàn cái lỗ.

“Công chúa không nói nô tỳ cũng sẽ đem hết khả năng ra tra xem kẻ nào ác độc làm chuyện xấu đến mức này!” Bích Chi giận dữ lên tiếng trả lời.

Nguyệt Dung mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng cũng làm theo Bích Chi gật mạnh đầu.

“Nhớ kỹ, việc này các người đều phải tự mình tiến hành. Được rồi, lúc này cứ hầu hạ ta rửa mặt chải đầu thay y phục, sau khi thỉnh an mẫu hậu xong, ta còn phải đến Tuyệt Trần cung tìm Tử Ảnh sư phụ nữa.” Nói xong lời cuối cùng, thanh âm chợt mang theo chút cảm xúc khác lạ.

Nguyệt Dung không hiểu nhưng Bích Chi lại nghe ra tia ái muội bên trong lời nói của công chúa.

Chẳng lẽ đêm qua...Bích Chi kinh hãi, suýt chút nữa kêu ra tiếng. Nàng cố gắng nắm chặt tay, đem cảm giác mãnh liệt bên trong nhịn xuống.

Nghĩ lại, lần này công chúa có thể nói là may mắn đến cực điểm. Nàng còn tưởng rằng lần này công chúa chỉ có thể bắt đắc dĩ tìm một tên thị vệ nào đó đến giải quyết việc này.

Cho nên nàng đau lòng cho công chúa, lửa giận trào lên, muốn đem kẻ ác độc kia chém trăm ngàn nhát. Nay không ngờ tới người giải được lại chính là vị quốc sư không nhiễm chút bụi trần nào, tâm tình Bích Chi không tránh khỏi thay đổi đột biến. Gạo nấu thành cơm, quốc sư đại nhân dù có không nhiễm hồng trần, cũng đã cùng công chúa...làm chuyện tốt. Vậy chức phò mã này hẳn đã định rồi.

Ăn mặc chỉnh tề xong, Lê Thấm trực tiếp đi đến Phượng Loan điện.

Tiết hoàng hậu nhìn thấy tư thế Lê Thấm đi có chút quái dị thì không khỏi nhú mày. Trong đầu bà đột nhiên hiện lên một suy nghĩ nhưng lại lập tức mỉm cười lắc đầu.

Khi Lê Thấm đi đến trước mặt bà mới phát hiện, không phải tư thế đi của Lê Thấm quái dị mà là quá mức bình thường. Bình thường khi tiến vào Phượng Loan điện đều giống con khỉ nhảy loạn lên, lúc này lại quy củ đi từng bước.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.” Lê Thấm cười khê vắn an. Bình thường vốn đã bước hai bước lớn chạy qua nhưng bây giờ giữa hai chân đau đớn, trong lòng Lê Thấm không khỏi thầm mắng một tiếng.

Cùng mẫu hậu nói chuyện hồi lâu, tuy nói chuyện nhưng trong lòng Lê Thấm vẫn còn tức giận. Nghĩ đến Mộc Tử Ảnh dám phụ bạc nàng, hôm nay nàng nhất định phải đến muộn để chiếm lại chút tiện nghi.

Nhưng Lê Thấm không ngờ, chỉ vì chần chờ ở đây mà nàng lại chờ được Kính Nhân đế.

Mỗi lần Kính Nhân đế hạ triều hầu hết đều trực tiếp trở về ngự thư phòng. Hôm nay lại rảnh rỗi tới Phượng Loan điện thăm Tiết hoàng hậu, chuyện nhỏ này không khéo còn bị mấy người trong cung đàm tiếu.

“Ha ha, thì ra Thấm Nhi cũng ở cùng mẫu hậu. Đến, lại đây để phụ hoàng nhìn con nào. Thấm Nhi của trẫm càng ngày càng xinh đẹp.” Kính Nhân đế cười to hai tiếng, hai chòm râu ở cằm rung rung càng thêm khí chất uy nghiêm của ông.

Lê Thấm bĩu môi đi đến bên người ông, nhỏ giọng làm nũng: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng. Nhi thần còn tưởng phụ hoàng cả ngày làm lụng vất vả chuyện quốc gia đại sự, sớm đã đem Thấm Nhi quên đi đằng nào rồi.”

“Thấm Nhi không được hỗn láo.” Tiết hoàng hậu cười nhẹ mắng một câu, “Phụ hoàng con bận rộn việc công, sao có thể ngày ngày nghe con oán giận lẫn nhai.”

Kính Nhân đế vỗ vỗ lên bàn tay Tiết hoàng hậu, tâm tình ông rất tốt, “Thấm Nhi là con gái ngoan của trẫm, trẫm còn muốn mỗi ngày đều nghe con lải nhải đây. Đáng tiếc mấy năm nay Thấm Nhi đều xa lánh trẫm.”

“Nào có đâu! Nhi thần còn hận không thể ngày ngày quần quýt lấy phụ hoàng, thuận đường xin một ít bảo bối, làm sao có thể xa lánh phụ hoàng.” Lê Thấm cười đáp, đôi mắt cụp xuống giấu đi vẻ lạnh nhạt.

“Ha ha, hoàng hậu nàng nhìn xem, nha đầu lừa đảo kia cúi xuống chính là làm bộ giấu đầu lòi đuôi.” Kính Nhân đế ngồi xuống bên cạnh Tiết hoàng hậu, chỉ vào Lê Thấm lắc đầu cười nói: “Đợi lát nữa bảo Lý công công đưa con đến kim khố trẫm, xem thứ nào thích thì lấy đi. Nhưng mà Thấm Nhi cũng không thể đem kim khố của trẫm vét sạch nha.”

Hai mắt Lê Thấm mở to, phát ra tia sáng lấp lánh, “Đa tạ phụ hoàng!”

Thời điểm bước ra khỏi Phượng Loan điện, Lê Thấm quay đầu liếc mắt nhìn đằng sau, phụ hoàng và mẫu hậu đang nói chuyện vui vẻ. Khóe miệng nàng cong lên, không rõ bởi vui mừng hay bởi trào phúng.

Sau khi trở về hành cung thay đổi quần áo, Lê Thấm mang một loại tâm trạng cực kỳ phức tạp đi tìm Mộc Tử Ảnh.

Chuyện xảy ra đêm đó, không biết khi Mộc Tử Ảnh đối mặt với nàng sẽ như thế nào. Có phải sẽ không thêm ngẩng đầu nhìn nàng, hay là cảm thấy nàng đã hủy đi nhiều năm danh dự của mình mà trốn tránh nàng? Lúc này đến tìm hấn, hấn có phải sẽ làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì?

Cách Tuyệt Trần cung càng gần, trong lòng Lê Thấm càng không yên. Chuyện đêm qua nói thẳng ra thì là...nàng dụ dỗ hấn, Mộc Tử Ảnh cũng do bất đắc dĩ.

Kết quả sau khi bước vào Tuyệt Trần cung, Lê Thấm phát hiện mình vừa rồi hoàn toàn là nghĩ nhiều.

Dường như Mộc Tử Ảnh đã nhìn chằm chằm cửa cung quan sát hồi lâu, khoảnh khắc thấy nàng đẩy cửa bước vào, hấn mỉm cười nhìn nàng. Đến khi Lê Thấm lại gần, hấn mới nói với Triệu Ly đứng phía sau cầu gò đó, sau đó người nọ liền giống như cơn gió biến mất đâu không thấy.

Nói câu gì, Lê Thấm đứng gần đó, đương nhiên là nghe rõ mồn một.

“Sau này thời điểm Thấm Nhi ở đây, người cứ biến mất trước mặt ta.” Mộc Tử Ảnh cười híp mắt nói.

Lê Thấm để ý thấy Triệu Ly dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn nàng xem xét, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng, đôi gầy thêu chỉ biết cọ cọ xuống mặt đất.

“Thấm Nhi, còn không mau lại đây.” Ngay cả khi nói chuyện cũng mang theo cảm giác vô cùng thân thiết.

Sự tình đã đến mức này, còn xấu hổ gì nữa? Lê Thấm ngẩng đầu, bước nhanh tới, lúc vừa bước giữa hai chân đau đớn mãnh liệt, đau đến kêu ra thành tiếng.

Mộc Tử Ảnh bước lên trước, cánh tay dài duỗi ra ôm nàng vào lòng, sau đó một tay khác đỡ chân nàng lên, ôm nàng đến chỗ vừa ngồi.

Lê Thấm theo bản năng kinh hãi kêu một tiếng, “Tử Ảnh sư phụ, người...người làm sao vậy?”

Tuy ngày hôm qua đã làm chuyện đó nhưng khi đó là ý thức không rõ nhưng hiện tại rõ ràng là ban ngày, hấn không phải còn muốn...muốn làm chuyện đó nữa? Lê Thấm bắt đầu giãy dụa rồi khỏi.

“Thấm Nhi đừng lộn xộn, ta đưa nàng vào điện bồi thuốc.” Thanh âm Mộc Tử Ảnh vô cùng ôn nhu ấm áp. Trong đầu Lê Thấm đầu tiên là nghi hoặc sau đó lập tức hiểu được ý tứ của hấn.

“Đêm qua là tại ta nhưng nàng cuốn lấy ta quá chặt, lúc làm xong sắc trời đã gần sáng, ta chỉ còn cách vội vàng đưa nàng trở về cung.” Mộc Tử Ảnh nói đến chuyện đó mà mặt không đỏ tim không đập thành thịch, giọng điệu kia cùng giọng điệu ngày thường hấn giảng kinh giống y như đúc.

Lê Thấm nghe xong hai câu đầu tiên đã thẹn đến mức chỉ muốn chui xuống đất. Vì thế nàng cúi đầu giấu mặt trong lòng hấn, chỉ muốn ẩn giấu càng sâu.

“Đừng chui nữa, nàng định đục một cái động trong lòng ta sao?” Mộc Tử Ảnh nở nụ cười trêu chọc.

Lê Thấm nghiêng đầu qua một bên, thấp giọng hừ một tiếng, “Đặt ta xuống dưới, tự bản thân ta cũng có thể đi.”

Mộc Tử Ảnh lắc đầu, nghiêm trang nói: “Không được, ta biết nơi đó của nàng đau nhưng Thấm Nhi ở trước mặt ta không cần cậy mạnh.”

Đặt nàng lên giường, Mộc Tử Ảnh liền đưa tới hộp thuốc mỡ đã sớm chuẩn bị tốt tới, sắc mặt không chút thay đổi nói: “Xoa lên chỗ đau.” Dừng một chút rồi bổ sung: “Nếu nàng không thể, ta có thể giúp nàng.”

Sắc mặt Lê Thấm đại biến, cực kỳ kích động, “Không cần, không cần! Chàng ra ngoài trước đi, để tự ta làm.”

Khóe môi Mộc Tử Ảnh cong lên, đóng chặt cửa, thanh thoi thoải mái đi ra ngoài.

Dưới thân Lê Thấm chính là chiếc giường đêm qua...đêm qua hai người ở đây điên loạn đảo phượng, mây mưa thất thường. Lê Thấm kêu “oa” một tiếng, nằm rạp xuống, xấu hổ đến mức không muốn ra ngoài gặp người.

22. Chương 22: Cường Ép Dụ Đỗ

Đôi mắt Lê Thấm ngóng ra ngoài cửa xem xét hồi lâu, lại rầu rĩ nhìn chăm chăm lọ thuốc mỡ trong tay, sau đó cởi y phục ra, nàng nhanh chóng tìm được chỗ đau sau đó lộn xộn xoa vài cái. Thuốc mỡ mới xoa vào thì cảm giác thoải mái từ chỗ đó đã lan ra toàn thân, thoải mái hết sức khiến nàng không nhịn được than một tiếng.

“Thấm Nhi xong việc nói với ta một tiếng, ta ôm nàng đi ra.” Giọng nói trong trẻo từ bên ngoài truyền tới, khiến Lê Thấm sợ tới mức thiếu chút nữa ném hộp thuốc trong tay.

Ai, ai cần người ôm! Cũng đâu phải là không đi được!

Lê Thấm nhìn quen những chuyện bẩn thỉu trong cung, đã sớm luyện thành tảng da mặt cứng như sắt đá kim cương. Nhưng mặc dù vậy, nghĩ lại chuyện đêm qua, còn nghe thấy câu nói không che không giấu vừa rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không tránh khỏi ửng đỏ.

Tên Mộc Tử Ảnh này nói đến cũng lạ, mặc kệ nói gì đều chỉ nguyên một ngữ điệu, biểu tình cũng mềm mại như nước, đôi mắt kia thậm chí khi nói còn có thể hé ra một chút ý cười và nhu tình.

Còn nữa, dù bây giờ hẳn có nói mấy lời hạ lưu mà ngày thường không bao giờ nói, thì bộ dáng vẫn là phong thần tuấn lãng không chút bụi bặm, đâu có chỗ nào giống một nam nhân trắng hoa. Nhưng chính vì như thế mà xấu hổ trong lòng Lê Thấm được vơi đi rất nhiều. Bất an nói không nên lời trong lòng nàng dần dần tiêu tán, ngược lại còn nảy sinh tính toán.

Lê Thấm thả lỏng vạt áo, thấy đã ổn rồi mới không cao không thấp đáp lại một câu, “Ta xong rồi, chàng tiến vào đi.”

Có lẽ chính nàng cũng không chú ý tới, xưng hô của nàng đối với Mộc Tử Ảnh đã trở nên tùy ý hơn nhiều.

Vừa nói xong đã nghe thấy tiếng cửa kêu kety một tiếng, chỉ nửa khắc sau, bóng dáng nguyệt sắc đã tới trước mặt nàng, khuôn mặt mang theo ý cười nhẹ, từ từ cúi xuống, đôi con ngươi đen láy đối diện với nàng, dịu dàng hỏi: “Thuốc này dùng tốt chứ?”

Lê Thấm theo bản năng quay mặt đi. Trong lòng không khỏi ảo não, thôi đành tiến lên vậy! Đôi mắt sáng lấp lánh mở to nhìn thẳng vào hắn, hướng hắn cười trong trẻo, “Tạ ơn Tử Ảnh sư phụ cho thuốc tốt, chỗ đau đã giảm bớt không ít, cả người đều thoải mái hơn nhiều.”

Giống như không thể nào đoán được nàng sẽ phản ứng như thế, Mộc Tử Ảnh sửng sốt. Chỉ trong một khắc ngắn ngủi sửng sốt, vạt áo trước ngực đột nhiên bị bàn tay tinh tế ngọc ngà túm lấy. Không ngờ tới biến cố này, toàn bộ thân mình hắn đều bị kéo về phía trước, đầu gối chạm vào giường, nửa quỳ lên đó.

Lê Thấm một tay túm vạt áo hắn, một tay khoác lên vai hắn, thái độ uy nghiêm bề ngoài, chẳng qua nhịp tim thỉnh thoảng cùng hô hấp gấp gáp đã tiết lộ khẩn trương trong nàng lúc này.

Nàng từ thừa nhỏ đã ở trong cung, ngoài thị vệ trong cung, và những yến tiệc long trọng, nàng thực sự rất ít khi nhìn thấy nam tử xa lạ, càng đừng nói đến hiện tại, cách gần như vậy, ngay cả hô hấp của hai người cũng dây dưa với nhau. Hành động này, đối với một nữ tử chưa chồng mà nói, quả thật có chút kinh hãi thể tục.

Trong lòng Mộc Tử Ảnh khẽ cười một tiếng nhưng trên mặt lại là bộ dáng hoàn toàn kinh ngạc, còn có chút run sợ nhìn nàng.

“Tử Ảnh sư phụ, việc đêm qua chớ có quên, nam tử hán đại trượng phu, đã làm thì đừng quên chịu trách nhiệm.” Lê Thấm cười xảo quyệt, nàng cúi sát đến bả vai hắn, sau đó ghé vào lỗ tai hắn thở nhẹ nhẹ.

Thân mình Mộc Tử Ảnh cứng đờ.

Lê Thấm nghĩ người này đang hỏi hện chuyện hôm qua, ánh mắt buồn bã, hai tay đặt trên thất lưng hắn, ôm chặt, đầu nàng cọ cọ bên gáy hắn, giọng nói thổ thê mềm mại: “Sao, Tử Ảnh sư phụ, chàng ăn rồi còn muốn quýt nợ sao, ta đã bị chàng đoạt trinh tiết, chẳng lẽ chàng định coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra?”

Thân mình Mộc Tử Ảnh thẳng đứng mặc nàng ôm, thanh âm không khỏi thêm vài phần khàn khàn, “Đêm qua _____”

Lê Thấm lập tức đánh gãy lời hắn, lưu manh đáp lời: “Chàng không được lấy cớ đêm qua sự tình khẩn cấp, bắt đắc dĩ mới phải mạo phạm ta! Chàng mới vừa rồi còn...nói mấy lời vô sỉ, nếu không phải đối với ta có ý, sao còn tự mình ôm ta vào điện?”

Thấy hắn há mồm muốn nói, ngực Lê Thấm căng thẳng, lập tức nói thêm: “Không được nói bởi vì áy náy nên mới dịu dàng với ta, ta mới không lạ gì!”

Mộc Tử Ảnh đem thân mình đang dán vào người của nàng nói lỏng ra, hắn nâng tay đỡ nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: “VẬY Thấm Nhi, nàng muốn thế nào?”

Lê Thấm bỏ qua động tác vô cùng thân thiết của hắn, chỉ chú ý tới lời nói, lửa giận trào lên, nàng lập tức trườn lên trên, gắt gao dính chặt vào hắn không một chút khe hở, tựa như cả hai chỉ là một, “Không phải ta muốn như thế nào mà là chàng phải chịu trách nhiệm mọi việc!”

Hàng mi Mộc Tử Ảnh nhướn lên, đối với lời này không nói lấy một từ.

“Chàng đêm qua đã chiếm lấy thân thể ta, chàng đương nhiên phải cưới ta vào cửa.” Lê Thấm trợn mắt, “Nếu không làm được, chàng chính là mặt người dạ thú, không khác gì tiểu nhân!”

“Thấm Nhi, thân ta không một xu, không sấm nổi sính lễ.” Mộc Tử Ảnh thản nhiên nói, trong mắt lóe ra thứ cảm xúc mà Lê Thấm không thể nào hiểu nổi.

“Việc này không thành vấn đề, ai mà chẳng biết trong cung bảo bối của ta nhiều đếm không xuể, đến lúc đó vụng trộm cho chàng một ít, chàng cầm đi mua sính lễ là được.” Lê Thấm nhanh chóng đáp, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ dạt dạt đắc ý.

Về mặt Mộc Tử Ảnh chỉ thoáng thay đổi, có thể nói đó là vui sướng vô hạn nhưng rất nhanh đã thu lại, trong lòng hắn thở dài: Xem ra tiểu nha đầu đã thật sự đem hắn trở thành tên quý nhà nghèo không một xu rồi!

“Chỗ ta ở không cố định, nay mặc dù đang ở Tuyệt Trần cung, nhưng cũng không biết năm nào tháng nào sẽ rời khỏi nơi đây.” Mộc Tử Ảnh lại nói tiếp.

Lê Thấm cười thật tươi, ngả đầu trên vai hắn: “Việc này lại càng dễ, ta cũng đâu phải nữ tử tầm thường. Ngày sau sẽ có phủ đệ của mình, nếu chàng thành phò mã của ta, ngày sau đương nhiên sẽ theo ta cùng ở phủ công chúa.”

Mộc Tử Ảnh không nói gì, giống như đang cân nhắc lời của nàng.

Lê Thấm lại tiếp tục dụ dỗ: “Tử Ảnh sư phụ, chàng nhiều năm chỉ ở trong Tuyệt Trần cung, mười năm cũng như một ngày, mỗi ngày trôi qua như vậy mà không thấy buồn tẻ nhàm chán hay sao? Cho dù ta thân là công chúa nhưng cũng có thể xin phép mẫu hậu, ra ngoài cung du ngoạn. Nếu chàng trở thành phò mã của ta, ngày sau chàng muốn dạo chơi tứ hải, ta sẽ đi cùng chàng.” Trước khi đại ca chưa lên ngôi hoàng đế, nàng không có khả năng rời khỏi kinh đô. Nhưng mặc kệ thế nào, chiếm người trước rồi nói sau, Lê Thấm ở trong lòng quyết định.

Mộc Tử Ảnh nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng khi khép khi mở, nghe xong lời này, trong lòng càng thêm mềm mại, đột nhiên hắn cười nhẹ thành tiếng, “Theo như Thấm Nhi nói, làm phò mã của nàng chỗ tốt nhiều không đếm xuể. Nhưng mà, nếu không có chuyện đêm qua, nàng có còn muốn ta làm phò mã của nàng không?” Mộc Tử Ảnh quan sát nữ tử trong lòng, ánh mắt mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu.

“Cho dù đêm qua không có chuyện đó, ta cũng muốn chàng cưới ta. Nguyên nhân không có gì nhiều, ta thích chàng còn chưa đủ sao?” Lê Thấm râm rì một tiếng trả lời.

“Là bởi vì thích sao?” Mộc Tử Ảnh ôm chặt nữ tử trong lòng. Nhìn từ xa, đây không khác gì một đôi uyên ương hòa hợp.

Thân mình Lê Thấm chợt cứng lại, vội vàng trả lời: “Bây giờ là thích, về sau còn có thể càng ngày càng thích hơn.”

Mộc Tử Ảnh trầm mặc một khắc, ý cười trên khóe miệng ngày càng thêm sâu, tựa như mặt nước đột nhiên bị một hòn đá nhỏ rơi xuống, chậm rãi nổi lên từng đợt sóng.

Mỹ nhân mỉm cười như mê như say.

Trái tim Lê Thấm đập thành thịch vài nhịp, ôm chặt thắt lưng hắn, không buông. Trong lòng ngọt ngào: Người này về sau là của nàng.

“Thấm Nhi, từ giờ trở đi, nàng là thê tử của ta.” Mộc Tử Ảnh vuốt ve khuôn mặt nàng, biểu tình so với dĩ càng còn thêm một phần dịu dàng, “Chúng ta đã động phòng trước, lễ thành hôn chỉ có thể để ngày sau bổ sung. Bây giờ thời điểm chưa tới, đợi đến khi giải quyết xong một số chuyện, ta sẽ không bắn khoả mà trở thành phò mã của nàng, Thấm Nhi có thể chờ không?”

Lê Thấm hoài nghi xem xét hắn, “Có phải chàng định dùng mấy lời này để chối bỏ không?”

Mộc Tử Ảnh hờn giận nhéo mặt nàng, “Mấy ngày nay ở chung, còn không đối được tín nhiệm của nàng với ta?”

“Ta rất nhanh sẽ cập kê, nếu chàng không thể công khai thân phận phò mã, đến lúc đó nhất định phụ hoàng mẫu hậu sẽ ép ta nhận một hôn sự khác.” Lê Thấm vừa sầm muện vừa ủy khuất nhìn hắn.

“Nếu nàng thật sự không phải ta không thể, sẽ tự có biện pháp bảo vệ vị trí phò mã cho ta.” Mộc Tử Ảnh cười, đôi mắt sụp xuống, nửa híp lại đánh giá nữ tử đang tựa vào đầu vai hắn, dù hắn lạnh lùng nhưng duy chỉ đối với nàng lại không thể kềm hết nhu tình, “Khả năng của Thấm Nhi không phải tầm thường nha. Đến ta một người không gần nữ sắc còn bị nàng đoạt đi trinh tiết, phóng mắt khắp thiên hạ, ai có thể động đến nàng nữa đây.”

Lê Thấm há hốc mồm, tức giận thối hắn một ngụm, “Ta phi, rốt cuộc là ai đoạt trinh tiết ai? Mộc Tử Ảnh, chàng là đồ vô sỉ!”

Mắng lại mắng nhưng trong lòng Lê Thấm vẫn là vui đến nở hoa. Người này đã bị đóng lên ấn ký của nàng, là của nàng! Tay chân Lê Thấm đều được sử dụng tối đa ôm chặt lấy hắn.

23. Chương 23: Quán Quýt Si Mê Đùa Giỡn

Từ sau khi hai người xác định quan hệ, những lúc ở chung trở nên thân thiết hơn nhiều so với dĩ vãng. Vì thế, vốn vẫn giả bộ nhu thuận Lê Thấm giờ đây đã không hề quan tâm nữa, cứ có cơ hội liền chui vào lòng Mộc Tử Ảnh.

“Tử Ảnh sư phụ, chàng giảng bài cho ta đi, ta đang nghe đây.” Lê Thấm ôm lấy thắt lưng hắn, đầu cọ cọ vào lòng hắn, mừng rỡ cười to.

Mộc Tử Ảnh ngầm đồng ý tùy nàng một tác lại một thước lần tới, một tay hắn đặt trên bả vai nàng, một tay lật kinh thư trên bàn, không nhanh không chậm đọc.

Mới đọc được vài câu, Lê Thấm liền phiến muện râm rì, ở trong lòng hắn dịch đến dịch đi.

“Làm sao vậy?” Mộc Tử Ảnh ngừng lại, cúi đầu nhìn nàng. Tiểu nha đầu trong lòng rõ ràng là bộ dáng không kiên nhẫn lắm rồi.

“Thật buồn tẻ, ta không muốn nghe cái này.” Lê Thấm than thở, giống như mèo con hua hua móng vuốt, sau đó ở trong ngực hấn bắt mẫn cào vài cái.

“Trước kia không phải đều ngày ngày cho nàng xem kinh thư sao, nay ta đã tự mình đọc cho nàng, mà ngược lại còn thấy buồn tẻ ư?” Mộc Tử Ảnh cảm thấy tiểu nha đầu trong lòng là cố tình gây sự.

“Ta mặc kệ, ta không muốn nghe nữa, trước kia đó là...đó là cố nhịn, nay ta đã là thê tử của chàng rồi, mới không cần tiếp tục nhịn nữa.” Lê Thấm yêu kiều hừ một tiếng, nghiêng người, ở trong lòng hấn tìm một vị trí thoải mái hơn, bắt động giả chết.

Mộc Tử Ảnh bất đắc dĩ cười cười, nâng tay nhéo nhéo hai má phẩn nộn của nàng, “Thấm Nhi, đừng nói với ta, nàng ngay từ đầu đã không muốn học mấy thứ gọi là đạo tu thân dưỡng tính. Tiểu nha đầu nàng suy nghĩ sâu xa, là suy tính cái gì, hừm?” Câu hỏi mang hàm ý trêu chọc mười phần, âm điệu giương cao lên thật đáng ghét.

Lê Thấm đương nhiên không thể nói cho hấn sự thật, chỉ có thể ha ha mỉm cười, trả lời: “Ta nào dám đối với Tử Ảnh sư phụ ngài suy tính sâu xa. Lúc trước muốn tu thân dưỡng tính là thật sự, nhưng mà càng ở cùng với Tử Ảnh sư phụ lâu, trong lòng càng khó tránh khỏi chút suy tính sâu xa. Về phần suy

tính sâu xa này là cái gì, ta không tin Tử Ảnh sư phụ chàng không biết.”

Mộc Tử Ảnh véo mạnh lên sau gáy nàng, nghe thấy tiếng nàng thở mạnh vì đau thì tâm tình càng tốt hơn: “Một người bị nàng ăn đến xương cốt cũng không còn, lại không hiểu được suy tính sâu xa của nàng, vậy cái danh quốc sư này của ta cũng quá oan uổng rồi.”

“Vô lại, rõ ràng là chàng ăn ta.” Lê Thấm chu miệng cãi lại, sau đó che miệng vụng trộm cười, ngọt ngào đến cực điểm. Sau đó lại lâm vào suy nghĩ, trong lòng vẫn lo lắng như cũ, túm lấy vạt áo Mộc Tử Ảnh, ngón tay mân mê vạt áo.

Tựa như phát giác nỗi bất an của nàng, Mộc Tử Ảnh xoa xoa đầu nhỏ của nàng, giọng nói dịu dàng, “Lại sao nữa?”

“Tử Ảnh sư phụ, có phải chàng vì chuyện lần đó nên mới bất đắc dĩ tiếp nhận ta, kỳ thật trong lòng chàng đối với ta cũng không có nửa phần tình yêu nam nữ?” Bàn tay Lê Thấm nắm chặt vạt áo, nàng chăm chú quan sát phản ứng của hấn.

Thấy hấn trầm mặc thật lâu, trong lòng chợt cảm thấy uể oải, bất lực nói: “Nếu chàng xuất phát từ áy náy mới đồng ý việc này, vậy ngày sau chúng ta cứ tương kính như tân cũng được, đợi cho...đợi đến khi thời cơ chín mùi, chúng ta cùng cách được không? Từ đó về sau, chàng sẽ không còn chịu nửa phần trời buộc nữa?” (Cùng cách = Li hôn)

Lê Thấm chợt thấy cả người phát lạnh. Nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt rét lạnh của người nọ, bàn tay ôm bả vai nàng cũng không thu lại, mà lực nắm càng ngày càng lớn, ngay cả xương cốt cũng như sắp vỡ vụn.

Lê Thấm khẽ nhú mày, tìm bàn tay hấn nắm lấy, ngay lập tức nàng cảm nhận được lòng bàn tay lạnh như băng của hấn.

Mộc Tử Ảnh đột nhiên hoàn hồn, nới lỏng lực trên tay, nhẹ nhàng giữ lấy nàng, trong mắt chợt có ảo não thoáng qua, “Đau?”

Lê Thấm lắc đầu, ủy khuất ôm chặt thắt lưng hấn, ngửa đầu nhìn lên thật đáng thương, “Mới vừa rồi rõ ràng là nửa ngày chàng không có đáp lại, ta cho rằng chàng không muốn tiếp nhận ta, ta cho rằng chàng áy náy. Ngày đó ta uy hiếp chàng, lấy hai chữ trách nhiệm nặng nề ra uy hiếp chàng, nếu chàng thực sự vì trách nhiệm nên mới đối tốt với ta, vậy thì ta không cần.” Đôi mắt Lê Thấm đỏ hoe.

“Nói bậy bạ gì thế? Nàng cho là một chút kỹ xảo này của nàng có thể giấu được ta sao?” Mộc Tử Ảnh có chút tức giận, “Vừa rồi là ta đang suy nghĩ nên trả lời nàng thế nào, vậy mà nàng suy nghĩ miên man đi đâu vậy?”

Lê Thấm sửng sốt, “Chàng nói cái gì? Tử Ảnh sư phụ, ý của chàng là, chàng... chàng đã sớm phát hiện ra tâm tư của ta?”

“Bằng không, nàng bây giờ ở trước mặt ta cố tình gây sự, ta còn có thể mặc kệ mà ôm ấp nàng sao?” Ánh mắt Mộc Tử Ảnh đảo qua động tác bá đạo của nàng, dẫn ánh mắt nàng cùng nhìn xem, cười như không cười.

Lê Thấm nhìn chính mình đang ôm chặt hân không buông, giống như dây leo cuốn người, cảm thấy thực vui vẻ, miệng nhỏ thầm thì: “Ta đây không phải vì sợ Tử Ảnh sư phụ câu nệ thể tục mà cự tuyệt ta sao?”

Mộc Tử Ảnh yêu thương vuốt ve khuôn mặt nàng, lại nheo nheo hai má bầu bĩnh, cười khê vài tiếng, “Thấm Nhi đáng yêu như vậy, ai mà chẳng yêu. Chỉ có điều ta ban đầu không tiếp xúc qua với nữ nhân, cũng không hiểu được cảm xúc của mình có giống với tình cảm yêu thích mà nàng nói không.” Nói đến đây, trong mắt Mộc Tử Ảnh hiếm khi nào xuất hiện vẻ ngây thơ mờ mịt cùng đắn đo suy nghĩ.

Trong lòng Lê Thấm mừng rỡ, thì ra Mộc Tử Ảnh trước kia chưa từng tiếp xúc với nữ nhân khác! Như vậy thì thấy, để nảy sinh tình cảm với nàng đã là không dễ, về sau chỉ cần từ từ làm cho tâm mắt hân chỉ có nàng, làm cho hân càng ngày càng thích nàng, cuối cùng sẽ là không nàng thì không thể!

Tuy nàng đã sớm hạ quyết tâm bắt được người này nhưng không ngờ tới một lần bị người tính kế lại thôi thúc quá trình này, lập tức kéo gần khoảng cách hai người lại, bằng không nếu cứ như khi trước, không biết đến bao giờ mới có thể khiến biểu tình lãnh lẽo của Mộc Tử Ảnh hâm nóng được.

Lê Thấm vui vẻ ở trong lòng hân ngộ nguây, Mộc Tử Ảnh bắt đắc dĩ vỗ vỗ lưng nàng, “Không ngờ tới Thấm Nhi là một người hiểu động như thế, nếu nàng còn ở trong lòng ta lộn xộn, ta sẽ không ôm nàng nữa.”

Lê Thấm nghe xong lời này, lập tức giả bộ nhu thuận, cười hì hì hỏi: “Tử Ảnh sư phụ, ta không muốn nghe chàng giảng kinh nữa, chàng đánh đàn cho ta được không?”

Mộc Tử Ảnh khê hừ một tiếng, “Ta không phải người không phân biệt được công tư. Nên làm gì thì phải làm cái ấy, nếu không muốn nghe ta đọc, vậy tự nàng đọc đi.”

Lê Thấm ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của hân làm nũng. Hai mắt Mộc Tử Ảnh khê nhắm lại che đi cảm xúc bản thân bên trong, thản nhiên nói một câu, “Khóc lóc om sòm cũng vô dụng, ngoan ngoan học tập nội dung trong kinh thư đi.”

Lê Thấm bị áp bức mà nhặt lên kinh thư trên bàn, tựa vào lòng hân, chậm chạp đọc từng chữ, âm điệu kéo dài thật dài.

Mộc Tử Ảnh vừa buồn cười vừa tức giận, nghĩ ngợi một lát vẫn quyết định nên khen nàng: “Thể này mới ngoan.”

“Tử Ảnh sư phụ, ta không hiểu mấy lời này.” Lê Thấm chỉ vào một hàng chữ trong kinh thư.

Mộc Tử Ảnh không biết nghĩ đến cái gì, hơi nhướn mi, bắt đầu giải thích câu khó hiểu sau đó nghiêm túc dặn dò: “Về sau không cần gọi ta là sư phụ nữa, trực tiếp gọi tên tự của ta đi.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Lê Thấm mấp máy vài cái, “Tử... Tử Ảnh?”

Mộc Tử Ảnh vừa lòng nở nụ cười.

“Thấm Nhi, mấy ngày nữa nàng không cần đến chỗ ta, ngày đó ta có việc phải ra khỏi cung, nàng không cần biết.”

“Phụ hoàng cho phép chàng rời cung sao?” Lê Thấm tò mò.

“...Ừm.” Mộc Tử Ảnh thấp giọng đáp, trong mắt ẩn hiện lạnh lẽo nhưng Lê Thấm không hề phát hiện.

Sau khi từ chỗ Tiết Hoàng hậu thăm dò tin tức, Lê Thấm mới hiểu được hân nói muốn ra cung là vì làm chuyện gì. Lê Thấm tức giận chạy đi tìm hân.

Triệu Ly vừa thấy tư thế của công chúa, hân liếc mắt hỏi ý chủ nhân nhà mình, thấy chủ nhân gật đầu liền vút một tiếng bỏ chạy, chừa lại hai người ở đó.

“Đây là sao, bộ dáng đùng đùng nổi giận, muốn ăn ta mà không được?” Mộc Tử Ảnh cười hỏi, tay vươn lên hướng đến đầu nàng, lại bị nàng hất đầu ra, trừng mắt nhìn hân.

“Trong cung ai ai cũng biết, vì sao lại không nói cho ta?” Hai mắt Lê Thấm hồng hồng theo dõi hần, người trước mặt giống như tội phạm phạm phải tội ác tày trời, cần chém trăm ngàn nhất.

Mộc Tử Ảnh hiểu nàng nói đến chuyện gì, vươn tay ra kéo nàng vào lòng, thở dài: “Ta còn tưởng chuyện gì khiến nàng ủy khuất như vậy, chẳng qua chỉ là một việc nhỏ thôi.”

“Chàng muốn đi Tường Vân tự giảng kinh luận đạo, việc quan trọng thế này cũng không nói cho ta biết, chàng thực quá đáng. Trong cung có bao nhiêu người biết được tin tức, vậy mà ai ai cũng cố tình giấu ta, chẳng lẽ ta không được quyền ủy khuất sao?” Lê Thấm hấp hấp cái mũi, lên án.

Mộc Tử Ảnh vỗ vỗ lưng nàng đỡ khóc đỡ cười, “Thấm Nhi, nàng không đâu lại cố tình gây sự. Lần này đến Tường Vân tự giảng đạo vốn là do hoàng thượng an bài. Nàng cũng biết hàng năm ta chỉ đến Tường Vân tự một lần, nhưng phụ hoàng nàng cảm thấy năm nay mưa thuận gió hòa, muốn

truyền kinh phổ độ cho nên mới lệnh ta đến thêm một lần. Nàng và ta ngày ngày ở cùng một chỗ, ta giảng kinh nàng nghe còn thiếu sao? Theo ý ta, đến Tường Vân tự giảng kinh thật sự không cần nhắc tới với nàng.”

Trong lòng Lê Thấm lập tức thoải mái. Nói cũng đúng, Mộc Tử Ảnh ngày ngày đều giảng kinh cho nàng, nào có người nào được đãi ngộ như thế. Chẳng qua chỉ là rời đi một chút, như vậy cũng không thể coi là chuyện lớn gì.

“Được rồi, việc này là tại ta suy nghĩ linh tinh, ta sẽ không giận chàng đâu.” Lê Thấm tươi tắn đáp.

Mộc Tử Ảnh mỉm cười nheo má nàng, “Sau này sẽ không giấu nàng việc gì nữa?”

Thấy nàng mặt đỏ tai hồng gật đầu, lực trên bàn tay Mộc Tử Ảnh lại lớn hơn vài phần, nhưng vẫn không chế để không khiến nàng đau, đem khuôn mặt nhỏ nhắn nheo đến hồng nhuận.

“Việc này rất nhàm chán, Thấm Nhi cứ ngoan ngoãn ở trong cung, vạn lần không được náo loạn ra ngoài, hiểu không?”

Lê Thấm ngượng ngùng nghe hần dặn nhưng nàng khó hiểu nhìn hần, “Tử Ảnh, vì sao chàng không muốn ta đi. Ta đã nói với mẫu hậu, lần này ta có thể rời cung chơi đùa. Chàng hiếm khi nào có một lần ra ngoài giảng kinh luận đạo, tuy lần trước đã xem qua nhưng lúc này ta cũng không muốn bỏ qua.”

Bàn tay Mộc Tử Ảnh cứng đờ, vuốt ve mặt nàng, “Có gì tốt mà xem, giống như bình thường thôi, dù sao lần giảng kinh này cũng không có nhiều dân chúng được biết.”

“Nếu vậy ta càng muốn đi, ta muốn cổ vũ cho chàng, Tử Ảnh!” Lê Thấm cười đến hai mắt híp lại thành một đường.

“Thấm Nhi, ta không muốn nàng đi, lời nói của ta nàng cũng không nghe sao?” Thanh âm Mộc Tử Ảnh bỗng nhiên trầm xuống.

Lê Thấm rối rắm nhíu mày, đối với hành động của Mộc Tử Ảnh thật sự khó hiểu. Thôi thôi, Mộc Tử Ảnh đã nói không cho nàng đi ắt hẳn cũng có lý do của mình.

“Ta sẽ không đến nữa, chàng đừng giận.” Đôi mắt Lê Thấm ước ướm mở to nhìn hần.

Mộc Tử Ảnh yên lòng, lại sinh ra chút thương tiếc, xoa đầu nàng nói: “Đây mới là Thấm Nhi ngoan của ta. Tuy rằng không để nàng đi nhưng nếu nàng thích cái gì, ta có thể thuận đường mang về cho nàng.”

Lê Thấm lập tức vui vẻ trở lại, “Thật sao? Vậy ta muốn mấy món đồ chơi bằng tượng đất, hai cái, phân biệt tạo thành hình dáng ta và chàng.”

Mộc Tử Ảnh cười nói: “Y như nàng nói.”

24. Chương 24: Chủ Động Rời Cung

Từ sau khi chuyện tình của hai người phát triển, tất cả mọi việc đều rất thuận lợi. Càng như thế, trong lòng Lê Thấm ngược lại càng tồn tại một loại cảm giác bất an.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, nàng mới cảm thấy cảm tình của hai người quá nhanh chóng quá thuận lợi, dễ dàng đến mức có chút không tin được, giống như có chỗ nào không thích hợp nhưng nàng không thể nào nghĩ ra. Lê Thấm lắc đầu, cố gắng đem loại cảm xúc bất an này xóa bỏ khỏi đầu, đem lực chú ý của mình chuyển về việc điều tra của Bích Chi và Nguyệt Dung.

Bích Chi và Nguyệt Dung thừa lại, nói hương an thần không có vấn đề gì, hương đó là do Nguyệt Dung mang từ chỗ mình tới đốt, từ đầu tới cuối chỉ qua tay mình Nguyệt Dung.

Theo Nguyệt Dung nhớ lại, lúc ấy trong lư hương cũng không có tro hương dư thừa gì, bởi lư hương thường xuyên được rửa sạch sau đó suy nghĩ kỹ lại đột nhiên nhớ ra bên trong lư hương có một chút bột màu trắng, lúc ấy Nguyệt Dung vẫn chưa cảm thấy có gì không ổn.

“Công chúa, không sai được, ngay lúc đó, nô tỳ thật sự thấy có một ít bột phấn màu trắng. Lúc ấy nô tỳ còn tưởng tro hương an thần còn chưa được rửa sạch sẽ, thấy chỉ có một chút bột phấn sẽ không ảnh hưởng gì lớn nên mới để nguyên.” Nguyệt Dung nhớ lại, trên mặt đều là ảo não hối hận, “Đều là lỗi của nô tỳ, công chúa muốn đánh muốn phạt, nô tỳ một câu cũng không oán hận!”

Tuy công chúa và Bích Chi không nói cho nàng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì nhưng nàng đại khái cũng đoán được chuyện xảy ra đêm đó.

Ngày đó, công chúa mới vấn an hoàng hậu về đã phải đến tịnh phòng tắm rửa, tắm lâu đến nỗi suýt ngủ quên ở bên trong, nếu không phải quá mệt mỏi thì vì sao có thể... Trong lư hương rất có thể là độc hương hoặc tình hương, hôm đó nàng cũng đã nghĩ đến khả năng này. Rốt cuộc là người nào lại muốn hãm hại công chúa?!

Tuy công chúa bình thường có nói chút lời ác độc kiêu kỳ nhưng không ai có thể so với các nàng hiểu được tính tình công chúa. Nàng biết trong lòng công chúa cất giấu một ký ức đáng sợ, đêm đó bóng dáng bất an cô tịch của công chúa khi ngủ, sợ là không có mấy người nhìn thấy mà không đau lòng, hơn nữa người còn là một người đối nhân xử thế vô cùng công bằng, là một vị chủ nhân yêu ghét rõ ràng. (đêm đó mà Nguyệt Dung nhớ tới được nhắc đến trong chương 7)

“Phạt người làm gì?” Lê Thấm thần nhiên liếc mắt nhìn xuống, “Phạt người thì mọi chuyện sẽ không phát sinh? Nếu chuyện này đã không thể né tránh, vậy chỉ có thể đem thương tổn giảm xuống mức thấp nhất, thậm chí có thể giải quyết thỏa đáng biến thành không có chuyện gì cũng không phải không thể.” Nói đến việc này, trong đầu nàng bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt dịu dàng tuấn tú của Mộc Tử Ảnh, khóe miệng không khỏi cong lên.

Bích Chi nhìn thấy thế, trong lòng liền cười trộm. Coi như lần này công chúa là chó ngáp phải ruồi. Phải là quốc sư đại nhân gặp xui xẻo mới đúng, phải ôm vào một chủ nhân rắc rối như công chúa của nàng.

“Công chúa, có thể người bỏ bột phấn trong lư hương không phải là hạ nhân hay lui tới trong cung, mấy ngày nay nô tỳ đã cẩn thận điều tra nhưng không hề phát hiện điều dị thường của bất kỳ thái giám cung nữ nào, nhưng...thật ra sau đó có nhớ tới một chuyện.” Bích Chi nói.

Lê Thấm nghe nói đến đây, đột nhiên cười, “Bích Chi, người muốn nói chuyện lần trước ta mời mấy người La tỷ tỷ tới xem Minh Nguyệt châu sao?”

Bích Chi gật đầu nói: “Nô tỳ cảm thấy tuy các nàng đều là những người có chút thân phận nhưng ai biết được các nàng đó ở sau lưng có ghen tị với công chúa, sau đó muốn hãm hại công chúa hay không.”

Nguyệt Dung nghe đến đây thì sửng sốt, ngay sau đó đã hiểu ra.

“Lý Mạn Dung, Điềm Nhạc Xuân tuy trong lòng có suy tính cái gì cũng không phải loại người dám cả gan động thủ, về phần La Tĩnh Hàm ta tin tưởng nàng chính là một con người thẳng thắn trước sau như một, nhưng mà có người ta nhìn không vừa mắt mà nàng ta nhìn thấy ta cũng ngứa răng.” Lê Thấm cười đến hiền lành, trong mắt lại hiện lên tia ác độc.

Suy nghĩ kỹ lại, đóa hoa sen mảnh mai kia thật đúng là loại người có thể làm ra chuyện như thế. Người này thật sự là muốn tìm chết, chuyện hai năm trước hại nàng rơi xuống nước nàng còn chưa tính sổ, vậy mà bản thân nàng ta lại cố tình động thủ trước.

Lời này của Lê Thấm vừa nói ra, trong lòng Bích Chi cùng Nguyệt Dung đã đoán được người nọ là ai. Người mà công chúa ghét nhất không vừa mắt nhất chính là Hi quận chúa!

“C ông chúa, chẳng lẽ thật sự là Hi quận chúa động tay chân?” Nguyệt Dung khó hiểu hỏi, biểu tình mang theo vẻ khiếp sợ khó tin.

Tuy nàng biết công chúa không thích Hi quận chúa nhưng nàng chỉ cho rằng bởi vì lời nói của Hi quận chúa đắc tội công chúa, công chúa có đôi khi sẽ...báo thù một chút,nhưng nàng không nghĩ tới Hi quận chúa là loại tiểu nhân có thể làm ra loại sự tình ti bỉ như này.

“Như thế nào, trách ta oan uổng nàng?” Lê Thấm cười lạnh nhìn về phía Nguyệt Dung.

Thân mình Nguyệt Dung theo bản năng chột cứng lại, “Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là cảm thấy...cảm thấy...” Câu nói kế tiếp bất luận thế nào cũng không thể thoát nên lời, bởi vì ánh mắt của công chúa không hề sáng ngời như dĩ vãng mà ngược lại là tầng tầng u ám, còn mang theo vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

“Cảm thấy Lê Vũ Hi là tài nữ đệ nhất kinh thành, đạo đức tốt, so với đồ công chúa vô đức vô năng như ta tốt hơn nhiều?!” Thanh âm của Lê Thấm đột nhiên đề cao lên, tức giận quát lớn.

Nguyệt Dung sợ tới mức toàn thân run rẩy, khóc nức nở: “Không ...công chúa, người ông chúa không thích trong lòng nô tỳ cũng không thích, mới vừa rồi nô tỳ chỉ là tò mò thôi, công chúa ở trong lòng nô tỳ chưa bao giờ không tốt cả!”

Bích Chi đỡ lấy cánh tay Nguyệt Dung, kéo nàng lại một bên, thanh âm khó tránh khỏi có chút phật lòng, “Nguyệt Dung, về sau đừng có vì người ngoài mà nghi ngờ công chúa. Trên đời này người biết mặt mà không biết lòng có rất nhiều, tỷ cho rằng mấy thứ bình thường họ cho chúng ta thấy là sự thật sao?”

Công chúa mới thực sự khiến người ta phải đau lòng. Nàng mỗi ngày làm sao mà không phải đeo mặt nạ lên mà sống, chỉ khi nào trở về cung, nàng mới có thể ở trước mặt mình và Nguyệt Dung biểu hiện chân thật, có vui có buồn có oán có hờn. Những lời này Bích Chi chỉ có thể giữ trong lòng bởi nàng biết công chúa không cần ai thương xót nàng, công chúa thích khư khư cố chấp, có đôi khi tính tình của nàng chẳng khác nào bướng bình.

Lê Thấm phát hiện bản thân có chút không khống chế được cảm xúc. Nàng xoa trán, cảm giác hít thở không thông quen thuộc đột nhiên ập tới, tựa như một cột nước đổ xuống, rít gào, không thể tìm thấy lối ra. Có một số việc, dù có nói cũng sẽ không có người tin tưởng, ví như chuyện năm mười tuổi ấy nàng nghe thấy nhìn thấy, nàng vẫn chưa bao giờ nói cho bất kỳ ai, chỉ chôn ở trong lòng, cố gắng không đụng đến góc hẻo lánh nhất này nhưng mỗi khi lơ đãng đều có thể bất chợt nhớ tới, nó thời thời khắc khắc đều nhắc nhở nàng một sự thật xấu xa không thể nào chịu nổi.

Lê Thấm cố hít vào thật sâu, biểu tình đã trở nên bình tĩnh, “Việc này trong lòng ta tự có chừng mực, các người không cần tự mình đoán loạn.”

“Công chúa, nô tỳ tin tưởng công chúa!” Nguyệt Dung vội la lên, sợ công chúa về sau sẽ không còn tín nhiệm nàng nữa.

“Bích Chi, mẫu hậu cho phép ta, từ nay trở đi có thể tự do tới Tường Vân tự dâng hương, đến lúc đó người đi cùng ta đến Đoan vương phủ bái phỏng hoàng thúc, thuận tiện thăm vị đường tỷ ôn nhu hiền đức của ta.” Lê Thấm nói đến người này thì cười đến kỳ quái.

Nguyệt Dung thấy mình bị công chúa gạt ra, chỉ đành cúi thấp đầu.

“Dạ.” Bích Chi lên tiếng trả lời, rồi cẩn thận hỏi lại , “Công chúa, có cần sai người đưa tới bái thiếp trước không?”

“Ta là đi thăm hoàng thúc hoàng thẩm của mình, cần gì khách sáo như vậy.” Lê Thấm cười nhẹ, “Hoàng thúc thực ra cũng rất thương đứa cháu gái này.”

Ngày tiếp theo, Lê Thấm dù lưu luyến không rời Mộc Tử Ảnh cũng vẫn phải nói lời từ biệt, nàng chỉ chu cái miệng nhỏ nhắn đứng ở một bên, giống như một cô bé con hiền lành ngoan ngoãn. Triệu Ly trước khi bỏ chạy đi thì không nhìn được nhìn kĩ thêm vài lần, sau khi nhận được ánh mắt lạnh như băng của chủ nhân nhà mình, mới lập tức chuồn mất.

“Ngày mai ta sẽ rời cung, nàng ngoan ngoãn ở trong cung, nghe rõ không?” Mộc Tử Ảnh quen thuộc ôm nàng vào lòng, lại không nhịn được dặn dò thêm một câu.

Hàng mi Lê Thấm run rẩy, “Chàng yên tâm, ta sẽ không tới Tường Vân tự. Đúng rồi, nhớ phải mang về cho ta đồ chơi bằng đất nung đó, nếu chàng quên, đừng mơ ngày sau nói cái gì ta cũng nghe theo, hừ!”

Mộc Tử Ảnh cong môi, “Chuyện ta đồng ý rất ít khi quên, ở ngoài thành có nhà họ Lý chuyên làm đồ chơi bằng đất nung, còn muốn nặn thành hình dáng của ta và nàng sao? Được rồi, ta đã nhớ rõ hết rồi.”

Lê Thấm vừa lòng ở trước ngực hân cợt cợt.

Nàng còn nhớ rõ, trước khi đi, Mộc Tử Ảnh cúi đầu, ở trên môi nàng hôn thật lâu, vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, mái tóc đen dài buông xõa xuống, ở dưới ánh mặt trời càng trở nên óng ả rực rỡ, che đi đôi mắt tràn đầy nhu tình mật ý, có lẽ còn có một tia cảm xúc phức tạp nói không nên lời. Đến khi nàng thanh tỉnh mới chợt nhận ra đây là lần đầu tiên Mộc Tử Ảnh chủ động hôn nàng, cảm giác mềm mại mà ấm áp kia chính là từ đôi môi mỏng trời sinh của hắn. Khi đó tất cả suy tính đều được dẹp bỏ chỉ còn lại một mảnh niết bàn nho nhỏ, ấm áp từ đó mà tràn vào lòng hóa thành ngọt ngào, đem cho nàng một mảnh an tường.

25. Chương 25: Giương Cung Bạt Kiềm

ở Đại Chiêu quốc, Phật giáo chính là quốc giáo. Tường Vân tự ở ngoài thành bắc cửa kinh đô, là Phật tự lớn nhất, hương khói cực vượng. Mà từ khi quốc sư Mộc Tử Ảnh xuất hiện ở Đại Chiêu quốc, dân chúng càng có khuynh hướng tin tưởng quốc sư là tiên nhân hạ phàm, so với các vị đại sư của Tường Vân tự còn đức cao vọng trọng hơn. Lo lắng đến chuyện này, hàng năm Kính Nhân đế đều lệnh cho quốc sư Mộc Tử Ảnh đến Tường Vân tự giảng kinh, mà chúng tăng nhân trong Tường Vân tự đối với quốc sư cũng mang theo vài phần tôn sùng.

Từ đó, hương khói ở Tường Vân tự càng ngày càng tràn đầy mà không chỉ dân chúng bình thường, ngay cả các phu nhân tiểu thư chốn kinh thành cũng đều đến nghe giảng kinh. Vì phòng ngừa trật tự hỗn loạn, phụ trách an toàn cho quốc sư sẽ do Tả thị lang bên hình bộ đứng đầu. Sẽ chia người đến làm ba bảy loại, quý tộc đương nhiên được xếp vào hàng thứ nhất theo thứ tự chức vị quan trọng, nam nữ tách ra ngồi, ở giữa có một tấm màn dài ngăn cách. Những người ngồi nghe chỉ nhìn thấy một tấm lụa xanh chứ không hề được tiếp xúc với người đang nói. Tầng lớp dân chúng hạ đẳng còn lại sẽ được đứng ở bên ngoài cửa.

Nghe hạ nhân báo lại, đoàn hộ tống quốc sư đã rời khỏi hoàng cung, Lê Thấm lúc này mới thay đổi thường phục, cùng Bích Chi rời khỏi hoàng cung, đi thẳng đến Đoan vương phủ, để Nguyệt Dung lưu lại trông coi hành cung.

Đoan vương phủ nằm ở chốn phồn hoa nhất kinh thành, Đoan vương gia Lê Trí chính là ca ca ruột của Kính Nhân đế. Quan hệ của hai người từ thừa nhỏ đã bền chắc, Kính Nhân đế đối với vị hoàng huynh này rất tín nhiệm, sau khi đăng cơ còn cho người sửa sang lại Đoan vương phủ, ban cho vinh quang cùng vô số vàng bạc. Đoan vương phủ nhất thời trở nên có uy thế, mà uy thế này đến nay vẫn chưa khi nào hạ thấp.

Hai con tuấn mã kéo theo một cỗ xe ngựa sa hoa tuyệt đẹp dừng ở trước cửa chính Đoan vương phủ. Bích Chi đỡ Lê Thấm xuống xe ngựa, trước đó một hộ vệ đã tiến lên gọi cửa.

“Người là người phương nào?” Gã sai vật mở cửa khôn khéo hỏi, tuy nhiên trong mắt vẫn lộ ra vài phần khinh bỉ.

Tất cả sai vật trong phủ đều biết, phàm là người có quyền thế khi đến đây đều đưa ra bái thiếp trước tiên, đến lúc đó Vương gia sẽ phái người hầu thân cận tới chờ ở cửa để tránh chậm trễ khách nhân. Còn những vị khách quen, bởi vì đã biết rõ đối phương nên sẽ không cần loại lễ nghĩa khách sáo này nữa.

Người gõ cửa trước mặt, tuy quần áo chỉnh tề nhưng vị chủ tử kia vẫn chưa hề đưa ra bái thiếp, vậy xem ra thân phận của người này cũng không đáng để gã sai vật như hắn phải cúi đầu.

“Công chúa đến bái phỏng Đoàn vương gia cùng Đoàn vương phi, mong rằng vị tiểu đệ này vào trong bẩm báo một tiếng.” Thị vệ gõ cửa nói, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, coi như vẫn chưa phát giác nét khinh bỉ trong mắt gã sai vặt.

Gã sai vặt nhất thời ngẩn ngơ.

Công chúa? Toàn bộ Đại Chiêu quốc chỉ có một vị công chúa, chẳng lẽ chính là vị tiểu tở tông ở trong cung kia sao?

Gã sai vặt liền hướng về phía xe ngựa xem xét, quả nhiên nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp đang được thị nữ đỡ xuống. Vị nam tử trước mắt này tuy diện mạo bình thường nhưng thân thể cường tráng, khuôn mặt khôi ngô, hẳn là một thị vệ đại nội.

Trong lòng gã sai vặt kinh hãi, thái độ lập tức thay đổi, cung kính trả lời: “Tiểu nhân không biết công chúa giá lâm, thất lễ thất lễ.” Thấy người trước mặt không cùng mình so đo, gã sai vặt liền nói tiếp: “Thị vệ đại ca đã đến chậm một bước rồi, vương gia và vương phi mới rời phủ chưa bao lâu, chính là đến Tường Vân tự. Bất quá, thế tử và quận chúa đều ở trong phủ, không những thế còn có cả Hàn trạng nguyên đang làm khách nữa.”

Thị vệ tên là Triệu Lăng, chính là tùy tùng theo hầu Lê Thấm mỗi lần rời cung. Nghe xong bèn bẩm báo với công chúa. Gã sai vặt khom người đứng một bên, hành vi cử chỉ không dám có nửa phần chậm trễ.

Lê Thấm nghe xong lời này, nở nụ cười vài tiếng. Gã sai vặt trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời kinh ngạc.

Mới vừa rồi chỉ thoáng nhìn qua, lúc này đã hoàn toàn xâm nhập vào trong đáy mắt. Nụ cười của nàng có thể hút lấy toàn bộ linh hồn nhỏ bé, khiến người ta đui mù. Hẳn là hạ nhân mới vào phủ, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy công chúa, nàng chói mắt khiến cho bọn tiểu nhân vật như hắn nhất thời biến thành bụi bặm chỉ biết ngẩn nhìn không chớp mắt.

“Ồ! Thì ra hoàng thúc và hoàng thẩm đều không ở? Xem ra là ta đến không đúng lúc rồi. Bất quá, lần này ta tiến đến thực ra là muốn gặp đường tử.” Ngoài miệng Lê Thấm nói là muốn gặp, trong mắt lại toát ra địch ý đến cả gã sai vặt cũng nhìn ra.

Gã sai vặt biết ngay sau đó phải làm thế nào. Công chúa đã tiến lên trước, thị vệ bên cạnh lập tức mở cửa cho nàng.

“Công chúa, để tiểu nhân đi trước dẫn đường, ngài cứ thông thả chậm bước.” Gã sai vặt hoàn hồn, đề nghị.

Vừa vào trong phủ, thấy một gã sai vặt khác, bèn bảo hắn báo nhanh tin này cho quận chúa.

Lê Thấm lạnh lùng nhìn tên hạ nhân mới đến rồi đi, rồi thuận thực bước vào viện của Lê Vũ Hi.

Lê Vũ Hi đang đánh đàn trong khuê phòng, tiếng đàn êm ái đượm chút buồn bã, cách thật xa vẫn có thể nghe thấy. Nàng biết đại ca và Mộc Hủ biểu ca đang ở trong thư phòng bàn chuyện mà tiếng đàn của nàng cách xa một cái sân cùng mấy gian sương phòng, thanh âm không lớn không nhỏ, lọt vào tai cũng sẽ không âm ỉ đến bọn họ, không biết chừng còn có thể khiến bọn họ tán thưởng.

Ngay cả nhạc công dạy nàng cũng phải tán thưởng cầm nghệ của nàng thực bất phàm, Hàn Mộc Hủ nghe xong nhất định sẽ say mê. Mặc dù đã sớm biết rõ, người này không hề nghi ngờ gì chính là của nàng nhưng có dịp biểu hiện chút tài năng của mình, khiến hắn càng thêm thưởng thức mình, chẳng phải là rất tốt sao?

Ngón tay Lê Vũ Hi lướt trên dây đàn, khóe miệng mang một nụ cười nhẹ, khuôn mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo cùng đắc ý.

Nhưng chính khi nàng đang dương dương tự đắc, nha hoàn Thanh Thủy bước nhanh tới, “Quận chúa, mới vừa rồi gã sai vặt Lưu Trang báo lại, nói công chúa tới phủ, nói muốn thăm quận chúa, lúc này đang đi tới đây, lập tức sẽ đến!”

Ngón tay Lê Vũ Hi lập tức cứng đờ, chậm rãi thu tay lại, miễn cưỡng liếc mắt nhìn tỷ nữ của mình, “Hoảng cái gì, không phải chỉ là công chúa đến thôi sao. Luận bối phận, nàng còn phải gọi ta một tiếng đường tử đó.” Dứt lời, liền tao nhã đứng lên, đem vạt áo sửa sang lại.

“Đường tỷ, đã lâu không gặp___” Không bao lâu sau, thanh âm quen thuộc vang lên, trong lòng Lê Vũ Hi cười nhạo.

Luận diện mạo nàng quả thật kém hơn Lê Thấm, hơn nữa nàng ta còn có giọng nói mềm mại ngọt ngào, nhưng ngoại trừ túi da đẹp ra, nàng ta làm sao có thể so với nàng. Chẳng qua chỉ là một cái gối thêu hoa thôi, trông thì được nhưng dùng không được.

Trước kia, quan hệ giữa các nàng coi như thân thiết. Nhưng bắt đầu từ hai năm trước, Lê Thấm đối với nàng đã tồn tại khúc mắc. Mặc kệ như thế, Lê Thấm sao có thể làm hại nàng được? Xé rách da mặt thì xé rách da mặt, chuyện năm đó nàng một chút cũng không hối hận.

Lê Thấm không rơi xuống nước, chẳng lẽ để nàng rơi xuống?! Nếu không phải nàng ta bắt chợt hù nàng thì nàng cũng đâu có vì kinh hoảng mà nhất thời túm chặt lấy nàng ta, lại không cẩn thận đem nàng ta hất xuống nước. Sau đó nhìn bộ dáng nàng ta ở trong nước giãy dụa, nàng không hiểu sao lại cảm thấy cực kỳ phấn khích, một lúc lâu sau mới xoay người đi tìm thái giám và cung nữ cứu người lên.

“Công chúa muốn giết ta sao, đã là quy củ thì chớ nên bỏ qua.”

Người ngoài cửa một thân xiêm y đơn giản nhưng không mất đi vẻ phú quý, dung mạo xinh đẹp, trong sáng nhưng vẫn không mất đi vẻ quyền rũ trời sinh.

Ngoài mặt Lê Vũ Hi cười đến dịu dàng nhưng bàn tay trong tay áo lại nắm chặt, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay mà cũng không thấy đau.

Lê Thấm che miệng cười khê, “Đường tỷ đang trách ta lần trước không lưu lại mặt mũi cho đường tỷ sao? Nhưng đường tỷ nên hiểu, đó là ở trong cung, không thể so với Đoan vương phủ, quy củ làm sao có thể bỏ qua được, vô duyên vô cớ nói sai là không được. Đường tỷ lòng dạ rộng lớn, nhất định sẽ không vì việc nhỏ này mà tính toán chi li?”

Da mặt Lê Vũ Hi được trang điểm bằng một tầng phấn mỏng, trắng nõn nhẵn mịn, sau khi nghe xong câu này, đột nhiên chuyển thành trắng bệch, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Nàng bình sinh căm hận nhất chính là lấy thân phận của nàng và Lê Thấm ra so kè. Đúng vậy, các nàng vốn chỉ kém có một chút, ngăn ngại một chút nhưng lại khiến cho nàng vĩnh viễn không thể nâng nổi đầu trước mặt Lê Thấm!

Lúc nhỏ, nàng bởi vì không chịu nổi sự chênh lệch này mà khóc lớn thét lớn trước mặt phụ thân: Vì sao nàng không phải là công chúa, vì sao mẫu thân không phải là hoàng hậu?

Phụ thân từ trước tới nay luôn ôn hòa nhưng nghe thấy lời này liền nổi giận vô cùng, hung hăng cho nàng một bạt tai, phạt nàng hai ngày không thể ăn cơm. Mẫu thân luôn coi nàng như bảo bối mà che chở cũng trắng bệch nghiêm mặt nhìn nàng, không hề nói đỡ cho nàng dù chỉ một câu. Sau đó, phụ thân còn nạp thêm hai phòng tiểu thiếp, khoảng cách với mẫu thân trong lúc đó càng ngày càng lớn.

Tất cả chuyện này đều do Lê Thấm làm hại, tất cả đều là lỗi của nàng ta!

Lê Thấm thấy Lê Vũ Hi cắn môi không nói lời nào, chán ghét ngày thường vẫn ẩn sâu nay đều lộ ra, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng thống khoái, âm điệu vút cao, nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ đường tỷ thật sự để ý chuyện này? Đường tỷ ở Đoan vương phủ vẫn có thể gọi ta một tiếng Thấm Nhi nhưng ở trong cung thì không được.”

Môi Lê Vũ Hi run rẩy, thật lâu sau mới tìm lại giọng nói của mình, cười đáp lại: “Thấm Nhi nói rất đúng, không có quy củ là không được, chuyện nhỏ này đương nhiên tỷ có thể hiểu được. Chỉ tại từ xưa gọi đã quen cho nên ở trong cung nhất thời không kịp thay đổi, Thấm Nhi đừng trách.”

Lê Thấm lơ đãng chu miệng, giả bộ trong sáng đơn thuần như tờ giấy trắng, “Đường tỷ học cái gì cũng nhanh, ngay cả ta cũng không tránh khỏi hâm mộ. Việc sửa đổi xưng hô này so với việc học cầm kỳ thư họa của đường tỷ càng không đáng nhắc tới, đường tỷ làm sao có thể không sửa được. Đường tỷ thân là tài nữ đệ nhất kinh thành, cũng không phải là người mà ta có thể ngóng ở sau lưng.”

Lời nói ẩn ý khiến cơn tức trong lòng Lê Vũ Hi càng tích càng lớn, đã đốt tới ngực, nàng rầu rĩ đến mức không thở nổi.

Hai năm này, tài ăn nói của nha đầu chết tiệt kia cũng tiến bộ không nhỏ, muốn đấu với nàng sao? Được!

Lê Vũ Hi cười trả lời, “Thấm Nhi khen quá rồi, thực ra, cầm kỳ thư họa nhìn thì khó học, chẳng qua chỉ cần có lòng một chút là có thể đạt được.”

“Xem ra là ta không có lòng, mỗi một cái cũng không học được.” Lê Thấm hào phóng thừa nhận, sau đó cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, “Cũng may có quốc sư kiên nhẫn dạy ta, mới ngắn ngủi non nửa tháng, cầm nghệ của ta đã có thể so sánh với đường tỷ rồi.”

Bích Chi đứng một bên nghe thấy lời này, thật sự không nhịn được, lén lút che miệng.

Về đồ kỹ trong mắt Lê Vũ Hi nổi lên không thể che giấu, “Thấm Nhi có phải đang tự biên tự diễn không, quốc sư dù có thần thông quảng đại cũng đâu thể biến Thấm Nhi lập tức trở thành một người thiên phú tài năng được.” Càng nói đến sau, khóe miệng càng tràn ra vẻ trào phúng.

Lê Thấm không nói hai lời, ngồi xuống trước bàn đặt đàn của Lê Vũ Hi, chỉnh âm sắc, mười ngón linh hoạt khẽ gảy, tiếng đàn êm ái giống như tiên âm, chậm rãi rót vào lòng người, vừa nghe xong liền khó có thể quên.

Hai mắt Lê Vũ Hi trừng lớn, khó hiểu, nghi hoặc, cuối cùng chuyển thành không cam lòng.

Không biết trong giây lát nghĩ đến cái gì, Lê Vũ Hi tính toán, sau sợ hãi thốt lên: “Thấm Nhi hôm nay quả thực khiến ta được mở mang tầm mắt. Ta và đại ca vốn định đến Tường Vân tự nghe quốc sư đại nhân giảng kinh, không ngờ Mộc Hủ biểu ca tới chơi. Đại ca liền dời chuyện này chậm lại, nhưng cũng không thể dời lâu. lát sau, đại ca với Mộc Hủ biểu ca bàn chuyện xong, đến lúc đó người hầu của đại ca sẽ gọi ta đi qua, không bằng Thấm Nhi cùng đi theo xem một lần? Tỷ muội ta sẽ cùng đồng hành đến đó.”

Lê Thấm không cần nghĩ ngợi trả lời: “Ta ngày ngày nghe quốc sư giảng kinh đến phiên rồi, lúc này không muốn đi nữa.”

Lê Vũ Hi nghe thấy lời này tức giận đến choáng váng, thiếu chút nữa bước lên tát cho nàng ta một bạt tai!

26. Chương 26: Công Chúa Tính Sai

Đây không phải lần đầu tiên Lê Vũ Hi muốn xé rách khuôn mặt xinh đẹp kia của Lê Thấm. Mà giờ này khắc này, loại cảm giác này còn mãnh liệt hơn nữa, nếu không phải ngại thân phận công chúa của Lê Thấm, Lê Vũ Hi đã tiến lên dùng móng tay hung hăng cào vài cái, xem nàng ta làm sao còn cười được!

“Thấm Nhi coi như đi theo giúp đường tỷ cũng không được sao?” Giọng nói Lê Vũ Hi thoáng mềm lại, tiến lên cầm tay Lê Thấm, ngôn ngữ cử chỉ đều là thuần thực mà thân mật.

Khóe miệng Lê Thấm cong lên, có chút khó xử đáp: “Lần này xuất cung vốn chính là muốn đến thăm hoàng thúc hoàng thẩm, không ngờ hai vị trưởng bối đều không ở trong phủ.

Thực sự ta không muốn tới nơi khác, không bằng đường tỷ cứ tự mình tìm một vị tiểu thư khác đi cùng tới Tường Vân tự?” Lê Thấm còn “chân thật” đề nghị một ý, vô tội mở to mắt nhìn Lê Vũ Hi đang chăm chú quan sát mình.

“Thấm Nhi cũng đâu phải xa lạ với ta, vì sao lại không muốn đi cùng ta?” Mày liễu của Lê Vũ Hi nhướn lên, mãnh mai đến mức khiến người ta phải xao động.

Lê Thấm mỉm cười, “Đường tỷ không nên suy nghĩ quá nhiều, ta chỉ sợ hàng ghế chuẩn bị sẵn không có phần của ta, cũng không nên để người khác vì ta mà phải bỏ chỗ ngồi phải không?”

Lê Vũ Hi cười nhẹ đáp lại, “Nếu Thấm Nhi cùng đi với ta, đến lúc đó nhất định sẽ chuẩn bị sẵn ghế cho Thấm Nhi ngồi. Ta cầu xin Thấm Nhi đó, còn không được sao?”

Cầu ta? Lê Thấm nghe thấy hai chữ này, trong lòng nhất thời thống khoái, nhất thời quên mất lời dặn của Mộc Tử Ảnh mà đáp ứng.

“Đi, mau đi tìm đại ca ta và Mộc Hủ biểu ca thôi.” Lê Vũ Hi nhận được lời đáp ứng của nàng thì vui vẻ, kéo nàng ra ngoài.

Mặc dù Doan vương phủ không thể so với hoàng cung nhưng đình đài lầu các ở đây cũng nhiều như rừng lược, núi giả vườn hoa được tạc cực kỳ khéo léo, tinh xảo. Lê Vũ Hi đưa Lê Thấm đi về phía trước, theo phía sau là Bích Chi, Thanh Thủy và hai nha hoàn.

Lê Thấm được Lê Vũ Hi nhiệt tình tiếp đãi như vậy, trong lòng khó tránh khỏi cảnh giác. Lê Vũ Hi vừa kéo nàng vừa nói nói cười cười, trong lúc vô tình còn nói đến kỷ niệm ngày bé của hai người.

Lê Thấm nghe nàng ta nhắc lại chuyện cũ, mí mắt nàng khẽ sụp xuống.

Đúng vậy, bởi vì trong đám con cháu hoàng thất chỉ có mình Lê Vũ Hi là nữ tử lại cùng tuổi với nàng, cho nên từ bé nàng rất thích cùng Lê Vũ Hi chơi đùa. Quan hệ của hai người cũng ngày càng thân mật.

Khi đó nàng rất vô tư, cái gì cũng không biết, mà Lê Vũ Hi lại cực kỳ khéo léo, mở miệng ra là hoàng thúc thúc gọi đến ngọt ngào. Phụ hoàng cũng rất yêu quý nàng ta, sau đó là đến mẫu hậu, ngay cả thái tử ca ca của nàng cũng đối với nữ tử xuất khẩu thành thơ như Lê Vũ Hi vô cùng thương thích. Nhưng Lê Thấm trời sinh chính là người có ý thức thu hút người khác về phía mình, cái miệng nhỏ nhắn của nàng so với Lê Vũ Hi còn ngọt ngào hơn, đương nhiên là hơn nàng ta đến một bậc.

Lê Thấm đang suy nghĩ miên man về quá khứ, tinh thần bay lượn tự do hết sức, chợt nghe nữ tử bên người hét “A” một tiếng.

Lê Thấm quay đầu nhìn lại, dưới chân Lê Vũ Hi là một chậu hoa đang đổ xuống chân nàng ta. Thực kỳ lạ, giờ phút này Lê Thấm không hề có cảm giác muốn kéo nàng ta lại, chỉ trơ mắt nhìn nàng ta ngã xuống đất.

Hiển nhiên Lê Vũ Hi không cho rằng nàng sẽ bàng quan đứng đó, tay nàng ta vươn nhanh ra kéo lấy ống tay áo Lê Thấm, vẻ độc ác trong mắt nổi lên, bàn tay đang nắm chặt ống tay áo kéo mạnh muốn xé rách nó.

Lê Thấm ngẩn ra, chợt hiểu được ý đồ của Lê Vũ Hi, đầu ngón tay nàng cấu chặt vào mu bàn tay nàng ta, nghe nàng ta hét liên một tiếng, sau đó buông tay ra. Cổ tay Lê Thấm vừa rời đi ngược lại túm chặt lại ống tay áo Lê Vũ Hi, ngay sau đó truyền đến tiếng “roẹt”,

Lê Vũ Hi không chỉ té ngã trên mặt đất mà hơn phân nửa cánh tay cũng lóa lờ ra ngoài.

Lê Thấm nhìn ống tay áo bị xé rách một nửa của nàng ta, khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười lạnh. Lúc trước không có chứng cứ, cho dù nàng hoài nghi Lê Vũ Hi bỏ tình hương vào lư hương nhưng trong lòng vẫn tình nguyện tin rằng đó là người khác mà không phải vị đường tỷ có cùng quan hệ huyết thống với nàng.

Nhưng hành động vừa rồi của Lê Vũ HI đã nói cho nàng chân tướng sự việc. Trên tay trái của nàng có điểm một chấm thủ cung sa, sau đêm hoang đường đó, chấm thủ cung sa này đã biến mất. Lê Vũ Hi muốn kéo rách ống tay áo của nàng, ý định để lộ nơi chấm thủ cung sa. Một khi đã vậy, nàng cũng không cần khách khí với nàng ta nữa.

Lê Vũ Hi đang ngã trên mặt đất vội vàng che lại cánh tay lộ ra của mình, xấu hổ giận dữ trừng mắt nhìn Lê Thấm.

“Quận chúa!” Nha hoàn Thanh Thủy đứng phía sau vội bước lên trước đỡ liền bị Lê Vũ Hi tức giận gạt sang một bên, hai mắt đong đầy nước nhìn Lê Thấm chăm chăm, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lê Thấm, người làm ra chuyện tốt rồi!”

“Ta làm chuyện gì?” Lê Thấm nghi hoặc nhíu mày, nàng trả cho nàng ta ống tay áo đang nắm trong tay, “Khoan đã, bộ dáng chật vật này nếu để người khác thấy được, vậy thì thực bất lịch sự nha.”

Lê Vũ Hi đang muốn nói tiếp, không biết nhìn thấy cái gì, hai mắt nhợt lóe, sắc mặt biến đổi, nước mắt chảy xuống, thanh âm so với vừa rồi còn to hơn vài phần, “Thấm Nhi, đến tốt cùng là muội hận ta cái gì, không giữ ta cũng không sao nhưng vì sao còn đẩy ta, muội...muội ghét ta đến thế sao?”

Lê Thấm giật mình nín lặng, sau đó lập tức có phản ứng. Nàng theo bản năng quay đầu lại, cách đó không xa, quả nhiên có hai người đang vội vàng bước tới, không phải đường huynh Lê Chu Phương và Hàn Mộc Hủ thì còn ai vào đây.

Trong lòng Lê Thấm chỉ cảm thấy buồn cười. Trò xiếc vô vị này nàng đã sớm xem qua vô số lần trong cung, cũng mệt cho Lê Vũ Hi có thể không biết liêm sỉ mà làm ra. Chẳng qua lúc này, nàng đang “tà ác cao ngạo” đứng ở trên, còn người kia đang khổ sở thảm thương ngã trên mặt đất, nửa cánh tay lộ ra, chỗ khuỷu tay còn bị rách, chảy máu. Cảnh tượng thế này, nàng sợ là dù có miệng cũng khó trả lời.

“Sao lại thế này?! Thanh Thủy, còn không mau kéo tiểu thư đứng lên!” Lê Chu Phương quát khê một câu. Hàn Mộc Hủ theo sau hơi nhíu mi, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Lê Thấm vẫn không động đậy đứng yên một chỗ.

“Đường huynh, mới vừa rồi đường tỷ bị vấp, ta không thể giữ kịp, sau đó sơ ý kéo mạnh ống tay áo đường tỷ, lúc này đường tỷ rất tức giận ta.” Lê Thấm cúi đầu nói, biểu tình ủy khuất đau khổ nhìn Lê Vũ Hi. Nàng không biết lời nói mới vừa rồi của Lê Vũ Hi hai người đó đã nghe được bao nhiêu. Dù sao nàng cũng cứ giả bộ đáng thương, hai người đó có tin hay không là chuyện của bọn họ.

Lê Chu Phương không hài lòng liếc mắt nhìn Lê Vũ Hi, “Chẳng qua Thấm Nhi chỉ không giữ chặt tay muội thôi, mẩu thân ngày thường dạy muội thế nào, lễ nghi quy củ của muội đi đâu hết rồi.”

Nhìn lướt qua cánh tay nàng đang che lại, liền quát một câu, “Còn không quay về thay đổi xiêm y! Không phải muội rất muốn đến Tường Vân tự nghe quốc sư giảng kinh sao, muộn chút nữa sẽ không kịp đâu.”

Lê Vũ Hi thút tha thút thít đáp ứng, sau đó u oán nhìn Hàn Mộc Hủ vẫn không nói gì, lại phát hiện ánh mắt của hắn đang dừng trên người Lê Thấm. Chú ý quan sát thì thấy ánh mắt kia không phải xuất phát từ ái mộ, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm, rồi để Thanh Thủy kéo trở về khuê phòng.

“Đường huynh, huynh không trách ta chứ?” Lê Thấm gian trá hỏi.

Lê Chu Phương một bộ dạng mi thanh mục tú, cử chỉ nhã nhặn, nghe thấy nàng hỏi thì cười nói: “Là Vũ Hi cố tình gây sự, Thấm Nhi đừng cùng nó chấp nhặt. Thấm Nhi có muốn cùng chúng ta đến Tường Vân tự không? Hôm nay quốc sư đại nhân giảng kinh luận đạo, nếu bỏ qua muội sẽ tiếc nuối đấy.”

“Đường tỷ vừa mới nhắc với ta, ta cũng đáp ứng rồi. Chỉ là sợ đường tỷ lúc này đối với ta vẫn còn tức giận.”

“Biểu muội không phải người lòng dạ hẹp hòi, nếu muội ấy mời công chúa đi thì công chúa cứ đi đi.” Hàn Mộc Hủ vẫn im lặng từ đầu tới giờ đột nhiên mở miệng, biểu tình thản nhiên nhìn nàng.

Lê Thấm kinh ngạc nhìn lại hắn, cảm thấy lời nói của người này với mình có một loại chế giễu kì quái.

“Ta đi phân phó A Trung chuẩn bị xe ngựa.” Lê Chu Phương cười nói, rồi xoay người rời đi.

Hàn Mộc Hủ vốn nên đi theo nhưng lúc này lại tiến gần đến bên Lê Thấm, dùng thanh âm chỉ có hai người mới nghe thấy nói: “Chuyện mới vừa rồi, có lẽ Lê Chu Phương không nhìn thấy nhưng ta đã nhìn thấy rõ ràng. Công chúa tội gì phải khó xử Vũ Hi. Không muốn kéo muội ấy cũng không sao, vì sao còn muốn xé rách tay áo muội ấy, là muốn muội ấy khó xử sao?” Ánh mắt Hàn Mộc Hủ không che giấu được vẻ châm chọc, “Cho dù xiêm y của muội ấy không chỉnh tề nhưng còn đẹp hơn một thân xiêm y diêm lệ của công chúa.”

“Ta nghĩ như thế nào, người quần được sao?” Lê Thấm trừng mắt liếc hắn một cái, “Ồ trong mắt ngươi, biểu muội của ngươi là tiên nữ, kẻ phạm phu tục tử như ta đương nhiên phải kém hơn rồi. Ngươi nói đúng đấy, bộ dáng lê hoa đài vũ của nàng ta chính xác là do ta hại đó, được chưa đại nam chân.”

“Ngươi, đừng hòng hồ ngôn loạn ngữ, ta và biểu muội hoàn toàn trong sạch!” Hàn Mộc Hủ giống như bị chọc giận, vội vàng găm nhỏ một câu.

Lê Thấm kỳ quái liếc hắn, “Ta đâu có nói quan hệ của hai người các người có gì đâu, ngươi hoảng cái gì, chẳng lẽ các người thực sự có cái gì sao?”

Ngón tay Hàn Mộc Hủ chỉ vào nàng, tức giận đến nỗi thanh âm run run, “Ngươi, đừng hòng ngậm máu phun người. Ta là vì biểu muội, vì bệnh vực kẻ yếu mà thôi. Ta thấy rõ ngươi cấu vào mu bàn tay biểu

muội, ông tay áo cũng do người có tình xé rách.”

Lê Thấm cười xùy một tiếng, ánh mắt xẹt qua xung quanh, từng bước đi lên trước. Khoảng cách giữa hai người sau lúc đó chỉ còn một cánh tay, sau đó nàng gạt ngón tay đang trở vào mình của Hàn Mộc Hủ xuống.

Hàn Mộc Hủ như bị điện giật, lập tức rút tay lại, lùi xuống thật nhanh, nổi giận trừng nàng, “Công chúa, nam nữ thụ thụ bất thân!”

Lê Thấm giống như nghe được chuyện cười, nhàn nhã khoanh tay trước ngực nhìn hắn, “Hàn công tử, đừng nói đôi ta không thân, chúng ta trước đó còn làm động tác thân mật hơn cơ mà. Chẳng lẽ Hàn công tử đã sớm quên rồi sao? Lần trước ở Tàng thư các, ngươi còn ôm qua ta. Nếu ta đem việc này bẩm với phụ hoàng, nói ngươi phi lễ ta, người nói, hậu quả sẽ như thế nào?” Lê Thấm cười đến ác độc.

Hàn Mộc Hủ ngẩn ngơ, càng thêm xấu hổ, chỉ biết quát một câu, “Không biết liêm sỉ!” Dứt lời, liền phất tay áo bỏ đi, bước chân càng lúc càng nhanh. Nghe thấy nữ tử phía sau cười thành tiếng, trong lòng Hàn Mộc Hủ càng thêm bối rối. Đúng là nữ tử rắn rết!

Lê Chu Phương sai người chuẩn bị hai chiếc xe ngựa. Lê Vũ Hi và Lê Thấm một chiếc, Lê Chu Phương và Hàn Mộc Hủ một chiếc. Lê Thấm để xa giá của công chúa ở lại Đoan vương phủ.

Mặc dù hai người bên trong xe ghét nhau đã quá rõ ràng nhưng vẫn như cũ không ai tiến lên xé rách da mặt nhau.

Lê Thấm nhìn bộ xiêm y Lê Vũ Hi mới đổi, không khỏi cảm thán hai tiếng chặc chặc. Cảm thấy Lê Vũ Hi không phải là đi nghe kinh mà là đi tuyển mỹ nữ.

Cách Tường Vân tự chừng một dặm, người đứng quanh đã nhiều như biển. Lê Chu Phương và Hàn Mộc Hủ xuống xe ngựa trước, để hai người Lê Thấm đi theo sau. Với thân phận của bọn họ, một đội thị vệ đã chờ sẵn dẫn cả đám người đi vào một cánh cửa nhỏ phía sau Tường Vân tự.

Quả như Lê Thấm dự đoán, bên trong cùng với dĩ vãng giống nhau, trong viện ngồi chật người, hàng đầu có rất nhiều gương mặt quen thuộc, đều là người có uy quyền thế lực ở kinh thành. Chỉ chốc lát sau, quốc sư Mộc Tử Ảnh sẽ từ bên trong gian điện thờ đi ra, quanh người được che bởi một lớp màn, ngăn trở ánh mắt tò mò của mọi người. Sau đó là chừng một giờ giảng kinh luận đạo, cuối cùng, quốc sư sẽ tự mình thi pháp trừ uế viết bùa bình an.

Đáng tiếc, tất cả mọi chuyện Lê Thấm đều đoán đúng, duy chỉ có một việc không đúng.

Lần này Mộc Tử Ảnh giảng kinh luận đạo không hề ngăn cách bởi một tấm sa màn. Thân hình phong thần tuấn lãng bước ra từ trong điện, toàn bộ đều kinh ngạc. Lê Vũ Hi ở bên cạnh cũng si ngốc nhìn chăm chăm người đang bước tới mà Lê Thấm thì ngược lại, nàng chỉ hận không thể có cái hồ cho nàng vùi đầu xuống.

Ánh mắt trong suốt mang theo lửa giận kia nhất định không phải đang nhìn nàng, nhất định không phải.

27. Chương 27: Giảng Kinh Luận Đạo

Người trước mặt một thân trang phục màu trắng, ngồi xếp bằng trên tấm đệm hoa sen, trước người đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn đã bày sẵn kinh thư. Sau đó, người nọ mở kinh thư ra, thanh âm trầm trầm êm ái vang vọng trong viện, xung quanh chợt im ắng khác thường. Thanh âm của hắn lúc này rõ ràng xuyên thấu mà có lực, tựa như một dòng nước rót vào lòng mỗi người.

Mọi người ngồi nghiêm chỉnh, vô cùng chăm chú nghe người nọ giảng về nhân tâm cùng dục vọng, giảng về luân lý cùng đạo đức.

Lê Thấm không thể không thừa nhận, mỗi lần nàng gặp gỡ Mộc Tử Ảnh hắn đều tỏa ra lực hấp dẫn muốn đòi mạng. Ngay cả lời nói của hắn cũng mang một lực hấp dẫn kỳ quái, có thể khiến người ta hăm sâu vào

trong đó, khiến người ta không tự giác cẩn thận thường thức từng chữ hần nói ra, sau đó đối với hần tràn ngập tín ngưỡng như đối với vị thần.

Lê Thấm không khỏi cảm thán một câu: Mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh.

Bởi vì nàng mặc dù cũng nghe Mộc Tử Ảnh giảng kinh nhưng là vào tai trái ra tai phải, hoàn toàn không có gì đọng lại trong tâm hồn như những người khác.

Trên thực tế hiện tại nàng còn lo lắng một chuyện khác hơn. Nàng nghĩ đến lời hứa của mình với Mộc Tử Ảnh, nhất định Mộc Tử Ảnh rất tức giận, đồ chơi đất nung của nàng sợ là không thể có nữa rồi. Mà không có thì vốn cũng không có rồi, nàng cũng có thể tự mình đi mua. Lê Thấm bĩu môi.

Sau khi quốc sư giảng kinh nửa canh giờ, sẽ có một khoảng thời gian ước chừng nửa chén trà nghỉ ngơi, phần lớn mọi người đều nhân dịp này đi ra ngoài hoặc uống trà. Mặc dù vậy, nơi này vẫn yên tĩnh như cũ.

Lê Thấm còn đang cân nhắc sau khi trở về nên giải thích với Mộc Tử Ảnh thế nào về chuyện mình chạy tới Tường Vân tự, nàng vui đầu suy nghĩ nhưng chợt thấy một bóng đen chậm rãi đến gần, cho đến khi bóng đen đó hoàn toàn bao phủ nàng, Lê Thấm mới nghi hoặc ngẩng đầu lên, vừa nhìn lên nàng đã cả kinh suýt nữa nhảy dựng.

Mộc Tử Ảnh mang khuôn mặt lạnh lẽo như núi băng đang cúi xuống nhìn nàng!

Lê Thấm mơ hồ từ trong con ngươi đen láy kia thấy được ngọn lửa bùng bùng bốc lên. Mộc Tử Ảnh rất tức giận, nàng biết. Kỳ lạ là, rõ ràng nàng mới là người nên khấn trương thì Lê Vũ Hi bèn người lại túm chặt lấy ống tay áo nàng, bàn tay run rẩy.

“Ta...” Lê Thấm cảm thấy miệng khô lưỡi khô, bị hần trùng khiến cả người nàng không được tự nhiên. Cảm thấy mọi người xung quanh đều nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc trộn lẫn ghen tị, còn có nhiều ánh mắt sắc như dao phi đến đâm từng lỗ nhỏ trên người nàng. Lê Thấm không chút nghi ngờ gì khẳng định ánh mắt này đều đến từ mấy vị cô nương trẻ tuổi chưa lấy chồng.

“Công chúa, người đã nói phải giữ lấy lời.” Mộc Tử Ảnh chỉ thản nhiên nói một câu như vậy sau đó xoay người rời đi, lưu lại cho Lê Thấm bóng lưng mình. Đến khi hần trở về chỗ ngồi, ánh mắt hờn giận kèm theo lạnh lùng vẫn thỉnh thoảng đảo qua Lê Thấm.

Lê Thấm biết Mộc Tử Ảnh tức giận, không những thế cơn tức này còn có chút nghiêm trọng. Ám chỉ của hần nàng hiểu được, là kêu nàng nhanh chóng rời khỏi Tường Vân tự. Lê Thấm vốn là chột dạ, đương nhiên sẽ ngoan ngoan nghe Mộc Tử Ảnh trở về.

Lúc nói chuyện này với Lê Vũ Hi, Lê Vũ Hi biến sắc, giọng nói bén nhọn, “Cái gì? Công chúa muốn trở về bây giờ?! Thấm Nhi, muội cũng quá không tôn trọng quốc sư, sao có thể nửa đường bỏ về!”

Nếu không phải lúc đến là đi xe ngựa của Đoan vương phủ, ta mới can trưng cầu ý kiến của người. Lê Thấm cũng nổi giận.

“Thân mình ta có chút không khỏe, nếu cứ ngồi tiếp nhỡ té xỉu thì sao? Đến lúc đó làm ồn lên, quốc sư làm sao còn có thể tiếp tục giảng kinh, không chỉ như vậy, ta xác định mọi người sẽ không đổ trách nhiệm lên người ta đâu mà là trên đường tỷ đó_____”

“Lê Thấm!” Sắc mặt Lê Vũ Hi vô cùng khó coi đánh gãy lời của nàng, ngay sau đó thái độ lập tức thay đổi, níu lấy cánh tay nàng khấn cầu: “Thấm Nhi, xem như tỷ cầu xin muội. Tỷ thật vất vả mới có thể đến Tường Vân tự một lần, không muốn bỏ qua lần quốc sư giảng kinh này, huống chi mẫu thân của tỷ vẫn còn đang ngồi đây, nếu để bà biết tỷ nửa đường bỏ về, nhất định khi trở về sẽ mắng tỷ.”

Lê Thấm kinh ngạc chứng kiến sắc mặt thay đổi cực nhanh của người này, nhưng trong lòng nàng cực kỳ phản cảm thái độ được đà lấn tới của nàng ta. Nàng rất muốn lên một chiếc xe ngựa rồi rời đi nhưng dù sao xe ngựa đưa đến cũng là của Đoan vương phủ, xe ngựa của nàng vẫn còn ở trong vương phủ. Đáng nhẽ lúc đó không nên nghe theo an bài của Lê Chu Phương, cùng Lê Vũ Hi đi chung một chiếc xe ngựa.

“Thấm Nhi, cách Tường Vân tự không xa có một y quán, thân mình muội không thoải mái, vậy không ngại đến chỗ đó xem qua?” Ngờ kị Lê Vũ Hi nhỏ nhẹ mềm mỏng, Lê Thấm kỳ lạ nhìn nàng ta thêm vài lần.

Trước kia cũng không thấy Lê Vũ Hi đối với lần giảng kinh mỗi năm có một lần này có nhiều hứng thú, huống chi năm nay lại là lần thứ hai rồi.

Lê Thấm chỉ muốn tránh Mộc Tử Ảnh, tìm một chỗ ở bên ngoài nghỉ tạm cũng được, chờ đến khi xong việc thì tìm đường huynh Lê Chu Phương cùng Lê Vũ Hi, sau đó trở về Đoan vương phủ. Vì thế, nghe xong đề nghị của Lê Vũ Hi, Lê Thấm nghĩ ngợi một lát rồi đồng ý, “Sau nửa canh giờ ta sẽ đến cửa chính của chùa tìm đường huynh và đường tỷ.”

Đường như nghĩ đến khả năng gì, Lê Thấm cười nhẹ một tiếng, cúi sát vào bên tai Lê Vũ Hi nói nhỏ: “Đường tỷ đừng cho rằng ta rời đi trước sau đó sẽ một mình lên xe ngựa rời đi. Nếu ta không tìm thấy tỷ, nhất định sẽ trực tiếp đi tìm hoàng thúc, đến lúc đó nếu hoàng thúc biết việc này, đường tỷ sợ là có miệng cũng không thể nói rõ.” Dứt lời, cũng không để ý biểu tình kích động của Lê Vũ Hi, Lê Thấm đứng dậy rời khỏi Tường Vân tự. Người xung quanh nhìn thấy nàng bỏ đi liền khe khẽ bàn luận. Lê Thấm sớm đã quen với ánh mắt của người khác nhìn vào mình, nên trong khi mọi người còn chưa kịp chớp mắt, nàng đã đi xa rồi.

“A, kia không phải tiểu công chúa sao, không nghĩ tới lần này cũng đến Tường Vân tự.” Phu nhân thường khanh đại nhân ghé vào bên tai Đoan vương phi nói nhỏ một câu, sau đó nhìn theo bóng dáng Lê Thấm đi ra ngoài cánh cửa hình vòm, mới nói thầm một câu, “Chắc vị tiểu chủ nhân đã chán chỗ này rồi.”

Đoan vương phi Hàn thị nhìn theo ánh mắt người ngồi cạnh, hừ lạnh một tiếng, “Dáng đi phía sau thật hết sức nổi bật, cũng nhờ Tiết hoàng hậu dạy dỗ tốt, tiểu công chúa mới có thể chọc người yêu thích như vậy.”

Phu nhân thường khanh đại nhân lập tức im miệng không nói. Bà cũng đâu có lá gan to đến mức dám ở sau lưng Tiết hoàng hậu nói bậy. Mặc dù không biết Đoan vương phi với Tiết hoàng hậu từng có ân oán gì nhưng chuyện Đoan vương phi ghét Tiết hoàng hậu cũng không phải ngày một ngày hai.

Chẳng qua, Đoan vương phi cũng chỉ dám nói một hai câu, Tiết hoàng hậu dù sao cũng là quốc gia chi mẫu, Đoan vương phi không phải là một người không biết chừng mực.

Gần như sau khi Lê Thấm vừa rời đi, người ngồi trên kia lại bắt đầu tiếp tục giảng kinh. Lê Vũ Hi vốn luôn nhìn chăm chăm quốc sư bỗng nhiên thông suốt một vấn đề. Khó trách lúc trước nàng vẫn cảm thấy có cái gì đó không thích hợp. Khi Lê Thấm rời đi nàng mới hiểu được, lúc trước biểu tình của quốc sư vẫn có chút căng thẳng, lúc này dường như đã thả phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng nhu hòa đi không ít.

Mộc Tử Ảnh theo bản năng liếc nhìn chỗ ngồi trống không ở dưới một lần sau đó lại không có việc gì thu hồi ánh mắt. Hô hấp của Lê Vũ Hi nhất thời dồn dập, bàn tay nàng khấn trương xiết chặt làn váy.

Quốc sư đang nhìn nàng! Nam tử tựa như thần tiên kia vừa nhìn nàng, lúc trước hẳn cũng liên tiếp nhìn về phía vị trí của nàng. Sắc mặt Lê Vũ Hi ửng đỏ, nàng cúi đầu. Hôm nay nàng mặc váy dài cùng màu với quốc sư, trên váy còn thêu những đóa hoa hải đường vô cùng xinh đẹp bằng chỉ bạc.

“...trong mỗi con người đều luôn có một mặt tham lam, đều có những dục vọng không thể khống chế. Đây cũng không phải chuyện gì dơ bẩn ám muội, bởi vì mỗi người trong chúng ta đều có, bao gồm cả ta.”

Toàn trường một mảnh yên lặng. Mọi người đều đang lắng nghe thanh âm êm ái của nam tử thần tiên ngồi trên. Lê Vũ Hi ngược lên nhìn nam tử không nhiễm chút bụi trần đó, trong lòng xuất hiện một loại dục vọng ngày càng mãnh liệt.

“...Thừa nhận dục vọng của bản thân cũng không phải chuyện gì mất mặt. Nhưng cái gì cũng phải có hạn độ, một khi mất đi hạn độ, dục vọng sẽ bao trùm toàn bộ ý thức của chúng ta, sau đó khiến chúng ta làm ra những chuyện hại mình hại người, cuối cùng biến thành người mang tội ác.”

Cả sân viện im lặng đến quỷ dị, Mộc Tử Ảnh tiếp tục nói: “Hôm nay nói đến đây, mọi người nếu có gì thắc mắc thì cứ hỏi ta, bất luận là nam hay nữ, phú quý hay bần tiện, ta cũng đều trả lời, nhưng ta sẽ chỉ trả lời năm vấn đề được hỏi đầu tiên.”

Lời này rơi xuống, mọi người dường như đều ngây người, một lát sau mới có phản ứng.

Sau một lát yên lặng, chợt vang lên thanh âm trầm thấp dễ nghe của một nam tử: “Vừa rồi quốc sư nói chính bản thân ngài cũng có dục vọng, không biết quốc sư có thể nêu ra một số ví dụ thực tế hay không? Ta không có ý mạo phạm quốc sư đại nhân, chỉ là thuần túy tò mò.” Nam tử kia cười nhẹ một tiếng.

Tuy rằng giữa nam nữ có một tấm bình phong dài ngăn cách nhưng thanh âm này vẫn truyền đến vẫn rất rõ ràng, lúc này rất nhiều nữ tử đã đoán ra người vừa nói là ai.

Lê Vũ Hi cũng sớm nhận ra người này chính là biểu ca Hàn Mộc Hủ của mình, nhìn bộ dạng tò mò đỏ mặt của mấy nữ tử khác, trong lòng cực kỳ đắc ý. Lời này cũng chỉ có người can đảm như biểu ca mới dám thẳng thắn nói ra.

Sau khi đắc ý, lực chú ý của Lê Vũ Hi lại đặt toàn bộ trên người quốc sư Mộc Tử Ảnh. Nàng cũng vô cùng muốn biết, nam tử tựa như thần tiên kia sẽ có dự vọng gì. Hắn sẽ có...tình yêu nam nữ sao?

Không biết có phải tình cờ không, nhưng lúc này Mộc Tử Ảnh lại liếc mắt nhìn về phía Lê Vũ Hi, tuy chỉ ngẩn ngui một cái liếc mắt nhưng lại khiến tim nàng đập nhanh thành thịch, mặt đỏ rực. Lê Vũ Hi chưa bao giờ có loại cảm giác này, tựa như trong lòng có cảm ứng, nàng biết nam tử kia nắm rõ suy nghĩ trong lòng nàng, ngay sau đó hắn sẽ đưa cho nàng đáp án nàng muốn.

Mộc Tử Ảnh nhìn về phía người đặt câu hỏi, trên mặt không hề có chút cảm xúc nào, thản nhiên đáp: “Chỉ cần là người, đều sẽ có dự vọng. Ta là người, cho nên cũng có dự vọng. Dự vọng người có ta cũng có, chẳng qua so với người bình thường ít hơn một chút. Cho nên ta cảm thấy không cần nói ra miệng, người cùng với người khác cũng hiểu được mình có những dự vọng gì.”

Hàn Mộc Hủ hiển nhiên không dự đoán được đáp án của Mộc Tử Ảnh là thế này, bất quá trong lòng hắn lại nhiều hơn một phần bội phục.

Hắn vốn vẫn không tin Mộc Tử Ảnh kia có cái gì không giống với người bình thường, chỉ là nhiều hơn người bình thường một chút tài vật. Nhưng hôm nay hắn không thể không thừa nhận, người này so với tưởng tượng của hắn còn thông minh hơn nhiều lắm.

“Ta hiểu rồi, đa tạ quốc sư giải đáp nghi vấn.” Hàn Mộc Hủ mỉm cười ôm quyền với hắn, rồi ngồi xuống.

Bên dưới truyền đến thanh âm nho nhỏ khen ngợi: “Rể hiền của Đoan vương gia quả là hậu sinh khả úy!”

Tươi cười trên mặt Hàn Mộc Hủ hóa cứng đờ, khuôn mặt ngay sau đó mất đi nửa phần ý cười.

Sau Hàn Mộc Hủ, những vấn đề hỏi ngày càng trở nên lớn mật. Lê Vũ Hi có chút không kiềm chế được, trong mắt lóe lên tia sáng, gọi nha hoàn Thanh Thủy lại gần, đưa cho Thanh Thủy một ít bạc vụn. Thanh Thủy nhún người, sau đó sắc mặt ửng đỏ quay đầu bước nhanh.

Không bao lâu sau, bên ngoài phần sân dành cho dân chúng xuất hiện một phụ nhân chừng hơn bốn mươi, tò mò hỏi: “Quốc sư đại nhân, ngài có thể cho dân đen biết đại nhân liệu có giống như người thường có thể cưới vợ sinh con không?”

Tất cả yên lặng.

Nếu vấn đề của Hàn Mộc Hủ được coi là mạo phạm, vậy vấn đề của phụ nhân này mới chính là vô lễ.

Đột nhiên Mộc Tử Ảnh nở nụ cười, một nụ cười vô cùng kinh diễm.

Hắn nói: “Ta đã nói rồi, ta không phải là thần tiên, vinh quang của ta hôm nay đều là do mọi người ngồi đây ban cho, thân phận quốc sư cũng do đương kim thánh thượng yêu mến mà có được. Nếu ngày sau ta gặp được một cô nương tâm đầu ý hợp, đương nhiên ta sẽ yêu nàng rồi lấy nàng. Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại, ta không giống như các bậc đại sư của Tường Vân tự, cũng không tu hành như đạo sĩ, ta cũng có thất tình lục dục, nếu không có con nối dõi đó là bất kính bất hiếu với cha mẹ.”

(bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại: tội bất hiếu có ba tội, không có con nối dõi là tội lớn nhất.)

Những vị cô nương ngồi đó nhất thời ngẩn ngơ, thậm chí bắt đầu có chút xao động. Quả thật quốc sư không hề nói dối, mặc dù ngài ấy được dân chúng coi như thần tiên nhưng ngài ấy đã ở dưới trần gian thì chỉ là một phàm nhân, về sau cũng có thể cưới vợ sinh con!

Sau khi quốc sư rời đi, mọi người bắt đầu cúng tiền thấp nhang, lấy bùa bình an trừ dơ bẩn của Mộc Tử Ảnh đem chia ọi người. Sau đó đám người bắt đầu tản ra.

Một nam tử mặc áo bào trắng từ trong miếu bước ra, lúc này trên mặt hắn được che bởi một chiếc khăn lụa trắng, trường bào nguyệt sắc trên người càng làm cho hắn trở nên chói mắt.

Đám người dần dần tản đi hết, ngẫu nhiên còn có vài người chú ý tới nam tử áo trắng này.

Một trận gió thổi qua, khăn lụa trắng bị gió nhấc lên một góc, lộ ra chiếc cằm cương nghị, cùng đôi mắt sắc bén của người đó đang nhìn về phía nóc nhà xung quanh chùa.

28. Chương 28: Đồ Máu

Vụt một tiếng, không khí dường như bị xé rách, một tia sáng lóe lên, mũi tên thẳng tắp hướng về phía ngực của nam tử áo trắng. Hai mắt nam tử mở to, nghiêng người tránh đi. Ngay sau đó, nóc nhà xung quanh chùa bỗng nhiên xuất hiện hơn hai mươi tên áo đen bịt mặt bay ra.

Trong đám người không biết có ai hét lên một tiếng, dân chúng vốn đang trật tự đi ra ngoài nay trở nên hỗn loạn, người nào cũng nhanh chóng chạy trốn. Thị vệ duy trì trật tự nhất thời không khống chế được tình huống xảy ra, chung quanh trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Đám người áo đen thấy thời cơ đã tới nên nhảy xuống từ nóc nhà, vung đao đâm thẳng vào Mộc Tử Ảnh vẫn đang đứng đó. Vốn tưởng rằng người nọ sẽ thừa dịp loạn lạc mà rời khỏi, nào ngờ vẫn đứng yên không nhúc nhích ở một chỗ, giống như... cố ý chờ bọn họ?

Gã áo đen cầm đầu ý thức được điểm ấy, cảnh báo trong lòng càng trở nên mãnh liệt. Đáng tiếc mọi chuyện đã không thể lùi bước được nữa, cho dù đó có là một cạm bẫy, bọn họ cũng phải lấy được mạng Mộc Tử Ảnh!

Quả nhiên hơn mười thị vệ mang đao trên người đã xuất hiện xung quanh người quốc sư, hơn nữa còn có thêm cung thủ của ngự lâm quân, cả đoàn người vây quanh quốc sư, bảo vệ cẩn thận.

Gã áo đen vung tay lên, toàn bộ thủ hạ đều vọt tới. Thủ hạ của hắn tất cả đều là cao thủ hạng một, sao có thể sợ bọn họ.

“Bắn tên!” Nam tử áo trắng che mặt ra lệnh, thanh âm ảm đạm uy hiếp, hùng hậu trầm thấp. Quân lính nghe lệnh, cung thủ lập tức nhắm ngay những người áo đen mà bắn, cung tên trong tay mạnh mẽ phóng vút đi vù vù đâm đến, một mũi cung đã được phóng ra, đoạt một mạng người há chẳng phải chuyện nhỏ. Vài tên áo đen không tránh kịp đã bị trúng tên, mấy tên áo đen còn lại né tránh mũi tên nhọn sau đó lại cùng quân lính chém giết kịch liệt.

Thực hiện nhiên, mục đích của đám áo đen này chỉ có một, đó chính là lấy mạng quốc sư Mộc Tử Ảnh. Bọn chúng không hề cố gắng giao đấu với quân lính mà chỉ ứng phó với đám thị vệ vây quanh người đứng giữa. Gã áo đen cầm đầu võ nghệ hiển nhiên cao cường hơn những kẻ khác, hắn phóng vút bay lên, đại đao trong tay trực tiếp hướng thẳng Mộc Tử Ảnh.

Nam tử áo trắng cười ha ha, đôi mắt lóe lên tia hùng hậu. Gã áo đen hoảng hốt, người này không phải Mộc Tử Ảnh! Xem ra lần giăng kinh này chính là cạm bẫy thiết kế riêng cho bọn hắn! Muốn chạy trốn, e rằng không thể được, chỉ đành bất chấp hết mọi giá sống chết đánh với kẻ đó. Mà nam tử áo trắng lại là một đối thủ thâm tàng bất lộ, rút đại đao ra, chỉ trong vài chiêu thức đã hóa giải được thế công của hắn.

“Người không phải quốc sư Mộc Tử Ảnh, người đến tột cùng là kẻ nào?” Gã áo đen hung tợn dõi theo nam tử áo trắng, chỉ có thể trách hắn lần này quá tham lam không điều tra tin tức rõ ràng đã nhận lời người ta. Nếu chúng huynh đệ đều chết hết, vậy kẻ đứng sau muốn hại quốc sư kia, thù này hắn không thể không báo!

Nam tử áo trắng kéo khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt cương nghị góc cạnh.

Hai mắt gã áo đen không giấu nổi vẻ kinh ngạc, hắn đã từng gặp người này, đây chính là Thiếu tướng quân La Thiệu Minh, con trai Phiêu Kị tướng quân.

“Hôm nay người sẽ chỉ có đi mà không có về, người quay đầu nhìn xem, các huynh đệ của người không chết thì cũng bị thương nặng, một nửa đã bị chúng ta bắt sống, người còn muốn chống cự vô ích sao?” La Thiệu

Minh nở nụ cười, “Ám sát quan viên triều đình là tội lớn, càng chớ nói đến đó lại là quốc sư đại nhân được người người tôn sùng, người cũng muốn các huynh đệ của người tất cả đều chết hết sao?”

Gã áo đen ở khoảng cách gần mới phát hiện, người trước mắt này kém hơn Mộc Tử Ảnh rất nhiều. Thân hình của hắn cứng cáp hơn, thắt lưng cũng thô hơn một chút, bộ quần áo trắng mặc trên người hắn nhìn qua cũng không hòa hợp lắm. Vậy mà chính mình đến giờ này mới nhìn ra lỗ hổng đó.

“La thiếu tướng quân vất vả rồi.” Thanh âm nhẹ nhàng từ phía sau truyền đến, nam tử áo bào nguyệt sắc từ phía sau đi ra, đứng là quốc sư Mộc Tử Ảnh.

Tay nắm đao của gã áo đen xiết chặt, nhìn chằm chằm nam tử tuấn mỹ kia.

“Đã để quốc sư đại nhân phải sợ hãi.” La Thiệu Minh cúi đầu ôm quyền.

“La thiếu tướng quân không cần khách khí như vậy.” Mộc Tử Ảnh gật đầu với La Thiệu Minh, ánh mắt chuyển sang gã áo đen mang theo tia lạnh lẽo, “Mạng của ta cũng đâu dễ lấy như vậy, bao nhiêu kẻ muốn đến lấy mạng ta, cuối cùng đều chết rất thảm.”

La Thiệu Minh ra hiệu cho quân lính đứng yên, cả đám quân lính đông đúc đứng vây quanh gã áo đen cầm đầu.

“Buông tay chịu trói rồi khai rõ mọi chuyện, đừng khăng khăng cố chấp, vì một chút tiền thưởng mà mất đi tính mạng, người đặt tay lên ngực tự hỏi, loại giao dịch này có lời sao?” Thanh âm của Mộc Tử Ảnh hết sức dụ hoặc.

Bàn tay cầm đao của gã áo đen run lên, trong lòng đã bắt đầu lùi bước. Nhưng đúng vào lúc này, phía xa xa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, gã áo đen bắt gặp tia hoang mang trong mắt Mộc Tử Ảnh, hắn lập tức nắm chặt đao, đánh ngã hai thị vệ trước mặt sau đó chạy đến chỗ xa xa kia.

Ngoài cổng hình vòm của Tường Vân tự có hai người đang chạy tới, gã áo đen bèn bắt lấy nữ tử chạy đằng trước. Ánh mắt vừa rời của Mộc Tử Ảnh khi nhìn nàng ta rất kì lạ, rõ ràng không có ai có thể không nhận ra quan hệ đặc biệt giữa hai người.

Lê Thấm chưa bao giờ hoảng loạn như vậy. Nghe được tin có người muốn giết Mộc Tử Ảnh, đầu óc nàng trống rỗng, nàng không cần biết nơi đó nguy hiểm đến mức nào, cũng không cần biết nếu mình đến đó không những không thể giúp được gì mà còn có thể phá hỏng mọi chuyện, nàng chỉ biết nàng không thể để Mộc Tử Ảnh gặp chuyện không may.

Trước kia nàng vẫn không rõ tình cảm của mình đối với Mộc Tử Ảnh nhưng giờ này khắc này, trong đầu của nàng đều là sự dịu dàng của hắn, tuy lạnh lùng xa cách nhưng lại mềm mại như nước. Ngoại trừ mẫu hậu, còn có ai quan tâm tới nàng như vậy? Cho nên, Mộc Tử Ảnh tuyệt đối không thể gặp chuyện không may, không thể nào! Nàng là mang loại tâm tình này chạy đến, thậm chí khi phát hiện bóng đen từ phía xa xa kia chạy tới, trong lòng nàng vẫn tràn đầy hỗn loạn.

“Công chúa!” Hàn Mộc Hủ ở phía sau hét lên một tiếng, “Mau quay lại!”

Hàn Mộc Hủ vạn phần hối hận, khi hắn nhìn thấy Lê Thấm chạy đi, trong lòng còn giãy dụa do dự. Nếu không phải như thế, hắn đã sớm xông lên trước giữ nàng rồi. Nhưng kém một bước, chỉ còn kém đúng một bước, gã áo đen đã vọt tới trước mặt nàng.

Cầm giận của hắn đối với công chúa trong nháy mắt tan thành mây khói, chỉ hy vọng nàng sẽ không gặp phải chuyện không may. Hắn nghĩ, cho dù là người đại gian đại ác cũng có một mặt tốt đẹp, huống hồ Lê Thấm chỉ là thích trêu đùa người khác thôi. Hắn không nên lạnh nhạt với nàng, không nên chê cười nàng.

Lê Thấm sợ tới mức không nhấc nổi chân. Gã áo đen duỗi tay ra, túm vạt áo nàng, cánh tay cầm kiếm nâng lên chuẩn bị đặt lên cổ nàng.

Lê Thấm sợ tới mức hai mắt nhắm nghiền nhưng ngay sau đó, không phải là thanh đao lạnh lẽo kề lên cổ nàng mà ngược lại truyền đến tiếng đao đâm vào cơ thể.

Chậm rãi mở mắt ra, Lê Thấm thấy được một cảnh mà cả đời nàng cũng khó quên. Gã áo đen định bắt cóc nàng đang ngã trên mặt đất, trên ngực loang ra vết máu lớn, sau đó máu bắt đầu phun ra, trên cổ cũng bắt đầu chảy máu, đỏ tươi đáng sợ.

Mà Mộc Tử Ảnh đứng trước mặt nàng, tay phải còn cầm một thanh chủy thủ ngắn ngắn đã nhiễm máu, từng giọt từng giọt rơi xuống, dường như nàng nghe thấy tiếng những hạt châu màu máu rơi xuống, vỡ thành vụn, bắn tung tóe ra bốn phía.

Hắn chưa bao giờ nhiễm một chút bụi trần nào vậy mà bây giờ áo choàng nguyệt sắc trên ngực đã loang ra vết máu đỏ tươi như hoa, dường như bị người phun vào, bởi vì đâm quá nhanh mà máu bắn lên tạo thành một đóa hoa cúc, đáng tiếc mực vẽ lại dùng máu tươi, không những dính còn mang theo một mùi máu dày đặc.

Cổ họng Lê Thấm quay cuồng, nàng che miệng nôn ra một trận, khuôn mặt tái nhợt không còn sắc hồng, nỗi sợ hãi nhất trong lòng như bị đào ra, hai mắt Lê Thấm biến thành màu đen, ngất đi. Dường như nàng thấy được nỗi kinh hoàng tột độ trong mắt Mộc Tử Ảnh, sau đó nàng rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Sau khi tỉnh lại, Lê Thấm nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của mẫu hậu, trong lòng nàng chợt thấy đau xót. Nàng lại vì Mộc Tử Ảnh mà gạt mẫu hậu ra đằng sau, nếu nàng thật sự xảy ra chuyện, mẫu hậu sẽ đau lòng đến mức nào.

“Lần sau Thấm Nhi đừng lỗ mãng như vậy. Con là nha đầu ngốc, cho dù có lo lắng cho quốc sư, cũng phải động não a, con đi thì có thể giúp được cái gì, sao mẫu hậu lại có thể sinh ra đứa con ngốc như vậy!” Tiết hoàng hậu càng nói càng kích động, nếu không phải cố kỵ thân phận của mình thì bà đã kích động đến mức hoa tay múa chân rồi.

“Mẫu hậu, nhi thần biết sai rồi.” Lê Thấm mở miệng mới phát hiện vết hầu nàng khô khốc.

“Bích Chi, mau đem chén nước đến.” Tiết hoàng hậu phân phó.

“Mẫu hậu, người đừng lo lắng, nhi thần chỉ bị dọa sợ, một vết thương nhỏ cũng không có đâu.” Lê Thấm cười hì hì cầm tay bà.

Tiết hoàng hậu gõ gõ đầu nàng, “Mẫu hậu chỉ có con với Nhất Nhi hai đứa mà thôi, nếu con xảy ra chuyện gì, mẫu hậu làm sao chịu nổi.”

“Nhi thần biết rồi, nhất định lần sau sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.” Lê Thấm trả lời, ánh mắt dôi ra ngoài cửa.

“Phụ hoàng con vừa mới rời khỏi, ở bên con đã rất lâu, đến khi con gần tỉnh mới rời đi.” Tiết hoàng hậu giống như biết được suy nghĩ trong lòng nàng, kịp thời giải thích.

“Mẫu hậu, người có oán phụ hoàng không?” Lê Thấm đột nhiên ngắt đầu nhìn bà, ánh mắt khê chớp.

Tiết hoàng hậu ngăn ra, trầm mặc một lát mới trả lời: “Không có gì phải oán. Lúc trước là ta cố tình giả cho ông ấy, phụ hoàng con thân là vua một nước, không có khả năng cả đời chỉ có một mình mẫu hậu, hơn nữa, phụ hoàng con đối xử với ta tốt lắm.”

“Vậy Nhu phi thì sao?” Lê Thấm thốt ra, nhìn sắc mặt mẫu hậu thay đổi, trong lòng nàng vạn phần hối hận.

Nàng tiến vào lòng bà, ôm thắt lưng bà, giọng điệu chuyển sang làm nũng, “Nhi thần chỉ muốn mẫu hậu biết, nhi thần yêu nhất chính là mẫu hậu, so với phụ hoàng còn yêu hơn, so với bất kỳ ai khác cũng yêu hơn.”

Tiết hoàng hậu bất đắc dĩ mỉm cười, vui mừng nói: “Mẫu hậu biết, Thấm nhi yêu nhất là mẫu hậu.”

Nhìn theo Tiết hoàng hậu rời đi, Lê Thấm ngóng ra ngoài cửa, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, nhìn về phía thị nữ vẫn đứng ở một bên chưa nói lời nào, “Nguyệt Dung, người muốn nói gì?”

“Công chúa, sau khi người hôn mê, thị vệ bên người quốc sư Triệu Ly có tới, còn hỏi thăm công chúa.”

Đầu óc Lê Thấm dần dần rõ ràng, một màn đỏ máu dường như lại xuất hiện trước mắt. Từ chối một hồi lâu, Lê Thấm cuối cùng vẫn bỏ ngoài tai lời khuyên can của Bích Chi và Nguyệt Dung mà thừa dịp đêm tối lặng lẽ đi tới Tuyết Trần cung.

Cơ hồ nàng vừa mới mở cửa ra, Lê Thấm liền nghe thấy tiếng đẩy cửa phanh một tiếng cách đó không xa. Mộc Tử Ảnh đứng ở ngoài cửa, khuôn mặt ẩn trong đêm tối, khiến người ta không thể nào nhìn rõ.

Lê Thấm chậm rãi đi về phía hắn, bỗng nhiên một trận gió nổi lên, người nọ không biết từ khi nào đã đến trước mặt nàng, một tay ghì nàng vào lòng.

Lê Thấm ôm lấy thắt lưng hắn, đầu chôn trong ngực hắn, buồn buồn nói: “Hôm nay ta rất sợ hãi, thật nhiều máu.”

Mộc Tử Ảnh vẫn ôm chặt nàng chột có chút run rẩy, giọng điệu mềm mỏng, “Thấm Nhi đừng sợ, tất cả đều đã trôi qua rồi.”

Lê Thấm vâng một tiếng, bỗng nhiên cúi đầu nức nở, “Ta nhìn thấy chàng giết người!”

“Sợ ta sao?”

Lê Thấm lắc đầu, “Chính là cảm thấy có chút xa lạ.”

“Thấm Nhi, nhìn vào mắt ta.” Mộc Tử Ảnh dịu dàng nói, “Tất cả người trên đời này, duy chỉ có nàng là ta sẽ không làm thương tổn.”

Nàng ngẩng khuôn mặt đang phóng to trước mắt mình, sau đó cảm thấy cánh môi có một chút mát lạnh rồi bị mút vào, cuối cùng lực càng ngày càng mạnh mẽ, Lê Thấm cũng chậm rãi đáp lại hắn, cùng hắn hòa hợp, thân thể mềm nhũn ở trong lòng hắn. Nàng nghĩ, nàng đã thật sự thích Mộc Tử Ảnh rồi.

29. Chương 29: Xuân Tới Lân Hai

Lê Thấm xác định rõ, nàng thích Mộc Tử Ảnh. Tuy tình cảm này không mãnh liệt đến mức khiến cho núi tan băng, đất nứt vỡ, biển cạn đá mòn nhưng nàng thích cùng người đó gần gũi một chỗ, thích đáng về ngoài lạnh lùng nhưng bên trong thực dịu dàng của hắn, thích hắn quan tâm đến nàng.

Nàng biết, mỗi khi nàng ăn xong một đĩa quế hoa cao, hắn đều đem tới một chén trà. Trước đó hắn sẽ đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ. Ngay đầu tiên Lê Thấm còn không hiểu, sau đó nàng mới biết, nếu nước trà nguội rồi, hắn sẽ tự mình đến phòng bếp pha một ấm trà mới, một lần nữa đem ra một chén trà nóng hổi. Hắn có thể kiên nhẫn dạy nàng đánh đàn vẽ tranh, hắn sẽ ôm nàng đọc cho nàng từng chữ một để nàng nhớ kỹ những câu chữ kinh thư vô cùng buồn tẻ.

Lê Thấm ôm cổ hắn, mặc cho hắn cẩn thận hôn nàng càng nhiều, thân mình nàng đã mềm như một dòng nước, toàn bộ níu trên cổ hắn. Mộc Tử Ảnh không hề than vãn sức nặng của nàng, hắn cơ hồ ôm cả người nàng lên, một tay giữ chặt gáy của nàng, một tay vòng qua thắt lưng nàng, đem nàng khảm vào lòng mình.

Lê Thấm cảm thấy mình bị hắn hôn đến ngất đi rồi, nàng “ngô” vài tiếng tỏ vẻ kháng nghị, lúc này Mộc Tử Ảnh mới buông ra. Hắn thể nhưng một chút cũng không cần thở, đôi con ngươi đen thẳm kia bịt kín tầng tầng lớp lớp tình dục, hai hàng mi nhướn lên rồi hạ xuống, ánh mắt chăm chú nhìn vào cánh môi Lê Thấm, nơi đó bởi vì bị liếm vào rồi mút hôn mà trở nên hồng nhuận phàn nộn, giống như tùy thời có thể nở nước.

Mộc Tử Ảnh đột nhiên xoay người, ôm nàng bước đi. Lê Thấm ngoại trừ ngay từ đầu hô nhỏ một tiếng sau đó chỉ im lặng tựa vào lòng hắn, còn chăm chú quan sát khuôn mặt hắn, hai tay ôm chặt cổ hắn không hề buông lỏng. Trong đầu nàng hiện lên một ít cảnh tượng tương tự, ngày ấy nàng cũng giống như bây giờ, được người trước mắt ôm vào nội điện sau đó hai người bắt đầu dây dưa thông đồng làm chuyện xấu.

Khuôn mặt Lê Thấm thoáng chốc đỏ ửng, nàng vui đầu vào gáy hắn, lòng chộn rộn, mãnh liệt đến nỗi như muốn phá kén mà ra.

Vừa vào trong phòng, rốt cuộc Lê Thấm vẫn không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn hấn, khe khẽ hỏi: “Tử Ảnh, lần trước đó chàng có thực sự muốn làm chuyện này với ta hay không?”

Bước chân Mộc Tử Ảnh chợt ngừng lại, hấn nhìn nàng, thấy bảo bối trong lòng đỏ bừng mặt nhìn lại hấn, đôi mắt long lanh như chứa nước, ngọn lửa trong lòng không những không giảm mà còn tăng vọt. Hấn cúi đầu xuống, tiếp tục ôm nàng vào bên trong.

Hai mắt Lê Thấm nhìn ngó khắp xung quanh.

“Gần đây nàng đến ta đều để Triệu Ly tránh đi, hấn hiện không có trong phòng đâu.” Mộc Tử Ảnh véo véo mặt nàng, giải thích.

Còn về phần Triệu Ly ở đâu qua đêm, Mộc Tử Ảnh đoán, rất có thể là hấn trèo lên cây, cũng có lẽ là ngủ trên nóc mấy tòa cung điện. Được gió đêm thổi mát cũng rất tốt. Tên tiểu tử này cả ngày tinh thần khí lực đều vô cùng tràn đầy.

Lê Thấm xấu hổ trốn vào trong lòng hấn, “Chàng...chàng thật sự muốn cái kia ta sao?”

Mộc Tử Ảnh nghĩ một lát rồi đáp, “Không phải đã nói với nàng sao, bây giờ nàng đã là thê tử của ta. Hiện tại ta muốn nàng, chuyện này kì quái lắm sao?”

“Đương nhiên là kỳ quái!” Lê Thấm phản đối, “Chúng ta còn chưa thành thân đâu, chàng nói ta là thê tử của chàng thì ta sẽ là thê tử của chàng sao? Chàng coi phụ hoàng mẫu hậu của ta không còn tồn tại ư?”

“Dù sao cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.” Mộc Tử Ảnh đáp lại một câu khẳng định.

“Nhưng mà, chúng ta...” Lê Thấm còn chưa nói xong, người đã bị hấn đặt lên giường. Sau đó hấn ngồi bên cạnh, cúi người bắt đầu hôn nàng, một tay thì chậm rãi tiến tới bên hông nàng, đem từng tầng lớp lớp xiêm y cởi xuống, động tác vừa dịu dàng lại vừa mạnh mẽ không để nàng kháng cự.

Cảm giác trên người lạnh lẽo, Lê Thấm dùng hết sức né tránh nụ hôn dài của hấn, thở hổn hển nói với hấn: “Mộc Tử Ảnh, chàng có nghĩ tới việc chuyện của hai chúng ta bị người khác phát hiện sau đó sẽ dẫn tới hậu quả thế nào không?”

Động tác của Mộc Tử Ảnh ngừng lại, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng, “Thấm Nhi, nàng sợ ư?”

Lê Thấm cắn môi dưới, thốt ra: “Đúng, ta rất sợ hãi! Hiện tại chàng nói cái gì cũng được nhưng, nhưng nếu như vạn nhất kết quả lại không giống lời chàng nói, vậy thì không xong rồi, đến lúc đó phải làm sao bây giờ? Nếu để người khác biết trước khi kết hôn ta đã mất trinh tiết, cho dù ta có là công chúa của Đại Chiêu quốc, đến lúc đó... Ta nhất định sẽ bị mọi người phỉ nhổ, còn mắng ta là dâm phụ dâm đảng vô sỉ, chàng...chàng có nghĩ tới điều đó không?”

Mộc Tử Ảnh chau mày, gõ gõ trán nàng, có chút hờn giận đáp: “Sao Thấm Nhi lại nghĩ ra thứ quái quỷ này? Chẳng lẽ nàng với ta đã làm đến chuyện này, nàng còn muốn gả cho người khác sao?”

“Không phải ta nghĩ, mà là vạn nhất, vạn nhất!” Lê Thấm trừng mắt liếc hấn một cái, sau đó kéo chăn che đi cơ thể lỏa lồ của mình.

Mộc Tử Ảnh xoay đầu nàng lại, nghiêm nghị nói, “Thấm Nhi, chẳng lẽ nàng không tin ta? Ta cam đoan, ngoại trừ ta, không kẻ nào có thể lấy nàng được. Thấm Nhi, kỳ thật nàng chỉ đang sợ người khác biết chuyện nàng thất thân, chứ nàng là dâm phụ lãng lơ. Nhưng ta cam đoan với nàng, sẽ không bao giờ có một ngày như vậy. Nếu có người mắng nàng là dâm phụ, như vậy ta chính là gian phu, không cần người khác tìm, ta sẽ tự mình đứng ra thừa nhận, ta xem còn ai dám nói sau lưng nàng nữa.”

Đôi mắt Lê Thấm ẩm ướt, người này là như thế, hấn có một đôi mắt có thể nhìn thấy rõ mọi việc, tâm sự gì của nàng đều không thể gạt được hấn.

“Ta mới không phải sợ đâu!” Giọng Lê Thấm run run cãi lại.

Mộc Tử Ảnh thở dài, nhấn tâm chặt đứt dục vọng của mình, kéo nàng lại, sau đó ôm vào lòng, “Thấm Nhi, thực ra người sợ hãi chính là ta. Hôm nay gặp nàng ở Tường Vân tự khiến ta luôn luôn lo lắng, nhìn nàng cuối cùng cũng nghe lời rời khỏi, ta còn đang suy nghĩ, đến khi ta trở lại nhất định sẽ trách mắng nàng một

trận. Nhưng đến khi ta nhìn thấy tên thích khách đó thiếu chút nữa đã đặt đao lên cổ nàng, ta thật sự rất sợ, vì thế không kịp suy nghĩ đã lấy mạng của hắn. Nàng cũng biết, người đó vốn cũng sẽ bị xử chém.”

Người trong lòng hắn vẫn còn chưa được chạm tới, Mộc Tử Ảnh bất đắc dĩ lắc đầu, nhặt lại xiêm y tán loạn ở một bên sau đó đem từng thứ từng thứ mặc vào người nàng, nhưng cô nàng trong lòng hắn lại chụp lấy tay hắn, yên lặng nhìn hắn sau đó dường như hạ quyết tâm: “Chúng ta làm tiếp.”

Mộc Tử Ảnh ghen, dở khóc dở cười, gõ gõ đầu nàng, “Mới vừa rồi là tại ta xúc động, chuyện này cứ coi như chưa xảy ra được không?”

“Làm sao có thể bỏ dở giữa chừng?!” Thanh âm của Lê Thấm trở nên sắc nhọn, “Hôm nay nhất định phải làm được, ta muốn chàng.” Nói xong, hai tay bắt đầu gỡ thắt lưng hắn xuống, động tác mang theo chút vội vàng.

Mộc Tử Ảnh kinh ngạc, sững sốt ngẩn ngơ một hồi sau đó khước miệng hắn chột cong lên, nhìn nữ tử trong lòng khó nhọc cởi bỏ vạt áo hắn, nhìn nàng vội vàng cởi bỏ xiêm y của mình, sau đó bàn tay nhỏ bé bắt đầu chui vào trong quần dài của hắn. Thân mình Mộc Tử Ảnh run lên, vội vàng giữ lấy móng vuốt nhỏ xinh của nàng, thanh âm dường như lạc hẳn: “Chuyện này... không cần nàng làm.”

Lê Thấm “Vâng” một tiếng, đỏ mặt rồi chui vào trong chăn, vụng trộm đánh giá thân thể Mộc Tử Ảnh.

Da của hắn vô cùng trắng trẻo, thân hình cũng vô cùng rắn chắc, không có chút sẹo lồi dư thừa nào.

Một lát sau, hắn đã cởi bỏ hết mọi vướng bận bèn từ phía sau tiến lại, bàn tay to tìm được hông nàng, đem tiết khố mới vừa rồi còn chưa kịp rút xuống, động tác của hắn rất chậm, cơ hồ là dán từ trên đùi của nàng cho đến tận mắt cá chân.

Lê Thấm rụt người lại, cảm thấy có chút ngứa.

“Mộc Tử Ảnh, đừng cọ nữa!” Lê Thấm bắt đầu oán giận một tiếng, sau đó xoay người quay lại phía hắn.

Mộc Tử Ảnh mỉm cười nhìn nàng, “Nhưng ở trên mặt nàng lại không nói thế.”

Lê Thấm hờn dỗi trừng hắn, đối với lời hắn nói vô cùng nghi ngờ, sau đó lại giống như bạch tuộc quấn quanh hắn, ở trên người hắn cắn loạn.

Mộc Tử Ảnh cúi đầu cười vài tiếng, nhìn cái miệng nhỏ nhắn của nàng cắn loạn trên người mình, nghe thấy tiếng nước miếng chặc chặc vang lên trong đêm, nụ hôn ẩm ướt dần dần lan đến cổ hắn, rồi trước ngực.

Đợi đến khi nàng nghịch đủ, hắn xoay người lại, đặt nàng lên trên người, vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ hôn môi nàng, quần lầy dầu lười nàng rồi cùng nhau đưa đẩy, sau đó lại bắt chước nàng hôn lên từng tắc da thịt của nàng, mãi cho đến phía dưới thắt lưng.

“Ngứa...” Lê Thấm hừ một tiếng, dong đưa thắt lưng, hô hấp hiển nhiên đã lâm vào hỗn loạn, hai mắt ẩm ướt vì hắn hôn mà trở nên đầm lệ.

“Vì không để Thấm Nhi ghét vì hay cọ xát, ta vẫn nên trực tiếp làm thì hơn.” Khước miệng Mộc Tử Ảnh cong cong, mặc kệ đôi mắt trợn trừng mở to của Lê Thấm mà quyết đoán đặt chân của nàng vòng quanh hông mình sau đó đem lửa nóng đã sớm sùng to của mình xâm nhập vào hoa huyệt.

Lê Thấm đau đến kêu thành tiếng: “Mộc Tử Ảnh, ta hối hận rồi, bây giờ muốn đổi ý?”

“Muộn rồi, tên đã lên dây không thể không bắn.” Mộc Tử Ảnh nhíu mày, ôm nàng bắt đầu luật động, từ chậm đến nhanh, từng chút từng chút, cực kỳ mạnh mẽ, mỗi một lần đều vào đúng nơi.

Lê Thấm bị hắn bắt nạt mà nức nở, nhưng Mộc Tử Ảnh vẫn “uể uải” mà tiến vào.

Qua hồi lâu.

“Đủ...đủ chưa?” Lê Thấm khóc thút thút dò hỏi, nước mắt lưng tròng.

Mộc Tử Ảnh hôn nàng, cúi xuống sát vào tai nàng nói nhỏ: “Vẫn còn sớm.”

Lê Thấm tức giận. Tên khốn kia còn có thể nói đến đúng lý hợp tình. “Mặc kệ, mặc kệ!!!”

Lê Thấm phản đối, tuy rằng cũng có chút vui thích nhưng điều đó vẫn không thể nào so sánh được với đau đớn hằn mang tới. Lê Thấm quyết định phải ngừng lại, nên nàng ở dưới thân Mộc Tử Ảnh giãy dụa muốn đứng lên.

Mộc Tử Ảnh hô lớn một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Thấm Nhi, đừng nghịch ngợm.”

“Ta không nghịch, ta chính là không muốn.” Lê Thấm vẫn quật cường cãi lại.

Đầu Mộc Tử Ảnh đầy mồ hôi, nữ tử bên dưới kịch liệt giãy dụa, hắn chỉ cảm thấy đầu mình muốn to ra. Con nhóc kia giãy dụa rất lợi hại, thứ vẫn ở bên trong hoa huyết bị ép chặt quá mức. Hai mắt vẫn che kín tình dục chợt lóe lên tia sáng, Mộc Tử Ảnh dùng tay kéo cả người Lê Thấm ngồi dậy, để hai chân nàng tách ra hai bên hông mình, toàn bộ ngồi lên đùi hắn.

Lê Thấm lập tức bối vì tư thế này mà đau đớn thành tiếng.

Mộc Tử Ảnh giữ chặt vòng eo nàng, cười khê: “Được rồi, bây giờ nàng có thể tùy tiện đùa nghịch.”

Lê Thấm, “...”

30. Chương 30: Trong Dục Trì

Hai người ôm nhau thật chặt, giống như hợp vào nhau thành một khối. Sau khi luật động xóc nảy chừng trăm cái, Mộc Tử Ảnh ghữ chặt vòng eo Lê Thấm, liên tục ra vào. Cho đến thời điểm cuối cùng, hắn vận hết sức đâm vào, phun nóng rực vào giữa hai chân Lê Thấm, cảnh tượng vừa ái muội vừa dâm mỹ.

Sau khi hơi thở trở nên bình ổn, hai người vẫn ôm chặt nhau như cũ.

Lê Thấm bị ép buộc quá mức, nàng chỉ có thể ngồi phịch trong lòng hắn.

“Tử Ảnh, ta sẽ không mang thai chứ?” Lê Thấm mệt mỏi hỏi, bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm vuốt ve ngực hắn.

Thanh âm của Mộc Tử Ảnh vẫn vương chút khàn khàn, hắn cười nhẹ đáp: “Sẽ không, ta không ầm mống đi vào.”

Lê Thấm cúi đầu nhìn thoảng qua chất dính dính giữa hai chân, trong nháy mắt liền hiểu được ý tứ của hắn. Nàng xấu hổ giận dữ cắn hắn vài cái, oán hận nói: “Về sau nếu ta xảy ra chuyện, nhất định ta sẽ kéo chàng theo cùng chịu tội.”

Mộc Tử Ảnh cầm cái yếm của nàng, cẩn thận giúp nàng lau sạch giữa hai chân, nghe thấy nàng oán thán thì bất đắc dĩ nhếch môi, “Được, có việc gì ta sẽ làm đệm lưng cho nàng, nàng yên tâm được chưa.”

“Ồ, đó là yếm của ta! Bắn rồi thì ta mặc cái gì?” Lê Thấm trừng mắt nhìn vật trong tay hắn.

Mộc Tử Ảnh lơ đãng đáp lại, “Đợi ta giặt sạch sẽ đưa cho nàng, dù sao cũng chỉ mặc ở bên trong, nàng nhìn một chút là được.”

Lê Thấm cực kỳ bất mãn, hai mắt tràn đầy oán thán nhìn hắn chằm chằm.

Khoác lên mình một chiếc áo choàng, Mộc Tử Ảnh ôm Lê Thấm đến dục trì.

Kính Nhân để vì tỏ lòng tôn kính với quốc sư mà xây dựng dục trì này cũng tương tự như ngự trì, cùng là nước ôn tuyền. Mộc Tử Ảnh vặn một cơ quan đằng sau gáy con hạc trắng, sau đó nước ôn tuyền liền theo đó mà chảy ra.

Lê Thấm nhìn hồ nước sa hoa này, trong lòng vừa hâm mộ vừa ghen tị. Đãi ngộ bậc này ở trong cung, ngoại trừ phụ hoàng và mẫu hậu thì chỉ có Mộc Tử Ảnh, ngay cả nàng thân là công chúa cũng không có.

Mộc Tử Ảnh ôm Lê Thấm rồi cùng thả mình vào nước, thấy vẻ mặt nàng đầy bất bình quan sát hồ nước, hắn chỉ chuyên tâm xoa bóp thân thể cho nàng, thanh âm hết sức mềm mại mang theo tia dụ hoặc: “Hồ

nước này quá lớn, cũng quá mức sa hoa, nếu nàng thích nơi này, vậy để cho nàng đấy. Khi nào nàng muốn đến đều được.”

“Ta muốn đem hồ nước này chuyển đến phủ công chúa được không?” Lê Thấm chau miệng đề nghị.

“A, nàng nói được không? Nước ôn tuyền ở đây được dẫn từ núi Hoàng Lâm tới đã là xa xỉ lắm rồi. Khi đó để xây dựng đã hao phí biết bao nhiêu tiền bạc, phủ công chúa lại cách hoàng cung khá xa, nàng cho là còn có thể xây dựng đường dẫn từ hoàng cung đến đó nữa sao?”

“Chuyện này thì có gì, ta có một kho tàng, là phú khả địch quốc!” Lê Thấm giơ tay lên, cười vui vẻ, ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý, lấp lánh tỏa sáng.

Mộc Tử Ảnh nhìn mà sững sờ, hần cúi đầu xuống bịt chặt cánh môi nàng, triền miên hôn môi.

“Ngô...” Lê Thấm vẫy tay tỏ vẻ kháng nghị.

Kháng nghị không có hiệu quả, cuối cùng nàng vẫn bị Mộc Tử Ảnh đặt ở trên thành bể mạnh mẽ làm thêm một lần nữa, dường như nước trong đục thì cũng theo đó mà trở nên đục ngầu.

Nam nhân vừa mới khai trai, tinh thần cùng khí lực đều vô cùng tràn trề, chỉ cực khổ cho Lê Thấm, đến cuối cùng chỉ có thể nằm sấp trên giường sống chết cũng không muốn động dậy, tay chân đều mềm nhũn.

Hai người ôm nhau ngủ, mãi cho đến lúc bình minh, Mộc Tử Ảnh mới dùng chăn bọc nàng lại sau đó mang theo quần áo của nàng, khiêng Lê Thấm trở về hành cung.

Lê Thấm cảm thấy mình với Mộc Tử Ảnh không khác gì chuyện tình giữa tiểu thư với thư sinh trong tiểu thuyết, cuối cùng hai người có tình sẽ bỏ trốn với nhau, cũng có thể bị cha mẹ phát hiện, sau đó không nhẽo kèm theo cứng rắn ép buộc, cuối cùng sẽ thành một mối nhân duyên tốt đẹp. Mà kết thúc của nàng và Mộc Tử Ảnh sau này sẽ như thế nào? Có thể giống như kết thúc trong chuyện xưa, có được một kết cục hoàn mỹ?

Nghĩ ngợi mãi, sau đó Lê Thấm mệt mỏi đi vào giấc ngủ. Có lẽ, trong giấc mộng, nàng sẽ gặp lại Mộc Tử Ảnh. Trước khi ý thức trở nên mơ hồ, Lê Thấm đã nghĩ đến điều đó...

Chuyện quốc sư gặp nạn ở Tường Vân tự khiến dân gian huyền ảo. Những kẻ ám sát quốc sư nếu bây giờ không phải đang ở trong ngục tra khảo hẳn đã sớm bị nước miếng của dân chúng phỉ nhổ cho chết đuối.

Lúc lâm triều, Kính Nhân đề đập bàn tức giận, mặt rùng rợn, lệnh nhất định phải bắt được hung thủ phía sau màn.

“Làm hại quốc sư chính là muốn hủy cả vận mệnh Đại Chiêu quốc ta, tâm tư kẻ này thật đáng diệt!”

Kính Nhân đề hạ lệnh tra khảo thật nghiêm khắc lũ thích khách, sau đó giận dữ phát tay áo rời đi.

Trong ngự thư phòng,

Mộc Tử Ảnh được ban ghế ngồi, phóng mắt khắp toàn bộ Đại Chiêu quốc, quả thật đây chính là ân huệ có một không hai.

“Đã để quốc sư phải sợ hãi.” Kính Nhân đề Lê Kiền áy náy, “Trẫm nghe theo ý quốc sư thả lưới bắt cá, mặc dù cá đã mắc câu nhưng đáng tiếc, cá bắt được đều là cá nhỏ, không có ích gì. Hình bộ đã tra ra, đám thích khách đó chính là đám phỉ tặc ở Tĩnh Châu. Có thể thu mua đám phỉ tặc này tới kinh đô, thế lực của Chu thái sư quả thật khiến trẫm không thể không khen tặng.”

“Hoàng thượng không cần lo lắng, trong quá khứ ám sát đều là ngầm cử đến, lần này hẳn đám thực hiện ở bên ngoài, đây chính là giấu đầu hở đuôi. Từ Tĩnh châu đến kinh đô mặc dù không xa nhưng để thuê được phỉ tặc, lại có thể để bọn chúng dễ dàng vào kinh, nhất định sẽ để lại dấu vết, hoàng thượng chỉ cần bắt tay tra từ đó. Con cá lớn Chu thái sư nhất định sẽ phải trôi lên mặt nước.”

“Quốc sư nói có lý, toàn trận này sẽ giao quốc sư bày mưu tính kế.” Kính Nhân đề ngẫm nghĩ sâu muộn. Thấy người trước mắt không kiêu ngạo không nịnh nọt, giọng điệu nói năng không hề có chút sợ hãi, tuy trong lòng ông có vài phần không vui nhưng trên mặt lại không hề biểu hiện gì. Bản lãnh của người này, thật sự không thể xem thường, chút không vui trong lòng ông rất nhanh sau đó đã lui xuống.

“Hoàng thượng đã phong thần là quốc sư, thân là thần tử, giúp hoàng thượng lo nghĩ cũng là việc nên làm.” Mộc Tử Ảnh thần nhiên đáp.

“Lần này ở Tường Vân tự, nha đầu Thẩm Nhi lại gây phiền toái cho quốc sư rồi.” Nhớ tới con gái nhỏ đã nhiều ngày không khỏe, ốm đau nằm trên giường, Kính Nhân để bụng tiếng thở dài, “Chỉ tại trăm ngày thường đều dung túng nó nên mới đường ra đứa nhỏ ngang ngược bốc đồng thế này, quốc sư hãy rộng lượng với nó.”

Khóe miệng Mộc Tử Ảnh khẽ nhếch, mặc dù cực nhỏ cực nhanh nhưng vẫn khiến Kính Nhân để vô cùng kinh ngạc. Người này từ trước tới giờ vẫn luôn luôn lạnh lùng, không ngờ hần cũng biết cười.

“Tuy bề ngoài công chúa hơi nghịch ngợm nhưng tính tình lại ngay thẳng vô tư, mấy tháng này đi theo thần học đạo tu thân dưỡng tính, đều chăm chỉ học hỏi, thần cực kì hài lòng. Chuyện thích khách ở Tường Vân tự, công chúa là lo lắng cho thần, vì thế mới lỗ mãng chạy tới.”

Nghe thấy hai chữ hài lòng, Kính Nhân để thấy trên mặt Mộc Tử Ảnh có một loại biểu tình cực kì lạ lẫm, trong lòng ông không khỏi chấn động, nảy ra một suy nghĩ.

“Trăm nghe La thiếu tướng nói, lúc ấy Thẩm Nhi được Hàn trạng nguyên che chở.” Kính Nhân để cẩn thận quan sát phản ứng của Mộc Tử Ảnh, chậm rì rì nói: “Đầu năm sau Thẩm Nhi sẽ đến tuổi cập kê, trăm để ý mấy tháng mà vẫn chưa tìm ra mối hôn sự nào. Trong tình trạng nguy hiểm như thế, vậy mà Hàn ái khanh còn không màng hiểm nguy bảo vệ Thẩm Nhi, nhất định là đối với Thẩm Nhi có ý. Trăm cảm thấy Hàn ái khanh cũng là một lựa chọn không tồi, quốc sư nghĩ thế nào?”

Mộc Tử Ảnh giống như dự đoán trước được hoàng thượng sẽ nói thế nhưng dường như lại giả vờ như không biết, sắc mặt thoáng thay đổi: “Thần nghe nói lúc ấy công chúa đi xe ngựa của Đoan vương phủ tới, là cùng đi với đám người Hàn Trạng nguyên, nếu công chúa xảy ra chuyện gì, mấy người đó cũng không tránh khỏi tội vạ. Hàn trạng nguyên bảo vệ công chúa an toàn là do trách nhiệm cần phải thế, thần nghĩ hoàng thượng đã lo lắng nhiều rồi.”

Kính Nhân để nhìn hần một lát, đột nhiên cười to hai tiếng, “Quốc sư nói đúng lắm, là trăm không suy nghĩ kĩ.” Trong lúc đó, trong lòng nghĩ thêm một chút, ông nghiêm túc hỏi, “Vậy theo ý quốc sư, tính tình giống như Thẩm Nhi nên chọn người nào mới có thể là mối duyên lành được đây?”

Mộc Tử Ảnh kì quái nhìn lại, “Đây là chuyện nhà hoàng thượng, thần không dám vọng ngôn.”

Nét vui mừng trên mặt Kính Nhân để hóa thành nghi hoặc, không xác định. Bộ dáng của Mộc Tử Ảnh thấy thế nào cũng không giống như có ý với Thẩm Nhi. Nhưng lời nói của hần thực sự khiến người khác nghe mà hiểu lầm. Thái độ của hần vẫn y như trước đây, thật giả khó phân, luôn khiến người ngoài không thể nào đoán ra suy nghĩ trong lòng hần.

“Quốc sư có thể xem tướng tính toán tương lai, trăm có hỏi ý kiến của quốc sư cũng không sao cả. Quốc sư cứ nói thẳng, không cần băn khoăn chuyện khác.”

Mộc Tử Ảnh ngẫm nghĩ một lát mới trả lời: “Mấy ngày nay ở chung, thần đại khái cũng có chút hiểu biết về tính tình của công chúa. Chỉ có điều thần luôn quan tâm tới chuyện trong triều, đối với chuyện này thần cũng không rõ ràng lắm, con trai các vị đại thần lại càng chưa bao giờ tiếp xúc. Nhưng nếu nói người nào có thể xứng với công chúa, thần nghĩ người này nhất định phải có tính tình trầm ổn, bao dung mọi chuyện. Dung mạo của công chúa cực kỳ xinh đẹp, tướng mạo của phò mã cũng không thể nào kém được. Mặt khác, từ góc độ của hoàng thượng mà xem, vị phò mã này nhất định còn phải có học thức cùng tài cán, vì hoàng thượng mà phụng sự, trở thành cánh tay phải của hoàng thượng.”

Kính Nhân để càng nghe về sau càng lên tiếng thở dài chặc chặc. Có thể thỏa mãn tất cả những điều kiện đó, nam nhân này cực kỳ hiếm có.

“Trăm cảm thấy Hàn Mộc Hủ cũng khá được, phần lớn điều kiện đều đúng như lời quốc sư nói, quốc sư cảm thấy thế nào?” Kính Nhân để dò hỏi.

“Hàn trạng nguyên nhìn thì khá tốt nhưng người này từng trải còn ít, tính tình cũng không trầm ổn, nếu ở chung với công chúa nhất định sẽ xảy ra ma sát.” Mộc Tử Ảnh không nhanh không chậm phân tích.

“...La thiếu tướng quân thì thế nào? Người này thời điểm ở Tường Vân tự quốc sư hẳn có để ý tới, tướng mạo cương nghị tuấn lãng, tính tình không những trầm ổn mà còn rất tài năng.”

“Thần nghĩ người này không khéo xử sự, tính tình lại thẳng thắn, không có chút điểm chung nào với công chúa.”

“...Vậy Tả Hàm con trai Lễ bộ thương thư thế nào? Người này rất khéo xử sự, đối nhân xử thế khiêm nhường có lễ, tính tình cũng rất ôn hòa.”

“Thần dù chưa từng gặp nhưng từ lời nói của hoàng thượng cũng có thể nhìn ra, người này quá mức ôn hòa, ở trong mắt công chúa chính là loại người yếu đuối, công chúa nhất định sẽ không thích người này.”

Kính Nhân để nhíu mày, ánh mắt khẽ đảo vài cái, cuối cùng rơi xuống người Mộc Tử Ảnh, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, thấu hiểu.

31. Chương 31: Oanh Động Kinh Đô

Nói đến Mộc Tử Ảnh, ngay cả Kính Nhân đế cũng không biết nên đối với hắn thế nào. Ông chính là vua của một đất nước, lấy đạo nhân nghĩa trị vì thiên hạ. Nhưng ba năm trước, khi cả nước gặp phải nạn hạn hán trăm năm khó gặp, dân chúng oán than đến dậy đất, thậm chí còn có người quy kết việc này là tại ông trời không bằng lòng với vị đế vương đương nhiệm nên mới trừng phạt xuống.

Trong tình thế nguy hiểm đó, Mộc Tử Ảnh bỗng xuất hiện, lập đàn hành pháp cứu nạn hạn hán. Mặc dù Kính Nhân đế đối với loại xiếc giả thần giả quỷ này không bao giờ tin nhưng dân chúng lại không như thế. Từ sau chuyện đó, dân chúng đã đem Mộc Tử Ảnh tôn sùng như với thần tiên vậy.

Kính Nhân đế chẳng qua là thuận theo ý dân, vì thế mới lập nên cái danh hão quốc sư này. Mộc Tử Ảnh không phải thần tiên, Kính Nhân đế vô cùng chắc chắn về điều này. Mấy năm nay ông vẫn luôn để ý quan sát rồi vạn phần khẳng định, người này là kẻ có tài năng kiệt xuất, nếu có thể theo ông, nhất định có khả năng an bang định quốc, dù có phải nhờ đi thế lực của Chu thái sư ở trong triều cũng không phải là điều không thể.

Vài năm này, thái độ của Mộc Tử Ảnh vẫn không nóng không lạnh, ít nhúng tay vào việc trong triều, tất cả điều này đều không lọt qua mắt Kính Nhân đế.

Ông còn phát hiện ra một điều, tuy Mộc Tử Ảnh đối với việc gì cũng lạnh lùng nhưng duy chỉ có việc liên quan đến Chu thị lại vô cùng để bụng, giống như rất bất mãn với quyền lực khuyên đảo triều chính của Chu thái sư.

Kính Nhân đế lợi dụng điểm ấy, trải qua mấy lần cầu trợ giúp, cuối cùng Mộc Tử Ảnh cũng đồng ý bày mưu tính kế giúp, cùng ông đối phó với Chu thái sư.

“Người này tâm thuật bất chính, dù sớm hay muộn cũng sẽ trở thành tai họa giang sơn, gây hại cho dân chúng.” Lúc ấy, Mộc Tử Ảnh chỉ nói một câu như vậy.

Kính Nhân đế đã từng nghĩ, rốt cuộc là biện pháp như thế nào mới có thể đem nam nhân lạnh lùng cao ngạo đến tận xương này cam tâm tình nguyện trở thành thần tử của ông. Cho đến vừa rồi, ông mới đột nhiên phát hiện ra một điều. Mộc Tử Ảnh mặc dù được phong làm quốc sư nhưng hắn cũng không phải tăng nhân, đạo nhân, hắn vẫn có thể cưới vợ thành gia.

Sau khi cho người ngoài lui ra hết, Kính Nhân đế trầm ngâm hồi lâu. Lý công công mang trà đến, ông cầm lên uống, ý nghĩ trong lòng càng ngày càng trở nên sáng tỏ.

“Lý Xuyên, bãi giá Phượng Loan điện.” Kính Nhân đế bỏ chén trà mới uống được hai ngụm xuống, đứng dậy sửa sang long bào.

Lý công công tổng quản đại nội đáp lại một tiếng, sau đó sắp xếp mọi việc.

Thời điểm Kinh Nhân để giá lâm, trong Phượng Loan điện của Tiết hoàng hậu còn có một người nữa.

Khi Kinh Nhân để nhìn thấy hai người phụ nữ một trước một sau hành lễ với mình, hai bàn tay theo bản năng hướng về một người phụ nữ, làm bộ muốn đỡ nhưng khi hai tay đi được nửa đường lại buông xuống. Trong mắt Kinh Nhân để xẹt qua một tia hổ thẹn, cũng may hai người đó vẫn một mực cúi đầu, không chú ý tới động tác của ông.

“Ở trước mặt trẫm không cần đa lễ.” Kinh Nhân để dặt tay hai người cùng ngồi lên. Khi ngồi vào chỗ của mình, ông tò mò nhìn về phía Nhu phi, cười hỏi, “Hôm nay sai ái phi lại nhớ đến Phượng Loan điện của hoàng hậu vậy?”

“Thiếp thấy tỷ tỷ mấy ngày gần đây đều nhằm chán phiền muộn, vì vậy mới đến đây ngồi trong chóc lát, vốn đang chuẩn bị rời đi, lại không ngờ hoàng thượng đã đến trước.” Nhu phi cười nhẹ, thanh âm mềm mại dễ nghe.

“Đúng vậy, thần thiếp vốn đang thiếu một tri kỷ có thể nói chuyện cùng, mà Nhi phi muội muội thấy thần thiếp phiền muộn đã cố ý đến thăm.” Tiết hoàng hậu đáp, ý cười nhợt nhạt, phân phó với thị nữ A Thủy: “Mang lên một chén trà nữa.”

Hai người trái phải Kinh Nhân để, một người hào phóng đoan trang, một người mềm mại như nước. Đối với những người dân bình thường, đây chính là kiểu mê mỹ thiếp đều có đủ, hoàn toàn là cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc.

Kính Nhân để vui mừng gật đầu, thật lâu sau mới nói nhỏ một câu, “Như thế rất tốt, rất tốt.” Ánh mắt ông ngày càng trở nên sâu thẳm, khiến một người đã xem qua thì không thể không chú ý.

“Hoàng thượng tới chỗ thần thiếp, là có việc gì muốn thương lượng?” Tiết hoàng hậu hỏi.

Kính Nhân để cười, “Chẳng lẽ ở trong mắt hoàng hậu, chỉ khi nào có việc trẫm mới đến Phượng Loan điện của hoàng hậu sao?”

Tiết hoàng hậu nghe thấy lời này thì ngẩn ra, khoe miệng khẽ nhếch, “Nô tỳ nhất thời nói lỡ, hoàng thượng chớ trách.”

Kính Nhân để nghiêng đầu nhìn về phía Nhu phi, ngập ngừng một chút rồi nói: “Ái phi về trước đi, trẫm có một số việc cần cùng hoàng hậu thương lượng.”

Nhu phi chỉ thoáng sững người một lát rồi ngay lập tức cười khẽ đáp lại: “Vốn thiếp đã định rời đi, nếu không phải hoàng thượng đột nhiên đến Phượng Loan điện thì nay thiếp đã về đến Long Vân điện rồi. Hoàng thượng với hoàng hậu tỷ tỷ có việc cần nói, vậy thiếp xin cáo lui trước.”

Nghe thấy tiếng đáp lại của Kinh Nhân để, Nhu phi cúi đầu sau đó xoay người rời đi.

Kính Nhân để nhìn ra bên ngoài cửa, thấy mọi người đều đã đi xa mới cảm tay Tiết hoàng hậu lên, “Mấy ngày nay chính sự bận rộn, nên không thể thường xuyên đến thăm Ngọc Nhi là lỗi của trẫm, sau này nhất định sẽ không thế nữa, trẫm nhất định sẽ năng đến Phượng Loan điện bồi Ngọc Nhi được không?”

Ngọc Nhi là khuê danh của Tiết hoàng hậu. Tiết hoàng hậu nghe thấy lời này, ngượng ngùng cười nhẹ nhìn ông, “Hoàng thượng, đều đã là lão phu lão thê rồi, sao có thể suốt ngày dính vào một chỗ, người định coi thần thiếp như cô nương 15, 16 tuổi sao?”

Kính Nhân để cười ha ha, “Trẫm vĩnh viễn vẫn nhớ rõ bộ dáng Ngọc Nhi khi 15, 16. Cho dù Ngọc Nhi của hiện tại cũng không kém gì phong thái khi xưa.”

Nhớ lại năm đó, đôi mắt vẫn còn nhiều suy tư của Kinh Nhân để trở nên mềm mại hơn.

Sau khi ngồi cùng Tiết hoàng hậu một lúc lâu, Kính Nhân để mới nhớ tới mục đích đến đây, ông nắm chặt tay Tiết hoàng hậu nói, “Thẩm Nhi cũng sắp cập kê rồi, không biết Ngọc Nhi đã chọn được phò mã nào chưa?”

“Hoàng thượng nhìn người luôn chuẩn hơn thần thiếp, thẩm thiếp cảm thấy, chỉ cần Thẩm Nhi vừa lòng, phò mã là ai cũng không quan trọng. Thần thiếp chỉ hy vọng, về sau Thẩm Nhi sẽ luôn vui vẻ.”

Trong lòng Kính Nhân để thoáng hoảng hốt, thấy vẻ mặt của Tiết hoàng hậu không thay đổi, ông chỉ cho rằng mình suy nghĩ nhiều. “Người này đương nhiên phải được Thẩm Nhi coi trọng thì mới được.” Kính Nhân để cũng đồng ý.

“... Không biết mấy ngày gần đây Thẩm Nhi đi theo quốc sư học tập ra sao?” Sau một lát yên lặng, Kính Nhân để đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Tiết hoàng hậu đã sớm biết rõ tâm tư của Lê Thấm, bà sợ Kính Nhân để nhìn ra cái gì nên cố bình tĩnh trả lời: “Quốc sư đại nhân quả là có bản lĩnh, mỗi ngày Thẩm Nhi đều đúng giờ đến bái phỏng quốc sư, luyện tập đạo tu thân dưỡng tính, mấy ngày gần đây tính tình đã thu liễm hơn rất nhiều.”

Kính Nhân để có chút suy nghĩ, từ tốn nói: “Quốc sư có dung mạo tựa như tiên nhân, Thẩm Nhi lại chính là đứa nhỏ chỉ trông mặt mà bắt hình dong, hai người mà ở chung đương nhiên là hòa hợp.”

Tiết hoàng hậu nghe lời nói này trong lòng chợt nảy ra ý khác, thử dò hỏi, “Nhưng dù sao hai người cũng là nam nữ riêng biệt, nếu có hạ nhân nói lung tung, thần thiếp sợ thanh danh của Thẩm Nhi sẽ bị ảnh hưởng. Hoàng thượng, hay đừng để Thẩm Nhi đến quấy nhiễu quốc sư nữa?”

Kính Nhân để an ủi vỗ về tay bà, “Ngọc Nhi lo lắng nhiều rồi, người nào lại dám nói nhảm sau lưng quốc sư chứ. Mà tính tình Thẩm Nhi lại vô cùng ương bướng, đứa nhỏ này sẽ không để ai làm hại nó đâu.”

“Còn không phải là tại hoàng thượng với thần thiếp nuông chiều mà nên.” Tiết hoàng hậu nhỏ giọng than một câu.

Kính Nhân để vuốt râu cười vài tiếng, “Ta chỉ có một đứa con gái, nuông chiều một chút cũng đâu có sao, chỉ cần Thẩm Nhi tốt là được rồi.”

Tiết hoàng hậu mỉm cười, lắc đầu không nói gì.

“Thực ra trong lòng trẫm đã chọn ra người thích hợp trở thành phò mã. Người này không màng danh lợi, tâm tư cao ngạo, nếu muốn Thẩm Nhi có ý với hắn, có lẽ cũng phải tốn một chút sức lực.”

“Ồ? Không biết hoàng thượng đang nói đến người nào?”

“Đúng như sở thích của Thẩm Nhi, đó là xa tột chân trời...”

____ ^^ ____ ^^ ____

Hiện giờ có hai sự kiện xảy ra làm rung chuyển cả kinh thành. Sự kiện thứ nhất, chính là sau giờ giảng đạo, quốc sư Mộc Tử Ảnh bị thích khách đâm gây thương tích ở ngay chính Tường Vân tự, sự kiện thứ hai cũng không nằm ngoài việc trên.

Ngày đó, những dân chúng may mắn được chiêm ngưỡng dung mạo thiên tiên của quốc sư ở Tường Vân tự kể lại, dung mạo của quốc sư Mộc Tử Ảnh so với lời đồn còn tuấn mỹ hơn vài phần, phong thần tuấn lãng, xinh đẹp như hoa, giống như đóa tuyết liên cao quý mà cũng giống như một vị thần khó thể nào với tới. Vậy mà, một tiên nhân như thế lại có thể thoải mái ở trước mặt mọi người nói rằng, hắn cũng không hề khác những người khác, sau này vẫn sẽ cưới vợ sinh con.

Lời đồn này, một truyền mười, mười truyền trăm, cơ hồ toàn bộ người trong kinh thành đều biết được việc này. Ngay từ đầu còn có người phủ nhận, thầm nghĩ: Rõ ràng là một vị thần tiên, sao có thể giống như người phàm cưới vợ sinh con được? Nhưng số người đồng ý vẫn nhiều hơn, sau đó xu hướng thảo luận bắt đầu chuyển đổi, chuyển thành rốt cuộc nữ tử Đại Chiêu quốc thể nào mới có thể xứng với quốc sư.

Mọi người đề cử rất nhiều, không hề cố kỵ ai hết, nhưng trong đó số đề cử nhiều nhất vẫn thuộc về hai người: Tài nữ đệ nhất kinh thành Lê Vũ Hi, và kinh thành đệ nhất mỹ nhân — Lê Thấm, công chúa đương triều.

Trong khi đó, hai người ở Tuyệt Trần cung vẫn hồn nhiên không để ý tới chuyện gì, rất nhàn nhã sung sướng.

“Này, Tử Ảnh, phơi y phục còn bắt quốc sư như chàng tự mình làm, không phải rất quá đáng sao?” Lê Thấm ngồi trên ghế, ngửa đầu nhìn nam tử đang bận rộn phơi chăn đệm, càng nhìn bộ dáng người nọ, nàng càng cảm thấy rõ ràng mình đã nhặt được một bảo bối hiếm có, so với viên Minh Nguyệt Châu của nàng còn quý hiếm hơn.

Mộc Tử Ảnh lưu loát phơi chiếc đệm giường lên dây thừng, xoay đầu lại, phát hiện tiểu nha đầu đang chống cằm nhìn mình ngẩn ngơ, hai mắt sáng long lanh.

“Cứ hai ngày sẽ có cung nữ thái giám chuyên trách đến Tuyết Trần cung lấy y phục và đệm giường, chỉ có điều...” Mộc Tử Ảnh liếc nhìn Lê Thấm lại liếc nhìn cái đệm giường vừa mới phơi ngay ngắn, ý tứ không cần nói cũng biết.

Vốn hắn cũng định ném chiếc đệm giường này đi nhưng sau suy nghĩ lại, Mộc Tử Ảnh cảm thấy có chút không nỡ nên sau khi nhét nó vào một góc được vài ngày, cuối cùng vẫn lôi ra tự mình giặt sạch sẽ rồi đem phơi nắng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thấm đỏ bừng, nàng chạy vội tới trước mặt Mộc Tử Ảnh sau đó đem “con quái vật to lớn này” túm đến đằng sau chiếc đệm.

“Làm gì ?” Mộc Tử Ảnh vui vẻ hỏi.

Hai mắt Lê Thấm tỏa sáng rạng rỡ nhìn hắn chăm chú, đột nhiên nàng cong miệng cười, hai tay nhanh chóng giữ lấy bắp vai hắn, hai chân mượn lực nhảy lên, cuối cùng là ghì chặt hai bên hông Mộc Tử Ảnh.

“Ta muốn hôn chàng, muốn cắn chàng!” Lê Thấm thốt ra một câu này sau đó ôm đầu Mộc Tử Ảnh, vừa hôn vừa cắn cắn mặt hắn rồi môi hắn.

Mộc Tử Ảnh cười nhẹ một tiếng, giữ chặt nàng, kéo nàng lên để nàng càng thuận tiện “giở trò”.

Nhìn từ đằng xa, dưới chiếc đệm giường đang phơi chỉ lộ ra một đôi giày màu trắng, giống như hai cột trụ, vững vàng đứng một chỗ. Có một cơn gió thổi qua, chiếc đệm giường bị thổi lên một góc, lộ ra làn váy hồng nhạt đang quần quýt lấy trường bào nguyệt sắc.

Đúng lúc hai người đang ngọt ngào, ngoài cửa cung truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, giọng một cung nữ cung kính bẩm báo: “Quốc sư đại nhân, nô tỳ phụng ý chỉ hoàng hậu nương nương, thỉnh công chúa đến Phụng Loan điện.” Trong khi nói, đôi mắt tò mò của cung nữ còn vụng trộm ghé vào khe hở trên cửa.

Mộc Tử Ảnh chớp mắt một cái, cảm xúc nóng bỏng trong mắt rút đi hơn phân nửa.

32. Chương 32: Tin Vui Ngoài Ý Muốn

Lê Thấm từ trong say mê tỉnh lại, nghe thấy giọng nói bất thành linh truyền đến dọa tim nàng suýt chút nữa bật ra, nàng kinh hoảng nhìn Mộc Tử Ảnh.

Mộc Tử Ảnh chỉ thản nhiên cười cười, lắc đầu tỏ vẻ không sao cả, võ võ mông nhỏ của nàng, ý bảo nàng mau xuống dưới. Cửa Tuyết Trần cung phần lớn thời gian đều đóng chặt, Mộc Tử Ảnh cũng không lo lắng tiểu cung nữ kia sẽ nhìn thấy gì, hắn chỉ có chút ảo não. Mới vừa rồi vậy mà hắn lại không nhận ra ngoài cửa cung có người đến gần, nếu người tới không phải là một cung nữ bình thường mà là một sát thủ muốn lấy mạng hắn...Mộc Tử Ảnh không dám tưởng tượng đến hậu quả do mình lơ là này.

Lê Thấm có chút không tình nguyện buông chân ra rồi từ trên người hắn nhảy xuống dưới, động tác nhẹ nhàng chỉ chốc lát sau đã ngoan ngoãn đứng bên cạnh hắn.

“Cùng ta đi ra.” Mộc Tử Ảnh néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thấm.

Lê Thấm giống như cái đuôi nhỏ lẻo đẻo đi sau lưng hắn. Sau khi ra khỏi chỗ vừa đứng, trước mắt liền hiện ra một khoảng đất rộng mở tràn ngập ánh sáng.

Bên ngoài cửa cung, cung nữ A Thủy nhìn qua khe hở vụng trộm nhìn xem vài lần nhưng bởi vì sợ người bên trong phát hiện ra nên không dám xem kỹ, cho nên nàng quả thật cũng không phát hiện được cái gì.

“Bước vào nói cụ thể.” Bên trong truyền đến một giọng nói dễ nghe, khuôn mặt A Thủy có chút đỏ lên.

Khi tỷ muội trong Phượng Loan điện biết được chuyện mình đến đây, người người đỏ mắt nhìn nàng, thậm chí có người còn năn nỉ muốn đi theo. Đương nhiên A Thủy không dám đồng ý. Mọi người trong cung đều biết rõ, trừ phi thượng cấp có lệnh, nếu không một mình tự ý đi vào Tuyết Trần cung cũng không khác gì làm trái với cung quy, bị trách phạt là không thể tránh khỏi.

Mang theo vụn phần cẩn thận, A Thủy đẩy cửa cung ra rồi đi vào, vẫn cúi đầu như cũ, cho đến khi nhìn thấy đôi giày gấm màu trắng, đầu lại theo bản năng cúi càng thấp hơn, giống như biết được chỉ cần nhìn vào người nọ, nàng nhất định sẽ trúng độc. (độc ở đây là độc tình.)

“Vừa rồi người nói, có chuyện gì?” Lên tiếng là một nữ tử. Lúc này A Thủy mới phát hiện, ngay sau đôi giày màu trắng còn có một đôi giày thêu tinh xảo khác. Thanh âm quen thuộc này nàng đã nghe thấy rất nhiều lần, kiều ngạo, châm chọc, uy quyền, lúc này lại có thêm một chút mềm mại. A Thủy thầm nghĩ: quả nhiên là ở chung với quốc sư lâu lâu, công chúa thế mà đã trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

“Hồi công chúa, hoàng hậu nương nương lệnh nô tỳ đến đây tìm công chúa, nói là muốn hỏi công chúa một chút chuyện. Hoàng hậu nương nương lúc này đang ở Phượng Loan điện chờ công chúa.” A Thủy cũng kính hồi đáp.

Lê Thấm nghi hoặc than thở, “Sáng sớm hôm nay lúc ta đến thỉnh an sao mẫu hậu không nói, tại sao bây giờ lại bảo ta đến?”

“Công chúa cứ đi đi, kinh thư chưa đọc xong thì trở về tiếp tục đọc.” Mộc Tử Ảnh nói.

Lê Thấm thấy nét mặt nghiêm túc của hắn, trong lòng không khỏi cười trộm hai tiếng. Là ai mới vừa rồi bị nàng cắn mà hô hấp hỗn loạn, sắc mặt chuyển thành màu hồng, vậy mà bây giờ đã thành tiên nhân thanh cao thánh khiết rồi cơ đấy.

“Vậy ta đi đây, Tử Ảnh sư phụ nhớ phải để cửa đợi ta, đến khi ta gặp mẫu hậu xong, ta nhất định sẽ trở về học tập.” Lê Thấm nhẹ nhàng đáp lại hai câu sau đó trừng mắt với hắn.

Khóe miệng Mộc Tử Ảnh cong lên, “Đi sớm về sớm.”

A Thủy nghe thấy thanh âm ôn hòa mềm mại này, trong lòng không tránh khỏi ngẩn ngơ, chỉ cần nghe quốc sư nói nàng đã cảm thấy mình giống như đang ở trong mây mù, nhất định lúc về sẽ khiến chúng tỷ muội vô cùng ghen tị.

“Dẫn đường phía trước.” Thái độ của Lê Thấm lập tức thay đổi, lại bắt đầu khôi phục bộ dáng cả vú lấp miệng em của công chúa.

A Thủy quay đầu lại, nhanh chóng liếc nhìn Mộc Tử Ảnh, trong mắt xẹt qua tia kinh diễm, mãi cho đến bên ngoài Phượng Loan điện mà thân thể nàng vẫn còn cảm giác lâng lâng.

“Mẫu hậu, có chuyện gì mà người gọi nhi thần đến a? Nhi thần còn đang học tập ở chỗ quốc sư, đang cảm thấy rất cao hứng.” Lê Thấm thấy trên mặt Tiết hoàng hậu lộ ý cười, giống như gặp được chuyện vui gì, tâm tình của nàng cũng lập tức bay lên.

“Thấm Nhi, phụ hoàng con vừa mới rời đi không lâu.” Tiết hoàng hậu cười nói.

Lê Thấm nhất thời hiểu rõ, làm nũng khề hừ một tiếng, “Thì ra là phụ hoàng nhớ thương mẫu hậu a. Con biết phụ hoàng công vụ bận rộn, cả ngày đều không thể đi đâu.”

“Phụ hoàng con lúc trước vẫn thường đến thăm mẫu hậu, chẳng qua mấy ngày gần đây thật sự không có thời gian. Thấm Nhi còn nhỏ, có một số việc con không hiểu, không cần tùy tiện oán hận phụ hoàng.” Tiết hoàng hậu không để tâm tới oán giận của Lê Thấm, mỉm cười khuyên nhủ.

Lê Thấm hơi hơi cúi đầu, che lại cảm xúc bên trong, chỉ nhỏ giọng đáp: “Nhi thần đã không còn là một đứa trẻ, có một số việc con nhìn rõ hơn so với mẫu hậu.”

Tiết hoàng hậu ngẩn người, mỉm cười chuyển hướng đề tài, “Đừng nói linh tinh, mẫu hậu tìm con đến là có chuyện này muốn nói.”

“Mẫu hậu muốn nói chuyện gì?” Lê Thấm cũng không muốn phá hỏng tâm tình vui vẻ của mẫu hậu, lúc nàng ngẩng đầu lên đã chuyển thành bộ dáng hứng thú dạt dào.

Tiết hoàng hậu véo mũi nhỏ của nàng, nhìn quanh điện một vòng, hạ nhân trong điện hiểu ý, đều lui hết ra ngoài.

“Thần bí như vậy sao.” Lê Thấm nói thầm một câu, tình huống thế này thật sự khơi dậy lòng hiếu kỳ của nàng.

Giờ bên trong điện chỉ còn lại hai mẹ con nàng. Tiết hoàng hậu cẩn thận nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp của Lê Thấm, vẻ mặt bà càng thêm phần mềm mại, “Thấm Nhi càng lớn càng trở nên xinh đẹp, mẫu hậu thật sự luyện tiếc không muốn Thấm Nhi lập gia đình.”

“Nhi thần cũng rất luyện tiếc mẫu hậu, nếu không sau này nhi thần không lấy chồng nữa, chỉ ở bên mẫu hậu được không.” Lê Thấm cười hì hì đáp.

“Thấm Nhi vẫn nên nhanh gả đi thôi. Nếu mẫu hậu ngày nào cũng phải gặp đứa chuyên gây sự như con, trong lòng nhất định không chịu nổi.” Tiết hoàng hậu cười đến vui vẻ.

Lê Thấm phát hiện, trên khóe mắt mẫu thân của mình đã có hai nếp nhăn, khi cười lên trông lại càng rõ ràng, hai mắt nàng bỗng chợt ảm ứ. Lê Thấm cúi đầu, giả bộ hờn dỗi.

“Thấm Nhi, con nói thật với mẫu hậu, có phải con có ý với quốc sư không?” Tiết hoàng hậu sợ nàng thẹn thùng, bà cố ý đề thấp tiếng nói.

Thân mình Lê Thấm cứng đờ, thầm nghĩ: Chẳng lẽ mẫu hậu đã phát hiện ra chuyện gì?

“Nhi thần quả thật có ý với quốc sư.” Trầm mặc một lát, Lê Thấm cắn chặt răng nói.

Tiết hoàng hậu cười thành tiếng, trong lòng Lê Thấm cực kì kinh ngạc.

“Thấm Nhi, phụ hoàng con nói, không thể nào lấy thân phận công chúa để ép buộc quốc sư, nếu quốc sư không có ý với con thì quên đi, còn nếu ____”

“Nếu nhi thần có thể khiến ngài ấy có ý với nhi thần, thì mẫu hậu với phụ hoàng sẽ đồng ý để quốc sư trở thành phò mã của nhi thần sao?” Lê Thấm vừa mừng vừa sợ, khẩn trương hỏi Tiết hoàng hậu.

Tiết hoàng hậu nhìn bộ dáng vui sướng tốt độ của nàng, cười nhẹ gật đầu. Nhớ tới lời nói của Kính Nhân đế, lại bổ sung thêm một câu, “Quốc sư có thể làm phò mã của Thấm Nhi hay không, hoàn toàn dựa vào khả năng của Thấm Nhi.”

“Đạ tạ mẫu hậu thành toàn.” Lê Thấm vui vẻ, kéo tay Tiết hoàng hậu, không ngừng cọ cọ trong lòng bà.

“Thấm Nhi vui vẻ là tốt rồi...” Một lúc lâu sau, Tiết hoàng hậu mới nói một câu này, bà bắt đắc dĩ nắm lấy cánh tay con gái nhỏ, thu vào trong lòng, “Lớn như vậy rồi, còn làm y như hồi bé, chỉ biết làm nũng ở trong lòng mẫu hậu.”

Lê Thấm ngẩng đầu nhìn bà, cười tủm tỉm hỏi, “Mẫu hậu không thích nhi thần làm nũng sao, nếu người không thích, sau này nhi thần sẽ quy củ lại, giống như đại ca ngốc là được.”

Tiết hoàng hậu nghe thấy vậy thì cười mắng: “Tiểu lưu manh, mẫu hậu khi nào thì ghét bỏ con. Nhất Nhi nếu biết con ở sau lưng nó nói bậy, xem sau này nó còn thay con nói tốt nữa không?”

“Đại ca hiểu rõ nhi thần nhất, sinh nhật năm trước còn tặng cho nhi thần một bức tranh tuyệt đẹp. Nhi thần thế này không phải là đang oán huynh ấy không đến thăm nhi thần sao?”

Nói đến Lê Nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thấm trở nên muôn màu muôn vẻ. Từ sau khi lớn lên, số lần gặp nhau của hai người trở nên vô cùng ít ỏi, nhất là từ khi đại ca thành thân, cưới con gái của thái phó Bùi Thụy Khanh làm thái tử phi, số lần hai người gặp mặt lại càng ít hơn. Nhưng cho tới bây giờ, đại ca vẫn yêu thương nàng y như ngày bé.

Hai huynh muội yêu quý nhau, Tiết hoàng hậu vẫn luôn để vào trong mắt, trong lòng bà có chút vui mừng.

Bà đã từng này tuổi, chuyện hy vọng nhất chính là con cháu đầy đàn, vợ chồng hòa thuận. Bà không phải là một người có lòng tham, cả đời bà xem như đã có đủ hết mọi thứ, bà không cần tham lam cái khác. Sau này, đến khi Nhất Nhi thuận lợi đăng cơ làm đế, cả đời bà coi như đã viên mãn. Về những thứ khác, bà đã sớm thông suốt, cầu không được thì cũng không cần miễn cưỡng, cả đời của một

người làm sao có thể không làm sai chuyện gì.

“Mẫu hậu, ngày mai nhi thần muốn đến phủ công chúa.” Lê Thấm không nghĩ tới chuyện giữa nàng với Mộc Tử Ảnh có thể dễ dàng đạt được như vậy, trong lòng không khỏi vui sướng. Phủ công chúa trước kia khiến nàng luôn chán ghét nay lại khiến nàng không khỏi khát khao.

“Để mẫu hậu cùng Thấm Nhi đi xem.”

“Không cần, đường tới đó rất xa, nhi thần không muốn mẫu hậu phải chịu khổ. Mẫu hậu chỉ cần cho một thái giám hay cung nữ đến, để bọn họ đưa nhi thần đi là được rồi.” Lê Thấm nhanh nhẩu đáp.

“...Cũng tốt, nhớ mang Triệu Lăng theo. Dù lần trước hấn không thể bảo vệ an toàn cho con nhưng võ công của người này rất khá, cũng rất trung thành, về sau sẽ phái hấn đến phủ công chúa cho con.” Tiết hoàng hậu nói, nhìn khôn mặt kiêu diễm của Lê Thấm, trong mắt vẫn còn tràn ngập sung sướng.

Sau khi Lê Thấm rời khỏi Phượng Loan điện, nàng lấy tay sờ sờ mũi mình, bỗng nhiên bị ai. Mẫu hậu, mấy năm nay, rốt cuộc người đã phải sống như thế nào?

Khuôn mặt của Lê Thấm hầu hết đều giống Tiết hoàng hậu, chỉ có cái mũi cao nhỏ nhắn xinh đẹp này là giống Kính Nhân đế...

33. Chương 33: Tới Phủ Công Chúa

Lần xuất cung tới phủ công chúa này của Lê Thấm đã được chuẩn bị đầy đủ. Bích Chi, Nguyệt Dung và thị vệ Triệu Lăng được đi theo, còn Cuốn Vân canh giữ trong cung.

Sau khi Mộc Tử Ảnh nghe chuyện này thì chỉ cười.

Lê Thấm đứng trước mặt hấn, cảm hếch lên, bộ dáng vô cùng kiêu ngạo, yêu kiều hừ một tiếng, “Đừng cho rằng ta không biết chàng đang nghĩ gì. Ta nói cho chàng biết, nếu không phải mẫu hậu thúc giục ta đến xem qua phủ đệ của mình, ta mới không cần đi chuyến này đâu, chàng không cần nghĩ nhiều.”

Mộc Tử Ảnh càng cười to hơn, không nói lấy một chữ.

Lê Thấm nổi giận, “Đã nói không liên quan đến chàng cơ mà!”

Lê Thấm giấu đầu hở đuôi còn định nói thêm, đột nhiên cước bộ trở nên lảo đảo, một bàn tay to kéo nàng tiến về phía trước. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ngẩng lên chống lại mặt cười dịu dàng phía trước. Không biết từ khi nào, thời điểm người này ở trước mặt nàng sẽ luôn tươi cười, tự nhiên lại hàm chứa biết bao yêu chiều.

“Giải thích cái gì, ta cũng đâu giấu cốt nàng. Về sau lấy nàng rồi, đương nhiên ta sẽ cùng nàng ở trong phủ công chúa, nàng đi trước xem một chút cũng tốt.” Mộc Tử Ảnh khẽ cười nói.

Lê Thấm nhất thời ngượng ngùng, hai tai đỏ rực, “Mộc Tử Ảnh, có phải chàng đã nói gì với phụ hoàng không? Nếu không vì sao người lại đột nhiên coi trọng chàng, để chàng làm phò mã của ta?”

“”Chẳng lẽ Thấm Nhi không biết, thân là quốc sư ta có thể tính trước mọi việc, gần như tiên nhân, muốn làm phò mã của nàng chẳng phải là việc quá nhỏ sao?” Ngự khí của Mộc Tử Ảnh mang theo tia trên tức, cũng ản ản vài phần tự đắc.

Lê Thấm lập tức thối hấn một ngụm, “Chàng đừng cho rằng mọi người đều ngốc nghếch tin lời chàng. Ở cùng chàng mấy tháng ta xem như đã thấy rõ ràng. Chàng chẳng qua chỉ biết niệm kinh thôi, ai coi chàng là tiên nhân thì coi chứ ta thì không!”

“Ồ nhi ngoan, chẳng lẽ bộ dáng ta không giống tiên nhân sao?” Đuôi lông mày Mộc Tử Ảnh khẽ hấp háy.

“Tiên nhân mà lại vô liêm sỉ ôm ta như thế này sao?” Lê Thấm ngẩng đầu lên trời ra vẻ oán thán, nhưng khóe miệng lại không giấu được nụ cười.

Đầu tiên Mộc Tử Ảnh ngẩn ra, sau đó cười to vài tiếng, rồi ôm Lê Thấm tới góc sân có cây hòe cổ thụ bên kia.

Nhìn thấy nhánh cây cao cao có cái gì rủ xuống, Lê Thấm choáng váng một lúc lâu mới hỏi, “Chàng làm từ khi nào? Tại sao ta lại không biết chứ!” Trong giọng nói khó nén nổi kinh hãi.

Mộc Tử Ảnh đặt nàng ngồi lên, “Không phải vẫn oán giận ở chỗ ta rất nhàm chán sao, về sau nàng có thể ở đây chơi bàn đu dây.” Dứt lời, hắn đã kẹp đứng sau lưng Lê Thấm đẩy một cái, bàn đu dây nhẹ nhàng đong đưa lên.

Lê Thấm nở nụ cười ha ha, tiếng cười giống như chuông reo, vừa thanh thúy dễ nghe lại mang theo chút ngọt ngào.

Mộc Tử Ảnh nhìn tiểu nha đầu cười tươi như hoa, đáy mắt càng thêm phần mềm mại. Đã bao lâu rồi, trong lòng hắn mới có cảm giác này. Vừa bình ổn lại thoải mái, bao nhiêu việc phiền lòng đều ném sang một bên, không cần quan tâm. Chỉ có điều, hận ở trong lòng hắn đã mọc rễ quá sâu, nếu không không nhổ hết nó ra, hắn không thể nào không màng tới bất kỳ cái gì mà mang nàng đi...cùng nàng hạnh phúc.

“Tử Ảnh, dây thừng này cứng quá, nếu nắm lâu tay ta sẽ rất đau...” Giọng nói oán giận vang lên bên tai.

“Lần sau ta sẽ quấn thêm vải vào đó.” Mộc Tử Ảnh đáp.

“Còn có chỗ ngồi này nữa, rất cứng, sẽ đau.”

“Lần sau ta sẽ thêm một chiếc đệm mỏng vào.”

“Bàn đu dây này còn hơi thấp.” Giọng nói trở nên yếu ớt.

“Được, lần sau ta sẽ kéo cao lên.”

Lê Thấm bỗng chợt im lặng, bĩu môi, hốc mắt đỏ bừng, hỏi nhỏ: “Ta điều ngoa tùy hứng như vậy, làm sao chàng có thể chịu được?”

“Không có cách nào, ta vẫn thích tính tình của nàng, hơn nữa ta còn bị nàng cưỡng rồi a.” Mộc Tử Ảnh cười ra tiếng.

Lê Thấm ngừng đu dây, xoay người ôm lấy thắt lưng hắn, khóc òa lên, vừa khóc vừa uy hiếp: “Nếu sau này chàng phụ ta, ta nhất định sẽ lột da chàng!”

Mộc Tử Ảnh vuốt lên mái tóc mềm mại mượt mà của nàng, “Tùy nàng, của ta đều là của nàng, da ở trên người ta đương nhiên cũng là của nàng.”

Lê Thấm nín khóc mà cười. Người này càng ngày càng không đứng đắn, vì sao trước kia nàng lại có thể cảm thấy người này cực kỳ thánh khiết lạnh lùng cơ chứ.

—— ^ ^ —— ^ ^ ——

Phủ công chúa đã hoàn thành, đình đài lầu các trong phủ đệ cùng với núi giả lâm viên đều được thiết kế tinh diệu. Phóng mắt khắp kinh đô, khí khái đẹp đẽ này hoàn toàn có thể ngang tầm với Đoan vương phủ vốn có phong cảnh đẹp nhất kinh đô.

Từ trước tới giờ Đoan vương phi vốn không thích Tiết Hoàng hậu cùng với đứa con gái ngang ngược của bà ta. Trong lúc vô tình đi qua phủ công chúa, nhìn đến phủ đệ đẹp đẽ trước mặt, trong lòng càng thêm đổ kỵ.

Nếu Hi nhi của bà có thêm cái danh công chúa ở phía trước, bây giờ tất cả đều là của Hi nhi. Nói đến chuyện năm đó, trong lòng bà vẫn không thể nào tiêu tan, nhưng nếu thay bằng người khác, liệu bà có thể tiêu tan hay không?

Tuy mấy năm gần đây Đoan vương gia tuyệt tình với mẹ con bà nhưng may mắn còn có con trai trưởng cực kỳ xuất sắc Lê Chu Phương, Đoan vương gia đối với nó hết mực yêu quý. Chỉ cần trông cậy vào nó đến già

là được, nay bà cũng không cầu cái gì xa xôi, chỉ cần tiền đồ của đứa nhỏ Chu Phương này rộng mở, Hi Nhi cũng có thể phong phong quang quang gả vào Hàn phủ là được rồi. (phong quang = vẻ vang, danh giá)

Tiểu tử Hàn Mộc Hủ kia từ thừa nhỏ là bà nhìn nó lớn lên. Hi Nhi gả cho nó là vô cùng chuẩn xác. Không ngoài dự đoán của bà, bằng vào tài hoa của Hàn Mộc Hủ, sau này đường làm quan còn rộng mở hơn nhiều. Có một đứa con rể như vậy, chính mặt bà cũng được thơm lây.

Tin tức công chúa Lê Thấm tới phủ công chúa không bao lâu liền rơi vào tai Lê Vũ Hi. Bởi vì chuyện xảy ra ở Tường Vân tự lần trước, nàng và đại ca Lê Chu Phương đều bị Đoan vương gia giận dữ trách mắng. Nếu Lê Thấm thực sự xảy ra chuyện, mà bọn họ lại chính là kẻ chủ trương đưa Lê Thấm đi thì có trốn cũng không thoát tội.

Trong lòng Lê Vũ Hi cảm thấy vạn phần ủy khuất. Lê Thấm có chuyện thì liên quan gì tới nàng. Nếu không phải lúc ấy tự nàng tránh đi được e đã lâm vào chỗ chết rồi. Mà càng giận hơn là, biểu ca của nàng, thế mà lại đuổi theo tiểu tiện nhân kia, bảo vệ cho nàng ta.

“Mẫu thân, nghe nói Thấm Nhi tới phủ công chúa, con muốn đến đó thăm đường muội một chút, thuận tiện xin lỗi với Thấm Nhi.” Ánh mắt Lê Vũ Hi nhu thuận, cúi đầu nói.

Đoan vương phi luôn hết mực yêu thương con gái mình, thân là nương của nàng sao bà lại không biết rõ tính tình của con gái mình. Tính tình Hi Nhi rất giống bà, quá mức mạnh mẽ. Xin lỗi là giả, muốn đi xem phủ công chúa thế nào mới là thật. Không nghĩ tới Hi Nhi cũng giống bà vẫn luôn nhớ kỹ ước muốn không thực tế đó, Đoan vương phi quyết đoán cự tuyệt. Nhưng bà lại không hề biết, ngôn hành cử chỉ của bà đã sớm khắc sâu ảnh hưởng tới Lê Vũ Hi, khiến những năm gần đây nàng vẫn giữ mãi phần không cam lòng này, cho rằng tất cả của Lê Thấm đều nên là của nàng!

“Mẫu thân, nữ nhi thật sự chỉ muốn đi xin lỗi. Mấy hôm trước con còn bị phụ nhân cấm chửi, nay vất vả lắm mới được ra ngoài, thậm chí muốn chỉ ra ngoài một chút. Nữ nhi làm chuyện gì cũng có chừng mực, mẫu thân còn không biết sao?” Lê Vũ Hi nhõm nhẽo một lúc lâu, Đoan vương phi đành bất đắc dĩ đáp ứng nhưng lại để cho Lê Chu Phương cùng đi theo. Trong lòng Lê Vũ Hi bất mãn, nhưng trên mặt không dám thể hiện cái gì.

Lê Thấm một đường đến thẳng phủ công chúa, trong lòng ẩn ẩn chờ mong. Sau này nàng với Mộc Tử Ảnh sẽ cùng ở đó, điều này làm nàng trở nên vui vẻ và hi vọng. Đến ngoài cửa lớn phủ công chúa, xe ngựa dừng lại. Lê Thấm không ngờ khi nàng vén màn xe ngựa lên lại gặp người khác, khuôn mặt cười đành phải trưng lên. Đường ca Lê Chu Phương còn được, chứ nhìn thấy gương mặt của Lê Vũ Hi, nàng sẽ thấy khó chịu.

“Công chúa.” Lê Chu Phương tiến lên trước vài bước rồi nói. Trong lòng hắn cũng có chút áy náy, tuy Hàn Mộc Hủ cứu được công chúa nhưng tóm lại vẫn là bọn hắn đưa công chúa đến Tường Vân tự, nếu truy cứu cũng khó tránh khỏi chịu tội. “Ta với Vũ Hi nghe nói người xuất cung đến phủ công chúa nên cố ý ở đây chờ người, muốn xin lỗi vì chuyện lần trước.”

“Đường ca quá khách sáo rồi.” Lê Thấm cười đáp, “Chuyện này cũng đâu phải lỗi sai của huynh.” Dứt lời lại liếc mắt nhìn về phía Lê Vũ Hi đứng phía sau nói: “Chỉ có thể trách đường tỷ vô mồm sinh hoa, nói đến mức ta cũng muốn đến xem một lần. Dù sao, cũng không có chuyện gì. Đường ca cũng không cần tự trách, chuyện này không hề quan hệ gì tới đường ca cả.”

Lê Vũ Hi nghe xong lời này, sắc mặt thập phần khó coi. Đây không phải là đem tất cả tội danh đổ hết lên người nàng sao!

Lê Chu Phương thở dài, hai nha đầu này không thích nhau đương nhiên hắn cũng nhìn ra, chỉ mong Thấm Nhi đừng chấp nhặt với Vũ Hi.

“Đường ca mau cùng ta đi dạo xung quanh xem. Mẫu hậu nói phủ công chúa được tu sửa rất đẹp!” Lê Thấm phá vỡ màn chào hỏi đầy xấu hổ vừa rồi, cười vui vẻ kéo Lê Chu Phương đi xem khắp nơi, hoàn toàn coi Lê Vũ Hi đằng sau hắn như không tồn tại.

Lê Chu Phương bất đắc dĩ mỉm cười, chỉ đành đi theo Lê Thấm, đến khi tới sát cánh cửa lớn màu son, hắn quay đầu lại nhìn muội muội mình, ý bảo mau đuổi kịp.

Lê Vũ Hi cắn răng tiến lên, từ xa xa nhìn giống như hai người đi cùng với nha hoàn. Bích Chi và Nguyệt Dung bước theo sau mấy người nhưng cũng chỉ chậm hơn Lê Vũ Hi non nửa bước chân.

Sau khi thấy cảnh vật trong phủ, Lê Vũ Hi lại tức giận đến mức thiếu chút nữa cắn lưỡi. Chỗ này còn vượt qua cả Đoan vương phủ của phụ vương nàng! Phụ vương chính là huynh đệ ruột thịt với hoàng thượng, Lê Thấm chẳng qua chỉ là một tiểu công chúa đầu thai vào chỗ tốt, ngày sau con cũng không mang họ Lê, vậy mà lại có đãi ngộ đến bậc này.

Lê Thấm xưa này yêu thích đi lại, cước bộ rất nhanh, Lê Vũ Hi không thể nào so với, nàng luôn chậm chậm bước đi, cực đoan trang cực quý cử. Lê Thấm vui vẻ dạo hết cả phủ công chúa, Lê Vũ Hi phía sau thì bàn chân đã đau đến nổi bực nước, lại không thể để người khác nhìn ra lễ nghi của nàng không ổn nên đành cắn răng theo sát phía sau hai người nói cười vui vẻ đằng trước, dần dần rút xuống chậm một quãng đường rất lớn.

Đợi đến khi ra khỏi phủ, Lê Vũ Hi thở phào một hơi nhưng đến khi ra khỏi cửa lớn phủ công chúa, nàng lại thấy được một màn khiến nàng tức đến hộc máu.

Mắt Lê Vũ Hi đỏ hồng, nhanh chân chạy lên trước, thét chói tai tách đôi nam nữ đang ôm sát nhau kia ra.

“Lê Thấm, ngươi là đồ tiện nhân! Ngươi đoạt hết mọi thứ của ta còn không nói, nay ngay cả vị hôn phu của ta ngươi cũng muốn cướp, ngươi không thấy xấu hổ sao!” Thanh âm Lê Vũ Hi bén nhọn, tay

vươn lên định tát Lê Thấm.

Hàn Mộc Hủ phục hồi lại tinh thần, vội vàng buông Lê Thấm ra, ngăn trở cánh tay Lê Vũ Hi, sau đó đẩy nàng ta ra. Hai chân Lê Vũ Hi đã sớm mềm nhũn, tuy chỉ bị đẩy nhẹ một cái nhưng cả người không tránh khỏi lảo đảo. Sau đó chúng hạ nhân mới phản ứng lại, Bích Chi và Nguyệt Dung bước lên trước bảo vệ chủ tử, trừng mắt nhìn nữ tử khóc lóc om sòm kia.

“Hi Nhi, không được náo loạn nữa, xem bộ dáng muội còn ra thể thống gì!” Lê Chu Phương giận dữ quát một câu, sau đó đỡ lấy muội muội mình, nhìn Lê Thấm xin lỗi.

Mới vừa rồi Lê Thấm vừa ra khỏi cửa do bước quá nhanh nên va thẳng vào người Hàn Mộc Hủ. Hàn Mộc Hủ theo bản năng đỡ lấy nàng, đúng lúc đó Lê Vũ Hi nhìn thấy, lúc ấy trong đầu không suy nghĩ gì, cũng không để ý lễ nghi đoan trang gì nữa, đã sớm nhận định là Lê Thấm đang quyến rũ dụ dỗ người của nàng ta.

Lê Chu Phương nửa túm nửa kéo Lê Vũ Hi rời đi. Nàng ta vẫn quay đầu lại, khóc lớn quát: “Đừng tưởng rằng lúc ở Tường Vân tự, biểu ca cứu ngươi là thích ngươi!”

Lê Thấm nghi hoặc nhìn về phía Hàn Mộc Hủ, thấy sắc mặt hần trần ngập xấu hổ, cúi đầu nặng nề nói, “Là ý của La thiếu tướng quân. Quốc sư giết người vốn là việc bất đắc dĩ nhưng nếu truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt tới thanh danh của ngài ấy nên sự việc hôm đó đã bị La thiếu tướng quân nghiêm lệnh phong tỏa tin tức, người bên ngoài chỉ biết là ta giết thích khách, cứu người...”

34. Chương 34: Lời Đồn Trong Kinh

Trong lòng Lê Thấm có chút không rõ, rõ ràng là Mộc Tử Ảnh cứu nàng nhưng nay lại vì e ngại thân phận của Mộc Tử Ảnh mà đem việc này đổ lên đầu Hàn Mộc Hủ, khiến trong lòng nàng có chút là lạ.

“Ta thấy đường tỷ có chút hiểu lầm với ta. Hàn đại nhân nên giải thích rõ với tỷ ấy, đỡ để tỷ ấy vấy hết nước bẩn lên người ta. Chuyện ngày đó ở Tường Vân tự vốn cũng chẳng liên quan đến đại nhân, cho dù ngày sau có người hỏi, mong rằng đại nhân cũng có thể yên lặng không đáp. Với thân phận của đại nhân, cũng không ai dám bạo gan từ trong miệng của ngài kêu ra cái gì.”

Lời nói này ản ản một chút hờn giận.

Trong lòng Hàn Mộc Hủ cười khổ một tiếng. Hắn cũng không hiểu được đến tột cùng rốt cuộc là mình muốn cái gì? Khi người khác hỏi rõ ràng hắn có thể từ chối không nói, nhưng hắn vẫn nói y như lời La Thiệu Minh bảo mình, rốt cuộc trong lòng hắn chờ mong cái gì? Hy vọng người cứu Lê Thấm chính là hắn sao?

“Ta sẽ giải thích với biểu muội, người đừng lo lắng.” Hần trả lời, lời nói mang theo hứa hẹn lại càng phát ra vẻ trầm ổn mà hữu lực.

Lê Thấm kì quái liếc hần, “Làm sao ta lại phải lo lắng, chẳng lẽ tỷ ấy có thể chạy vào cung dọa ta sao? Người nên lo lắng ngược lại chính là Hàn đại nhân thì phải? Hai người các vị đều là thanh mai trúc mã từ nhỏ, trời định nhân duyên, nhưng đừng để hiểu lầm của đường tỷ đối với ngài quá sâu, đỡ ngày sau trong phủ cũng không yên.” Nói xong câu châm chọc này, nàng liền xoay người lên xe ngựa rời đi.

Hàn Mộc Hủ ở phía sau vội vàng giải thích một câu, “Ta với nàng ấy bởi vì có quan hệ thân thích nên mới thân thiết hơn vài phần, không hề giống như suy nghĩ của công chúa đâu.”

“Quan hệ của hai người thì liên quan gì đến ta?” Lê Thấm thuận miệng đáp lại một câu, tay vén màn xe ngựa đi vào.

Thị vệ Triệu Lăng gật đầu với Hàn Mộc Hủ vẫn đứng bên ngoài cửa lớn phủ công chúa, sau đó đánh xe rời đi. Nghĩ đến việc Hàn đại nhân cố ý đến phủ công chúa để tìm thể tử Lê Chu Phương vì có việc quan trọng muốn nói nhưng không ngờ đến khi thể tử và quận chúa đi ra, hần vẫn quần quýt lấy công chúa nói chuyện. Hay là Hàn đại nhân cố ý đến tìm công chúa? Triệu Lăng biết rõ thân phận của mình chỉ là hạ nhân, cho nên không muốn suy nghĩ nhiều, nhanh chóng đánh xe ngựa đi xa.

Hàn Mộc Hủ nhìn chiếc xe ngựa hoa lệ kia từ từ chuyển bánh rồi biến mất khỏi tầm mắt hần, trong lòng chỉ cảm thấy cô đơn. Nhớ tới trò hề vừa rồi của biểu muội, thương thức của hần đối với Lê Vũ Hi giảm đi rất nhiều.

Mấy năm nay, người nhà hần và vương phủ có quan hệ rất thân thiết, hần cũng cảm thấy mình rất hiểu nàng. Biểu muội cầm kỳ thư họa cái gì cũng tinh thông, tính tình lại dịu dàng hào phóng, nào biết hôm nay hần lại có thể chứng kiến một mặt xấu xí kia. Rốt cuộc đó là nhất thời thất thố hay vốn là bản tính như thế? Hần giật mình nhớ lại tiếng đàn réo rắt khi đến Đoan vương phủ làm khách hôm đó, có thể tấu ra một khúc hay như vậy, vì sao lại có thể là một người khó chịu đến thế.

Hàn Mộc Hủ đứng yên tại nơi đó một lát, nhìn lướt qua phủ đệ to lớn sau đó xoay người đi đến Đoan vương phủ.

Lê Chu Phương mang theo muội muội ngốc nghếch của mình trở về Đoan vương phủ, chỉ mong việc vừa rồi không gây ra hậu quả gì lớn. Dù sao hần cũng chỉ có duy nhất một muội muội ruột thịt này, nếu để mẫu phi biết được việc này, nhất định Vũ Hi sẽ chịu khổ. Việc hôm nay đã khiến Đoan vương phủ mất hết mặt mũi. Đường đường là quận chúa Đoan vương phủ lại giống như người đàn bà chanh chua chửi bậy với công chúa, nếu bị kẻ có mưu đồ nhìn thấy còn không biết sẽ lợi dụng việc này làm ra chuyện gì.

“Nhìn muội xem, mới vừa rồi có khác gì người đàn bà chanh chua không! Mặt mũi Đoan vương phủ đều bị muội làm hồng hết rồi!” Lê Chu Phương trách mắng, sau sai người đưa Lê Vũ Hi trở về khuê phòng.

Lúc ấy Lê Vũ Hi không có tự chủ, nay đã hối hận đến nát ruột. Chỉ tại lúc đó chân nàng đau nhức, trong lòng vốn đã đè ép quá nhiều tức giận, nên khi nhìn thấy hai người đó ôm nhau, nàng liền quên đi tất cả, trong mắt chỉ còn lại cảnh hai người đó ôm nhau, còn không kịp suy nghĩ xem nếu mình làm thế thì sau này Hàn Mộc Hủ sẽ đối với mình thế nào. Lê Vũ Hi không khỏi lo lắng. Ở trong mắt biểu ca, mình vốn là một tài nữ đoan trang ổn trọng, hần vẫn vô cùng thương thức nàng. Nếu không vì như thế, sợ là hần cũng sẽ không thân thiết với nàng nữa phần. Hình ảnh ôn hòa hiền thực nàng xây dựng nhiều năm qua đã bị hủy trong chốc lát, tất cả đều là tiện nhân Lê Thấm kia hại nàng. Hận ý của Lê Vũ Hi đối với Lê Thấm càng thêm dày đặc.

Nha hoàn Thanh Thủy từ bên ngoài đi tới, thần sắc có chút không thích hợp, cúi sát vào bên tai Lê Vũ Hi nhỏ giọng nói: “Quận chúa, Hàn đại nhân đã đến phủ, lúc này đang bái kiến vương phi. Nô tỳ nghe nha hoàn Thấm Thu đưa nước trà ở đó nói, không biết Hàn đại nhân nói với vương phi cái gì mà vương phi vô cùng giận dữ.”

Sắc mặt Lê Vũ Hi đại biến, đột ngột đứng dậy, vội vàng chạy ra ngoài chính sảnh.

“...Cô, chất nhi biết nói ra những lời này là bất hiếu nhưng tâm ý chất nhi đã định, mong rằng cô có hiểu cho, chất nhi vô cùng cảm kích.” Hàn Mộc Hủ cúi đầu xuống, làm đủ cấp bậc lễ nghĩa.

“Hàn Mộc Hủ, là người thì phải biết tri ân báo đáp. Người để tay lên ngực tự hỏi, nếu không có ta và phụ thân người thì sao người có thể đạt được thành tựu hôm nay?! Hi Nhi thì có gì mà không xứng với người, vậy mà người lại có thể cự tuyệt không kết hôn với con bé!” Đuan vương phi tức giận đến đập bàn khiến chén trà đặt bên trên cũng phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Hàn Mộc Hủ rất tức giận, mấy năm nay hắn luôn chịu đựng việc Đuan vương phủ dùng chuyện cũ để ép buộc hắn.

Hàn gia cho hắn thân phận Hàn công tử nhưng thân phận trạng nguyên chính là do nhiều năm hắn khổ công học tập mới nên. Hắn luôn coi nhị lão Hàn gia trở thành cha mẹ ruột của mình mà hiếu thuận, tự cảm thấy không thẹn với lương tâm nhưng cô cô luôn cảm thấy hắn nợ bà, phải lấy con gái của bà mới có thể trả hết ân tình này sao?

“Chất nhi luôn kính trọng cô cô như bậc trưởng bối nên hôm nay mới đề cập với cô cô việc này. Không đối gạt cô cô, ý đồ của cô cô, chất nhi đã sớm nhìn ra, nhưng chất nhi cảm thấy mình tài sơ học thiếu, địa vị thấp, căn bản không xứng với biểu muội. Với thân phận của biểu muội, cô cô việc gì phải lo không tìm được người tốt.”

“Làm càn! Đây là lời mà văn bối có thể nói sao! Loại chuyện này từ khi nào thì đến phiên người nhúng tay?! Lệnh của cha mẹ không thể cãi, việc này không phải do người!” Đuan vương phi đập bàn tức giận.

Đây là chất nhi ngoan ngoãn mà bà nhìn từ nhỏ lớn lên sao. Người lớn rồi, cánh cứng cứng rắn theo.

Vừa đỗ trạng nguyên liền không nhận ra thân phận của mình nữa, mưu toan phản lại bà, cũng vẫn còn non lắm!

Sắc mặt Hàn Mộc Hủ xanh trắng, làm lễ với bà, “Khi nào có dịp đến vương phủ, chất nhi sẽ quay lại bái phỏng cô cô.” Dứt lời, bước chân hắn đã rời đi trước rồi.

Là tại hắn quá xúc động, không nên thẳng thắn phân rõ việc này với Đuan vương phi như vậy. Đáng nhẽ hắn nên áp dụng cách thức ôn hòa hơn.

Nhưng sau chuyện hôm nay, hắn càng khẳng định ý nghĩ của mình là không muốn cưới Lê Vũ Hi. Nếu trước kia hắn là mặc kệ cho số phận thì nay hắn thực sự cảm nhận được cảm giác không cam lòng.

Hắn một chút cũng không muốn kết hôn với người này. Đối với người con gái từ nhỏ đã coi như muội muội, làm sao hắn có thể coi người đó thành thê tử đồng giường cộng chẩm được?

Mới vừa rồi nói chuyện với Đuan vương phi, hắn đã tỏ rõ thái độ của mình. Nếu Đuan vương phi thật sự lo nghĩ cho con gái mình, nhất định sẽ không kiên trì gả Lê Vũ Hi cho hắn nữa.

“Biểu ca!”

Đi tới chỗ hành lang gấp khúc, Hàn Mộc Hủ nghe thấy tiếng gọi này, bước chân hắn dừng lại, chung quy hắn vẫn có chút không đành lòng mà quay đầu lại.

Lê Vũ Hi đã thay đổi xiêm y, khuôn mặt đã sớm trút bỏ vẻ tàn nhẫn lúc trước mà thay vào đó là vẻ dịu dàng trong sáng trước sau như một của tiểu nữ tử.

“Biểu muội, có chuyện gì?” Hàn Mộc Hủ đè nén cảm xúc kì quái trong lòng, thanh âm vẫn như thường.

“Biểu ca mới vừa rồi đã nói gì với mẫu phi vậy?” Lê Vũ Hi có chút kinh hoảng hỏi, “Việc hôm nay thật sự là do muội lỡ mồm, không nên va chạm với công chúa. Khi đó đầu muội u mê, không hiểu được thế nào là nín nhịn, muội...muội vừa thấy biểu ca ôm công chúa, trong lòng muội liền sợ hãi, muội rất sợ hãi!” Càng nói về sau, thanh âm càng thêm nghẹn ngào.

Hàn Mộc Hủ vừa nghe đến chữ “ôm”, hai má chợt đỏ lên, liếc mắt nhìn nha hoàn đứng sau nàng. Thanh Thủy hiểu ý, lập tức lui xuống phía dưới.

“Từ nhỏ muội ấy đã luôn tranh giành mọi thứ với muội. Muội vốn chỉ là quận chúa, kém muội ấy một bậc, vì sao muội ấy cứ cố tình đối nghịch với muội, ngay cả huynh cũng muốn cướp đi! Muội sợ, muội sợ ngay cả huynh cũng sẽ bị cướp mất!” Lê Vũ Hi lấy tay áo che mặt, khóc nức nở, lệ hoa mang lệ.

Nếu đổi là người ngoài, đã sớm hận không thể đến bên nàng, an ủi một phen. Nhưng Hàn Mộc Hủ vốn không có tình ý gì với nàng, lại thêm hành động hôm nay của nàng khiến hắn càng không hài lòng, lúc này hắn chỉ cảm thấy không kiên nhẫn. Khi nghe nàng nói Lê Thấm một câu cướp hai câu cũng là cướp, trong lòng hắn không hiểu vì sao lại khó chịu.

“Biểu muội nói năng cẩn thận! Chuyện này đừng nói lung tung, cẩn thận rơi vào tai người khác.” Thanh âm Hàn Mộc Hủ lạnh nhạt, ẩn hàm ý cảnh cáo.

Lê Vũ Hi ngừng thút tha thút thít, thanh âm dần dần nhỏ xuống, lên án hắn, “Biểu ca cư nhiên chính mồm nói với mẫu phi chuyện của muội, hẳn tâm muốn muội bị phạt, trong lòng biểu ca thực sự không có nửa phần tình cảm sao?”

“Ta không có nói.” Hàn Mộc Hủ đánh gãy lời của nàng, trong lòng phiền chán không chịu nổi. Thấy đôi mắt nàng vì khóc mà trở nên đỏ bừng, lại nhớ đến tình cảm bao năm, chung quy vẫn có chút không đành lòng, thanh âm thoáng hòa hoãn, nhẹ nhàng nói: “Trở về nghỉ ngơi cho tốt, hôm nay muội cũng mệt mỏi rồi. Ta có việc phải đi trước, ngày khác sẽ lại đến thăm muội.” Nói xong thì nhanh chóng rời đi.

Lê Vũ Hi biết cơn giận của hắn đã lui, nên cũng an tâm.

Đoan vương phi vẫn chưa nói với Lê Vũ Hi những lời vừa rồi của Hàn Mộc Hủ. Trong lòng bà cũng có chút nghi ngờ quyết định của mình. Hàn Mộc Hủ là một chàng rể tốt là điều không thể nghi ngờ nhưng nếu trong lòng người này không có lấy nửa điểm vị trí cho Hi Nhi, vậy Hi Nhi gả cho hắn thực sự sẽ không có vấn đề gì sao?

Lại nói đến phủ công chúa, rõ ràng xung quanh đó người lui tới cũng không tính là nhiều nhưng có lẽ chuyện xảy ra lúc ấy đã rơi vào mắt ai đó, cho nên không bao lâu liền xuất hiện lời đồn nổi lên bốn phía, kể về một chuyện tình rất ư là khúc chiết quanh co.

Tiểu công chúa được đề hậu yêu thương nhất cùng với tiểu quận chúa Đoan vương phủ tranh giành một nam nhân, còn đứng ở bên đường mắng chửi nhau, tình huống lúc ấy khá nghiêm trọng, hai người thiếu chút nữa còn động thủ ẩu đả.

Nói đến vị nam tử được tranh đoạt này, ngoài quốc sư đại nhân ra thì chính là vị trạng nguyên tuổi trẻ tài hoa hơn người, phong thái trác tuyệt, cũng là lang quân trong lòng rất nhiều cô gái. Mà nam tử này tựa hồ cũng có ý đối với công chúa. Lúc hai người tranh cãi nhau, trạng nguyên lang lại cẩn thận che chở công chúa.

Kính Nhân để nghe xong lời đồn này, sắc mặt chợt biến đổi, trong lòng lại không ngừng cân nhắc.

Mà có một người khác nghe thấy lời đồn này, núi băng trong lòng chợt xuất hiện vết nứt.

35. Chương 35: Thăng Thấn Thánh Khẩn

“Thấm Nhi, có phải nàng nên giải thích với ta một chút không?” Ý cười trên mặt Mộc Tử Ảnh nhạt nhẽo, hắn thoáng cúi người, nhìn chằm chằm nữ tử đang ngồi trên bàn đu dây.

Lê Thấm không tự chủ nuốt nước miếng, nở nụ cười ha ha, “Tử Ảnh, ta thề, ta cũng không hiểu được vì sao lại truyền ra lời đồn như thế này.”

Dứt lời, nàng vội vàng rời khỏi bàn đu dây mà đứng lên, ôm lấy thắt lưng Mộc Tử Ảnh, giống như con mèo nhỏ cọ cọ trong lòng hắn, “Lúc ấy ta đi quá nhanh, không cẩn thận đụng vào Hàn đại nhân. Ai mà biết được Lê Vũ Hi đột nhiên nổi cơn điên chửi loạn ngay bên đường. Lúc ấy xung quanh rõ ràng không có ai cả, chẳng hiểu vì sao mà bây giờ lời đồn lại bay loạn khắp nơi.”

Lê Thấm tội nghiệp nhìn hắn, nàng chỉ là nạn nhân nha, nàng rất oan uổng.

Cơn tức trong lòng Mộc Tử Ảnh không hiểu sao lại tiêu tan đi không ít. Hắn nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, mi mắt khẽ híp lại, vừa cảnh cáo vừa dăn dò: “Sau này cứ đứng ở bên cạnh ta, không được chạy loạn lung tung.”

Lê Thấm đương nhiên là liên tục gật đầu. Mộc Tử Ảnh thấy thế thì cho nàng một câu: “Ngoan”.

Thấy sắc mặt hắc đã hòa hoãn, mũi chân Lê Thấm kiễng lên, cổ nhướn lên, nhanh chóng hôn lên mặt hắn ba nụ hôn, thuận tiện lưu lại một vệt nước miếng, hứa hẹn: “Nam nhân khác nào có tốt gì, ta về sau chỉ nhìn chàng mà thôi.”

Tâm tình Mộc Tử Ảnh rất tốt, hắn nướn mi thật cao, đầu ngón tay đột nhiên nâng cằm Lê Thấm lên, vốn là động tác lỗ mãng nhưng khi hắn làm lại có vài phần tao nhã, sau đó hắn cúi đầu bao lấy cánh môi nàng mút vào.

Ở Tuyệt Trần cung, điểm hạn chế rất nhiều mà điểm thuận tiện lại càng nhiều hơn. Ví như lúc này, sẽ không có ai xông vào quấy rầy họ cả. Mà khi nào có hạ nhân đến đưa đồ hay lấy quần áo đi giặt thì trên cơ bản đều xuất hiện vào đúng giờ đúng nơi đã định trước. Mộc Tử Ảnh làm rất nhiều chuyện đều không kiêng nể cái gì, từ sau khi hai người xác định quan hệ, loại không kiêng nể này lại càng thêm rõ rệt. Còn về phần thị vệ Triệu Ly, hắn đã sớm thức thời tránh khỏi tầm mắt hai người, sợ là không có một thị vệ nào trên đời khổ hơn so với hắn.

hôn hôn đủ rồi, Mộc Tử Ảnh ôm chặt Lê Thấm vào trong lòng, vuốt tóc nàng. Không khí vừa ấm áp vừa hài hòa.

“Lời đồn này có thể gây ra phiền phức không? Phụ hoàng có thể sẽ tin đó là thật không?” Lê Thấm lười nhác tựa vào lòng hắn, có chút lo lắng hỏi, bàn tay nhỏ bé ở bên hông hắn nghịch ngợm, thưởng thức đai lưng của hắn.

Trong mắt Mộc Tử Ảnh lóe lên tia sáng, trầm mặc một lát mới đáp: “Cũng có chút khó giải quyết. Lời đồn này rất đáng sợ, lại thêm việc lúc trước phụ hoàng nàng cũng thực có ý để Hàn Mộc Hủ làm phò mã, ta không thể không đề phòng.”

Lê Thấm tựa đầu vào lòng hắn cọ cọ, giấu đi khuôn mặt nóng bừng của mình, cảm thấy có chút buồn buồn nên đành đi ra. Nàng hiểu được, hắn đang muốn bảo vệ hạnh phúc của hai người chẳng?

Nhưng mà, lời đồn này tới thật nhanh, không hiểu là do ngoài ý muốn hay do người có ý đồ tung ra. Nếu Hàn Mộc Hủ làm phò mã thì ai sẽ được lợi? Lê Thấm có chút nghi ngờ, không biết có phải nàng đã nghĩ nhiều hay không?

Mộc Tử Ảnh đem sắc mặt không ngừng biến hóa của Lê Thấm ghi vào đáy mắt, cong môi cười cười, “Xem ra Thấm Nhi cũng không ngốc đâu, mới vừa rồi hắn đang suy nghĩ xem vì sao mới chỉ ngăn ngừa hai ngày mà lời đồn này đã truyền khắp kinh đô rồi?”

Lê Thấm ngẩng đầu, cười đến xấu xa, “Nếu chàng chỉ cho ta là một con thỏ trắng đơn thuần thì đã quá sai rồi. Nhưng mà bây giờ chàng có hối cũng không kịp nữa rồi. Đã leo lên thuyền của ta thì không thể đổi ý đâu.”

Mộc Tử Ảnh cười khế, buông tiếng thở dài, “Xem ra ta đường đường là quốc sư dưới một người trên vạn người mà cũng có ngày tính sai. Hóa ra ta đã lên nhầm thuyền giặc rồi.”

Lê Thấm nín vạt áo hắn xuống, sau đó hôn lên cánh môi mỏng của hắn, trêu tức: “Lên thuyền giặc cũng có nhiều chỗ tốt lắm, ta chẳng phải đã chuẩn bị cho chàng rất nhiều ngon ngọt rồi sao?”

Trong lòng Mộc Tử Ảnh bật cười, nghĩ đến con thỏ nhỏ của mình lại không biết hắn chính là con sói xám. Nàng một mực tưởng hắn là con dê mà nhe răng trợn mắt, nếu nàng biết được hắn thực ra không phải con dê mà còn là hùm báo đáng sợ hơn cả sói, không hiểu thỏ trắng của hắn sẽ có phản ứng gì. Hiển nhiên, Mộc Tử Ảnh không hề có ý định để Lê Thấm phát hiện ra mọi việc, vẫn nên để tự nàng phát hiện ra thì tốt hơn.

“Việc này thật kì quái, cho dù là xảy ra ở kinh đô nơi phồn hoa nhất đi chăng nữa thì lời đồn cũng không thể nào chỉ trong một đêm mà bay loạn đầy trời được. Còn chưa nói đến phủ công chúa chính là ở phía đông nam đường chính, vốn chỉ là nơi không nhiều người qua lại. Ta cảm thấy chuyện này có tám phần là

do người có ý đồ tung tin. Về nguyên nhân của nó thì ta vẫn chưa nghĩ ra. Theo lý mà nói, nếu Hàn Mộc Hủ trở thành phò mã thì cũng đâu có ai được lợi gì.”

Nghe thấy câu cuối cùng, trong lòng Mộc Tử Ảnh vẫn không thoải mái như cũ. Hắn cũng không muốn gạt tiểu nha đầu nên thuận tiện đáp một câu: “Thẩm Nhi đừng nhìn trong cung yên ắng thế này mà cho rằng chính là như thế. Thực ra mạch nước ngầm trong đó đã sớm khởi động rồi, có một số kẻ không an phận đã bắt đầu rục rịch rồi.”

Lê Thẩm nghe thấy lời này, trong lòng khó tránh khỏi cả kinh, nhìn về phía Mộc Tử Ảnh tìm tòi đánh giá, “Mộc Tử Ảnh, có phải chàng biết một số chuyện gì hay không?”

“Ta biết cũng không chỉ có một số.” Mộc Tử Ảnh cười nhẹ, kéo tiểu nha đầu vào nội điện, chuẩn bị để cho tiểu nha đầu biết thêm một chút về mình. Hắn cũng đâu phải là cao nhân hay tiên nhân không vướng chút bụi bặm nào như trong mắt người ngoài. Đã từng thấy tiên nhân giết người chưa? Máu dính trên tay hắn cũng không ít đâu.

Trong điện, bốn mắt nhìn nhau.

Lê Thẩm không thể tin nổi nhìn chằm chằm người trước mắt, trong lòng cực kì phức tạp. Vừa kinh ngạc vừa vui sướng nhưng vẫn có một tia cảnh báo nguy hiểm.

“Như vậy mà đã bị dọa sao?” Mộc Tử Ảnh nhìn ánh mắt phòng bị của nàng, bất giác chột trêu tức nàng, tay hắn nâng lên nhéo nhéo hai má mềm mại của nàng.

“Thế cực trong triều chàng lại biết rõ như vậy, chẳng lẽ bộ dáng mặc kệ thế sự mấy năm nay của chàng đều là giả bộ sao?” Lê Thẩm chột hét to.

“Cũng không phải, có vài thứ dù muốn giả cũng không thể nào giả bộ được, ví như một thân khí chất thoát tục xuất trần của ta hay là lộ ra gương mặt mê hoặc chúng sinh. Mọi người đều có một mặt góc ghech, bọn họ kính ta vì tưởng ta là thần tiên, nhưng ta chưa bao giờ thừa nhận điều đó cả.” Mộc Tử Ảnh cười đến híp mắt, trong điệu dàng lại lộ ra vài phần tà khí.

Lê Thẩm giương mắt nhìn, nàng đã biết thế nào là rước sói vào nhà? Tại sao trước kia nàng lại nghĩ mình đã chiếm được một món bảo bối chứ, về sao người này sẽ tùy theo nàng sai sử sao?! Lúc này nàng rất muốn mắng chửi người.

“Đúng, ta mới là người ngu ngốc nhất! Vậy mà lại cho rằng chàng chỉ là người đơn thuần vô hại!” Lê Thẩm gầm nhẹ, giống như con mèo đang giận dữ. Đương nhiên, nàng cũng không ngốc đến mức đem luôn chân tướng ý đồ tiếp cận hắn ngay từ đầu nói ra.

Ngón trỏ của Mộc Tử Ảnh véo cánh môi nàng, cười nói: “Nàng tức giận cái gì, lúc trước nàng mang mục đích tiếp cận ta, không phải ta vẫn không vạch trần sao?”

Khuôn mặt Lê Thẩm đỏ bừng, sao lại thế này cơ chứ, tại sao lại đảo ngược thế này!

“Chàng nói bấy bả cái gì đó, trên người chàng thì có cái gì tốt đáng giá để ta tiếp cận. Ta chính là tiểu công chúa Đại Chiêu quốc được đế hậu sủng ái nhất, muốn gì mà không có, cần gì phải mang mục đích tiếp cận chàng? Thật là buồn cười!” Lê Thẩm đề cao giọng nói, ý đồ dùng vẻ kiên quyết phá vỡ nghi ngờ.

Mộc Tử Ảnh không vội mà từ tốn đáp lời: “Ta đây cũng chính là quốc sư của Đại Chiêu quốc mà ngay cả Kính Nhân đế hay dân chúng cả nước đều cô cũng kính trọng, muốn gì có đó, chỉ bằng thân phận này đã rất đáng giá để nàng tiếp cận, đó là sự thật.” Vừa nói vừa vuốt ve khuôn mặt Lê Thẩm, trên mặt mang theo ý cười.

Lời này còn rất tinh tế.

Lê Thẩm trầm mặc. Nàng đã sớm kinh qua đủ thứ âm mưu trò xiếc chốn hậu cung, đã sớm luyện ra một đôi mắt nhìn thấu rõ sự việc. Nhưng cho đến lúc này nàng mới nhận rõ một điều, so về tâm cơ thâm trầm, nàng còn kém hắn nhiều lắm.

“Vì sao phải nói cho ta biết điều này?” Lê Thẩm hỏi, nhíu mày.

“Bỏ đi được không?” Mộc Tử Ảnh vuốt lên nếp nhăn trên trán nàng, giọng nói mềm nhẹ, không đáp mà hỏi ngược lại một câu.

Lê Thấm hiểu ý của hắn. Nàng mang theo mục đích tiếp cận hắn, mà hắn ẩn trong bóng tối nhìn rõ tất cả mọi điều, hai người cũng coi như hòa nhau. Nhưng Lê Thấm vẫn có chút ưu thương, cứ tưởng lừa được người kết quả là bị người lừa lại, loại cảm giác này rất khổ sở.

“Chàng cần gì phải tìm hiểu mọi chuyện đến rõ ràng như thế? Đừng nói với ta vì chàng quá nhàm chán nên nhất thời tìm vài chuyện làm để thể hiện tài năng của mình, ta không có ngu như vậy đâu.” Tuy hai người đã có quan hệ nhưng không có nghĩa là cái gì Lê Thấm cũng đều tin tưởng hắn. Người này, hắn rất thủ đoạn.

Mộc Tử Ảnh cũng không trả lời luôn mà tự rót một chén trà, uống hai ngụm sau đó đưa cho nàng.

Lê Thấm theo thói quen đón lấy, uống cạn. Sau đó nàng không khỏi sững sốt, có chút tức giận, đặt mạnh chén trà xuống bàn.

“Tùy theo nàng nói, nhưng nàng cũng đừng quá mức bất ngờ.” Mộc Tử Ảnh cảnh báo trước một câu, sau đó bắt đầu nói tiếp: “Dã tâm của Chu thái sư rất lớn, ngoài mặt Kính Nhân để làm bộ như không biết nhưng thực ra trong lòng đã sớm kiêng kị. Chu thị sớm hay muộn cũng muốn nuốt trọn triều đình, nay ta chẳng qua là thay phụ hoàng nàng làm chút việc mà thôi.”

Lê Thấm nghe được tin tức kinh khủng đó, thì ra Mộc Tử Ảnh đúng là người của phụ hoàng! Trong lòng nàng dần dần bình ổn, rốt cuộc quyết tâm lung lạc Mộc Tử Ảnh của nàng là đúng hay sai?

“Phụ hoàng có từng ám chỉ chàng làm việc khác không?” Ánh mắt Lê Thấm tối lại, thản nhiên hỏi.

Mộc Tử Ảnh không vừa lòng kéo nàng ôm vào lòng, cúi đầu hôn lên khóe miệng nàng, “Định dùng giọng điệu thế này nói chuyện với ta sao? Nàng muốn biết chuyện gì, ta đều nói cho nàng hết.”

Lê Thấm nhất thời không thể tiếp nhận được, người trước mắt này vừa quen thuộc mà lại vừa xa lạ. Lời của hắn nói nàng có thể tin mấy phần đây?

“Chỉ có mình chuyện này? Chàng không còn chuyện nào lừa gạt ta nữa chứ?” Lê Thấm gắt gao theo dõi mắt hắn, trong mắt hiện lên tia độc ác, hung tợn nói: “Mộc Tử Ảnh, tốt nhất chàng nên nói thật với ta.” Nhưng nàng không biết, cho dù lúc này nàng bày ra bộ dáng hung tợn đe dọa hắn nhưng lời nói lại không tự giác toát ra vài phần thân mật.

Mộc Tử Ảnh hơi cứng người một chút, sau đó đôi mắt sâu thẳm mở to ra, “Đương nhiên không chỉ có một chuyện này. Nhưng Thấm Nhi, nàng có thể yên tâm, cho dù ta có gạt nàng cái gì, đó cũng chỉ vì muốn tốt cho nàng. Còn về chuyện hoàng thượng muốn ta làm, ngoại trừ lật đổ Chu thái sư thì không hề có việc gì khác.”

Lê Thấm không nói gì, nàng đang rất kinh sợ, nàng không biết nên nói gì. Vốn nàng vẫn cảm thấy giữa hai người tồn tại một thứ gì đó không thích hợp nhưng đến lúc này nàng mới phát hiện ra, thứ không thích hợp này chính là những mưu đồ ẩn giấu bên trong hai người. Cho đến hôm nay, khi tất cả được mở ra toàn bộ, khi cả hai thẳng thắn thành khẩn hết với nhau, điều này khiến nàng vừa xấu hổ lại vừa sợ hãi. Đúng, chính là sợ hãi. Trong tiềm thức của Lê Thấm, nàng biết nàng đã chọc vào một người không nên chọc. Nhưng bây giờ có muốn chạy trốn cũng không có biện pháp, bởi vì một tay của nàng đã bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay, dù có giãy cũng không ra.

“Thấm Nhi, không phải sợ ta.” Mộc Tử Ảnh véo cái mũi nàng, ánh mắt vẫn dịu dàng như cũ, “Hôm nay nói với nàng việc này, là bởi vì không muốn tiếp tục gạt nàng nữa, sau này chúng ta vẫn còn một đoạn đường rất dài phải đi.”

Cơ thể buộc chặt của Lê Thấm chậm rãi thả lỏng. Có lẽ, nàng chưa bao giờ có thể hoàn toàn buông lỏng thể xác và tinh thần để tin tưởng hắn. Cuộc sống ở trong cung khiến nàng có thói quen không bao giờ tin một ai hoàn toàn. Cho dù là Mộc Tử Ảnh nhìn như vô hại trước mặt, trong lòng nàng vẫn theo bản năng mà mang theo phòng bị. Nhưng khi Mộc Tử Ảnh nói ra lời này, đột nhiên nàng cảm thấy tầng phòng bị kia đã phai nhạt đi rất nhiều. Có một chuyện dường như đã được thông suốt.

“Này, Mộc Tử Ảnh, giúp ta đi.” Khóe miệng Lê Thấm nhếch lên, hai tay sờ soạng, bò lên cổ hắn, làm nũng, cọ vào hai má hắn. Có đôi khi không can đảm làm thử một lần, làm sao có thể biết là làm được hay không.

Giúp nàng? Mộc Tử Ảnh hơi ngần ra, nhìn tiểu nha đầu, sau đó giống như đã hiểu được, con người tối đen từ từ dấy lên một ngọn lửa. Sau đó tay hắn lập tức giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thấm, nhẹ nhàng hôn lên, dần dần chuyển thành mút vào, cắn cắn, nụ hôn càng lúc càng sâu.

“...Ngô.” Lê Thấm quơ quơ tay, hai mắt mở to, ý của nàng không phải thế này!

36. Chương 36: Thử Thổ Lộ Tình Cảm

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thấm đỏ bừng, không phải vì xấu hổ mà bởi vì tức giận. Cộng thêm thời gian hôn của tên nam nhân này quá lâu khiến nàng thiếu chút nữa thì không thở nổi. Nàng há hốc mồm thử phì phò, đôi mắt lấp lánh nước không quên ai oán trừng hắn.

Mắt nhìn móng vuốt của Mộc Tử Ảnh sắp sửa cỡi xong đai lưng nàng, Lê Thấm trừng mắt, chụp lấy bàn tay to của hắn, “Mộc Tử Ảnh, chàng làm gì?!”

Mộc Tử Ảnh ra vẻ “Nàng biết rõ rồi còn cố hỏi”, sau đó còn thật thà hỏi: “Thấm Nhi, không phải vừa rồi nàng bảo ta giúp nàng sao? Chẳng lẽ ta nghe lầm rồi sao?”

Lê Thấm tức mà không có chỗ phát, “Khi nào thì ta bảo chàng giúp ta thế này?!” Vừa thấy đã biết là tên này không đơn giản, hắn vậy mà lại xuyên tạc ý của nàng.

Mộc Tử Ảnh dừng lại động tác, đôi mắt tối đen thâm thúy nhìn nàng chằm chằm, khó hiểu hỏi, “Vậy Thấm Nhi bảo ta giúp nàng là giúp cái gì?”

“Không phải chàng cũng đoán được mục đích ta tiếp cận chàng sao? Một khi đã vậy, vậy chàng nói xem ta muốn chàng giúp cái gì?” Lê Thấm ngạo nghễ liếc hắn một cái, hỏi ngược lại.

Lê Thấm không nhìn thấy được ý cười tràn đầy trong mắt Mộc Tử Ảnh lúc này, chờ đến khi nàng để ý thì đôi mắt kia đã sớm trong trẻo như cũ.

Mộc Tử Ảnh bỗng nhiên bình tĩnh gật gật đầu, lẩm bẩm, “Thì ra ý của Thấm Nhi là vậy. Xem ra là ta đã suy diễn quá rồi. Chỉ có điều...Thấm Nhi bình thường nhiệt tình như lửa, câu nói vừa rồi của nàng rất dễ khiến ta suy diễn sang phương diện kia.” Nói xong mới liếc nhìn về phía Lê Thấm, câu sau hiển nhiên là lên án nàng.

Khuôn mặt Lê Thấm lại không nhịn được mà đỏ lên, nổi giận chà lau đôi môi nhòe son, nhưng nàng càng lau lại càng nhòe thêm. Trong lòng vì xấu hổ mà càng thêm giận dữ, vì thế nàng không nói hai lời liền nắm lấy cánh tay hắn, gạt ống tay áo lên, nhắm thẳng vào cánh tay cắn một cái thật mạnh, răng nanh đâm vào không hề có ý nhả ra. Trái lại, Mộc Tử Ảnh ở một bên lại nhíu mi, vươn tay xoa xoa gáy ngọc trắng nõn của nàng, an ủi nàng, sau đó còn nhẹ nhàng cổ vũ thêm, “Đừng nóng vội, nàng có thể cắn từ từ, không ai tranh với nàng.”

Lê Thấm đang cắn cánh tay hắn chợt ngẩng đầu lên, trông nàng bây giờ giống y như con chó nhỏ gặm xương, sống chết cũng không buông mà cắn chặt khúc xương. Tròng mắt chuyển vòng vo hai lượt, sau đó hung tợn nhìn hắn. Đến khi nghe hắn nói xong, Lê Thấm lập tức buông ra, “phì phì” hai tiếng, ghét bỏ: “Cứng quá, răng ta cắn đến đau nhức.”

Khóe miệng Mộc Tử Ảnh nhếch lên, tiến sát đến gần nàng, dưới ánh mắt khó hiểu của nàng mà vươn đầu lưỡi, khẽ liếm lên cánh môi phấn nộn.

Cả người Lê Thấm run run, nói không nên lời, nàng chậm rãi xoay người, đi đến cạnh giường, nằm úp sấp xuống.

Không bao lâu sau, Lê Thấm cảm thấy cả người bị một tầng hơi nóng bao lấy, cùng theo đó là một cơ thể cứng rắn nằm sát cạnh bên nàng. Cả người Lê Thấm không khỏi cứng đờ, dịch sang chỗ khác.

Sợi tóc rối tung sau gáy được ngón tay thon dài cẩn thận vén sang một bên, đôi môi mỏng ẩm ướt mang theo chút lạnh lẽo hôn lên cần cổ nàng, cuối cùng lại nhẹ nhàng cắn một chút, lưu lại vết cắn màu hồng nhạt.

Lê Thấm đau kêu thành tiếng, không tình nguyện kéo chân lên, vô cùng bất mãn lườm hằn, hừ một tiếng nói: “Tiểu nhân! Ta cắn cánh tay chàng, chàng liền cắn cổ ta.”

Ý cười trên mặt Mộc Tử Ảnh khê thoáng qua, hắn vuốt ve ấn ký mình đã lưu lại trên cổ nàng, thanh âm trầm thấp xen lẫn nhu hòa, “Đó là một ký hiệu, chứng minh nàng là của ta. Nàng cắn cánh tay ta cũng không chỉ một cái nhẹ, nói vậy thì dấu răng đó cũng sẽ lưu lại thật lâu, ta rất thích.”

Lê Thấm trợn tròn mắt, “Không...Nhàm chán.”

Mộc Tử Ảnh cười nhỏ một tiếng, lồng ngực cũng theo đó mà run lên. Bởi vì hai người nằm rất gần nhau, Lê Thấm cũng cảm nhận được sự rung động của hắn. Tiếng cười đó vừa rầu rĩ, nặng nề mà lại vô cùng mê hoặc lòng người.

Hai mắt Lê Thấm mơ hồ, nhìn chằm chằm đôi mắt phía trước. Từ trong con ngươi tối đen đó nàng nhìn thấy ý cười tràn ngập chiều chuộng của hắn. Lê Thấm không thể bình tĩnh được nữa, nàng kêu lên một tiếng, sau đó xoay người nằm lên trên hắn, quan sát hắn, lộ ra tươi cười do thực hiện được ý đồ.

Mộc Tử Ảnh lơ đãng, tùy nàng bừa bãi, “Thấm Nhi đè ta như vậy là muốn làm gì?”

“Đề phòng chàng, miễn cho tay chân mất miệng của chàng lại không thành thật.” Lê Thấm cười tủm tỉm giải thích.

“Không sợ ta nữa à?” Mộc Tử Ảnh mỉm cười hỏi nhỏ một câu, tùy nàng nằm trên người mình, cơ thể nhỏ nhắn còn tự tiện xoay đến xoay đi, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve gáy nàng, tựa như đang vuốt ve một con mèo nhỏ vậy.

Lê Thấm thoải mái lim dim mắt, thu tay lại đặt lên ngực hắn, cái đầu nhỏ nhắn cũng gối lên đó, lười biếng đáp lại, “Cũng không phải là mãnh thú hồng thủy, vì sao phải sợ chàng chứ. Mộc Tử Ảnh, ta đã nói rồi, người chàng là của ta, tất cả cái gì chàng sở hữu cũng đều là của ta. Cho nên ta bảo chàng làm gì, chàng cũng phải nghe lời ta.”

Hiệp ước không bình đẳng? Mộc Tử Ảnh nhướn mi, gật đầu đáp: “Được, Thấm Nhi có muốn lột da ta ta cũng không nói gì, càng không bàn đến chuyện khác.”

Lê Thấm hài lòng, cảm thấy đây là thời điểm nên cho hắn ngon ngọt, vì thế liền nhắm ngay vào đôi môi mỏng kia hôn vài cái, sau đó rời đi.

“Chỉ có thế?” Mộc Tử Ảnh không thỏa mãn nhíu mày, “Thấm Nhi, nàng có phải đã quá keo kiệt không? Nàng muốn ta vượt lửa qua sông, vậy mà chính mình lại luyến tiếc hiến thân.”

Trông mắt Lê Thấm chuyển vòng vo, nàng lại đuổi người vươn đầu lưỡi liếm liếm môi hắn.

Ánh mắt Mộc Tử Ảnh tối sầm lại, bàn tay đang vuốt ve gáy nàng chuyển thành kéo đầu nàng áp vào mình, đem cái lưỡi đang náo loạn kia kéo vào miệng mình, dây dưa mút vào. Người con gái trong lòng hắn giãy dụa vài cái, thiếu chút nữa thì rơi xuống một bên. Mộc Tử Ảnh ôm thiên hạ nhỏ bé của hắn vào lòng, lăn vài vòng trên giường.

Cẩn cẩn ôm ôm ấp ấp một hồi lâu, hai người trên giường hợp thành một khối. Trường bào nguyệt sắc trên người nam tử xuất hiện thêm tầng tầng nếp nhăn, vạt áo ở bên hông buông ra, áo ngoài hờ hững tưởng sắp rơi, lộ ra phần ngực trắng nõn mà rắn chắc, bên trên rải rác một vài dấu răng, tóc đen xõa trên vai, lại thêm cặp con ngươi tối đen, tạo thành một loại mỹ hoặc nói không nên lời. Lúc này đầu hắn gối lên một cánh tay, một cánh tay khác lại đang ôm người con gái sắc mặt đỏ hồng. Người con gái áo ngoài mở ra hơn phân nửa, lộ ra bả vai mướt mà, cái yếm màu đỏ thêu sen bao lấy hai đỉnh núi cao ngất, bởi vì hô hấp mà phập phồng, xương quai xanh lại che kín bởi những vết cắn tím tím hồng hồng, có chút đáng sợ.

Lê Thấm thở phì phò đá đá chân hấn, “Cắn ta đau muốn chết, trên người nhiều vết cắn như vậy, nếu như không cẩn thận bị người nào nhìn thấy, vậy về sau ta cũng không cần gặp người.”

Mộc Tử Ảnh híp mắt, khẽ liếc những dấu hôn tràn ngập cơ thể nàng, thanh âm mềm mại ôn nhu, “Không sợ, ở đây ta có thuốc bột, sau khi bôi đảm bảo sẽ không có ai nhìn thấy.”

Lê Thấm cảm thấy mỗi phần cơ thể khi ánh mắt hấn quét qua đều nóng bỏng vô cùng. Nàng vội vàng quay lưng về phía hấn. Không phải mới chỉ đánh có vài cái, cởi bỏ thêm mấy cái áo thôi sao, thuận tiện cần loạn trên người hấn một chút, vì sao mới có vậy mà nàng đã mệt rồi?

“Thấm Nhi.” Mộc Tử Ảnh mềm nhẹ gọi tên nàng.

“Ừm...” Sắp ngủ rồi.

“Nàng muốn cái gì ta đều cho nàng, chỉ cần ta có thể.”

Trong lòng Lê Thấm “xùy” một tiếng, than thở: “Nam nhân đều là như vậy, lúc tâm tình tốt lời nói so với kịch nghe còn êm tai hơn. Đợi đến khi hết tình rồi, quay ngoắt đi, trước kia đã từng nói gì liền giống như đồ đã ăn vào, tiêu hóa trong bụng mấy ngày sau đó lại đi ra.

Tiếng than nho nhỏ như muỗi kêu đều bị Mộc Tử Ảnh nghe không sót chữ nào. Hấn ân cần hôn gáy nàng, cúi sát vào tai nàng nhỏ giọng nói: “Nam nhân khác ta không hiểu, nhưng lời ta nói tuyệt đối có thể tin, nàng có thể tin tưởng cả đời.”

Lê Thấm một hồi lâu cũng không nói gì, nàng chỉ nhìn vào cặp mắt đen của người nào đó, không có lấy nửa phần lo sợ. Một khi đã như vậy...

“Mộc Tử Ảnh, chàng hãy nghe cho kỹ, ta muốn chàng giúp ta, ta muốn sau này đại ca có thể vững vàng thừa kế ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng, những người khác không thể ngấp nghé nửa phần!” Lời cuối cùng không giấu nổi sự tàn nhẫn.

Cảm thấy phía sau nửa ngày mà không truyền đến tiếng động gì, Lê Thấm mỉm cười, “Sao, chàng cũng có lúc phải sợ hãi sao?”

“Tâm tư của nàng ta đã sớm nhận ra được tám chín phần, làm gì còn sợ nữa.” Mộc Tử Ảnh thản nhiên đáp, sau đó thở dài một tiếng, vừa có chút thất vọng lại thêm phần bất đắc dĩ nói: “Nha đầu, ta thật sự thích nàng, cho nên ta sẽ giúp nàng. Nhưng, sau này nàng không được đem tình cảm của chúng ta liên lụy với mấy thứ này, trong lòng ta sẽ không thoải mái.”

Lê Thấm xoay người, cắn lên má hấn, cắn cho đến khi cả người hấn cảm thấy thoải mái, sau đó mới đắc ý cười nói: “Nếu không thích chàng thì ta làm sao có thể đối với chàng như vậy? Những chuyện khác chàng cũng thuận tiện làm thay ta luôn.”

Mộc Tử Ảnh lắc đầu nhận mệnh. Yêu phải một nữ nhân như vậy, là hạnh phúc cũng là bất hạnh của hấn.

“...Thấm Nhi, đừng nhìn vào vẻ mặt hòa nhã của bách quan trong triều, nàng không biết ẩn sau vẻ mặt hòa nhã đó là những mưu đồ mãnh liệt nào đâu.” Trong mắt Mộc Tử Ảnh lộ ra vài phần mỉa mai,

“Có một số người đợi đã rất nhiều năm, sắp sửa không thể kiềm chế được, không chỉ có suy nghĩ muốn đứng đầu thiên hạ, mà sắp tới còn không biết sẽ làm ra chuyện lớn gì...”

37. Chương 37: Tính Kế

Lê Thấm nhìn hấn, lúc này ánh mắt nàng nhiều hơn vài phần bội phục. Nam nhân của nàng quả nhiên là người thấu đáo. Nàng từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất, đối với những chuyện trong cung đã sớm luyện thành một đôi mắt thông thấu hết thảy, người nào có tư tâm đều bị nàng nhận ra, chặt chẽ bảo vệ mình. Nhưng Mộc Tử Ảnh không giống, nàng dám khẳng định, người này hấn đã hiểu thấu đáo hết thảy bá quan văn võ trong triều, ngay cả việc nhỏ hay những quan hệ đơn giản hấn cũng không bỏ qua.

“Chuyện lời đồn này không đơn giản như vậy đâu.” Mộc Tử Ảnh thản nhiên nói.

Làm ra lời đồn hai nữ tranh một nam không hề giống với ý định muốn đẩy Hàn Mộc Hủ lên làm phò mã của Đại Chiêu quốc. Mà ngược lại chính là vì muốn gây sâu sắc thêm mâu thuẫn giữa tiểu công chúa và Hi quận chúa. Phía sau Lê Vũ Hi là Đoan vương phi, đằng sau Lê Thấm lại là Tiết hoàng hậu, vốn hai người không hề có mâu thuẫn. Nói rộng ra, Kính Nhân đế và Đoan vương gia sẽ không bao giờ hỏi đến loại chuyện này. Nhưng, làm sao có thể dễ dàng dùng chuyện này mà gây nên mâu thuẫn giữa Kính Nhân đế và Đoan vương gia cho được? Ai cũng biết Đoan vương gia Lê Trí đối với người huynh đệ ruột thịt Kính Nhân đế vô cùng yêu thương, làm sao có thể vì chuyện nhỏ này mà xung đột, huống chi Đoan vương gia và Đoan vương gia cũng tồn tại không ít mâu thuẫn.

Lê Thấm thấy hần trầm mặc, mặc dù vẻ mặt không hề thay đổi nhưng đôi mắt lại không ngừng xoay chuyển, không biết trong lòng hắn đang tính kế gì.

“Ta cũng biết có người đang lợi dụng sơ hở của ta. Nhưng sơ hở của ta không dễ để chui như vậy đâu.” Lê Thấm hé miệng đáp.

Nghe thấy lời này, Mộc Tử Ảnh đang lâm vào trầm tư chợt lấy lại tinh thần, cười ha ha hai tiếng, “Sao thế? Không cần ta hỗ trợ?”

“Chỉ là một việc nhỏ, cần gì chàng phải xuất mã.” Lê Thấm cười đến xấu xa.

Ngự thư phòng.

Kính Nhân đế kinh ngạc nghe Lý Xuyên bẩm báo, ánh mắt vốn đang tập trung vào tấu chương ngay lập tức nâng lên, nhìn ra ngoài cửa điện.

“Thấm Nhi muốn gặp trẫm sao?” Giọng nói của Kính Nhân đế không giấu được nổi kinh ngạc cùng với khổ sở không nói rõ.

Mọi người đều biết khi Kính Nhân đế phê duyệt tấu chương thì không thích có ai khác quấy rầy, đặc biệt là nữ nhân hậu cung, cho nên ai ai trong cung cũng thức thời ở yên trong điện của mình, chờ đợi hoàng thượng ngẫu nhiên ban ơn mưa móc. Nhưng Lê Thấm cũng đâu có ngoan ngoãn chịu quản thúc, ngày bé vẫn luôn chạy đến đây, tuy Kính Nhân đế vẫn luôn quở trách nàng nhưng dù khó nghe đến đâu cũng không giấu được sự sủng ái. Kính Nhân đế đã quên mất từ lúc nào, Thấm Nhi đã không còn làm phiền ông, là chín tuổi hay là mười tuổi, có lẽ là nhỏ hơn chút nữa? Có đôi khi một mình ngồi ở ngự thư phòng, ông cảm thấy thật cô độc, ngay cả người đến làm phiền ông cũng không có.

“Hoàng thượng, người xem...nên để công chúa tiến vào hay là để nô tài bảo công chúa trở về?” Lý công công thấy ông ngây người, vì vậy mới nhắc nhở một câu.

“Mau để công chúa tiến vào.” Ngữ khí của Kính Nhân đế có chút gấp gáp, hai mày vừa rồi vẫn nhíu lại nay đã giãn ra.

Sau khi Lý công công ra ngoài truyền lời, nữ tử ở bên ngoài liền thông thả bước vào. Lê Thấm một thân váy dài thêu hoa bằng tơ vàng, khoác áo ngoài mỏng thêu hoa mai, khuôn mặt xinh đẹp, sáng bừng cảnh vật xung quanh. Khí chất hơn người khiến người khác phải e dè vài phần, nhưng lúc này nàng lại khẽ mỉm cười, khiến cho người ta không nhận được tâm tư thân cận, tính tình cả vú lấp miệng em cũng bởi vì nụ cười này mà thu liễm đi không ít.

Kính Nhân đế cảm thán, quay đi quay lại, tiểu công chúa của ông đã trở mã động lòng người đến vậy.

Giật mình nhớ lại, ông dường như thấy được Tiết hoàng hậu năm đó, Ngọc Nhi của ông năm đó hào quang cũng tỏa ra bốn phía, nhưng mà qua bao nhiêu năm rồi, ánh hào quang đó cũng dần dần nhạt đi, trở nên trầm lắng, mà kẻ đầu sở gây nên chuyện đó lại chính là ông. Ánh mắt Kính Nhân đế chậm rãi tối lại.

“Phụ hoàng, có phải nhi thần đã quấy rầy người không?” Lê Thấm cười khanh khách bước tới, đứng bên cạnh người ông, chỉ còn cách hai bước.

Kính Nhân để hiền hòa vẫy vẫy tay cười với nàng, “Thấm Nhi, đến đây, gần một chút, phụ hoàng muốn ngắm con gái ngoan của phụ hoàng.”

Lê Thấm vui vẻ, đi đến trước mặt ông, “Phụ hoàng nên nhìn cẩn thận nha, phụ hoàng lúc nào cũng quá bận rộn chính sự, chẳng thêm đêm xía tới nhi thần.” Lời nói oán giận tràn đầy hờn dỗi, tiếng nói khiến người nghe cảm thấy thực thoải mái.

“Được, được, haha...” Tâm tình phiền muộn của Kính Nhân để lập tức tốt lên nhiều lắm.

Lê Thấm thấy Kính Nhân để không hề lên tiếng hỏi trước, môi nàng mím lại, ủy khuất cúi đầu, “Sao phụ hoàng không hỏi vì sao con gái đến tìm phụ hoàng?”

“Ồ? Chẳng lẽ không phải bởi vì nhớ phụ hoàng nên mới đến ngự thư phòng sao?” Trong lòng Kính Nhân để thầm than một tiếng: Quả nhiên là có việc muốn nhờ, không biết nhóc con này muốn làm cái gì.

Lê Thấm sững sốt, sau đó lập tức kêu to: “Đương nhiên là nhi thần nhớ phụ hoàng, nhưng nhi thần đâu có thể tùy tiện đến quấy rầy chính sự của phụ hoàng, cho nên đành đem bao nhiêu nhớ thương nuốt hết vào bụng, nhi thần rất ủy khuất.”

Nghe thấy lời này, Kính Nhân để mừng rỡ không thôi. Quả nhiên là đứa con gái lanh lợi của ông.

“Con nói thật ra đi, có chuyện gì mà quý nha đầu như con còn không làm được, trẫm cũng thật hiếu kỳ.” Kính Nhân để chăm chú nhìn vào đôi con ngươi sáng bừng như sao của con gái, cả người đều cảm thấy thoải mái.

Lê Thấm vừa nghe thấy lời này âm điệu liền nâng cao, lên án: “Phụ hoàng, người phải thay nhi thần làm chủ a, bây giờ khắp kinh đô đều tràn ngập tin đồn về nhi thần, nếu cứ tiếp tục như thế, nhi thần sẽ không sống được! Danh dự của nhi thần cũng không còn nữa!” Nói xong, nước mắt to như hạt đậu đọng lại trên khóe mắt rồi nhanh chóng rơi xuống.

Kính Nhân để không ngờ chỉ vừa nói đến đây, con gái nhỏ của ông đã khóc đến thê thảm, cho dù biết nha đầu này có một nửa là giả bộ nhưng trái tim vốn khỏe mạnh của ông cũng mềm đi thật nhiều, ông giận dữ quát, “Kẻ nào vô liêm sỉ dám khi dễ con gái bảo bối của trẫm! Lý Xuyên, mau cho người đi điều tra, bắt hết những kẻ dám phao lời đồn này lại, để bọn chúng ở trong lao mười ngày nửa tháng, xem bọn chúng có còn dám nói loạn huyên thuyên nữa không!”

Lý Xuyên thấy Kính Nhân để đột nhiên nổi giận dọa cho hoảng sợ, hần nhanh chóng vâng dạ rồi chạy ra ngoài. Lê Thấm đang lau lau nước mắt cũng hơi ngẩn người, tiện đà khóc còn to hơn.

“Phụ hoàng, người không biết được bên ngoài nói cái gì đâu. Nhi thần muốn nam nhân dạng gì mà không có chút, cần gì phải cùng đường tỷ tranh đoạt Hàn đại nhân? Đây không phải là muốn hất nước bắn lên người nhi thần sao, đây cũng là bôi đen phụ hoàng!”

Kính Nhân để đương nhiên là biết rõ lời đồn này, chẳng qua trong lòng ông đã có kế hoạch rồi, lúc này thấy Lê Thấm phản đối, ông thử dò hỏi: “Thấm Nhi, nói thật với phụ hoàng, nếu không có tin đồn này, con cảm thấy Hàn đại nhân thế nào?”

Lê Thấm nước mắt lưng tròng, “Ý của phụ hoàng là gì? Chẳng lẽ người muốn đem con gái gả cho hần, muốn để Hàn Mộc Hủ làm phò mã của nhi thần? Con không đồng ý, nhi thần không đồng ý!”

“Hàn Mộc Hủ này tướng mạo tài năng đều thượng thừa, vì sao vẫn không lọt vào mắt con?” Kính Nhân để bất đắc dĩ nói.

“Trong lòng nhi thần đã có người.” Lê Thấm nói, không đợi ông hỏi tiếp, nàng đã tự khai: “Nhi thần không phải quốc sư Mộc Tử Ảnh sẽ không lấy chồng.”

Kính Nhân để có chút kinh ngạc, ý định của ông là để đứa nhỏ này bồi dưỡng chút cảm tình với Mộc Tử Ảnh, không nghĩ tới nha đầu này lại hăm sâu vào, hơn nữa, còn hăm rất sâu.

“Nhưng mà quốc sư...tính tình lạnh nhạt, Thấm Nhi, trẫm sợ rằng con sẽ không lọt vào mắt của hần.”

“Quốc sư nói, hần cũng chỉ cần nhi thần.” Lê Thấm chắc chắn nói ra, hai bên tai đỏ hồng.

Kính Nhân để rút cảm, “Là...thật sao?”

“So với vàng còn thật hơn.” Khóe miệng Lê Thấm cong cong.

Kính Nhân để vuốt chòm râu, trầm tư một lúc, hồi lâu sau mới thở dài nói: “Thôi, mặc kệ hần nói thật hay không, con cũng đừng hồ nháo.” Rõ ràng là thở dài, nhưng lời nói lại lộ ra tia vui vẻ.

“Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn nhờ.”

“Thấm Nhi cứ nói thẳng đi.” Kính Nhân để tiếp tục vuốt râu, trong lòng có chút rối rắm.

“Vì phòng ngừa tin đồn này tiếp tục khuếch tán, tổn hại danh dự của nhi thần, tổn hại đến thể diện của hoàng thất, nhi thần đề nghị phụ hoàng lập tức hạ chỉ, để Hàn Mộc Hủ lấy Lê Vũ Hi.”

Tay Kính Nhân để khựng lại, có chút dở khóc dở cười. Có lẽ ngay từ đầu nha đầu kia đến đây chính là để đề nghị cái này.

“Để trầm suy nghĩ đã, dù sao hôn nhân đại sự cũng không phải trò đùa.” Kính Nhân để cho ra một đáp án ba phải. Dù sao ông còn có dự tính trọng dụng Hàn Mộc Hủ. Tuy Hàn gia với Chu gia đi lại khá gần nhưng Hàn Mộc Hủ chính là ngoại lệ. Về sau muốn trọng dụng hần, đương nhiên không thể để trong lòng hần mang oán giận được. Nếu hần không nguyện ý cưới Lê Vũ Hi, Kính Nhân để cũng không thể làm chuyện không biết thời thế nhân tình được.

Lê Thấm rời khỏi ngự thư phòng, trong mắt lóe lên tia sáng. Lê Vũ Hi, lúc này đây ta thành toàn cho người.

38. Chương 38: Mười Tính Của Hoàng Thượng

“Hoàng thượng, thần khẩn cầu hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban.” Hàn Mộc Hủ quỳ trên mặt đất, hai mày nhíu chặt.

Kính Nhân để liếc nhìn hần, đặt tấu chương trong tay xuống, có chút hứng thú hỏi, “Trầm nghe nói Hàn ái khanh với đứa nhỏ Vũ Hi là thanh mai trúc mã, hai người có kết làm phu thê cũng chính là một đôi kim đồng ngọc nữ, nay ái khanh lại phản ứng như vậy thật khiến trầm vô cùng khó hiểu.”

“Quả thật thần với biểu muội lớn lên với nhau từ nhỏ nhưng thần với biểu muội chỉ có tình cảm huynh muội, không hề có tình cảm nam nữ. Hoàng thượng xin đừng nói đùa.” Trên trán Hàn Mộc Hủ chảy ra tầng tầng mồ hôi lạnh. Trước kia hần cảm thấy, nếu có một ngày mình không thể không cưới Lê Vũ Hi, vậy thì cứ chấp nhận mà sống đi nhưng giờ đây hần cũng không biết vì sao, nghĩ đến việc phải cưới Lê Vũ Hi, trong lòng hần là ngàn vạn không muốn, chỉ cần nghĩ cũng thấy đau đầu. Hần thừa nhận Lê Vũ Hi là một tài nữ, chính hần cũng vô cùng thưởng thức nàng, trong mắt phụ thân và cô cô hai người vô cùng xứng đôi, hoặc là nói đúng hơn trong mắt mọi người hai người chính là mười phần xứng đôi. Nhưng dù thế thì thế nào, không thích chính là không thích, miễn cưỡng cũng không được. Trải qua bao nhiêu năm, hần mỗi khắc đều ép buộc chính mình nhưng chỉ có một lần này, hần không muốn ép buộc mình nữa.

“Nói như vậy, khanh đối với đứa nhỏ Vũ Hi này là vô tình sao?” Kính Nhân để có chút suy nghĩ hỏi.

Hàn Mộc Hủ gật đầu, cúi thấp đầu, “Quả thật là thế. Thực ra trước mắt thần cũng không hề có ý định thành gia.”

“Là không có ý định thành gia, hay là ____” Kính Nhân để ngừng một chút, ánh mắt khôn khéo dõi theo Hàn Mộc Hủ, “Trong lòng đã có nữ tử khác?”

Thân hình Hàn Mộc Hủ cứng đờ, qua một lát mới trả lời: “Hoàng thượng anh minh, thần...quả thật trong lòng đã có người khác. Cho nên cúi mong hoàng thượng đừng khó xử vì thần.”

“Cho dù trầm không làm khó khanh nhưng cao đường nhà khanh cũng sẽ không để khanh làm chủ hôn sự của mình đâu.” Kính Nhân để cười, trong mắt lóe lên tia sáng, thấy mặt Hàn Mộc Hủ càng ngày càng nhẵn,

ông không nhanh không chậm chêm thêm, “Nhưng nếu trăm nguyện ý giúp ái khanh việc này, ái khanh nghĩ thế nào?”

Hàn Mộc Hủ ngẩng mạnh đầu nhìn ông, hai mắt lóe sáng, “Nếu hoàng thượng nguyện ý nhúng tay, việc này nhất định không cần lo nghĩ nữa. Chỉ có điều, không biết hoàng thượng muốn thế nào mới giúp vi thần việc này.”

Kính Nhân để ngồi dậy khỏi ghế rồng, khoanh tay đứng trước mặt Hàn Mộc Hủ. Hàn Mộc Hủ cảm thấy một áp lực vô hình bao vây hấn lại. Dù hoàng thượng lấy nhân nghĩa trị quốc nhưng uy nghiêm khí thế đã hình thành nhiều năm có thể nào bỏ qua.

“Hàn ái khanh có nghe nói đến lời đồn đại trong kinh không?” Thanh âm của Kính Nhân để nặng nề, cúi người nhìn hấn.

Hàn Mộc Hủ đang cúi người nhanh chóng ngẩng dậy, trả lời cẩn thận: “Thần có nghe được một chút. Nhưng thần nghĩ việc này chẳng qua là có người thêm thắt vào, phàm là người có đầu óc sẽ không tin chuyện này là thật. Nếu hoàng thượng bởi vì như vậy mà muốn trừng phạt thần, thần cũng không biết nói gì hơn.”

Kính Nhân để cười to hai tiếng, “Hàn ái khanh, đừng quỳ mãi như vậy, đứng lên đi.”

Hàn Mộc Hủ tuân lệnh, cung kính đứng một bên.

“Trẫm nói với khanh chuyện này không phải là vấn tội mà là muốn giúp ái khanh một lần.” Kính Nhân để chợt nói.

Suy nghĩ trong lòng Hàn Mộc Hủ bay loạn, nảy ra một phán đoán, trái tim hấn không khỏi đập nhanh hơn, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Lê Thẩm, ương bướng tùy hứng lại mang theo vài phần cả vú lấp miệng em. Trước kia, nữ nhân có tính tình này sẽ khiến hấn vô cùng khinh thường nhưng bây giờ chính hấn lại không thể không chế chính mình.

“Hoàng thượng, nếu người giúp thần chuyện này, về sau dù người muốn thế nào thần dù vượt lửa qua sông cũng không chối từ để đền đáp ân tình của hoàng thượng.”

Kính Nhân để vỗ vai hấn, “Không dối gạt Hàn ái khanh, trẫm vẫn vô cùng thưởng thức khanh.”

Mí mắt Hàn Mộc Hủ sụp xuống, trả lời: “Được hoàng thượng thưởng thức là vinh hạnh của thần.”

Kính Nhân để vừa lòng gật đầu, trở lại ghế rồng, khẩu khí mang theo vài phần tùy ý, “Sau khi trở về ám chỉ một chút với phụ thân khanh, về phần ám chỉ cái gì, lấy tư chất thông minh của Hàn ái khanh, trẫm không cần nói ra nữa phải không?”

Hàn Mộc Hủ cảm thấy lòng bàn tay mình đột nhiên trở nên nóng rực, hấn xác định mình không hiểu sai ý của hoàng thượng, hoàng thượng thật sự có ý đó.

“Vi thần tạ ân điển của hoàng thượng!”

Kính Nhân để nhìn người nọ cáo từ rời đi, nhìn theo bóng dáng người đó, có thể thấy ngay người nọ ngọc thụ lâm phong khí độ bất phàm đến thế nào...Chỉ tiếc...Kính Nhân để lắc đầu, so với Mộc Tử Ảnh, vẫn còn kém rất nhiều. Muốn giữ vững ngai vàng để vương, sự ủng hộ của dân chúng là vô cùng quan trọng. Vậy mà một câu của Mộc Tử Ảnh so với ông có đôi khi còn nặng hơn.

Hàn Mộc Hủ rời khỏi ngự thư phòng, một lúc lâu sau vẫn cảm thấy không thể tin được. Hấn biết hoàng thượng rất thưởng thức mình nhưng dù sao hấn cũng là người của Hàn gia. Hai năm nay hành động của phụ thân đều không qua khỏi mắt hấn, hoàng thượng đương nhiên cũng biết. Vốn tưởng hoàng thượng vẫn ngại xuất thân của hấn, đối với hấn là đề phòng, nhưng chuyện hôm nay lại khiến cho hấn thay đổi cái nhìn. Hoàng thượng có ý định mượn sức của hấn, đây chính là chuyện hấn cầu còn không được. Hấn cố gắng lập công danh, trợ giúp hoàng thượng chứ không phải ở trong triều lũng loạn. Phụ thân có thể nào hấn cũng không xen vào nhưng hấn thân là quan viên trong triều, hấn sẽ luôn trung thành với hoàng thượng với quốc gia.

Nhớ tới ám chỉ của hoàng thượng, khóe miệng Hàn Mộc Hủ khẽ cong lên. Có lẽ hấn chính là thích nữ tử bướng bỉnh kiêu ngạo. Lê Vũ Hi nói ngày bé nàng luôn bị công chúa nhục mạ nhưng Hàn Mộc Hủ không

tin, tuy người nọ có chút kiêu căng nhưng cũng không phải kẻ có tâm hại người.

Hàn Mộc Hủ đang lằm vào trầm tư chợt nhìn thấy ở chỗ rẽ có một nam tử đang đi tới, hần theo bản năng dừng bước.

Người này luôn mặc trường bào nguyệt sắc, nét mặt lạnh lùng như băng đem đến cho người ta cảm giác cao không thể với tới. Nhưng Hàn Mộc Hủ vẫn nhớ rõ, lần đó ở Tường Vân tự, người này làm thế nào đoạt lấy chủy thủ trong tay La thiếu tướng quân, bay nhanh đến trước mặt thích khách, chủy thủ trong tay đâm thẳng xuống, lại tàn nhẫn rút ra, máu tươi bắn ra tung tóe, trường bào nguyệt sắc trong nháy mắt hiện lên một bông hoa mai bằng máu, tràn ra cảm giác yêu dị mị hoặc.

Người nọ cách hần càng lúc càng gần, chỉ một lát đã đi đến trước mặt nhưng người đó hiển nhiên không có ý dừng chân. Hàn Mộc Hủ thừa dịp hần đi ngang qua mình mà hướng hần ôm quyền, thấp giọng nói một câu, “Quốc sư đại nhân.”

Mộc Tử Ảnh thoáng gật đầu, thần nhiên đáp: “Hàn đại nhân có lễ.” Chỉ một câu như vậy, người thì cứ thế mà đi.

Hàn Mộc Hủ kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Mộc Tử Ảnh, trong lòng ẩn ẩn chút bội phục. Người có thể không hề để tâm đến bất kỳ ai khác, toàn bộ Đại Chiêu quốc sự là chỉ có mình người này. Nhưng hần không hiểu, vì sao ánh mắt quốc sư nhìn hần có vẻ không tốt lắm. Tuy chỉ tiếp xúc trong nháy mắt nhưng hần vẫn nhận ra.

“Được, rất tốt.” Sau khi Kính Nhân để cười xong, ông chăm chú nhìn vào biểu tình ít ỏi có trên mặt Mộc Tử Ảnh.

“Đợi cho hết thảy mọi chuyện chấm dứt, thần sẽ lấy nàng.” Mộc Tử Ảnh hứa hẹn, đôi mắt sụp xuống che đi vẻ dịu dàng.

39. Chương 39: Bí Mật Mười Sự

“Quốc sư không phải người ăn nói lung tung, hôm nay là chính khanh hứa hẹn với trẫm. Khanh phải biết rằng, trẫm chỉ có một đứa con gái.” Kính Nhân để chậm rãi thu nụ cười lại, nghiêm mặt nói.

“Thần phụ người trong thiên hạ cũng sẽ không phụ nàng.” Mộc Tử Ảnh thấp giọng nói một câu, ánh mắt thần nhiên đảo qua Kính Nhân để, có một tia nhìn phức tạp xẹt qua, chớp mắt một cái, tất cả cảm xúc vừa rồi đều lắng đọng xuống.

“Hi vọng quốc sư không quên lời nói hôm nay, từng chữ quốc sư nói trẫm đều ghi tạc trong lòng. Nếu khanh bất nạt Thẩm Nhi, khiến con bé không thoải mái, dù trẫm có bị thiên hạ lên án cũng sẽ không tha thứ cho khanh!” Giờ khắc này, ánh mắt của Kính Nhân để trở nên vô cùng sắc bén.

Khóe miệng Mộc Tử Ảnh khẽ nhếch một cái nhanh đến không kịp nhận ra, độ cong của nó tạo thành cảm giác như đang trào phúng, lại giống như cái gì cũng thông hiểu hết.

“Hoàng thượng yên tâm, thần cam đoan cả đời chỉ cần một thê tử, sẽ không bao giờ liếc mắt tới bất kỳ nữ tử nào khác.” Mộc Tử Ảnh chậm rãi nói từng chữ từng chữ, thanh âm phá lệ rõ ràng, giống như từng viên trân châu rơi xuống.

Trong lòng Kính Nhân để thoáng chấn động, giọng nói êm tai như trân châu rơi kia lại giống như một cái chùy gõ vào tim ông, máu tươi ồ ạt chảy ra khiến ông không thể nào nhìn rõ hình dáng của nó nữa. Tim của ông rốt cuộc có hình gì? Có lẽ ngay cả ông cũng không thể biết rõ...hay có lẽ...không thể nói rõ không thể biết rõ...quá mơ hồ.

“...Tuổi còn trẻ, hứa hẹn thế nào cũng được nhưng thời gian thay đổi có đôi khi chính mình lại càng lún vào thân bất do kỷ, lúc quay đầu nhìn lại, có lẽ khanh sẽ phát hiện, hứa hẹn khi xưa thật ngây thơ buồn cười. Nhưng chính chúng lại giam cầm khanh, nhắc nhở khanh thời trẻ khanh đã phạm lỗi gì, vĩnh viễn cũng không có khả năng xóa sạch...” Kính Nhân để có chút thất thần, ánh mắt trở nên mơ hồ, cúi đầu miệng nói nhỏ, giống như đang nói với Mộc Tử Ảnh, lại giống như không phải.

Khóe miệng Mộc Tử Ảnh cong lên, trong mắt tràn đầy vẻ châm chọc, đáng tiếc Kính Nhân để vẫn đang chìm trong quá khứ không hề để ý tới.

“Hoàng thượng!” Mộc Tử Ảnh nói to. Ánh mắt Kính Nhân để chợt lóe, hoàn hồn lại.

“Hoàng thượng, nữ nhân trên đời này nhiều không đếm xuể, thần cũng không thể gặp hết tất cả sau đó phân rõ ai mới là người thích hợp nhất với thần. Thần chỉ biết, những ngày ở cùng với công chúa thực thoải mái, cảm giác hạnh phúc này đủ khiến chúng thần bước tiếp nữa đời còn lại. Cho dù ngày sau xảy ra cái gì không tốt, điều đó cũng không thể ngăn cản hai chúng thần ở bên nhau, thần cũng sẽ không cho phép bất kỳ người nào khác ở bên nàng.” Ngữ khí Mộc Tử Ảnh vô cùng thản nhiên, từng chữ đều rõ ràng, mang theo sức mạnh khiến người ta tin tưởng.

Kính Nhân để cười, trong nụ cười lại có vài phần chua xót và tự giễu. Không biết lời này của Mộc Tử Ảnh là cố ý hay vô tình nhưng nó như đang đâm vào tim ông, khiến ông không thể nào hít thở, lồng ngực khó chịu.

Cố gắng quên đi những chuyện cũ trong đầu, Kính Nhân để chuyển sang chuyện khác, “Chuyện thích khách ở Tường Vân tự lần trước đã có chuyển biến. Chuyện này đều do một tay Binh bộ hữu thị lang Tạ Hàm thủ hạ của Chu thái sư an bài. Lần này cho dù bắt được Tạ Hàm, Chu thái sư vẫn như cũ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật. Theo ý quốc sư, việc này nên xử lý thế nào? Nên giết gà dọa khỉ hay nên phóng dây dài câu cá lớn?”

Mộc Tử Ảnh không ngờ ông lại chuyển đề tài, lúc này nghe thấy ông hỏi ý kiến, hần chỉ lạnh nhạt đáp: “Giết gà dọa khỉ cũng tốt, đáng tiếc Chu thái sư vĩnh viễn cũng không phải là khỉ, thần càng nguyện ý thử cách sau. Tuy Tạ Hàm là thủ hạ thân cận nhất của Chu thái sư nhưng người này trời sinh tính tình đa nghi, lại coi quyền lực là tối thượng. Chu thái sư cho hần cái gì, hoàng thượng cứ cho hần gấp bội, để hần phản chiến thực ra không phải là việc gì khó.”

Kính Nhân để vuốt râu, nhíu mày, “Chuyện quốc sư nói trăm đã nghĩ rồi nhưng chính quốc sư cũng nói, người này tính tình đa nghi, làm sao có thể dễ dàng đầu nhập vào trăm.”

“Thần thiết nghĩ nên dùng biện pháp vừa thúc ép vừa dụ dỗ hần đến đường cùng, Tạ Hàm không còn cách nào, chỉ có thể cúi đầu xin hoàng thượng một con đường ra.”

Kính Nhân để híp mắt, nghe đến đây chợt cười lớn: “Lấy tài hoa của quốc sư, có làm thừa tướng của trăm cũng dư sức. Đáng tiếc, từ trước đã quy định phò mã không thể đảm nhiệm chức trong tam phẩm đứng đầu, không được nắm quyền trong tay.” Ngừng một chút, ông lại hỏi tiếp, “Quốc sư thật sự không hối hận về quyết định của mình?” Kính Nhân để cho đến lúc này vẫn không quên dò xét một lần nữa.

“Thần vốn không muốn tham dự triều chính, nếu không phải bè phái của Chu thái sư ở trong triều càng ngày càng lộng hành, thần cũng sẽ không lựa chọn ở lại hoàng cung trợ giúp hoàng thượng một tay.” Mộc Tử Ảnh không hề dao động, thái độ kiên định.

“Năm năm trước quốc sư đã gieo cho trăm một quẻ, nói trong triều có loạn thần lũng loạn, nay quẻ này đã chứng thực, năng lực của quốc sư quả nhiên không sai.” Kính Nhân để đảo mắt qua khuôn mặt lạnh lùng của Mộc Tử Ảnh, hai mắt ông khẽ chớp, thái độ chuyển kiên quyết, từ tốn nói: “Trăm vừa có một quyết định, trăm muốn quốc sư dựa theo lời trăm làm y như vậy.”

Con người Mộc Tử Ảnh khẽ chuyển, nhìn về phía ông, “Vậy thần còn phải xem hoàng thượng muốn làm cái gì, nếu là chuyện nghịch thiên sửa mệnh thì thần không thể làm được.”

Kính Nhân để nhìn vào một nơi nào đó, thanh âm có chút trầm thấp, “Khanh yên tâm, đây là chuyện phù hợp với mệnh trời...Thực ra, trăm nên sớm làm như vậy. Ngôi vị hoàng đế của trăm vẫn luôn dành cho Nhất Nhi, không ai có thể đoạt đi...”

Lễ tế trời ở Đại Chiêu quốc chính là lễ tế vô cùng quan trọng đã có từ thời xưa.

Chín cái đỉnh được đặt lên trên giàn tế, dâng hương tế trời, cảm ơn trời đã ột mùa bội thu cùng với đó là cầu nguyện năm sau mưa thuận gió hòa, điển lễ được cử hành vào trung tuần tháng 10 hằng năm.

Chủ trì lễ tế trời, Đại Chiêu quốc từ xưa tới nay chưa bao giờ có hai vua, Kính Nhân đế Lê Nhược Kiền chủ trì đại lễ tế trời, có hơn một trăm lễ quan cùng phụ giúp. Sau khi Mộc Tử Ảnh giữ chức quốc sư Đại Chiêu quốc, buổi tế trời còn lập thêm một đàn hành pháp. Ngày đó, bách quan tề tựu dưới tế đàn, nghiêm chỉnh đứng bên dưới. Ở bên ngoài, binh lính yên lặng cảm thương duy trì trật tự, ba dặm bên ngoài, dân chúng bao quanh như biển người.

Đại lễ tế trời mỗi năm một lần diễn ra vô cùng long trọng, riêng việc chuẩn bị cho đại lễ đã mất hơn hai tháng rồi.

“Mấy ngày nay lời đồn đại bên ngoài đã dần dần phai nhạt, nay chuyện dân chúng bàn tán đều liên quan đến đại lễ tế trời.” Lê Thấm ngồi trên bàn đu dây nhẹ nhàng đu qua đu lại, chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn nam tử đang đánh đàn. Nhắm mắt mà vẫn có thể đàn hay như vậy, cầm kỹ của thằng nhãi này quả nhiên đã luyện đến cực kì cao siêu rồi.

Mộc Tử Ảnh chậm rãi mở mắt, thấy khuôn mặt nhắn nhó của nàng thì mỉm cười, “Con người chính là như thế đó, nếu nàng càng để ý đến việc này, bọn họ càng thích thêm mắm thêm muối bàn luận, nếu nàng không để ý tới, bọn họ ngược lại cảm thấy không thú vị, nói được một chút rồi cũng thôi.”

Lê Thấm không cho là đúng, hừ hừ đáp: “Nếu không phải phụ hoàng lệnh phủ doãn kinh thành đi bắt mấy người chuyên âm ỉ, bỏ tù chúng để giết gà dọa khỉ, vậy lời đồn này cũng không phai nhạt nhanh như vậy.”

“Chuyện này cũng là một phần nguyên nhân.” Mộc Tử Ảnh phụ họa, ngón tay khẽ gảy, một tiếng đàn chọt vang lên.

“Điều này cũng đúng thôi, ta vốn tưởng rằng phụ hoàng sẽ đồng ý với đề nghị của ta, tứ hôn cho Hàn Mộc Hủ và Lê Vũ Hi, ai ngờ sau đó một câu người cũng không thèm nhắc.” Lê Thấm oán giận.

Mộc Tử Ảnh không nói tiếp, hiển nhiên là không muốn bàn luận những chuyện liên quan đến Hàn Mộc Hủ.

“Tử Ảnh, chàng lại đây đây đi, một mình ta không đẩy cao được.” Lê Thấm ở dưới tàng cây đại thụ vẫy vẫy tay với hắn, hai mắt tràn đầy trông mong nhìn hắn.

Mộc Tử Ảnh buồn cười nhìn lại nàng, “Đu cao như vậy làm gì, cứ lắc lư nhẹ nhàng hai cái không tốt sao?”

“Như vậy không thú vị, ta thích đu dây thật cao, càng cao càng tốt. Đây, rốt cuộc chàng đẩy hay không đẩy?” Khuôn mặt Lê Thấm mang đầy bất mãn trừng mắt nhìn hắn, thấy hắn bộ dạng thản nhiên, trong lòng đột nhiên sinh ra một nỗi xúc động muốn chạy qua đó, cắn cho hắn mấy cái, biến khuôn mặt ôn nhu như ngọc của hắn biến thành đỏ hồng như tôm luộc, ngẫm lại càng cảm thấy thú vị, Lê Thấm cười phì một tiếng.

Mộc Tử Ảnh thu tay lại, đứng dậy khỏi bàn đặt đàn, một tay đặt trước bụng, một tay để sau lưng, thảnh thơi đi đến trước mặt nàng, trong mắt tràn đầy ý cười, “Thấm Nhi vừa rồi lại nghĩ ra chủ ý gì vậy?” Tròng mắt đen như mực của nha đầu kia chuyển loạn, nhìn là biết trong bụng đã suy nghĩ ra trò quỷ quái gì rồi.

“Không nói cho chàng,” Lê Thấm đắc ý cười với hắn, “Mau đẩy cho ta, ta muốn đu lên thật cao.”

Mộc Tử Ảnh bất đắc dĩ, bàn tay to đỡ sau lưng nàng rồi đẩy về phía trước, bàn đu dây nhanh chóng hạ xuống lại được đẩy lên thật cao. Ngón tay vuốt ve sau lưng nàng, cảm nhận xúc cảm mới vừa rồi còn mơ hồ, hai mày Mộc Tử Ảnh không khỏi nhăn lại, “Vì sao sau lưng chỉ thấy toàn xương vậy?”

Thấm Nhi, bình thường nàng kiêng ăn hay là do nàng không ăn cơm tử tế?” Sắc mặt ai đó bắt đầu trở nên âm trầm.

Lê Thấm đưa lưng về phía hắn, đương nhiên không thể biết được về mặt hắn bây giờ, dù vậy qua giọng nói của hắn nàng cũng nghe ra không ít hờn giận, đành than thở tiện thể nói dối: “Ta mới

không có gầy, như bây giờ là vừa. Ma ma lễ nghi trước kia đã từng nói, ăn cũng phải có chừng mực.”

Mộc Tử Ảnh nghe đến đây, mắt hí lại, tay vươn ra, kéo dây thừng lại, nắm chặt trong tay, bàn đu dây đang lên cao chợt bị kéo trở về. Cả người Lê Thấm thiếu chút nữa thì bị ném ra ngoài, bàn chân chà vào mặt đất tạo ra tiếng động kéo dài.

“Mộc Tử Ảnh, chàng làm sao vậy?!” Lê Thấm cảm thấy cả hai chân đều tê rần, thở phì phì quay đầu trừng mắt, “Thiếu chút nữa thì ta đã bay ra rồi, nếu ngã tàn phế chàng có hầu hạ ta không?!”

“Không ngã xuống đất được.” Mộc Tử Ảnh lạnh nhạt đáp.

“Sao?”

Khóe miệng Mộc Tử Ảnh cong lên, “Nếu nàng thực sự bị văng ra ngoài, ta sẽ đỡ nàng, còn vì sao nàng lại không ngã xuống đất, đương nhiên là bởi vì nàng đang ở trong lòng ta.”

Lê Thấm cảm thấy lời này có chút ý tại ngôn ngoại, suy nghĩ một lát, nàng lập tức tròn mắt quát: “Mộc Tử Ảnh khốn kiếp, ta mới không cần yêu thương nhưng nhớ chàng đâu.”

“Thẹn thùng làm gì? Ôm ấp của ta nàng cũng đâu hiếm lạ?” Mộc Tử Ảnh kéo nàng rời khỏi bàn đu dây, đem thân thể nhỏ nhắn ôm vào trong lòng, lòng bàn tay vuốt ve đằng sau lưng, hai mày lập tức nhíu lại. “Quả thật là một chút thịt cũng không có.”

Không biết vì sao, Lê Thấm lại thẹn thùng, cái trán nhỏ nhắn cọ cọ trên vai hắn, thầm thì giải thích: “Gần đây trời rất nóng, mỗi ngày ta đều không có khẩu vị. Nhưng mà ta đã quen rồi, không sao cả.”

“Như vậy không được, cứ thế đến lúc ta lấy nàng, nàng sẽ gầy như cái gậy. Người không biết còn tưởng nàng không nguyện ý gả cho ta, lấy tuyệt thực để giữ vững sự trong sạch của mình. Mộc Tử Ảnh quay đầu lại, nghiêm trang nói.

Lê Thấm không nhịn được mỉm cười, “Nếu ta không muốn gả cho chàng, sợ là nữ tử khuê các cả kinh thành đều cho ta một ngụm nước miếng, lúc đó không phải ta sẽ chết vì gầy mà là bị chết đói!”

Mộc Tử Ảnh cười to, khối băng trên mặt hắn nhất thời chuyển động, tan thành dòng nước ấm áp, khiến người ta muốn đuối mũi.

Lê Thấm ngơ ngác nhìn, thừa dịp hắn chưa kịp giấu đi nụ cười, nàng tì lên vai hắn, kiễng mũi chân, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi hắn, lưu lại một nụ cười rực rỡ.

40. Chương 40: Nhớ Lại Chuyện Cũ

Lê Thấm không biết Mộc Tử Ảnh lại có thể cẩn thận dịu dàng mà đối đãi với một người như vậy. Đại khái là do thấy mấy ngày gần đây nàng gầy đi không ít, Mộc Tử Ảnh và Triệu Ly thu dọn lại phòng bếp trong Tuyết Trần cung đã vài năm không có dùng đến, thậm chí còn sai Triệu Ly đến phủ nội vụ lấy một ít nguyên liệu nấu ăn.

Lê Thấm cầm bát khảm mặc ngọc, nhìn chằm chằm hạt sen hoa quế nóng hôi hổi bên trong, đôi mắt long lánh mềm mại.

Ba bữa trong ngày của Tuyết Trần cung từ trước tới giờ đều do cung nữ chuyên môn phụ trách đem đến. Tự nhiên gần đây lại nghe nói quốc sư đại nhân phái người đến phủ nội vụ lấy nguyên liệu nấu ăn, trong lòng mọi người buồn bực đến cực điểm. Nhưng chuyện trong Tuyết Trần cung đều không được lộ ra ngoài cho nên chúng cung nữ thái giám cũng không có lá gan đi tìm hiểu chuyện của quốc sư đại nhân, tất cả nghi hoặc đều cố nuốt vào trong bụng.

“Mau ăn đi, đừng nhìn chằm chằm cái bát ngăn người như vậy.” Mộc Tử Ảnh xoa xoa đầu nhỏ của nàng.

“Ừm...” Lê Thấm hấp hấp cánh mũi, vui đầu ăn. Một bát chè hạt sen nhanh chóng nhìn thấy đáy.

Mộc Tử Ảnh tiếp lấy bát không, chỉ chốc lát sau đã đem thêm một bát đầy tới trước mặt nàng, dịu dàng nói: “Nếu nàng thích ăn, về sau ngày nào ta cũng sẽ làm cho nàng ăn.”

Lê Thấm nghe nói đến đây suýt chút nữa bị sặc, nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, “Tử Ảnh, trước kia ta còn không biết, thì ra chàng cũng biết nấu ăn, hơn nữa còn nấu ăn rất ngon.”

Ánh mắt Mộc Tử Ảnh khẽ tối lại, cười nhẹ đáp: “Hàng năm đi ngao du bên ngoài, nếu muốn được no bụng, một số thứ cơ bản vẫn phải biết làm.”

“VẬY TRIỆU LY KIA DỪNG ĐỂ LÀM GÌ?” LÊ THẨM NÓI THẦM MỘT CÂU.

“HA HA, BÌNH THƯỜNG VẪN ĐỀU LÀ HẮN ĐI MUA HOẶC TỰ LÀM, TA NHÌN NHIỀU CŨNG TỰ NHIÊN BIẾT.”

Lê Thẩm ngốc nghếch há miệng thở dốc, hai mắt sáng lên, “NÓI NHƯ VẬY, CHÈ HẠT SEN HOA QUẾ HÔM NAY LÀ LẦN ĐẦU TIÊN CHÀNG XUỐNG BẾP LÀM SAO?”

MỘC TỬ ẢNH THẦN NHIÊN ĐÁP Ừ, KHỎE MIỆNG LẠI CONG LÊN, “ĂN NGON KHÔNG?”

“ĂN NGON!” LÊ THẨM ĐÁP NGAY, CẢ LÒNG ĐỀU ẨM ÁP DỄ CHỊU.

Sau khi trở lại hành cung, Lê Thẩm nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, lần đầu tiên có một loại xúc động mãnh liệt, nàng muốn cùng Mộc Tử Ảnh đầu bạc răng long, cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy, rời xa khỏi nơi mạnh nước ngầm bắt đầu khỏi động. Nhưng...bây giờ vẫn chưa được.

“CÔNG CHÚA, THỨ NÔ Tỻ LẮM MIỆNG, VÌ SAO HÀNG NĂM CÔNG CHÚA ĐỀU PHẢI TỚI NƠI NÀY VÀI LẦN VẬY?” BÍCH CHI THEO SAU LÊ THẨM KHÓ HIỂU HỎI.

Nàng theo công chúa tới rừng cây phía sau Long Vân điện, ánh mắt công chúa luôn nhìn khắp xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì. Trong lòng nàng không khỏi lo lắng, nếu để người khác biết công chúa đi qua cung của Nhu phi nương nương nhưng lại không vào thỉnh an, chỉ sợ lưỡi của bọn hạ nhân lại không nhìn được ngứa ngáy.

Qua một hồi lâu, Lê Thẩm nhìn thấy một nơi nào đó trong rừng, nàng thông thả đi tới từng bước một.

“BÍCH CHI, NGƯỜI CÓ THẤY KHÔNG? CỎ Ở CHỖ NÀY MỌC RẤT TƯƠI TỐT.” MẶT LÊ THẨM KHÔNG CHÚT THAY ĐỔI NHÌN ĐÁM CỎ MỌC RẬM RẠP ĐẰNG TRƯỚC.

Bích Chi nhìn theo ánh mắt của nàng, cẩn thận so sánh một chút, gật đầu nói: “QUẢ THẬT LÀ TỐT HƠN NHIỀU SO VỚI XUNG QUANH.” NHƯNG NÀNG KHÔNG RÕ, VÌ SAO CÔNG CHÚA ĐỘT NHIÊN HỎI VẤN ĐỀ KÌ QUẶC NHƯ VẬY.

Hai mắt Lê Thẩm u trầm nhìn chằm chằm chỗ kia hồi lâu, không biết nhớ tới chuyện gì, sắc mặt càng ngày càng trắng, khiến Bích Chi hoảng sợ, liên tục hỏi không ngừng: “CÔNG CHÚA, NGƯỜI CẢM THẤY KHÔNG KHỎE SAO?”

Lê Thẩm quay mạnh đầu lại nhìn nàng, khuôn mặt tái nhợt hiện ra một nụ cười lạnh, “BÍCH CHI, CỎ NƠI NÀY ĐƯƠNG NHIÊN LÀ PHẢI TỐT RỒI, BỞI VÌ DƯỚI ĐÁM CỎ NÀY CHÔN XÁC CHẾT CỦA MỘT CUNG NỮ.”

Bích Chi sửng sốt, bước chân theo bản năng lùi lại, nhìn về đám cỏ xanh mướt đằng xa, nhú mào.

Những chuyện dơ bẩn như thế này trong hậu cung chưa bao giờ thiếu, chết một cung nữ thái giám cũng là chuyện bình thường nhưng nàng có thể tinh tường cảm giác được, khi công chúa nói ra lời này, thực chất người đang run. Có lẽ năm đó tiểu công chúa ở nơi này đã chính mắt chứng kiến hết thảy. Đào đất, chôn người, lấp xuống.

“CÔNG CHÚA, ĐÊM ĐÃ KHUYA RỒI, CHÚNG TA TRỞ VỀ ĐI.” BÍCH CHI ĐAU LÒNG CHO CÔNG CHÚA. Nàng nhớ rõ từ năm năm trước công chúa bắt đầu đi đến nơi này. Khi đó nàng còn không biết rốt cuộc công chúa nhìn thấy cái gì, người chỉ đứng ở bên ngoài cánh rừng, nhìn vào một nơi trong rừng mà ngăn người, sau đó trở về hành cung thì bắt đầu nôn mửa. Mà hiện giờ, nàng đã mơ hồ đoán được nguyên do. Khi đó công chúa mới gần mười tuổi, nhỏ như vậy đã tận mắt nhìn thấy mặt đen tối trong cung, trong lòng làm sao có thể chấp nhận nổi.

Lê Thẩm quay đầu nhìn Long Vân điện cách đó không xa, tia sắc lạnh trong mắt như ẩn như hiện.

Nhìn một lát sau, nàng mới vòng qua Long Vân điện trở lại hành cung của mình.

Năm đó, nàng không chỉ nhìn thấy Bích Diệp bị hai tiểu thái giám mai táng mà còn nghe được không ít chuyện. Lời phụ hoàng nói với Nhu phi, cả đời nàng đều không quên được. Lúc mười tuổi ấy vẫn còn chút ngây thơ nhưng nàng vẫn hiểu được những lời đó, chính điều đó đã đâm vào lòng nàng vô cùng đau đớn.

Trong lòng Lê Thẩm cười lạnh, trái tim lạnh lẽo không còn chút độ ấm. Phụ hoàng, người đối với Nhu phi thật đúng là tình sâu nghĩa nặng. Lúc trước nhìn thấy mẫu hậu đã nhất kiến chung tình, tất cả đều do

người một tay bày ra, mục đích chính là tìm một hoàng hậu có tính tình hiền hậu nhu nhược, sẽ không làm khó dễ người trong lòng người, còn thuận tiện có thể che gió che mưa giúp nàng ta?!

Người rất tàn nhẫn, người đối xử với mẫu hậu rất tàn nhẫn! Không những như vậy, người còn muốn lập con trai của Nhu phi Lê Đằng lên làm thái tử, điểm ấy là điều không thể tha thứ nhất! Muốn để đại ca và Bình Võ vương Lê Dận cùng tranh đấu, các người lại ngư ông đắc lợi sao, mơ tưởng!

“Bích Chi, người có biết ở đó chôn cất người nào không?” Bước chân của Lê Thấm vẫn không ngừng đi về phía trước, càng đi càng nhanh, giống như muốn dứt khỏi nôn nóng cùng oán hận trong lòng.

Bích Chi theo sát đằng sau nàng, nghe nàng hỏi những lời này, trái tim liền lộp bộp hốt hoảng.

Không đợi Bích Chi trả lời, giọng nói khàn khàn của Lê Thấm đã nặng nề vang lên: “Là người năm năm trước mất tích...Bích Diệp, tỷ tỷ của người.”

Hai mắt Bích Chi mở to, mãi sau mới chớp xuống, “Bích...Bích Diệp?” Bước chân nàng đột nhiên lảo đảo, nhìn bóng dáng càng ngày càng xa của Lê Thấm, ngây ngốc một lát, sau đó cả người chậm rãi đổ sụp xuống mặt đất, ôm mặt khóc.

Năm năm trước nàng đã đoán được Bích Diệp không còn nữa nhưng nay đến tận nơi nghe tận tai rằng tỷ tỷ của mình đã chết, trong lòng như bị người khác lấy dao cắt xé. Thì ra công chúa đã sớm biết chuyện Bích Diệp chết, còn tận mắt chứng kiến chuyện Bích Diệp bị người ta giết hại. Mấy năm nay công chúa để chuyện đó nghẹn trong lòng, một người chịu đựng thống khổ như vậy, lòng của người so với nàng tuyệt đối còn đau hơn gấp trăm lần.

Đúng rồi, chính là từ năm năm trước, tính tình công chúa bắt đầu trở nên bất thường, kiêu ngạo không ai bì nổi. Có lẽ người đang bảo vệ chính mình, bảo vệ nàng và Nguyệt Dung không bị ai hãm hại. Bích Chi nâng tay lên xoa xoa mặt, đôi mắt đỏ hoe đuổi theo Lê Thấm, ánh mắt lạnh như băng.

Năm đó, Lê Thấm lệnh ma ma phòng bếp dạy nàng làm điểm tâm phụ hoàng thích nhất, sau đó vui vẻ gọi Bích Diệp đưa đến cung của phụ hoàng.

“Công chúa, Ngô công công báo lại, tối nay hoàng thượng nhắc được thẻ bài của Nhu phi nương nương, nô tỳ không thể đưa điểm tâm tới.” Khi đó Bích Diệp mới mười bốn tuổi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lê Thấm lúc ấy đương mười tuổi, trong lòng cũng tràn đầy ảo não, nhỏ giọng đề nghị:

“Không bằng ngày mai nô tỳ làm điểm tâm mới rồi trực tiếp đưa thẳng đến ngự thư phòng?”

“Không cần, ta không cần, hôm nay nhất định phụ hoàng phải ăn điểm tâm tự tay ta làm.” Lê Thấm bướng bỉnh đáp. Nàng bận làm đến trưa, tuy điểm tâm làm không đẹp lắm nhưng nàng rất muốn nhìn thấy phụ hoàng ăn xong sẽ cười to, nói một tiếng, “Thấm Nhi của trẫm thật là giỏi, quả nhiên là con gái bảo bối của trẫm.”

“Bích Diệp, phụ hoàng ngày thường yêu thương ta nhất, người cứ bưng điểm tâm đến tìm phụ hoàng ta, nói là ta tự tay làm cho người!” Lê Thấm cười tủm tỉm nói, thấy vẻ mặt khó xử của Bích Diệp, nàng vỗ ngực cam đoan: “Người yên tâm đi, ta sẽ trộm đi theo sau người, nếu phụ hoàng không vui, ta sẽ lập tức xuất hiện giải cứu người!”

Bích Diệp đỡ khóc đỡ cười, cuối cùng bị nàng nài nỉ mãi đành phải đồng ý. Với cả lúc này hoàng thượng với Nhu phi nương nương vẫn chưa đi ngủ, nàng mạo hiểm khả năng bị Nhu phi nương nương ghét bỏ đi một lần vậy. Lần trước va chạm với Chu quý phi, nếu không phải công chúa che

chở nàng, phỏng chừng đã sớm bị Chu quý phi sai người đánh chết.

“Chỉ một lần này, lần sau không được viện lí do này nữa.” Bích Diệp khó khi nào trêu ghẹo một câu. Lê Thấm ôm nàng hào hứng kêu to vài tiếng.

Một lần đó, Kính Nhân đế và Nhu phi đang nói một ít chuyện riêng tư. Cung nữ thái giám ngoài cửa đều đã bị cho lui, chỉ để lại hai thái giám canh ngoài cửa lớn. Bích Diệp nói ra thân phận của Lê

Thấm, hơn nữa còn nghiêm khắc dọa nạt, hai tiểu thái giám liếc nhìn nhau liền để nàng vào điện. Mà lúc này, Lê Thấm ở cách Long Vân điện không xa chờ, một lòng thầm nghĩ đến vẻ mặt vui sướng của phụ hoàng

khi ăn xong điểm tâm.

Nhưng nàng không biết, chờ đợi mình sau đó, chính là Bích Diệp trong lúc vô tình nghe thấy hai người trong điện nói chuyện mà bị Kính Nhân để hạ lệnh đánh chết ngay lập tức. Sau khi phát hiện có chuyện không thích hợp xảy ra, đang tính chuẩn bị chạy tới, Lê Thấm bỗng nhìn thấy vài bóng người, là hai tiểu thái giám đang kéo Bích Diệp đến cánh rừng phía sau.

Giờ khắc đó, Lê Thấm choáng váng, yết hầu giống như nuốt vào một tảng đá, một chữ cũng không nói nên lời. Nàng muốn xông lên, để phụ hoàng xử phạt hai tiểu thái giám kéo Bích Diệp nhưng sau khi nghe thấy tiếng oán giận của hai tiểu thái giám, Lê Thấm vội vàng bịt kín miệng, mở to mắt, nước mắt từng giọt to như hạt đậu cứ thế rơi xuống. Bích Diệp đã chết? Đã chết rồi!

Nàng đã quên mình làm sao để kéo lê thân mình nặng trĩu rời khỏi đó, nhìn Bích Diệp bị hai tiểu thái giám ném vào trong rừng, hai người đó rửa thềm vài tiếng, sau đó rời khỏi cánh rừng tìm cuộc đào một cái hố.

Lê Thấm mặt đầy nước mắt chạy tới, ôm thi thể Bích Diệp khóc òa, nàng không thể khóc to, không được khiến người khác chú ý. Vuốt bàn tay dần lạnh lẽo của Bích Diệp, Lê Thấm cắn chặt môi dưới, chạy tới Long Vân điện, nàng muốn hỏi phụ hoàng, vì sao Bích Diệp đưa điểm tâm tới cho ông lại bị xử tử! Nhưng khi nàng đẩy cửa bước vào, đúng lúc đó nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người bên trong, lòng nàng trầm xuống, lạnh lẽo vô cùng.

“Hoàng thượng, vì sao phải giết chết người vô tội? Cùng lắm thì cho nàng ta ra khỏi cung là được.” Nhu phi vừa khóc vừa nói.

“Nàng ta đã nghe được những thứ không nên nghe, phải chết!” Thanh âm Kính Nhân để lạnh lẽo dị thường, có vẻ hơi run rẩy, “Nàng ta là cung nữ bên người Thấm Nhi, trăm không thể để hoàng hậu biết được việc này, tuyệt đối không thể! Chẳng lẽ phải để hoàng hậu biết việc trăm luôn luôn lừa nàng ấy, còn muốn để nàng ấy biết sau này trăm muốn đỡ Đăng Nhi lên làm thái tử?!”

Nhu phi ngậm miệng không nói, chỉ yên lặng khóc.

Lê Thấm che kín hai miệng lại, không thể nào hít thở được. Nàng lặng lẽ lui ra ngoài, quay đầu nhìn lại, thì thấy đĩa điểm tâm vung vãi rơi trên mặt đất ngoài cửa điện, còn có ít mảnh vỡ lẫn vào đó. Sau đó, nàng trốn ở bên ngoài cánh rừng nhìn hai tiểu thái giám đó nhân lúc đêm khuya, đào đất, ném

Bích Diệp vào, lấp lung tung một ít, sau đó chết lặng rời đi.

Lê Thấm đắm chìm trong ký ức, tơ máu dần dần che kín hai mắt.

41. Chương 41: Mạch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

Càng đến gần đại lễ tế trời, dân chúng xôn xao bàn tán ngày càng nhiều, ở kinh đô không có gì có thể nào nhiệt và được chờ mong như việc này, cùng với đó là những thế lực ẩn giấu cũng rục rịch chuyển động. Tâm tình Lê Thấm có chút phiền chán, trong lòng luôn có dự cảm không tốt.

“Thấm Nhi, đến ngày diễn ra đại lễ tế trời, nàng cứ ở hành cung, lần này không cho phép chạy loạn, biết chưa?” Mộc Tử Ảnh vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, hai mắt chăm chú nhìn nàng, giọng điệu kiên quyết.

“Không phải chỉ có mỗi một lần ở Trường Vân tự ta không tuân thủ hứa hẹn thôi sao, chàng còn nhớ mãi không quên, thật là nhỏ mọn.” Lê Thấm khê hừ một tiếng, giọng điệu lập tức thay đổi, nghiêm nghị nhìn hắn, dặn dò: “Đại lễ tế trời lần này không giống như lúc trước, chàng phải cẩn thận.”

Mộc Tử Ảnh khê cười một tiếng, “Yên tâm, có người còn lo lắng an toàn của ta hơn nàng cơ, ta cam đoan với nàng, trước khi đại lễ tế trời kết thúc, sẽ không có bất kì kẻ nào có thể động vào ta.”

“Chàng nói người đó...là phụ hoàng sao? Sắc mặt Lê Thấm thoáng trầm xuống, “Phụ hoàng muốn chàng làm gì ở đại lễ tế trời lần này vậy?”

“Ta đã gặp mặt thái tử Lê Nhất, thái tử khí độ bất phàm, nhìn qua đã ẩn ẩn hơi thở vương giả, ta tin tưởng đại ca nàng sau này sẽ là một vị quân vương tốt, ít nhất cũng không kém hơn phụ hoàng nàng.” Mộc Tử Ảnh thần nhiên ngoéo môi một cái, đôi mắt lóe lên một tia sáng lạ lùng không thể nói rõ.

Lê Thấm thoáng nhú mày, chuyện cũ ủa đến khiến lòng nàng chua xót. Phụ hoàng làm như vậy không khác gì tuyên bố với thiên hạ ngôi vị hoàng đế của người sau này chắc hẳn sẽ truyền cho thái tử, những kẻ khác đừng hòng ngấp nghé. Nhưng, rốt cuộc đây là thật tâm của phụ hoàng hay vẫn là âm mưu tính toán của người?

“Ta càng ngày càng không hiểu nổi phụ hoàng...” Lê Thấm vô lực mỉm cười, tươi cười mang theo vài

phân bi thương. Trước kia người nàng sùng bái nhất chính là Kính Nhân đế, nhưng đáng tiếc, năm năm trước nghe được những lời nói khó nghe kia, lòng nàng đã rét lạnh, từ khi đó, nàng bắt đầu dựa vào năng lực của mình mưu tính chuyện sau này, cũng bảo vệ những người nàng quan tâm không bị ức hiếp.

“Nhìn không hiểu thì không nhìn nữa, về sau nàng chỉ cần nhìn ta thôi, vừa thoải mái vừa tự tại.” Mộc Tử Ảnh mơn trớn hai má nàng, con ngươi tràn đầy dịu dàng.

Nghe vậy, Lê Thấm lập tức lườm hắn một cái, “Chàng? Ta càng nhìn cũng càng không hiểu!”

Mộc Tử Ảnh nở nụ cười ha ha hai tiếng, “Không có gì, về sau ở chung nhiều hơn nàng sẽ càng ngày càng hiểu rõ về ta.”

Lê Thấm không còn lời nào để nói, đôi mắt to chìm trong vui vẻ.

~~~~~

Đồng cung.

Nam tử ngồi trên ghế tử kim, một thân áo choàng màu đen, diện mạo tuấn tú lại mang theo vẻ trầm ổn khí phách luyện từ nhiều năm mà thành, cẩn thận nhìn kĩ lại phát hiện người này có ba phần giống với Lê Thấm.

Quét mắt nhìn qua hòm gỗ phía trước, nam tử bất đắc dĩ đau lòng nói: “Thấm Nhi, muội vì đại ca đã làm quá nhiều rồi, về sau không cần nhúng tay vào việc này nữa, muội còn nhỏ như vậy...”

“Đại ca, nhận lấy đi, tiểu muội chỉ coi đây là thú vui, chẳng qua nhân tiện nên đưa tới đây thôi, ngày sau nếu có cơ hội, đại ca lại đưa trở về cũng được mà.” Lê Thấm lơ đãng cười nói.

Lê Nhất thở dài, những năm gần đây hắn cần phải chu toàn cho việc nắm lấy quyền lực, trong lúc đó không thể tránh khỏi việc lấy tiền tài mua chuộc lòng người. Cho dù trên đầu hắn có danh hiệu thái tử, nhưng trong triều đình, chân chính một lòng với hắn được có mấy người? Hắn vẫn luôn nghĩ phụ hoàng cũng một lòng với hắn nhưng hai năm trước Thấm Nhi lại nói cho hắn một bí mật động trời, khiến hắn đau lòng thất vọng. Tạm thời, bất kể Thấm Nhi nói thật hay không, nhìn xem mấy năm nay, Tam đệ Lê Đăng quả thật luôn được phụ hoàng và Nhu phi che chở vô hạn. Càng nghĩ, phần không cam lòng trong hắn lại càng nhiều thêm. Trước kia hắn chỉ biết Nhị đệ Lê Dận có tâm tư khác nhưng chưa từng bao giờ hoài nghi tam đệ tính tình vốn ôn hòa. Có lẽ, tam đệ cũng không có tâm tư này, người có chính là phụ hoàng và Nhu phi?

Đáng tiếc, muốn động tới vị trí thái tử của hắn, nào có dễ dàng như vậy? Lê Nhất lạnh lùng cười, ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

“Thấm Nhi, không cần nói nhiều, muội là muội muội tốt của đại ca, cũng là con gái ngoan của mẫu hậu.” Lê Nhất nhìn nàng, biểu tình cứng rắn lập tức mềm lại.

Hắn yêu thương nhất chính là muội muội ruột thịt của mình, tuổi còn nhỏ đã nhìn rõ tầm tới chốn cung đình. Mọi người chỉ biết con bé ương bướng không hiểu chuyện, thực ra hắn biết rõ hơn ai hết, Thấm Nhi rất hiểu chuyện, hiểu chuyện đến mức khiến người khác đau lòng.

Đột nhiên nhớ tới một việc, Lê Nhất để ý quan sát Lê Thấm vài lần, thầm nghĩ: Tiểu nha đầu quả

nhiên đã trưởng thành rồi, còn trở mã lộ ra vẻ duyên dáng yêu kiều.

“Thấm Nhi, phụ hoàng và mẫu hậu chiều muội như châu như bảo, nếu muội mở miệng chọn phò mã, nhất định sẽ thành.”

Lê Thấm sửng sốt, không ngờ đại ca vừa chuyển chủ đề lại nói đến chuyện hôn nhân đại sự của nàng.

“Đại ca không muốn can thiệp vào chuyện hôn nhân của muội nhưng nếu Thấm Nhi không thể gả ột phò mã tốt, đại ca có thể nào yên tâm cho được.” Lê Nhất thở dài, hạ thấp thanh âm nói tiếp:

“Theo ý đại ca, La Thiệu Minh là người có thể dựa dẫm cả đời được, nếu muội vẫn chưa có chủ ý, có thể xem xét đến người này.”

Mặt Lê Thấm đỏ lên, đầu cúi xuống, “Ý tốt của đại ca, tiểu muội xin nhận nhưng trong lòng tiểu muội đã sớm có ý trung nhân, chàng ở trong lòng muội là tốt nhất, không ai có thể so sánh với chàng.”

Lê Nhất vô cùng kinh ngạc, muội muội của hắn từ nhỏ chỉ tiếp xúc với vương tôn quý tộc kinh thành, từ khi nào mà lại có ý trung nhân được?

“Ý trung nhân của Thấm Nhi là người thế nào, có thể nói cho đại ca biết được không?” Lê Nhất khẽ nhíu mày nói. Thấm Nhi rất thông minh, chẳng lẽ kẻ này là người có tâm cơ thâm trầm, thấy nàng do dự không nói, hoài nghi trong lòng hắn càng thêm dày đặc.

“Mấy năm gần đây, muội với đại ca không có chuyện gì giấu nhau cả. Sở dĩ tiểu muội không nói cho đại ca, là sợ ngày sau đại ca thấy hắn sẽ khó xử, cũng sợ người có ý không tốt sẽ lợi dụng.” Lê Thấm ngập ngừng một chút, giải thích.

“Nếu hắn thật sự thích muội, việc này sẽ sớm lo lắng qua. Chẳng lẽ đại ca còn không rõ tính tình của muội? Cho dù có biết người này đại ca cũng sẽ tỏ ra không biết. Đã như thế, muội vẫn không muốn nói cho đại ca sao?” Lê Nhất ép hỏi.

Lê Thấm nghĩ một lát, chuyện của nàng với Mộc Tử Ảnh cũng không coi là bí mật, hai nha hoàn thân cận với nàng đều biết, phụ hoàng và mẫu hậu cũng biết, vậy nàng cũng nên báo cho đại ca biết. Vì thế, rốt cuộc Lê Thấm vẫn nói ra cái tên kia.

Sau khi Lê Nhất biết được sự thật không khỏi sửng sốt thật lâu. Quốc sư Mộc Tử Ảnh? Hắn đều suy nghĩ tất cả các khả năng, thậm chí còn nghĩ đến Hàn Mộc Hủ nhưng hắn vụn vụn không đoán được, tiểu muội của mình thế mà lại cùng với người này.

Sau khi cho người ngoài rời đi hết, ánh mắt Lê Nhất hơi trầm xuống, gọi ám vệ trung thành nhất của mình đến, “Vương Thanh, hãy đi điều tra lại về Mộc Tử Ảnh.”

Ám vệ đang quỳ không nén nổi kinh ngạc. Ba năm trước chủ tử cũng lệnh cho hắn điều tra người này nhưng lúc ấy mới tra được một ít thì không thể nào điều tra tiếp được, giống như người này bỗng nhiên biến mất vậy. Lúc trước chủ tử nghe đến đây thì từ bỏ, vẫn chưa ra lệnh cho hắn tiếp tục điều tra, không ngờ lúc này chủ tử lại nhắc lại chuyện xưa.

“Nhớ kỹ, làm việc cẩn thận, thân phận của hắn dù sao cũng rất được trọng vọng.” Lê Nhất đặt hai tay sau lưng, giọng nói lạnh lùng.

“Thuộc hạ nhất định không phụ kỳ vọng!” Ám vệ cúi đầu, lui ra ngoài.

Trước kia Mộc Tử Ảnh không có xung đột lợi ích gì với hắn, hắn cũng không nhất thiết cần tìm hiểu bối cảnh lai lịch của người này. Lê Nhất vốn tưởng rằng người này chỉ đơn giản là một thuật sĩ hết ăn lại uống, nhưng tình báo của hắn cho biết, mỗi một chuyện đều thực rõ ràng, người này không phải là một nhân vật có thể khinh thường. Nếu nói người này vô duyên vô cớ lại đi yêu thích nha đầu ngốc như Thấm Nhi. Hắn không tin được chuyện này nhưng nếu là vì mục đích khác, Lê Nhất hí mắt, ánh mắt sắc bén, tốt nhất đừng để hắn phát hiện người này lừa gạt tình cảm của Thấm Nhi, có mưu đồ mà không thể cho ai biết.

~~~~~

Cách đại lễ tế trời đúng nửa tháng chính là sinh thần của Tiết hoàng hậu. Tiết hoàng hậu không muốn phô trương lãng phí quá mức, chỉ sai người làm mấy bàn tiệc, mở tiệc chiêu đãi nhóm mệnh phụ cũng nữ nhi

của họ vào trong cung ăn một bữa thanh giản. Phi tần hậu cũng từ ngũ phẩm trở lên đều được phép tham dự. Kính Nhân đế cũng cùng tham dự tiệc. Ở yến hội lần này Lê Thấm gặp lại Lê Vũ Hi, nữ tử này trở nên trầm tĩnh hơn rất nhiều, khiến nàng tưởng như nàng ta đã thay đổi thành người khác.

Lúc đi ra ngoài, Lê Vũ Hi chợt cản đường nàng, ánh mắt ảm đạm nhìn về phía nàng tràn đầy cầu xin còn có không cam lòng ẩn giấu sâu bên trong.

“Công chúa, xem như thần cầu xin người, hãy trả biếu ca lại cho thần. Từ giờ về sau thần sẽ không bao giờ so đo với công chúa, thần sai rồi, thần không nên so mình với người, thần nhận thua còn không đủ sao?” Nói xong đã bịt mắt khóc.

Bích Chi và Nguyệt Dung ở sau Lê Thấm một khoảng, tuy không nghe rõ hai người nói chuyện gì nhưng nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Lê Vũ Hi, trong lòng cũng có phần nào thương tiếc, chỉ có Bích Chi là lạnh lùng nhìn xem.

Trong lòng Lê Thấm buồn bực, không khỏi cười xùy một tiếng, “Đường tử đang nói cái gì vậy, ta không hiểu. Ta khi nào thì so đo với người, lại còn thắng thua nữa? Ta là tiểu công chúa được phụ hoàng mẫu hậu sủng ái nhất, người nào có thể so sánh được? Còn về phần biếu ca mà người nói, ta lại càng không hiểu. Ta mới chỉ gặp Hàn trạng nguyên ít ỏi có mấy lần, từ khi nào mà hân thành người của ta hay không của ta, mà vì sao ta phải trả cho người?”

Nước mắt Lê Vũ Hi ngừng rơi, u oán nhìn nàng, “Nếu không phải bởi vì công chúa, mấy ngày gần đây biếu ca vì sao lại đối xử với thần lạnh lùng như vậy? Hôn sự của chúng thần đã sớm được định đoạt nhưng các trưởng bối đột nhiên lại nghe được tin tức phong phanh ở đâu, bây giờ về việc này một chữ cũng không nhắc tới! Người liên quan đến tất cả việc này không phải công chúa thì là ai? Rõ ràng biếu ca có ý với người, đã cố tình từ bỏ tình cảm bao nhiêu năm giữa chúng ta! Công chúa, bây giờ thần chỉ xin người bỏ qua cho thần, không cần cướp đi biếu ca, thần cầu xin người còn không được sao?”

Ngữ khí Lê Vũ Hi khó khi nào lộ ra ý tứ khẩn cầu như bây giờ. Nhưng Lê Thấm ngoại trừ cảm giác kì lạ thì không còn cảm xúc gì khác.

“Lê Vũ Hi, người có phải đã tìm nhầm người rồi không? Bát tự của ta với Hàn Mộc Hủ không hợp, mà cho dù hân có ý với ta, đó cũng là chuyện của hân! Hơn nữa, người không biết bây giờ người buồn cười lắm sao? Cho dù giữa chúng ta thực sự có cái gì, đó cũng là tình chàng ý thiếp, liên quan gì tới người?” Lê Thấm cười lạnh đáp, liếc nàng ta một lần cuối sau đó giống như chim công, ngạo mạn rời đi. Nàng kiêu ngạo tùy hứng, nàng không coi ai ra gì đó, người khác đối với nàng thế nào thì nàng

cũng đối với họ như thế.

Lê Vũ Hi không nhúc nhích nhìn chằm chằm bóng lưng ngày càng xa dần của Lê Thấm, đứng thẳng một lúc lâu mới xoay người đi. Dù vậy bàn tay đặt trong tay áo vẫn khép lại rất chặt, cho đến khi yến hội chấm dứt cũng không buông ra.

42. Chương 42: Đại Lễ Tế Trời

Đại lễ tế trời là đại lễ quan trọng nhất trong năm của Đại Chiêu quốc, văn võ bá quan đứng nghiêm thành hàng, ngay cả thỏ mạnh cũng không dám bởi vì không khí lúc này thật sự quá mức trang trọng.

Kính Nhân đế và Tiết hoàng hậu bước lên đài cao tế trời, ba vị hoàng tử đứng trên bách quan theo đúng thứ bậc, khuôn mặt anh tuấn lại không mất đi vẻ uy nghiêm, đó là thái tử Lê Nhất, người đứng sau có một đôi mắt phượng, mơ hồ lộ ra tia âm trầm, người này chính là con trai của Chu quý phi, nhị hoàng tử Lê Dận, người đứng thứ ba bên dưới hai người, khuôn mặt nhu hòa hơn rất nhiều, lúc này vẫn quy củ nhìn Kính Nhân đế và Tiết hoàng hậu trên đài cao không nhúc nhích, chính là con của Nhu phi – tam hoàng tử Lê Đăng. Lê Dận và Lê Đăng hai năm trước đã được phong vương, đều đã có phủ đệ của riêng mình.

Tuy Lê Nhất đã sớm đạt được vị trí thái tử, về sau có quyền thừa kế ngôi vị hoàng đế nhưng vài năm gần đây, quyền thế của Chu thái sư càng ngày càng mạnh, văn võ bá quan đã sớm nhìn ra manh mối, vị trí thái tử của đại hoàng tử không nhất định có thể ngồi vững. Đặc biệt là hai năm nay, Bình Võ vương Lê Dận và thái tử Lê Nhất tranh đấu gay gắt càng ngày càng kịch liệt, chỉ cần không phải người mù thì đều có thể nhìn ra.

Mà càng khiến bách quan buồn bực hơn là, Kính Nhân đế đối với chuyện này cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt, ngay cả bách quan có ngồi cả ngày quan sát sắc mặt người cũng không nhìn ra được tâm tư của Kính Nhân đế, sau đó triều thần dần dần chia thành các phe đảng khác nhau. Một là Chu thái sư cầm đầu nhị hoàng tử đảng, hai là Bùi thái phó cầm đầu thái tử đảng, nhóm còn lại vẫn thay đổi không ngừng, những đại thần trung lập bị vây ở giữa cũng không được tốt lắm, cả hai bên đều cố gắng lôi kéo, mà đầu nhập vào đảng nào sau này cũng đừng mong sạch sẽ mà thoát thân.

“...Quân vương thứ hai mươi hai Đại Chiêu quốc Lê Nhược Kiền cùng văn võ bá quan tể trời, cầu năm sau mưa thuận gió hòa, dân chúng Đại Chiêu quốc ta giàu có an khang.” Tiếng động leng keng sau đó là tiếng hồi âm vọng lại truyền khắp xung quanh, dân chúng đứng ngoài nghe đến đó cũng rơi nước mắt.

Hai nén hương to bằng cổ tay được Kính Nhân đế và Tiết hoàng hậu cắm vào bên trong cửu đỉnh, khói hương lượn lờ, như sương như sa. Bách quan nhất tề quỳ lạy, hô to, “Ngô hoàng vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế!”

“Chúng ái khanh bình thân.” Kính Nhân đế khoát tay nói, ánh mắt nhìn lướt qua Chu thái sư đứng đầu bách quan, lọt vào mắt ông chính là mái đầu hoa râm.

Chu Thái sư nhận thấy được cái gì, hơi ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt hoàng thượng sau lập tức cúi đầu, trong mắt lóe ra tia khinh thường.

Kính Nhân đế nhìn ông ta vài lần, ánh mắt lạnh lùng nhưng sau đó lại che đi tia lạnh lùng đó, đi lên đài vao cùng Tiết hoàng hậu rồi ngồi xuống long ý phượng ý. Lễ quan nhận được chỉ thị của hoàng thượng, hô to: “Thỉnh, quốc, sư, đại, nhân –“

Tiếng nói cao vút vừa dứt, tạp âm xung quanh biến mất nhanh chóng, ngay cả dân chúng bên ngoài cũng cố vươn cổ nhìn. Chỉ thấy nơi chính giữa sân, không biết từ chỗ nào xuất hiện một nam tử áo trắng, tay áo bay bay, bước chân bình tĩnh, đi lên đường lớn, xuyên qua văn võ bá quan, từng bước đi lên đài cao của đế hậu.

Mọi người kinh ngạc giật mình nghĩ mình đang gặp tiên nhân. Dân chúng dù không nhìn rõ khuôn mặt của quốc sư nhưng chỉ nhìn bóng dáng từ xa xa kia, kính sợ và tôn sùng trong mắt lại càng tô đậm thêm vài phần.

Dừng lại ở chiếc đỉnh lớn phía trước, người nọ giơ lên ột chén bô đề thánh thủy đổ vào trong cửu đỉnh. Chỉ một lát sau, hai nén hương vốn đã cắm vào tựa như có cảm ứng, cháy lên dữ dội, sương khói lượn lờ khuếch tán bao phủ cả người nọ. Bách quan nhìn xem mà kinh hãi, dân chúng tròng lớn mắt, trong lòng chỉ nghĩ đến một điều: Nhất định là thần linh cảm ứng được nguyện vọng trong đầu quốc sư.

“Nguyện Đại Chiêu quốc ta mưa thuận gió hòa quốc thái dân an!” thanh âm ôn nhuận vang vọng khắp, cả đám người nhất thời sôi trào lên, cũng hô to theo quốc sư.

Lê Nhất nhìn chằm chằm nam tử đứng trên đài cao kia, các phương diện khác về người này hẳn không bàn đến, nhưng khả năng xây dựng thanh thế của hắn thật sự là không nhỏ. Nghĩ đến những tin tức mà Vương Thanh dần hoàn thiện cho hắn, thành kiến của Lê Nhất đối với người này giảm đi rất nhiều, còn sinh ra vài phần bội phục. Can đảm của hắn quả thật là lớn bằng trời, không hề sợ thân thể của mình bị lộ, bị kẻ khác lấy ra làm tội khi quân mà xử tử. Nhưng quả thật hắn cũng chưa bao giờ thừa nhận mình có khả năng nghịch thiên gì, chỉ là dân chúng cứ tự cho là thế. Năm năm trước người này cũng thật sự giải được nạn hạn hán nhưng rốt cuộc là trùng hợp hay hắn thật sự biết một ít thuật pháp, trong lòng Lê Nhất càng có khuynh hướng tin theo về đầu. Có người có thể xem tinh tượng mà dự đoán được thiên tai thì đương nhiên cũng có khả năng đoán được đến khi nào trời có mưa. Vương Thanh từng nói, những chứng cứ lúc trước đã sớm có người hủy hoại hết rồi, Lê Nhất thật vô cùng tò mò, đến tột cùng là Mộc Tử Ảnh có ai làm chỗ dựa, có thể bảo vệ cho hắn đến vậy?

“Khả năng của quốc sư đại nhân quả thật khôn lường, đại ca nghĩ sao?” Người bên cạnh đột nhiên khẽ cười một tiếng, ý tứ trong lời nói không rõ.

Lê Nhất nghiêng đầu nhìn lại, nhìn nhị đệ trưng ra khuôn mặt tươi cười với mình, đáng tiếc nụ cười kia luôn mang theo một loại cằn rỡ làm cho hắn trông thật mâu thuẫn. Không phải Lê Nhất không nể tình cảm tay chân mà là bởi vì có người không tự mình hiểu lấy.

“Quốc sư đại nhân đương nhiên là một chữ đáng giá ngàn vàng, ngay cả Chu thái sư nhiều lần muốn thu mua mượn sức, đáng tiếc, quốc sư vẫn không hề rung động, khí khái này quả thật khiến huynh vô cùng tán thưởng.” Lê Nhất cười đáp lại, lời nói ra không lưu tình chút nào.

Hai mắt Lê Dận tối lại đang định phản bác thì bị khuôn mặt lạnh lùng của Lê Nhất đánh gãy, “Khó khi nào nhị đệ nói nhiều chuyện như vậy với đại ca, thân thiết như vậy khiến đại ca rất vui mừng nhưng hôm nay là đại lễ tế trời lấy trang nghiêm làm trọng, nếu nhị đệ không ngại, ngày khác hai huynh đệ ta nâng cốc trò chuyện vui vẻ, thế nào?”

Lê Dận mím môi, nhìn xuống phía dưới một lát sau đó mỉm cười trả lời: “Không thể tốt hơn.” Dứt lời, tiếng hô hào ầm ĩ của dân chúng dâng lên, hai người cũng không nói thêm một câu gì nữa. Lê Đăng ở một bên liếc nhìn hai người, khẽ thở dài, đối với địch ý giữa hai người làm như không thấy.

Sau khi quốc sư hành pháp, một trăm tráng sĩ được lựa chọn cẩn thận mang trên mình phục sức tế ti cổ xưa, lên đài cùng nhảy múa thỉnh cầu. Đợi đến khi đại lễ gần kết thúc, đã trôi qua hai canh giờ.

Dân chúng đang dần dần dần ra, Kính Nhân để đột nhiên đứng lên đài cao, lớn tiếng tuyên bố: “Dưới gối trầm có ba nhi tử, người nào cũng tài nghệ bất phàm, là niềm kiêu ngạo cả đời của trầm. Trầm biết quốc sư tinh thông thiên văn, lại có thể bói toán xem tướng. Nhân dịp hôm nay là thời gian tốt, trầm muốn để quốc sư xem tướng mạo ba nhi tử của trầm...Chúng ái khanh nghĩ như thế nào?” Mặc dù hỏi vặn vẹo bá quan nhưng kỳ thực là không đợi có người trả lời đã sai người mời quốc sư Mộc Tử Ảnh lại đây.

“Nhất Nhi, Dận Nhi, Đăng Nhi, còn không mau lại đây.” Kính Nhân để một thân uy nghiêm, ánh mắt khôn khéo đảo qua cả ba nhi tử.

Cả ba người đều ngẩn ra, mang tâm tư không giống nhau tiến về phía trước. Lê Nhất theo bản năng khẽ nhú mày liếc Tam đệ Lê Đăng đang mờ mịt khó hiểu, bàn tay giấu trong tay áo đột nhiên xiết chặt. Sắc mặt Lê Dận tối sầm lại, sau đó lập tức bày ra bộ dáng đứng mực đi lên đài cao. Mặc dù hắn không giao thiệp gì với quốc sư nhưng hắn biết ngoại tổ đã nhiều lần phái người âm thầm lấy tính mạng của Mộc Tử Ảnh, một là vì không để thế nhân tiếp tục tin vào hắn, hai là vì kiêng kỵ uy tín của người này trong dân chúng, sợ có một ngày hắn sẽ làm ra chuyện có hại với mình. Không ngờ, một ngày này vẫn cứ tới.

Lê Dận nhìn về phía Chu thái sư, bỗng nhận được ánh mắt trấn an dành mình, tâm lý an định hơn không ít, khóe miệng khẽ nhếch, trong mắt hiện lên tia tàn nhẫn.

Mộc Tử Ảnh đi qua đi lại trước mặt ba người, cẩn thận đánh giá cả ba, thật lâu sau mới ôm quyền hướng Kính Nhân để, mặt mày giãn ra, cao giọng khen: “Ba nhi tử của hoàng thượng đều là thanh tiên tài tuấn hiếm có, vừa có tài năng, vừa có diện mạo.” Dừng một chút lại nói tiếp: “Nhưng có một người lại có tướng đế vương. Thần chúc mừng hoàng thượng, sau này có vị đế vương này, Đại Chiêu quốc tất sẽ phồn vinh thịnh vượng!”

Sau khi ba vị hoàng tử nghe thấy lời ấy, ánh mắt đều rất khác nhau, bách quan lại âm thầm đổ mồ hôi lạnh. Lời kể tiếp này, dù là ai cũng đều có chút e sợ.

Kính Nhân để vẫn hào hứng nói: “Quốc sư cứ nói rõ.”

Mộc Tử Ảnh đi tới bên người thái tử, nhìn thẳng vào hắn, môi mỏng khẽ mở, “Trần thái tử no đủ, hai mắt sáng như đuốc, tướng mạo trầm năm mới tìm được một, quả thật là đế_____” tiếng nói chợt dừng lại, thay vào đó là một tiếng kêu rên ò ò nèn, Mộc Tử Ảnh nghiêng đầu nhìn thoáng qua mũi tên bắn lên xuyên qua cánh tay mình, chợt tức giận. Máu đỏ tươi từ từ nhiễm đỏ hơn phân nửa cánh tay.

Chúng thần nhìn thấy đó, khựng hoảng kêu thành tiếng, dân chúng nhìn thấy vị thần tiên trong lòng bị bắn lên thì phần nộ vô cùng. Áo bào trắng như tuyết đi máu tươi nhiễm đỏ khiến bọn họ đỏ mắt, mắng to.

“Thị vệ đâu?!” Kính Nhân để mặt rỗng giận dữ, “Mau chóng tróc nã thích khách quy án! Dám dả thương quốc sư, trẫm phải khiến hần thiên đao vạn quả!”

Mộc Tử Ảnh thần nhiên nói: “Hoàng thượng, thần không sao, đại diện cứ tiếp tục thôi.” Dứt lời liền rút mũi tên dính máu đó ra, giơ cao lên hướng về phía dân chúng, giận dữ nói: “Có tiểu nhân lấy độc tiễn hại ta, mưu toan phá hủy đại lễ tế trời, kéo tai họa tới, kẻ này phải giết, nhất định phải giết!”

“Giết hần đi, giết chết tiểu nhân đi, giết chết tiểu nhân đó đi!” Dân chúng lớn tiếng đáp lại, thấy quốc sư đại nhân trúng tên độc mà vẫn không sao, càng sùng bái giống như thần tiên mà hô to phụ họa.

Tay Mộc Tử Ảnh giơ lên, ý bảo mọi người đừng lên tiếng nữa. Hiện trường ồn ào lập tức khôi phục về yên lặng ban đầu, Hình bộ thượng thư bước ra khỏi hàng, sai người lấy tên độc vừa đâm trúng quốc sư đưa về Hình bộ điều tra.

Việc này rõ ràng là việc lớn mưu toan lấy tính mạng quốc sư nhưng lại bị quốc sư hóa thành một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, cánh tay nhiễm máu tươi không hề ảnh hưởng tới vẻ cao quý của hần, chỉ thấy hần thông thả đi tới trước mặt ba người vì sự kiện vừa rồi mà thối lui xuống một đoạn.

Lê Dân lướt qua ánh mắt lạnh nhạt của người kia chợt xuất hiện một tia tàn nhẫn, trong lòng hần chợt lạnh, cảm giác sợ hãi không chịu khống chế chậm rãi nổi lên.

Ánh mắt sắc bén của Mộc Tử Ảnh lướt qua ba vị hoàng tử, mỉm cười nói từng chữ: “Tam hoàng tử nho nhã hiếu học, chính là văn tướng hiếm có, nhị hoàng tử thiện võ, có võ tướng còn về phần thái tử mới đích thực là đế vương chi tướng, hai vị hoàng tử kia mặc dù tốt nhưng nếu so sánh về tướng số thì còn kém xa.”

Lê Dân ngẩng đầu mạnh lên, ánh mắt tối lại. Lê Nhất giật mình đứng yên tại chỗ, ngàn vạn lần không thể đoán được Mộc Tử Ảnh có thể nói ra những lời này, thật sự khiến hần vô cùng kinh ngạc.

Lời nói này, bách quan, thậm chí là cả mấy ngàn dân chúng đều nghe được rõ ràng. Thái tử Lê Nhất chính là chân long thiên tử vạn dặm mới tìm được một. Nhóm triều thần ở trong nhị hoàng tử đảng đã sớm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, biết vậy đã chẳng vào. Chu thái sư hé ra khuôn mặt xanh trắng, rất đặc sắc.

Kính Nhân để cười to nói: “Được, rất tốt. Nhất nhi, sau này đừng cơ làm đế, đừng bao giờ quên mưu cầu phúc lợi cho dân chúng Đại Chiêu quốc ta.”

Lê Nhất liếc mắt nhìn Mộc Tử Ảnh một cái, đè ép cảm xúc trong lòng lắng lại, cúi đầu trả lời: “Nhi thần nhất định không phụ kì vọng!”

Ba người lui xuống dưới, toàn bộ xung quanh im lặng khác thường. Nhưng đúng vào lúc này, trong hàng ngũ quan văn có một người đột nhiên đi ra, quỳ lạy ở dưới, dập đầu lớn tiếng nói: “Bẩm Ngô hoàng, vì thần có chuyện quan trọng muốn bẩm báo!”

Mọi người nhìn lên, người này chính là một trong những môn sinh đặc ý nhất của Chu thái sư – Binh bộ hữu thị lang Tạ Hàm.

Mộc Tử Ảnh cười nhẹ, lạnh lẽo đến cực điểm.

43. Chương 43: Biến Cố Ở Đại Lễ

Trong lòng Chu thái sư mơ hồ phát hiện có điều gì đó không ổn. Tạ Hàm này đúng là môn sinh đặc ý của ông, đã vì ông mà làm không ít chuyện nhưng càng về sau này ông mới càng phát hiện, tuy người này lòng dạ độc ác nhưng lại làm việc gọn gàng, bên cạnh đó hần còn ẩn chứa nhiều tâm tư khác nhưng lúc đó Tạ Hàm đã nắm giữ khá nhiều bí mật cho nên ông đành phải cho hần ăn một ít ngon ngọt, nghĩ nếu thật sự làm hỏng việc vậy thì ông sẽ tìm người âm thầm trừ khử hần. Mà Tạ Hàm lại đúng vào lúc này phản bội, hần căn bản không cần lén lút bày mưu tính kế gì.

Trên trán Chu thái sư không biết từ lúc nào đã chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Đại lễ tế trời nghiêm trang được bao người chú mục, quần thần cũng không thể tùy ý nói nhỏ vậy mà Bình bộ hữu thị lang cư nhiên mạo hiểm xúc phạm thiên uy, chúng thần đứng dưới còn đang ngẫm nghĩ, nhìn về phía Kính Nhân đế, quả nhiên thấy sắc mặt hoàng thượng bắt đầu tức giận.

Chu thái sư đương nhiên thấy được vẻ mặt Kính Nhân đế, trong lòng thở phào một cái.

Ánh mắt lạnh lùng của Kính Nhân đế đảo qua quần thần, quay sang bên cạnh nói với Tiết hoàng hậu vẫn đang yên lặng ngồi một chỗ, “Ngọc Nhi nghỉ ngơi trước đi, trăm hôm nay rất vui, nhất định sẽ để ý chuyện này.” Dứt lời liền ấn bả vai bà xuống, ý bảo bà ngồi xuống.

Tiết hoàng hậu đối diện với đôi con ngươi tối đen sâu thẳm của Kính Nhân đế, hàng mi khẽ cụp xuống trả lời: “Đa tạ hoàng thượng, nhưng thần thiếp là hoàng hậu một nước, ở trong buổi lễ long trọng như thế này nên sóng vai đứng cùng hoàng thượng, đều đã tiến hành lâu như vậy, cũng không ngại thêm một lát này.” Nói xong liền đứng thẳng cùng với ông, cùng ông nhìn về phía người đang quỳ lạy ở dưới.

Trong đại lễ tế trời, hoàng hậu chỉ là một nhân vật thoáng qua, toàn bộ đại lễ dường như không nói được lời nào. Ngoại trừ ban đầu cùng Kính Nhân đế dâng hương nhập đỉnh, về sau cũng chẳng có ai chú ý tới Tiết hoàng hậu.

“Tạ ái khanh cũng biết hôm nay là ngày nào, có chuyện gì không thể trở lại trong triều nói sao?” Kính Nhân đế lạnh nhạt liếc xéo hần một cái, hờn giận trên mặt có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mộc Tử Ảnh cong môi, ngẩng đầu lên lại là khuôn mặt lạnh nhạt như cũ. Không thể không nói, kỹ năng diễn xuất của hoàng thượng vẫn rất là tốt.

Về mặt Tạ Hàm tràn đầy sợ hãi, lập tức trả lời: “Hoàng thượng thứ tội, lần này quả thật thần là vạn bất đắc dĩ, nếu thần không bẩm báo chuyện này với hoàng thượng, thần sợ là mình không thể sống quá đêm nay.” Tạ Hàm cố ý đề cao thanh âm, dù là dân chúng đứng ngoài cũng nghe thấy hết sức rõ ràng.

Ánh mắt Kính Nhân đế tối lại, “Hồ ngôn loạn ngữ, ái khanh thân mình khỏe mạnh, sao có thể trong một đêm mà chết bất đắc kì tử được?!”

Cả người Tạ Hàm cúi rạp trên đất, đầu liên tục đập xuống, “Vi thần không dám lừa gạt hoàng thượng, bởi vì trong tay vi thần nắm giữ chứng cứ phạm tội của gian thần nên gian thần kia định âm thầm phái sát thủ, muốn lấy tính mạng của vi thần.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều hoảng sợ. Ai mà chẳng biết Tạ Hàm có Chu thái sư bảo vệ, người bình thường cho dù nhìn hần không thoải mái cũng không có gan lấy tính mạng của hần.

Chúng thần chỉ lo kinh ngạc mà không phát hiện ra, Chu thái sư xưa nay vẫn không coi ai ra gì lúc này lại đỏ mặt lạnh chảy ròng ròng, bàn tay của ông ta còn hơi run rẩy.

Chu thái sư lẩn lộn trong quan trường nhiều năm, chính là nguyên lão hai triều uy vọng cực cao, cũng là người tinh khôn nhất trong những người tinh khôn. Lúc này nhìn thấy Tạ Hàm diễn xuất, trong lòng sớm đã hiểu rõ, hai mắt ông ta nhắm lại, hôm mê bất tỉnh.

Vài đại thần xung quanh sau khi nghe lời phán của quốc sư, đã không muốn có quan hệ quá sâu với Chu thái sư, nên chỉ hờ hững giúp đỡ một chút, nói với Kính Nhân đế: “Hoàng thượng, Chu thái sư không chịu nổi mệt nhọc nên đã ngất đi rồi.”

Trong mắt Kính Nhân đế xẹt qua tia lạnh lẽo, rồi vờ ảo não nói: “Trẫm đã nhiều lần khuyên nhủ thái sư buông bỏ chức quan này đi, ở nhà nhiều hơn mà dưỡng thân mình nhưng thái sư cho dù thân mình đã mệt nhọc đến cực điểm vẫn muốn tiếp tục dốc sức vì Đại Chiêu quốc ta, lòng trung tâm này khiến trẫm phải ngợi khen lớn! Người đâu, còn không mau tới đỡ thái sư nghỉ tạm.”

Người còn chưa kịp đến đỡ thái sư, Mộc Tử Ảnh vẫn đứng yên lạnh nhạt không nói chột mồm miệng, “Hoàng thượng không cần lo lắng, trên người thần có thần dược, chỉ cần cho thái sư uống một viên, thần đảm bảo không quá thời gian một chén trà là có thể tỉnh lại.” Nói xong, lại lấy từ trong lòng ra một bình thuốc nhỏ, đưa cho thị vệ nâng thái sư.

Kính Nhân đế đến lúc này mới thở phào, “Quốc sư lúc nào cũng hóa giải ưu phiền của trẫm, trẫm vô cùng cảm kích.”

Mộc Tử Ảnh hơi cúi đầu, cũng không trả lời, tựa như đang nhận lấy hết phần cảm kích này của thiên tử.

Mọi người đối với việc này là thấy nhưng không thể trách, không phải không biết có gì không ổn nhưng năm này, Kính Nhân để luôn tôn trọng như thế với quốc sư, dân chúng cũng vì vậy mà càng yên tâm tôn sùng vị thần trong lòng họ, hình tượng quốc sư Mộc Tử Ảnh cũng càng ngày càng trở nên cao hơn.

Chu thái sư đang giả bộ bất tỉnh trong lòng nhất thời nóng như lửa đốt. Quốc sư thì ai mà không tin, nếu sau khi uống xong viên thuốc mà còn không tỉnh lại sợ là mọi người đều hiểu rằng ông ta đương giả bộ bất tỉnh. Chu thái sư còn đang rối rắm không biết khi nào thì nên mở mắt mà bên kia Tạ Hàm đã bắt đầu kích động bầm báo.

“Hoàng thượng! Hôm nay vi thần muốn khởi tấu một người, người này chính là Chu thái sư vừa mới té xỉu!” Lời lẽ của Tạ Hàm nghiêm khắc lạnh lùng, thanh âm cao cao quanh quẩn toàn bộ hiện trường.

Ngay sau đó, toàn trường yên tĩnh.

Kính Nhân để trọn mắt nhìn, “Lớn mật! Chu thái sư là nguyên lão hai triều của Đại Chiêu quốc, tại sao người lại dám nói xấu trung thần của Đại Chiêu quốc ta?!”

Chu thái sư thường lấy tên mình phát cháo cùng lương thực cho người dân ở những huyện nghèo khó, ở trong lòng dân chúng đã có một danh tiếng cực tốt. Dân chúng tin tưởng Chu thái sư là một trung thần, phần tôn kính này cũng giống như đối với quốc sư đương triều Mộc Tử Ảnh, hay đối với Kính Nhân để cũng vậy.

Tạ Hàm lại dập đầu hai cái thật vang, “Từng lời vi thần nói đều là sự thật! Vi thần chỉ là người đơn thế mỏng, nhiều năm qua giả vờ nghe lệnh Chu thái sư, bắt đắc dĩ phải thông đồng làm bậy, từ lâu trong tay đã nắm giữ rất nhiều chứng cứ phạm tội.” Nói xong liền lấy từ trong tay áo ra một tập giấy thật dày, cúi đầu trình lên.

Kính Nhân để đến gần hần, không đợi thị vệ trình lên mà tự tay lấy luôn. Tạ Hàm đang quỳ xuống nhân lúc ông đang lật xem mà nói tiếp: “Chu thái sư không những kết bè kết cánh, mà còn nhiều lần âm mưu phái thích khách sát hại quốc sư đại nhân! Vụ thích khách ở Tường Vân tự cùng với mũi tên vừa rồi, theo vi thần đó đều do Chu thái sư làm ra!”

Lời này vừa nói ra, bầu không khí yên lặng như bị xé rách, có cái gì đó nổ bùng ra, nhất là dân chúng bên ngoài khi nghe lời này, khiếp sợ rất nhiều nhưng giận dữ còn hơn thế nữa.

Tạ Hàm làm như không nghe thấy nói tiếp: “Chu thái sư từng âm thầm thu mua lương thực và vải vóc của các lương thương bố thương, khống chế áo cơm dân chúng, thắng được món lợi kếp sù, dùng việc phát cháo cho dân để che giấu sự háms lợi của mình. Nếu có lương thương bố thương nào không chịu nghe lời sẽ bị Chu thái sư lấy lí do mưu phản để chiếm đoạt toàn bộ gia sản! Từ lúc quốc sư đại nhân xuất hiện, Chu thái sư nhìn trúng uy vọng của quốc sư, có ý mượn sức quốc sư đại nhân.” Nói đến đây lại theo bản năng liếc nhìn Mộc Tử Ảnh một cái, phát hiện khuôn mặt của người nọ có chút xanh trắng, bỏ qua khó hiểu trong lòng tiếp tục nói: “Chắc bởi vì quốc sư đại nhân từ chối không giúp Chu thái sư, Chu thái sư lại kiêu kị quốc sư cho nên mới mấy lần phái người đến giết, cũng may quốc sư có thần tiên phù hộ mới tránh được bao nhiêu lần ám sát. Không chỉ thế này, còn có...”

Sau khi nghe xong, Kính Nhân để mặt rỗng đại biến.

Chu thái sư đang té xỉu rồi cuộc cũng không giả bộ nổi nữa, sau khi đã suy nghĩ kỹ bèn từ từ mở mắt, nghe được những lời tố cáo của Tạ Hàm, liền kích động hoảng sợ quỳ xuống trước mặt Kính Nhân để, kêu khóc: “Hoàng thượng, vi thần thực oan uổng! Tên tiểu nhân Tạ Hàm này oán vi thần bình thường không có chiếu cố hần cho nên mới làm giả chứng cứ muốn bôi xấu trong sạch của vi thần. Lòng trung thành của vi thần đối với hoàng thượng có trời đất chứng giám, vạn mong hoàng thượng điều tra cẩn thận, trả lại công bằng cho thần! Nếu hoàng thượng dễ dàng tin vào lời nói của tiểu nhân, thần nguyện đâm đầu chết ở chỗ này, chứng minh trong sạch của vi thần!”

Tay Kính Nhân để run run cầm một xấp giấy dày chứng cứ phạm tội, giận dữ quát: “Trẫm cũng không muốn tin tưởng Tạ Hàm dễ dàng nhưng chứng cứ trên tay trẫm vô cùng xác thực, thái sư còn muốn nói dối nữa sao?”

Chu thái sư chỉ không ngừng dập đầu kêu oan, tuổi ông ta đã già, bộ dáng đáng thương kia khiến người ta rất tin vào việc thực sự ông ta bị oan, hơn nữa lại có thêm rất nhiều đại thần không ngừng bước ra cầu xin, Kính Nhân để chỉ hạ lệnh đem nhốt vào đại lao Hình bộ, không cho người nào đến thăm cũng sai người điều tra kỹ càng việc này. Thực ra, số đại thần cầu xin đều là người được Chu thái sư cầm vào, nếu không phải lo lắng việc Chu thái sư mà đổ thì bọn họ sẽ bị liên lụy theo thì ai dám có lá gan gánh lấy cơn tức của hoàng thượng.

Ngoại trừ việc ngoài ý muốn này, hết thảy mọi thứ ở đại lễ tế trời đều coi như viên mãn. Đại lễ chấm dứt, bách quan tụ tập thành từng tốp rời đi, đáng tiếc có những thứ lại không thể rời đi được. Chỉ trong vòng một ngày, các loại tin tức xấu xí về Chu thái sư đã truyền khắp kinh đô, sau đó từ từ truyền đến khắp các châu huyện...

Con người lạnh lẽo của Mộc Tử Ảnh rốt cuộc cũng xuất hiện ý cười, hắn nghiêng đầu nhìn vết máu trên cánh tay mình, nhìn theo Kính Nhân để đang ngồi trên long liễn đã đi xa không khỏi cười lạnh một tiếng. Ở trong mắt người khác, hắn là tiên nhân được thần phù hộ, một mũi tên độc không thể làm hại tới hắn mà ở trong mắt Kính Nhân để, hắn đã dần mất hết tác dụng, sống chết của hắn đã không còn liên quan gì đến ông ta. Nếu không phải hắn đã sớm có chuẩn bị, lúc này độc đã xâm nhập vào phủ tạng, không thuốc nào cứu được! Kẹp một túi máu heo trong nách, lại thêm thính lực của hắn rất tốt, chỉ cần nghiêng người tránh thoát mũi tên độc kia, rồi ép mạnh túi máu, tạo một vết thương giả là được.

Mộc Tử Ảnh biết rõ, vị đế vương có bề ngoài nhân nghĩa kia thực ra đã sớm không thể chấp nhận sự tồn tại của hắn, uy vọng thanh danh của hắn chính là do Kính Nhân để tạo nên nhưng không có một đế vương nào sẽ dễ dàng tha thứ ột thần tử có danh vọng còn cao hơn cả mình. Chẳng qua

Kính Nhân để chỉ muốn hắn làm quân cờ đối phó với Chu thái sư, nếu không phải bởi vì chuyện của hắn với Thẩm Nhi, sau này Kính Nhân để nhất định sẽ lấy mạng của hắn. Hắn có thể lấy Lê Thẩm, có thể làm phò mã Đại Chiêu quốc, sau này sẽ cùng một lòng với hoàng thượng, công chúa, sẽ cam tâm tình nguyện giúp tân hoàng đăng cơ. Khi hắn làm phò mã sẽ không còn là vị tiên nhân trong mắt người khác như cũ, mà là một phạm nhân sinh động, lực ảnh hưởng cũng dần dần nhỏ đi.

Kính Nhân để đã sớm sắp xếp xong, chẳng qua hắn là biết thời biết thế, trong khi ông ta tính kế, hắn cũng tính kế lại ông ta.

“Công tử, người bị thương sao?” Triệu Ly nhíu mày nhìn vết máu trên cánh tay Mộc Tử Ảnh, lo lắng hỏi một câu. Chu thái sư đã bị bắt, chứng cứ phạm tội đủ để khép ông ta vào tội chết, công tử rốt cuộc cũng có thể báo thù, hắn cũng cảm thấy hả hê. Nhưng hắn không muốn công tử chỉ vì báo thù mà dùng cả tính mạng của mình. Mộc gia nay chỉ còn có công tử mà thôi.

“Triệu Ly, ta không sao, trở về thôi.” Mộc Tử Ảnh nhẹ nhàng đẩy hắn một cái sau đó lên kiệu đi theo sau long liễn của hoàng đế, văn võ bá quan cũng theo sát sau đó.

Trong lòng có một thứ càng ngày càng rõ ràng, thì ra...hắn đã sớm có một người để nhớ mong, không bỏ xuống được, không cắt đứt được. Mộc Tử Ảnh nhếch khóe miệng, nhắm mắt lại, khuôn mặt tươi cười của Lê Thẩm lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

44. Chương 44: Hứa Hẹn Của Mộc Tử Ảnh

Bên ngoài Tuyết Trần cung thực im ắng, chỉ có hai cái đèn lồng to ngẫu nhiên đung đưa theo gió. Mộc Tử Ảnh lạnh nhạt liếc mắt một cái, chờ Triệu Ly đẩy cửa lớn rồi lững thững bước vào.

Mới vừa vào cửa, Mộc Tử Ảnh đột nhiên dừng chân lại, đối diện với đôi mắt long lanh ý cười của Lê Thẩm.

“Thật là nhàm chán, nên ta mới đến đây tìm một ít kinh thư của chàng xem, ở đây cũng không có hạ nhân đến làm phiền.” Lê Thẩm giải thích, hai gò má hơi phồng hồng, càng tăng thêm vẻ mê người cho khuôn mặt nhỏ nhắn.

Hai mắt Mộc Tử Ảnh khóa trên khuôn mặt xấu hổ nhỏ nhắn một hồi lâu sau đó nhìn lướt qua bàn nhỏ phía sau nàng. Đĩa quế hoa cao chỉ còn lại một chút vụn, xem ra nha đầu đã đợi hắn rất lâu rồi. Thân mình mỗi một của Mộc Tử Ảnh mềm xuống, dịu dàng dần dần lan tỏa trong mắt.

Triệu Ly ở phía sau trong lúc hai người đang liếc mắt với nhau bèn thúc thời lui ra ngoài.

Lê Thấm đi qua nào ngờ vừa vặn chống lại cơ thể nghiêng ngả của Mộc Tử Ảnh, mảnh vải thấm máu chói mắt lọt vào mắt nàng. Lê Thấm đầu tiên là ngây ngốc, sau đó hoảng hốt kêu lên, chạy nhanh sang bên cạnh nhìn chăm chăm vào cánh tay nhiễm máu, mày nhíu lại, kinh hoàng: “Đây là làm sao vậy? Tử Ảnh, đại lễ tế trời đã xảy ra chuyện gì, vì sao chàng lại bị thương, tại sao phụ hoàng không tuyên thái y đến? Có nặng lắm không, nhiều máu như vậy...nhiều như vậy a...”

Tiếng nói lú lo không dứt, Mộc Tử Ảnh nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng lải nhải kia, đột nhiên cười khê một tiếng, tóm nàng vào trong lòng, thanh âm trầm thấp, “Thấm Nhi yên tâm, ta không sao. Máu này là máu heo, ta sớm đã có phòng bị, không ai có thể ám toán được ta.”

Lê Thấm nghe xong lời này, tâm tư căng thẳng mới được thả lỏng.

“Hôm nay mí mắt ta nhảy liên tục, tâm thần bất an, nghe nói đội ngũ đã quay trở lại liền lập tức đến đây chờ chàng, bị Bích Chi và Nguyệt Dung hai nha đầu xấu xa đó biết được cười nhạo ta thật lâu.

Chàng nói xem, chàng phải giúp ta thế nào?” Lê Thấm cố tình gây sự, bĩu môi, đâm vào vai hắn, nhìn cánh tay vẫn còn vương máu heo kia mà giật mình, ghét bỏ nhăn mũi lại, đầu chuyển sang nơi khác.

Mộc Tử Ảnh cúi đầu cười, “Nàng nói thế nào thì cứ làm như thế đi.” Đường như có chút mệt mỏi, thanh âm cứ thế thấp dần.

“Này, không được dựa hết vào ta như thế, rất nặng a!” Lê Thấm phát hiện dường như hắn đem toàn bộ trọng lượng cơ thể mình dồn vào nàng, nghĩ rằng hắn cố ý giở trò đùa dai, nàng cười mắng đẩy người hắn ra. Không ngờ, một cú đẩy này khiến nam tử vừa rồi còn dựa vào nàng cả người lại mềm nhũn ngã ra phía sau.

Lê Thấm quá sợ hãi, muốn giữ lấy hắn cũng đã quá muộn, nam tử áo trắng tuấn mỹ giống như một cái lá cây vô lực mà rơi xuống.

Hình như...vẫn bị mũi tên độc đó làm xước da thịt. Mộc Tử Ảnh cười khổ, trước khi ý thức lâm vào hôn mê hắn nhìn thấy bóng dáng Lê Thấm đang nhào tới. Cuối cùng trên đời này vẫn còn có người để ý tới sống chết của hắn...

“Triệu Ly! Triệu Ly...” Lê Thấm giữ chặt lấy người Mộc Tử Ảnh kéo ra ngoài cửa hô to. Nhìn thấy có bóng người chạy tới liền run rẩy hô: “Mau gọi thái y tới!”

Triệu Ly kinh hãi, hắn biết khả năng của công tử, lại thêm túi máu heo kia là do hắn tự mình chuẩn bị, vẫn luôn chắc chắn Mộc Tử Ảnh sẽ không sao, nào ngờ vừa vào cửa liền nhìn thấy công tử hôn mê bất tỉnh

Nhóm thái y nào dám chậm trễ, chỉ một lát sau đã có ba người chạy đến. Ngay cả Kính Nhân đế cũng tự mình tới thăm.

“Tình huống quốc sư thế nào?” Kính Nhân đế trầm giọng hỏi.

Lý thái y khom người trả lời: “Hồi hoàng thượng, tên độc chỉ xước qua da thịt, vốn không có chuyện gì nhưng chất độc tẩm trên mũi tên lại là kịch độc, đã xâm nhập vào trong máu. Cũng may là không để lâu, vừa rồi vi thần đã châm cứu trên cánh tay, độc tố đều bị lấy ra. Nhưng mấy ngày này quốc sư cần cẩn thận dưỡng, vi thần sẽ kê thêm đơn thuốc, để quốc sư điều dưỡng trong một tháng, đến lúc đó có thể đem độc tố còn lại bên trong cơ thể bức ra hoàn toàn.”

Kính Nhân đế ừm một tiếng, sau đó nói với Triệu Ly một câu, “Chăm sóc quốc sư cẩn thận” rồi rời khỏi Tuyết Trần cung. Không biết nghĩ đến cái gì, trong mắt Kính Nhân đế lóe ra một tia sáng. Nếu Mộc Tử Ảnh chết đi, phần nộ của dân chúng với Chu thái sư sẽ đạt tới cực điểm.

Nghĩ ngợi một lúc ông lại lắc đầu. Tạm thời không nói đến bản lĩnh làm ọi chuyện đều có vẻ huyền bí của Mộc Tử Ảnh, mà chỉ cần nói đến tài hoa của hắn đã là hiếm có rồi, trong triều không người nào có thể sánh

bằng. Hắn không phải tiên nhân nhưng lại biết được thuật xem bói tinh tượng, còn nữa, nha đầu Thẩm Nhi lại rất thích Mộc Tử Ảnh, nếu để hai người đến được với nhau, sau này chỉ có lợi mà không hại.

Trước khi thái y đến Lê Thấm liền trở về hành cung của mình, lúc này nàng đang lo lắng đi lại quanh điện. Thừa dịp lúc này không có chuyện gì, nàng liền tìm hiểu xem những chuyện đã xảy ra ở đại lễ, trong lòng vừa vui vừa giận. Vui vì Mộc Tử Ảnh thể mà lại ở trước mặt mọi người khẳng định củng cố thêm thân phận thái tử của đại ca, Chu thái sư cũng đã bị bắt giữ mà giận là Chu thái sư lại có thể ngông cuồng như vậy, dám ở trong đại lễ tế trời mà sai người hành hung. Nếu Mộc Tử Ảnh xảy ra chuyện xấu gì, Lê Thấm thể, nàng nhất định sẽ khiến lão thất phu kia hối hận vì đã sống ở trên đời này!

“Công chúa!” Nguyệt Dung chạy chậm chậm vào.

“Bên Tuyết Trần cung thế nào rồi?” Lê Thấm tiến lên nghênh đón, vội vàng hỏi.

Nguyệt Dung thở hổn hển đáp: “Công chúa yên tâm, quốc sư đã không sao. Lý thái y đã châm cứu cho ngài ấy, quốc sư tỉnh dưỡng mười ngày nữa tháng là có thể hoàn toàn bình phục.” Thấy công chúa sốt ruột, Nguyệt Dung cũng nói nhanh hơn.

Đến khi Tuyết Trần cung chỉ còn có người trên giường đang hôn mê và thị vệ Triệu Ly, Lê Thấm mới lên vào Tuyết Trần cung. Trước kia còn có thể lấy cớ đi theo quốc sư học tập, lần này Mộc Tử Ảnh té xỉu, nàng ngược lại không thể công khai đi tới Tuyết Trần cung, miễn cho kẻ khác lăm lăm. Kính Nhân đế cũng từng mấy lần cho Mộc Tử Ảnh vài cung nữ thái giám nhưng cũng từng ấy lần bị từ chối. Từ đó Kính Nhân đế cũng không ép buộc nữa, chỉ có một mình Triệu Ly chăm sóc Mộc Tử Ảnh.

Lê Thấm đau lòng nhìn nam tử đang nằm trên tháp, khi hắn hôn mê hai mày vẫn cau lại, không biết là đang nghĩ tới chuyện không vui nào. Lê Thấm vuốt ve lông mày hắn, ngồi ở bên giường, đợi hắn tỉnh lại.

Lúc đôi mắt kia mở ra vẫn không thể nào xóa sạch nỗi khổ sở trong đó, hai mắt phủ một tầng sương mù, cũng thêm vài phần yếu ớt, Lê Thấm không khỏi ngăn ra.

“Tử Ảnh.” Lê Thấm nhỏ giọng gọi hắn.

Ánh mắt kia dần dần sáng rõ, chuyển hướng nhìn nàng tràn đầy vẻ dịu dàng.

“Thấm Nhi, sao nàng lại ở chỗ này?” Mộc Tử Ảnh đứng dậy, ôm nàng vào lòng.

Lê Thấm ngoan ngoãn tựa lên vai hắn, giọng điệu có chút oán giận, “Mộc Tử Ảnh, về sau không được cậy mạnh nữa, lúc chàng té xỉu ta thật sự rất sợ.” Trước lúc đó vẫn còn mềm mại nhỏ giọng dỗ dành nàng vậy mà nói xỉu là xỉu luôn, khiến lòng nàng hoảng sợ, nàng thật sự rất sợ hãi. Lúc đó nàng mới phát hiện, phân lượng của Mộc Tử Ảnh ở trong lòng nàng đã nặng hơn rất nhiều so với nàng tưởng tượng. Người này đã xâm nhập vào lòng nàng, có xua đuổi cũng không thể đi ra.

Cánh môi Mộc Tử Ảnh khẽ cong lên, “Về sau sẽ không như vậy nữa.” Lại bất chợt nói tiếp, “Cũng không cậy mạnh, không giấu diếm nàng cái gì nữa.”

“Lại tin chàng một lần.” Lê Thấm hừ một tiếng đáp.

Mộc Tử Ảnh nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong mắt lại không có ý cười, ngược lại còn có chút nghiêm túc, “Thấm Nhi, ta có lời muốn nói với nàng.”

Lê Thấm trả thù vươn tay ra, hung dữ nhéo mặt hắn hai cái, “Ta cũng có lời muốn nói với chàng.”

Mộc Tử Ảnh lẳng lặng nhìn nàng, chờ nàng nói.

Lê Thấm cười ha ha, hai tai đỏ bừng, chui vào lòng hắn cọ cọ hai cái sau đó rầu rĩ nói: “Tử Ảnh, chúng ta cầu xin phụ hoàng sớm tứ hôn đi.”

Mộc Tử Ảnh sững sốt, khóe miệng nở ra một nụ cười chói mắt, đáp: “Được.”

“Tử Ảnh muốn nói gì với ta vậy?” Lê Thấm ngửa đầu nhìn hắn, cười híp mắt hỏi.

Mộc Tử Ảnh cúi đầu hôn lên khóe miệng nàng, vuốt ve hai má nàng nói: “Lời ta muốn nói cũng không khác gì nàng nói, không nghĩ tới Thấm Nhi lại nói trước ta một bước.”

Lê Thấm nghe xong chỉ cảm thấy quẩn bách, loại việc này để nữ nhân nói ra trước quả thật có chút...

Dù sao Mộc Tử Ảnh cũng không ngại, quan tâm nhiều chuyện như vậy làm gì. Trong lòng Lê Thấm không nén nổi vui sướng hài lòng.

Mộc Tử Ảnh ôm chặt nàng, dịu dàng nơi đáy mắt cũng không che giấu nổi mâu thuẫn giãy dụa trong hân. Có lẽ chuyện quá khứ cũng không cần thiết phải nói ra cho nàng biết, cứ tiến về phía trước chẳng phải là tốt sao.

~~~~~

Chứng cứ buộc tội Chu thái sư đã được kiểm chứng vô cùng xác thực, nhất tùy tiện một vài tội trong số đó đã có thể xử tử ông ta được rồi. Kính Nhân để lúc lên triều giận đến tím mặt, sau đó hạ lệnh nói một tháng sau xử trảm, vây cánh cùng tham gia đều bị cách chức điều tra. Gia tộc Chu thị bị biếm làm thứ dân, toàn bộ gia sản bị tịch thu, ba ngày sau sẽ do La tướng quân tự mình thực hiện.

“Hoàng thượng, Chu quý phi đã quỳ ở trước ngự thư phòng hai canh giờ rồi.” Lý công công kiên nhẫn bẩm báo, thăm nghĩ: Chu gia làm ra loại này, sau này sợ là Chu quý phi cũng khó qua, tìm đến hoàng thượng đơn giản là muốn cầu xin cho gia tộc Chu thị mà thôi.

Ánh mắt Kính Nhân để hơi trầm xuống, cười lạnh, “Vậy kêu nàng ta tiến vào đây, có một số việc trẫm muốn nói rõ trước mặt nàng ta!”

Chu quý phi gầy rộc đi so với trước kia rất nhiều, vừa vào ngự thư phòng liền quỳ xuống.

“Quý phi vì sao phải thế?” Kính Nhân để lạnh lùng hỏi bà.

“Nô tỳ khẩn cầu hoàng thượng điều tra lại án này cho gia tộc Chu thị!” Hai mắt Chu quý phi hồng rực,

“Gia phụ lớn tuổi hồ đồ làm sai đó là phạm tội, nô tì cũng không dám nói sao nhưng những người khác ở Chu gia đều vô tội, nô tì khẩn cầu hoàng thượng nể tính cảm bao năm giữa chúng ta mà tha cho gia tộc Chu thị.” Dứt lời liền quỳ phục trên mặt đất.

“Bỏ qua cho?” Kính Nhân để cười nhẹ một tiếng, “Trẫm như thế mà còn chưa tính là bỏ qua cho sao?” Ánh mắt đột nhiên biến đổi, lạnh lẽo đến tận xương, giận dữ quát: “Chu thái sư âm thầm chiêu binh mãi mã, cho trẫm là tên mù sao?! Trẫm dù có giết cửu tộc Chu gia cũng không sai, nay chẳng qua mới chỉ tịch biên tài sản mà thôi!”

Thấy sắc mặt Chu quý phi đột nhiên biến đổi, Kính Nhân để lạnh lùng nói: “Quý phi nhớ quần con trai mình cho tốt, nếu sau này Dận Nhi phạm phải sai lầm gì, đừng trách trẫm không thừa nhận đứa con trai này!”

Chu quý phi không nói thêm gì nữa, thất tha thất thểu rời khỏi ngự thư phòng, cả người thiếu chút nữa khụy xuống.

45. Chương 45: Hoàng Thượng Tứ Hôn

Gia tộc Chu thị đều bị biếm làm thứ dân, dĩ nhiên Chu gia cũng không tránh được kết cục đó, Chu thái sư lại bị giam giữ ở trong lao, tương lai cũng rất mờ mịt. Trong lòng Kính Nhân để vui vẻ, nhớ tới chuyện hai ngày trước nhà đầu Thấm Nhi cầu xin ông, cần nhắc một chút rồi kêu Lý Xuyên truyền chỉ, triệu văn võ bá quan cùng nhóm mệnh phụ vào cung tham gia một bữa gia yến.

Mọi người đều không đoán được mục đích của lần yến hội này. Nay triều đình về cơ bản đã tiến hành thay máu, các chức vị quan trọng đều là người của Kính Nhân để, Bùi thái phó lại càng không cần phải nói, còn có tân khoa trạng nguyên Hàn Mộc Hủ, thiếu tướng quân cấm vệ quân La Thiệu Minh, con trai của Lễ bộ thượng thư cũng chính là thám hoa lang Tả Hàm... Bách quan đều cho rằng Kính Nhân để vì diệt được Chu thái sư cùng vây cánh của ông ta nên tâm trạng tốt, thế nên mới triệu tập quần thần vào cung ăn mừng.

Cũng giống như mấy lần gia yến khác, nam nữ đều ngăn cách bởi một màn trướng, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của nhau, Kính Nhân đế và Tiết hoàng hậu phân biệt chủ trì yến hội ở hai bên. Nhưng lần này có một bất ngờ, quốc sư bình thường không bao giờ tham gia yến hội vậy mà lần này cũng đến đây. Hoàng thượng còn đặc biệt ban thưởng nhà tòng. Nam tử một thân áo trắng cùng hầu hết các đại thần mặc triều phục trông thật khác biệt, động tác tao nhã khiến người khác không thể không chú ý, phải nói rằng, người này chính là một bức họa, một bức họa sơn thủy thủy mặc nhàn nhạt, ý nhị thanh lịch.

Tiếng đàn sáo vang lên không ngừng, các đại thần uống rượu thành thơi, thật sự thoải mái. Đợi đến khi yến hội đã tiến hành được một nửa, quần thần cũng không còn câu nệ mà sảng khoái cười vui, Kính Nhân đế đột nhiên ho nhẹ hai tiếng, tất cả tiếng động xung quanh đột nhiên ngưng bật, mọi người nhìn lên Kính Nhân đế đang ngồi ở ghế trên, thầm nghĩ: Hoàng thượng triệu bọn họ đến quả nhiên là có chuyện muốn tuyên bố.

Kính Nhân đế vuốt vuốt chòm râu, đuôi lông mày cũng mang theo ý cười. Giờ khắc này, bên kia bình phong các mệnh phụ cùng tiểu thư cũng không nói nửa chữ, toàn bộ đều im lặng chờ Kính Nhân đế lên tiếng.

Đầu tiên là nhìn lướt qua Mộc Tử Ảnh vẫn trầm mặc không nói, Kính Nhân đế lại nhìn về phía chúng thần, cười nói: “Thực ra hôm nay triệu chúng ái khanh tham dự yến hội là có một việc quan trọng muốn tuyên bố. Mắt thấy ái nữ Lê Thấm của trẫm sắp cập kê, trẫm làm phụ hoàng đương nhiên muốn chọn cho nó một phò mã tốt.” Nói đến đây, ánh mắt ẩn chứa ý tứ không rõ đảo qua Hàn Mộc Hủ.

Bàn tay nắm ly rượu của Hàn Mộc Hủ không tự giác xiết chặt, tim đập nhanh lên.

Chúng quần thần đã sớm nghe tin đồn, lúc thấy Kính Nhân đế nói lời này, lúc này liền nhìn về phía Hàn Mộc Hủ, ánh mắt đều có ý ngầm chúc mừng.

Hàn Mộc Hủ cúi đầu, khóe miệng kéo lên, cong cong.

Kính Nhân đế dừng một chút nói: “Trẫm nghĩ rằng...” còn chưa nói xong lại bị một tiếng kêu than kinh hoàng cầu xin tha thứ của tỳ nữ bên kia bình phong đánh gãy. Kính Nhân đế nhíu mày, các đại thần cũng chán ghét nhìn về phía bên kia bình phong.

“Còn không mau lui ra!” Tiết hoàng hậu tức giận, thanh âm phá lệ uy nghiêm.

Lê Thấm đẩy tỳ nữ đang cởi xiêm áo của nàng ra, thấy tỳ nữ ngã xuống đất kia liên tục cầu xin tha thứ nhưng hai mắt lại trống rỗng không ánh sáng, mặt xám như tro tàn, trong lòng Lê Thấm bỗng cảm thấy có gì đó không thích hợp. Nếu không phải mới vừa rồi một lòng muốn nghe lời nói kế tiếp của phụ hoàng, nhất thời thất thần, thì làm sao nàng để cho tiện tì chết tiệt này lại gần, còn cố ý hắt nước trà lên vai nàng.

Trên vai? Trong lòng Lê Thấm thấp thỏm, vội vàng nghiêng đầu nhìn. Thở phào một hơi, may mắn, mới vừa rồi đã kéo xiêm áo lại. Ngay lúc Lê Thấm đang nhẹ nhàng thở ra, một thanh âm kinh ngạc lại từ trong miệng người khác thốt ra, đẩy nàng xuống đáy vực.

“Ồ, sao trên người công chúa không có thủ cung sa!” Lê Vũ Hi hô nhỏ một câu, giống như ý thức được mình lỡ lời, vội vàng bịt kín miệng, ánh mắt sợ hãi đảo qua mọi người, nhìn thấy ánh mắt nhóm các mệnh phụ tiểu thư đều tập trung vào vai Lê Thấm, nàng ta cười lạnh một tiếng.

Không nên trách nàng, đây đều do người khác ép nàng. Biểu ca ép nàng, Lê Thấm ép nàng, ngay cả hoàng thượng cũng ép nàng!

Thực ra vừa rồi nàng cũng không nhìn rõ cánh tay Lê Thấm có thủ cung sa hay không nhưng nàng vẫn đánh cược. Bên này bình phong chúng thần đều nghe rõ lời vừa rồi, cho dù Lê Thấm hoàn toàn trong sạch, cũng để lại vết nhơ trong lòng người khác, không chừng còn có thể cho rằng Tiết hoàng hậu vì giữ thể diện mà cố ý đem đen nói thành trắng.

Quả nhiên Tiết hoàng hậu cực kỳ tức giận, đứng thẳng lên, lạnh lùng nói: “Chớ có nói bậy!” sau đó liếc xéo Hàn thị, “Đoan vương phi, bản cung nghĩ chứng nóng đầu của Hi quận chúa còn chưa có chữa khỏi đâu, Đoan vương phi nên mang quận chúa trở về chăm sóc cho cẩn thận!” Dứt lời, cũng không chờ Hàn thị kịp phản ứng đã lệnh hạ nhân tới: “Người đâu, còn không mau hộ tống Đoan vương phi và quận chúa rời cung!”

Bên này bình phong, sắc mặt quần thần rất khác nhau. Đao vương gia rốt cuộc cũng không thể ngồi yên, đứng dậy đi ra giữa điện, vẻ mặt khó xử bẩm với Kính Nhân đế: “Hoàng thượng, Hi nhi là nhất thời không quản được miệng, mong hoàng thượng chớ trách. Là thần quân giáo bất lực, xin hoàng thượng trách phạt.” Thế tử Lê Chu Phương cũng vội vàng đứng bên cạnh phụ thân, thay muội muội cầu xin.

Tâm tình tốt đẹp của Kính Nhân đế lúc trước không còn lại chút gì, khuôn mặt căng thẳng. Công chúa Đại Chiêu quốc là tôn quý đến mức nào, mặc kệ Thẩm Nhi có mất trong sạch hay không nhưng sự tình này lại còn xảy ra trước mặt bách quan, mới vừa rồi ông còn định tứ hôn cho Thẩm Nhi, lúc này lại bảo rằng Thẩm Nhi không còn là xử nữ, chẳng phải quần thần sẽ chê cười ông sao.

Sắc mặt Hàn Mộc Hủ trở nên trắng xanh, ánh mắt trào phúng xung quanh như có như không rơi trên người hắn, hắn nắm chặt tay, trong lòng chua xót tự giễu.

Đao vương phi và Lê Vũ Hi đều bị “mời” ra khỏi cung, Đao vương gia Lê Nhược Khôn và thế tử Lê Chu Phương đứng ở giữa chính điện, chờ hoàng thượng bình ổn lửa giận, bách quan một chữ cũng không dám để vượt khỏi cổ họng, đối với mọi chuyện xung quanh đều mất điếc tai ngơ, suy nghĩ trong lòng cũng vòng vo loạn chuyển.

Giờ khắc này, trong điện yên tĩnh lạ kỳ.

Tiếng cười ôn nhuận phá vỡ bầu không khí im lặng này, mang theo ý tứ trào phúng không rõ. Mọi người đều nhất tề nhìn về phía nam tử đang thản nhiên uống rượu kia.

“Vì sao quốc sư lại cười?” Cơn tức của Kính Nhân đế hơi hạ xuống.

Mộc Tử Ảnh cong môi, thông thả nói: “Hoàng thượng bớt giận, chẳng qua thần chỉ cảm thấy oan uổng thay cho công chúa. Quanh năm công chúa đều ở trong cung, nam tử trong cung ngoài hoàng thượng và thái tử thì cũng chỉ có thị vệ, với thân phận tôn quý của công chúa, chẳng lẽ sẽ giao mình ột hạ nhân ư? Cho dù không có thủ cung sa cũng không thể chứng minh cái gì, ăn nhầm thảo dược, như là dưa cải, hoặc một ít đồ không sạch sẽ cũng có thể khiến cho thủ cung sa biến mất.”

Tạm dừng một lát, thấy mọi người đang dựng thẳng tai nghe, Mộc Tử Ảnh mới nói tiếp: “Nhưng thần có một biện pháp có thể chứng minh công chúa trong sạch.”

Sắc mặt Kính Nhân đế đã bớt giận, “Quốc sư cứ nói thẳng, trăm cũng không thể để thanh danh của Thẩm Nhi tự đứng bị phá hủy!”

Mộc Tử Ảnh gật đầu nói: “Sách cổ có viết, lấy giọt máu chim anh vũ nhỏ lên cổ tay nữ tử, nếu ngưng tụ thành giọt mà không chảy thì vẫn còn là xử nữ, nếu không, giọt máu sẽ chảy ra bốn phía, chứng tỏ đã không còn xử nữ. Hoàng thượng có thể cho công chúa thử một lần?”

Kính Nhân đế trầm mặc một lát rồi quát lớn: “Người đâu, đưa một bát máu chim anh vũ tới chỗ hoàng hậu!”

Một lát sau, bình phong bên kia có động tĩnh, hạ nhân đã đưa máu chim anh vũ tới, có tiếng nữ tử hô to: “Không có tẩn ra, quả thật y như lời quốc sư đại nhân nói!”

Mộc Tử Ảnh mỉm cười, “Hoàng thượng có thể tìm một mệnh phụ thử lại xem.”

Sau khi bên kia bình phong nghe thấy lời quốc sư nói, Tiết hoàng hậu lập tức gọi người nhỏ máu lên cổ tay mình, lại có tiếng người khác kêu to: “Giọt máu đã tẩn ra!”

Mộc Tử Ảnh nâng chén lên uống một ngụm, biểu tình thản nhiên, “Không thể nghi ngờ gì về thân trong sạch của công chúa, thủ cung sa cũng chỉ do ăn nhầm một thứ gì đó, hoặc là...có người cố ý muốn hại công chúa, phá hủy thanh danh công chúa.”

Mọi người nhớ tới tiếng hét kia của Hi quận chúa, nhìn về phía Đao vương gia cùng thế tử, thần sắc kỳ lạ.

Kính Nhân đế phát phát tay ý bảo Đao vương gia và thế tử trở về chỗ ngồi, sau đó tâm tình tốt hơn cười to, “Cũng may có quốc sư giải vây nếu không sau này thanh danh Thẩm Nhi cũng sẽ bị chuyện không rõ ràng này phá hủy. Ngày thường trăm thường gì khanh đều một mực từ chối, lần này thì sao, khanh muốn có cái gì?”

Khóe miệng Mộc Tử Ảnh cong lên, “Trước kia thần từ chối hoàng thượng ban ân là do cảm thấy chúng vẫn chưa đủ quý giá, nay thần đã phát hiện ra một bảo bối quý giá dị thường, mong hoàng thượng có thể dứt bỏ thứ yêu thích.”

“Ồ, quốc sư nhìn trúng bảo bối gì vậy?” Kính Nhân để ra vẻ tò mò hỏi.

“Thần vì hoàng thượng cúc cung tận tụy nhiều năm, năm nay đã hai mươi tư, vẫn lẻ loi một mình. Thâm mệt mỏi, muốn có một gia đình.” Ánh mắt Mộc Tử Ảnh sáng sủa có thần, cười nhẹ nói: “Không biết Hoàng thượng có thể đem tiểu công chúa tôn quý nhất của Đại Chiêu quốc gả cho thần không?”

Nhất định sau này thần sẽ dốc toàn lực bảo vệ chăm sóc cho bảo bối này.”

Kính Nhân để nhìn lướt qua Hàn Mộc Hủ đang sửng sốt, khiếp sợ nói: “Thẩm Nhi có thể có được phu quân như quốc sư, thật là phúc khí của con bé. Chuẩn!”

“Tạ ân điển của hoàng thượng!”

“Chờ đến khi Thẩm Nhi cập kê, trẫm sẽ tự mình chủ trì đại hôn cho khanh!” Kính Nhân để cười ha ha nói.

Chúng thần cũng vội hoàn hồn, quốc sư vậy mà lại cầu xin cưới tiểu công chúa Lê Thẩm có tiếng là kinh đô đệ nhất mỹ nhân. Nói về vẻ bề ngoài, thì đúng là xứng thật nhưng tài hoa cùng tính tình của công chúa, chắc chắn. Mọi người nhìn Mộc Tử Ảnh, thấy thế nào cũng giống một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu. Đương nhiên bãi phân trâu này cũng làm bằng vàng, sáng lấp lánh.

Hàn Mộc Hủ liên tục uống rượu, rượu nguyên chất cũng biến thành chua sót. Thôi thôi, công chúa có thể gả cho nam tử như quốc sư, chính mình nên cao hứng thay cho công chúa mới phải, chung quy hai người vốn là có duyên vô phận.

Mà Lê Thẩm bên này, những nữ tử xung quanh đều nhìn nàng chăm chăm, khiếp sợ rất nhiều, hâm mộ rất nhiều nhưng nồng đậm hơn cả là đồ kỵ.

Lòng Lê Thẩm bay cao, cao đến mức bay lên cùng những đám mây. Chuyện của nàng với Mộc Tử Ảnh cũng xem như đã định chắc rồi? Lê Thẩm khẽ nhếch cằm, cười hờn hở, lập tức thu đến biết bao ánh mắt chứa dao găm.

Một ngày nào sau đó, Lê Thẩm nằm trong lòng Mộc Tử Ảnh, không ngớt lời khen ngợi phu quân đã giải vây cho nàng, nếu không phải hấn nghĩ ra cách khác chứng minh nàng trong sạch, vậy bây giờ nàng đã là bộ dáng khác rồi.

Mộc Tử Ảnh cười nói, đó chẳng qua là hấn nói đùa thôi. Vì phòng ngừa một ngày này, hấn đã sớm an bài hết thảy rồi.

46. Chương 46: Ký Ức

“Nương nương, lão nô đã điều tra ra.” Ngô ma ma cúi đầu bẩm báo.

“Nói.” Bàn tay đang bưng chén trà lên của Tiết hoàng hậu chợt ngừng lại sau đó lại từ tốn uống một ngụm, hàng mi dài khẽ chớp một cái.

Ngô ma ma chính là ma ma hồi môn của Tiết hoàng hậu khi tiến cung, là người được Tiết hoàng hậu tin tưởng nhất. Sau khi Tiết hoàng hậu lên tiếng, Ngô ma ma lúc này mới nhất nhất thưa bẩm, “Hồi nương nương, cung nữ va chạm với công chúa ở yến hội tên là Sơ Yên. Lão nô đã tìm hiểu qua, người nhà Sơ Yên chết sớm, ở ngoài cung chỉ có một người em trai nhỏ ở nhờ nhà cậu. Trước khi Hi quận chúa tiến cung liền nghĩ ra biện pháp lấy được danh sách cung nữ dâng trà châm rượu, sau đó tìm được Sơ Yên, sau này quận chúa lấy tính mạng em trai Sơ Yên ra để ép buộc, lợi dụng, Sơ Yên liền nghe theo sắp xếp của quận chúa.”

Tiết hoàng hậu ngẩng đầu liếc nhìn bà một cái, “Nàng ta cố ý đổ nước trà lên người Thẩm Nhi, va chạm với công chúa, còn nghĩ bản cung sẽ bỏ qua cho nàng ta sao?”

Ngô ma ma cúi thấp đầu, “Sơ Yên nói, Hi quận chúa đã đồng ý sẽ cầu xin cho nàng ta, chỉ là không cần thân làm đổ nước trà, không phải tội chết. Sơ Yên cũng không biết ý định của Hi quận chúa, nàng ta nói nếu biết sẽ tuyệt không dám mạo phạm công chúa.”

Tiết hoàng hậu cong môi một cái, lạnh lùng mà xa cách, “Lời khai đã viết chưa?”

Ngô ma ma gật đầu, “Đã viết rồi, cùng đã điểm chỉ.”

Sau một lát trầm mặc, Tiết hoàng hậu thản nhiên nói: “Đem người đi xử lí.”

Ngô ma ma một chút cũng không bất ngờ, cúi đầu đáp: “Dạ.”

“Đúng rồi.” Tiết hoàng hậu gọi bà lại, “Đem tờ khai bỏ vào thư gửi đi, lần này ta cho Đoan vương gia một ân tình, trong lòng ông ta cũng nên tự có quyết định đáp lại.”

“Lão nô hiểu rồi.” Ngô ma ma rời khỏi Phượng Loan điện.

Tiết hoàng hậu nhìn theo bóng người càng ngày càng nhỏ, đôi mắt dõi ra xa, có chút trống rỗng mất hồn.

Tin tức Kính Nhân để tứ hôn cho công chúa và quốc sư đại nhân nhanh chóng lan truyền toàn bộ kinh đô, rồi dần dần lan đến các địa phương khác. Mọi người sôi trào.

Quốc sư thế mà lại cùng với tiểu công chúa để hậu sủng ái nhất kết thành phu thê?! Bọn họ không chỉ kinh ngạc bởi điều này mà bởi vì tiểu công chúa tuy có diện mạo xinh đẹp nhưng vẫn quá mức tục khí, sao có thể xứng đôi với quốc sư đại nhân không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào?

Nghe nói sau khi các vị tiểu thư nghe được tin tức này, lòng tan nát thành từng mảnh. Nhưng đây là do hoàng thượng tự mình hạ chỉ, hơn nữa nghe nói đó là do quốc sư tự mình cầu cưới, dù bọn họ có cảm thấy không xứng cũng đâu có tư cách nói cái gì. Đường sự đã không quan tâm, bọn họ cũng đâu nhàn rỗi thao thao bất tuyệt mãi được.

—— ^^ —— ^^ ——

“Tiểu muội, huynh không đồng ý hôn sự của muội với Mộc Tử Ảnh!” Lê Nhất bình tĩnh nói. Nếu không phải phụ hoàng ở trước mặt văn võ bá quan chỉ hôn, hấn phản đối sẽ khiến phụ hoàng mất hết mặt mũi, nếu không hấn sẽ là người đầu tiên đứng ra.

Lê Thẩm nhũn mày, “Vì sao? Mộc Tử Ảnh làm gì đắc tội huynh bao giờ?”

“Huynh mà là loại người nhỏ nhen như vậy sao?” sau khi nghe thấy lời tiểu muội nói, Lê Nhất giận đến tái mặt.

Lê Thẩm thẹn đỏ mặt cúi đầu, than thở: “Ngay cả chàng có muôn vàn chỗ không tốt nhưng hôn sự đã được định rồi, phụ hoàng nhất ngôn cửu đỉnh, muội cũng đâu thể nào khiến phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, phá vỡ miệng vàng lời ngọc của phụ hoàng?”

“Thẩm Nhi, đại ca chưa bao giờ hại muội. Nếu không thể gả ột nam nhân thực lòng yêu thương mình, cả đời này của muội sẽ bị phá hủy, bài học của phụ hoàng và mẫu hậu muội còn chưa học đủ sao?” Ngừ khí Lê Nhất chậm lại.

Lê Thẩm ngẩn ra, trong lòng rất ấm áp, khóe miệng cong lên, dương dương tự đắc nói: “Muội biết đại ca tốt với muội nhưng làm sao đại ca biết được Mộc Tử Ảnh không phải là phu quân tốt. Tình ý của chàng đối với muội làm sao có thể giả được, điều này muội nhận ra được.”

“Nam nhân mang mục đích tới tiếp cận muội làm sao mà thực lòng cho được!” Lê Nhất thốt ra, thấy tiểu muội ngây người, vội vàng nghiêng đầu không nhìn nàng.

Lê Thẩm nhìn chằm chằm huynh trưởng không buông, đôi mi thanh tú nhú lại, “Ý đại ca là gì?”

“Không có gì, tóm lại, muội nghe huynh, ngoan ngoãn lui lại hôn sự này, phụ hoàng thương muội, nếu muội kiên quyết phản đối, chắc chắn phụ hoàng sẽ lo lắng đến cảm nhận của muội.” Lê Nhất trốn tránh ánh mắt của tiểu muội.

“Đại ca, có phải huynh có chuyện gì gặt muội không?” Lê Thấm hấp tấp nói, trong lòng đã có dự đoán không tốt. Nàng thật vất vả mới có được hạnh phúc, thật vất vả mới buông xuống cảnh giác trong lòng, nàng không dám nghĩ tới ý tứ ẩn chứa trong lời nói của đại ca. Mang theo mục đích? Tử Anh mang theo mục đích tiếp cận nàng sao?

“...Thấm Nhi, đại ca sẽ tìm uội một phu quân khác, lần này ngoan ngoãn nghe lời đại ca được không?”

Lê Thấm nghe cái gì cũng không vào, nàng chỉ chăm chăm nhìn vào hai mắt đại ca mình, hỏi, “Mộc Tử Anh gặt muội chuyện gì, không bằng đại ca cứ nói thẳng ra, cho dù ca không nói với muội, muội cũng có biện pháp làm rõ.”

Lê Nhất trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi, lấy ra một tập giấy, đưa cho nàng, “Tự mình xem đi. Xem xong nói cho huynh biết muội có còn muốn gả cho hắn không.”

Ánh mắt Lê Thấm chuyển qua tập giấy rất dày kia, lòng đột nhiên trầm xuống, khi đầu ngón tay chạm vào trang giấy không nhịn được run rẩy, cầm tập giấy kia, đọc lướt qua nội dung trong đó, sắc mặt ngày càng khó coi.

“Mộc Tử Anh vốn tên là Mộc Cảnh Thu, con thứ dòng trưởng nhà họ Mộc phú thương lương thực nổi danh Giang Nam. Một nhà họ Mộc bởi vì xung đột với Chu thái sư nên bị Chu thái sư lấy một tội danh dấy vào thiên lao sau đó...xử tử?” Lê Thấm thì thào lặp lại câu này, đột nhiên cười xùy một tiếng, nhỏ giọng nói: “Muội từng nghe ma ma trong cung nói qua, bảy năm trước quả thật có xảy ra một việc, lương thương Giang Nam cố tình nâng giá gạo lên khiến dân chúng không có tiền mua, thực là độc ác. Khi Chu thái sư thượng tấu việc này lên, phụ hoàng đã chuẩn tấu, giao cho ông ta toàn quyền xử lý.”

“Thấm Nhi...” Lê Nhất lo lắng nhìn nàng, hắn vẫn cho rằng Lê Thấm chẳng qua chỉ mê luyện võ ngoài của Mộc Tử Anh nhưng khi nhìn vào bộ dáng mất hồn này của tiểu muội, có lẽ rắc rối đã đâm sâu rồi. Chẳng lẽ hắn đã sai ư? Nhưng hắn chỉ không muốn muội muội duy nhất của mình sau này phải hối hận. Cả đời mẫu hậu đã đủ khổ rồi, hắn không muốn Lê Thấm lặp lại con đường của mẫu hậu.

“Đại ca, huynh nói xem, vì sao Mộc Tử Anh lại tiếp cận muội? Chàng đã trở thành quốc sư dưới một người trên vạn người a, trên người muội có thứ gì mà chàng muốn sao? Muội đối với kế hoạch báo thù của chàng thì có ích lợi gì?” Lê Thấm vô lực hỏi, thanh âm có chút khàn khàn.

Lê Nhất thấy nàng muốn tìm tòi đến tận cùng, lúc này cũng không giấu diếm đáp: “Từ nhỏ Mộc Cảnh Thu đã ra ngoài học ở trường, người ngoài đã từng gặp mặt hắn rất ít, vì thế hắn với hộ vệ Triệu Ly mới tránh thoát kiếp nạn này. Là lão quan gia trung thành để cho con trai lớn của mình nằm trên tháp thay hắn vào lao.”

Trông mắt Lê Thấm vẫn không nhúc nhích nhìn hắn.

Lê Nhất bắt đầu kể, đành đem tất cả những gì mình biết nói hết cho nàng, “Khi huynh âm thầm phái người điều tra thân phận Mộc Tử Anh, trên đường liền bị ngăn trở, hiển nhiên đã sớm có người điều tra trước rồi. Có thể có quyền lực lớn như vậy, ngoại trừ phụ hoàng, huynh không thể nghĩ ra người thứ hai. Nói như vậy, Mộc Tử Anh đã sớm biết được việc này từ lâu, mối quan hệ năm năm qua giữa hai người chẳng qua chỉ là lợi dụng lẫn nhau, theo nhu cầu mà thôi. Hai người bọn họ đều là những người am hiểu lòng người mà Thấm Nhi, muội... Tóm lại, Mộc Tử Anh e sợ thân phận cứu nguy chí tôn của phụ hoàng, tiếp cận muội chẳng qua chỉ muốn buộc muội vào cùng hắn, tìm kiếm che chở. Theo như tính tình phụ hoàng, sau khi việc thành nhất định sẽ giết hắn nhưng nếu hắn chủ động cầu xin, kết làm phu thê với muội, sẽ là một chuyện khác...”

Lê Thấm lắng lắng nghe, đau xót ban đầu khi bị người lợi dụng bỗng vơi đi rất nhiều. Nàng nghĩ: Nam nhân này cả ngày sống trong âm mưu tính kế, lúc nào cũng nhớ kỹ mối huyết hải thâm thù của mình, hắn còn thông khổ hơn so với bất kỳ ai khác.

Mộc Tử Anh lợi dụng nàng sao? Không, nàng không tin, có vài thứ không thể nào giả vờ được, hắn đối với

nàng không chỉ là lợi dụng mà còn có cảm xúc khác. Hồn dỗi trong lòng Lê Thấm dần dần lắng xuống, mà đau lòng cho Mộc Tử Ảnh lại càng tích tụ thêm. Nào có ai trời sinh ra đã mang tính tình lạnh nhạt, nếu không phải cửa nát nhà tan, hắt hắt vẫn là một thiếu gia nho nhã nhà phú thương Giang Nam, có lẽ nay đã con cháu đầy cả sảnh đường.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hai mắt Lê Thấm trừng lớn, không thể nào tin được mấp máy môi, “Đại ca, muội còn nhớ ngày bé chúng ta từng theo phụ hoàng mẫu hậu vi hành Giang Nam mấy ngày, còn nghỉ tạm ở lâm viên phú thương nhà họ Mộc hai ngày, Mộc Gia đó chẳng lẽ chính là lương thương họ Mộc, Mộc Gia Mộc Tử Ảnh?”

Lê Nhất không ngờ tới nàng sẽ đột nhiên hỏi câu này, ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu, “Hắn chính là Mộc lương thương phú thương Giang Nam. Huynh còn nhớ năm ấy muội mới năm tuổi, vừa mới biết biết một chút. Có một lần không biết trốn đi đâu, mẫu hậu gấp đến độ phái người tìm khắp lâm viên một lần, cuối cùng lại phát hiện muội ở trong tiểu lâm viên nhà hàng xóm, ngăn người ngồi xổm dưới gốc cây đại thụ, trong tay còn cầm một bức tranh. Thấm Nhi, muội nói xem, lúc đó chúng ta đã hạnh phúc đến mức nào...” Nhớ tới chuyện cũ, vẻ mặt của Lê Nhất mềm lại, cánh môi cong lên.

Lê Thấm lại không nghe rõ hắn nói gì, chỉ nhớ mang máng. Lúc ấy nàng đã gặp một vị ca ca rất đẹp, khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi. Hắn đàn một thủ khúc rất dễ nghe, còn có thể vẽ tranh nữa.

“Muội là con nhà ai? Sao lại chạy đến biệt viện của ta?” Hắn cười hỏi, nhéo nhéo hai má mập mạp của nàng.

“Ta là công chúa, ta tên là Lê Thấm, ca ca, huynh tên là gì?” Tiểu cô nương chu miệng hỏi, sau đó chỉ vào lỗ chó giải thích: “Ta bò theo chỗ này mà tới.”

Người nọ sững sốt, quan sát nàng một lát, “Nhóc con phần điêu ngọc mài, nói dối không tốt đâu.”

“ta mới không thèm nói dối, người tin hay không thì tùy, hừ.” Tiểu cô nương lắc đầu phản bác.

“Àha? Nhóc con còn phát cáu cơ đấy.”Hắn cao giọng cười ha hả, “Ta có tên khác là Tử Ảnh, muội gọi ta là Tử Ảnh ca ca là được.”

“Tử Ảnh ca ca, huynh đang vẽ tranh sao?”

“Ừ, ta đang vẽ cây cổ thụ sau lưng muội, kết quả là bị muội che mất rồi.” Hắn cười híp mắt nói.

“Đại ca ca, huynh có thể vẽ hai người ở trên cửa lớn được không?” Tiểu cô nương tò mò hỏi.

“Trên cửa lớn?...Muội nói là bức tranh môn thần dán trên cửa sao?” Hắn mỉm cười, vuốt đầu nàng,

“Ta sẽ vẽ một bức tặng uội được không?”

“Được, cảm ơn ca ca.”

Có lẽ, ngay từ đầu hắn đã ám chỉ cho nàng biết, chỉ có điều nàng quá ngốc, không phát hiện ra mà thôi...

47. Chương 47: Ảnh Tử Thăng Thấn Thành Khẩn

Lê Thấm đứng ở cửa Tuyết Trần cung, kinh ngạc nhìn nam tử đang vẽ tranh dưới tàng cây chăm chăm.

Dường như biết được nàng đã đến, người nọ ngẩng đầu nhìn nàng, khóe miệng khẽ nhếch, khoát tay áo với nàng, “Thấm Nhi, ngày ngốc đứng ở cửa làm gì, mau lại đây.”

Lê Thấm cúi đầu đi qua, trong lòng có chút chua xót. Trước kia chỉ cảm thấy hắn cười rộ lên trông thật đẹp, tuy số lần hắn cười ít đến đáng thương nhưng giờ sau khi biết được chân tướng sự thật, nhìn nụ cười này, lại phát hiện trong nụ cười ấy có một loại đau xót từ trong xương không thể nào xóa sạch được, dường như đã sớm hòa cùng với máu thịt trở thành một thể.

“Tử Ảnh, chàng vẽ gì vậy?” khóe miệng Lê Thấm cong lên, cố gắng để nụ cười của mình trở nên tự nhiên hơn.

Mộc Tử Ảnh hạ bút xuống, đưa bức họa tới trước mặt nàng.

Sau khi Lê Thấm nhìn thấy hình vẽ trong bức họa, ánh mắt chợt nặng nề đau nhức.

“Môn...môn thần?” Lê Thấm khàn khàn hỏi, “Chàng luôn vẽ hình này làm gì vậy?”

Mộc Tử Ảnh kéo nàng xoay một vòng, rồi rơi vào lòng mình, cùng nhau cầm bức họa xem.

“Thấm Nhi, bức họa này nàng không nhớ sao?” Khuôn mặt Mộc Tử Ảnh nghiêng nghiêng, nhìn về phía nàng, trong mắt hàm ý cười, lại cất giấu một loại phiền muộn và mất mát không nói nên lời.

“...Biết, đương nhiên là biết! Đây không phải là bức họa bay tới khi ta đứng trên con đường nhỏ sao, bức họa đó giống y hệt bức này, lúc đó nó còn khiến mặt ta dính đầy mực nước!” Lê Thấm ra vẻ oán trách nói.

Mộc Tử Ảnh hơi khựng lại, sau đó lập tức cười nhẹ một tiếng, “Không nghĩ tới nàng còn nhớ rõ chuyện này thế, đúng là tiểu nha đầu nhỏ nhen.”

“Chàng cũng đâu phải mới biết.” Lê Thấm hừ một tiếng.

Mộc Tử Ảnh cười cười, không nói.

Hai người nhất thời lâm vào trầm mặc. Xung quanh thực yên tĩnh, lá rụng trên mặt đất vì cơn gió thổi qua mà phát ra những tiếng sần sật.

Mộc Tử Ảnh nhẹ buông tay, bức họa môn thần theo gió bay vào không trung, quay vài vòng rồi hướng về ngoài cửa cung. Lê Thấm vội vàng vươn tay bắt lấy, cũng không còn kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn bức họa kia bay ra ngoài tường cung, không biết sẽ bị gió thổi tới đâu.

“Thấm Nhi, thực ra...lần đó là ta cố ý.” Hai mắt Mộc Tử Ảnh hướng về tường cung cao cao cách đó không xa, nhếch miệng cười nói, ánh mắt sâu thẳm.

Lê Thấm thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn hắn, bàn tay không biết từ lúc nào đã xiết chặt.

“Ta biết nàng đi qua nơi này nên mới đánh đàn vẽ tranh dẫn nàng lại đây. Sau buổi đêm nàng tiến vào Tuyệt Trần cung, ta nhìn thấy nàng liền biết nàng chính là công chúa, bộ dáng của nàng một chút cũng không thay đổi, giống y như ngày bé.” Mộc Tử Ảnh nói đến đây chợt nhìn thẳng vào mắt nàng,

“Thật không...một chút cũng không nhớ ra ta sao?”

“...Tử...Tử Ảnh ca ca.” Hai mắt Lê Thấm không nhận được mà ầm ướt, quay người ôm thắt lưng hắn, chui vào lòng hắn.

Mộc Tử Ảnh xoa đầu nàng, cười nói: “Nha đầu ngốc, cuối cùng cũng nhớ ra rồi. Lúc đó nàng mới chừng năm sáu tuổi, mỗi ngày đều theo lỗ chó chui vào tiểu viện của ta, tuy rằng ba ngày sau nàng ra đi không từ giả nhưng ta vẫn đợi nàng, còn nghĩ, vì sao tiểu nha đầu ngốc nghếch hôm nay lại không tới, có phải đã xảy ra chuyện gì không. Sau đó, ta mới tìm hiểu được, nàng cùng...phụ hoàng nàng ở tạm lâm viên nhà bên, mà lâm viên đó vài năm trước đã được phụ thân ta sửa chữa tốt, vì ta ra ngoài nên mới không hề biết.” Mộc Tử Ảnh mỉm cười chua xót “Cũng trong thời gian đó, Mộc gia chúng ta liền bị Chu thái sư theo dõi. Sau đó...Chu thái sư hại chết một nhà Mộc thị ta, chiếm lấy địa thế trạch kẻ Mộc gia.”

Cả người Lê Thấm run rẩy, vì sao khi nghe hắn nhẹ nhàng nói ra những thống khổ trong lòng, nàng lại cảm thấy đau đớn.

“Tử Ảnh ca ca, đừng nói nữa, xin chàng đừng nói nữa.” Lê Thấm vùi vào lòng hắn, buồn bã nói, lòng bị kéo căng đến đau đớn.

“Không, Thấm Nhi, lời nói kế tiếp nàng nên nghe. Không cần nói gì, chỉ cần yên lặng nghe ta nói thôi.” Bàn tay Mộc Tử Ảnh phủ lên tóc nàng, giọng điệu ôn nhu mà kiên định.

“Ừm...” Lê Thấm hít mạnh một hơi, gật đầu.

“Ngay từ đầu ta tiếp cận chính là muốn nhìn xem cô bé ngày trước khi trưởng thành đã biến thành thế nào, ta ở trong cung năm năm, thực sự rất tịch mịch. Có người trò chuyện cùng ta cũng tốt. Sau khi ở chung với nàng nhiều hơn, ta mới phát hiện nàng còn quan trọng hơn so với tưởng tượng của ta. Thấm Nhi, nàng biết không, làm một người tịch mịch đã lâu, có người cùng nói chuyện, còn lấy hết tâm tư để lấy lòng mình, nàng giống như là người cứu vớt ta. A, cứu vớt đó chính là, không cần ngày ngày đều nhớ về chuyện cũ, cũng không cần dùng bàn tay dính đầy máu tươi của mình ăn cơm.”

Lê Thấm cúi đầu khóc thút thít, khiến áo choàng màu trắng của hắn loang ra vệt nước lớn, hai tay ôm chặt lấy hắn.

“...Sau đó, lại mang theo một chút lợi dụng. Thấm Nhi, thật sự chỉ có một chút thôi.” Mộc Tử Ảnh nhấn mạnh.

Lê Thấm chợt buồn cười ngẫm, Tử Ảnh ca ca cũng có lúc thật đáng yêu.

Dù Lê Thấm đã biết được mọi chuyện từ chỗ đại ca mình nhưng khi chính tai nàng nghe được mọi chuyện từ miệng Mộc Tử Ảnh, Lê Thấm mới phát hiện, chút oán giận còn tồn tại trong lòng nàng đã biến mất từ khi nào không biết.

Sau khi ngăn cách được loại bỏ, sai người còn thân thiết hơn so với dĩ vãng vài phần. Mộc Tử Ảnh tinh tế hôn lên má nàng thật lâu, ghé sát vào tai nàng, có chút khàn khàn nói: “Thấm Nhi, ta muốn nói cho nàng một tin tốt.”

“Ừm?” Khẩu khí vui sướng khi người gặp họa hiếm thấy của Mộc Tử Ảnh khiến lòng hiếu kỳ của Lê Thấm được khơi dậy.

Mộc Tử Ảnh cắn cắn vành tai nàng, vui vẻ nói: “Đoan vương gia muốn đem Hi quận chúa gả cho con trai Thị Lang Hình bộ Đoàn Ngôn. Thấm Nhi, nàng cũng biết người này đó, bình thường làm ra rất nhiều chuyện hoang đường, trong phủ mặc dù không có chính thê nhưng tiểu thiếp thì có đến mười người, quận chúa gả đến đó chỉ có thể ném mùi đau khổ.”

“Tử Ảnh ca ca, chàng biết được tin tức này từ chỗ nào?” Lê Thấm đầu tiên là ngẩn ra, sau đó hỏi.

“Bình thường Triệu Ly nhìn như không có việc gì làm nhưng thực ra là hắn luôn tìm hiểu các loại tin tức.” Mộc Tử Ảnh mỉm cười đáp, “Thấm Nhi, sau này sẽ không còn người nào dám bắt nạt nàng nữa, quận chúa đã làm sai cho nên sẽ nhận được trừng phạt tương ứng.”

Lê Thấm vui vẻ ra mặt, vỗ tay tán thưởng, “Ta sẽ không thương cảm gì Lê Vũ Hi đâu, tất cả đều là trừng phạt đúng tội của nàng ta. Nhưng mà ta thực tò mò, vì sao hoàng thúc có thể nhẫn tâm gả nữ nhi của mình ột kẻ phóng đảng như vậy.”

Mộc Tử Ảnh hé miệng cười, xoa đầu nàng: “Việc này không cần nàng nghĩ nhiều, nàng chỉ cần biết rằng, bất kỳ ai trên đời này bắt nạt nàng đều sẽ bị trừng phạt.”

“Công tử!” Triệu Ly đột nhiên đẩy cửa ra, vội la lên. Nhìn thấy hai người đang ôm nhau, mặt đỏ lên, vội vàng xoay người.

Lê Thấm xấu hổ, vội rời khỏi vòng ôm của Mộc Tử Ảnh.

Hàng mi Mộc Tử Ảnh nhíu lại, “Triệu Ly, gấp gáp như vậy, là xảy ra chuyện lớn gì?”

Lúc này Triệu Ly mới quay lại, há mồm muốn nói, nhìn lướt qua tiểu công chúa đứng bên Mộc Tử Ảnh, lời muốn ra lại nuốt ngược trở lại.

Lê Thấm nhìn ra điểm đó, không khỏi hờn giận nói: “Ta cũng không phải người ngoài, ta là vị hôn thê của chủ nhân nhà ngươi, có cái gì cứ nói thẳng ra, cứ ấp a ấp úng, một chút cũng không giống đại nam nhân.”

Mộc Tử Ảnh nghe thấy lời này không khỏi cười nhẹ một tiếng.

Triệu Ly thấy Mộc Tử Ảnh không phản bác, đành hít một hơi, bầm, “Chu thái sư ở trong đại lao đã biến mất. Không, không thể nói như vậy. Phải nói là người ở trong đại lao hai ngày nay thực ra đã bị đánh tráo, nay ở trong lao chỉ là một kẻ giống Chu thái sư, thuộc hạ đoán rằng, đối phương là thừa dịp yến hội ngày trước sử dụng kế đánh tráo.”

Lê Thấm giật mình, lập tức nhìn về phía Mộc Tử Ảnh. Lông mi hắn sụp xuống, che khuất hơn nửa cảm xúc trong mắt, khiến người ta dù có thấy cũng không thể nào đoán ra. Trong lòng quỳnh lên, Lê Thấm lập tức cầm tay hắn, “Tử Ảnh ca ca, đừng lo lắng, Chu thái sư sẽ không chạy thoát được đâu, nay ông ta chẳng qua chỉ là một con chuột cùng đường, mọi người đều xua đuổi, sẽ sớm sa lưới mà thôi.”

Mộc Tử Ảnh cầm tay nàng, khẽ lắc đầu, “Thấm Nhi, ta không sao. Đúng như lời nàng nói, hành vi phạm tội của Chu thái sư đã quá rõ ràng, đã không còn gì phải kiêng kị, hoàng thượng sớm hay muộn sẽ bắt được ông ta thôi.”

Lê Thấm thở phào một hơi, “Ta còn nghĩ chàng hận không thể tự tay đâm chết kẻ thù nữa, chàng có thể nghĩ như vậy ta yên tâm rồi.”

“Công tử, còn có một việc.” Triệu Ly nói, liếc mắt nhìn tiểu công chúa bên cạnh một cái, trầm giọng thưa, “Sau khi hoàng thượng nghe được tin tức này, nhất thời hỏa khí công tâm, hộc máu.”

“Cái gì?!” Lê Thấm kinh hoảng hô một tiếng, giật mình sững sờ tại chỗ.

Phản ứng của Mộc Tử Ảnh trấn định hơn nhiều, vỗ vai nàng, “Đi thăm đi, cho dù thế nào, đó cũng là phụ thân của nàng.”

Lê Thấm gật đầu, cầm tay hắn rồi vội vàng rời đi. Trong lòng loạn vô cùng, những năm gần đây nàng không thể nghĩ ngờ là hận ông nhưng ông thực sự rất yêu chiều nàng, Lê Thấm càng chạy càng nhanh, khủng hoảng trong lòng lại càng lúc càng lớn. Nếu như, nếu như có một ngày phụ hoàng mất đi, nàng còn có thể hận ông giống như mấy năm nay không? Đáp án đó ngay cả nàng cũng không biết.

Mộc Tử Ảnh nhìn cửa cung mở rộng, nhẹ thở dài một hơi. Xem ra, người nọ vẫn quyết định động thủ.

“Công tử, có phải người có việc gì gạt nô tài không?” Triệu Ly hỏi, đánh gãy suy nghĩ của hắn.

“...Có một số việc người biết càng ít càng tốt.” Mộc Tử Ảnh thần nhiên đáp.

Trước kia khi làm việc này hắn tuyệt không tồn tại nửa phần băn khoăn, nhưng, nay không biết từ lúc nào, hắn đã dưỡng thành thói quen trước khi làm mọi chuyện đều nghĩ tới cảm nhận của Lê Thấm.

Quả nhiên, mặc kệ bản thân đã bị thương sâu đến mức nào, nha đầu ngốc này cũng không thể buông bỏ Kính Nhân đế. Vì sao mấy người phụ nhân trong cung có thể nhẫn tâm đến thế? Thấm Nhi luôn cho rằng mình đã mang mặt nạ rất dày rồi nhưng lại không biết mỗi người đàn bà trong hậu cung đều như thế, ngay cả...Tiết hoàng hậu cũng không ngoại lệ.

—— ^ ^ —— ^ ^ ——

“Mẫu hậu, phụ hoàng sao rồi?!”

Lê Thấm nâng làn váy, vội vàng chạy đến bên giường Kính Nhân đế.

Đôi mắt đẹp của Tiết hoàng hậu dừng trên gương mặt tái nhợt của Kính Nhân đế, đáp: “Lý thái y nói, bởi vì giận dữ công tâm, uống mấy thang thuốc sẽ từ từ khỏe lên thôi. Chẳng qua mấy ngày này làm việc quá mức vất vả.” Nói xong lại nắm tay nàng, vỗ nhẹ lên mu bàn tay, “Chờ phụ hoàng con tỉnh lại, ta sẽ để Y Thủy đi gọi con, con cứ về hành cung nghỉ ngơi trước đi.”

“Mẫu hậu, nhi thần muốn ở đây chờ phụ hoàng tỉnh lại.” Lê Thấm nhìn Kính Nhân đế nằm trên giường chỉ trong nháy mắt thôi mà đã già đi rất nhiều, trong lòng dâng lên một trận khổ sở.

“Con ngoan, con có phần hiếu tâm này, mẫu hậu và phụ hoàng đều vô cùng vui mừng nhưng nếu con cứ ngốc nghếch ở chỗ này cũng chẳng làm được gì. Huống hồ...mẫu hậu cũng muốn một mình ở bên phụ hoàng con...” Tiết hoàng hậu nói một câu không rõ ý.

Lê Thấm không đoán được mẫu hậu luôn chín chắn sẽ nói lời này, vì thế nàng ngẩn ra rồi gật đầu rời đi.

Sau khi người đã đi xa, ánh mắt Tiết hoàng hậu chuyển lạnh lùng, nhìn về phía Lý thái y vẫn đứng yên một chỗ, uy nghiêm lộ rõ, lạnh lùng hỏi: “Lý thái y, ý của khanh là hoàng thượng trúng phải độc mãn tính, chừng một tháng rồi sao?”

Lý thái y vội vàng trả lời: “Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, đúng là như vậy!” Sau khi Lý thái y chẩn đoán xong thì mồ hôi lạnh tuôn ra đầy người. Có thể thân cận với hoàng thượng thì ngoại trừ Lý công công cũng chỉ còn có vài vị phi tần được sủng ái ở hậu cung.

“Người đâu! Đưa Chu quý phi và Nhu phi áp giải đến chỗ bản cung!” Tiết hoàng hậu khí thế nghiêm trang nói.

48. Chương 48: Oan Tâm Ngôn (lời Thật Lòng)

Hậu cung biến đổi, Chu quý phi và Nhu phi ngày thường được hoàng thượng sủng ái nhất bởi vì tham dự vào âm mưu mưu hại hoàng thượng mà bị Tiết hoàng hậu cho người nhốt vào lãnh cung điều tra.

Sau khi tỉnh lại Kính Nhân để nhìn đỉnh màn màu vàng trên đầu mà ngẩn người, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Hoàng thượng, thẩm vấn đã có kết quả, là...Nhu phi.” Tiết hoàng hậu lại gần bên người ông, nói.

Kính Nhân để cười khổ một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn, “Trẫm nên sớm nghĩ ra là nàng, nàng oán trẫm, trả thù trẫm.”

Tiết hoàng hậu hơi nghiêng đầu, ánh mắt từ trên mặt của ông dời đi, không nói gì.

“Ngọc Nhi, nàng...có phải trong lòng cũng oán trẫm hay không?” Kính Nhân để cầm tay bà, có chút vội vàng hỏi.

Tiết hoàng hậu cười cười, “Hoàng thượng nói đùa, thần thiếp sao có thể oán hoàng thượng được,

Hoàng thượng cho thần thiếp và Nhất Nhi vinh dự cao nhất, thần thiếp chỉ biết mang ơn mà thôi.”

Kính Nhân để nhìn bà thật lâu, môi run rẩy, rốt cuộc vẫn không thể nói ra một câu, mệt mỏi nhắm lại hai mắt, chậm rãi buông lỏng tay bà, từ tốn nói: “Đưa Nhu phi tới đây, trẫm có chuyện hỏi nàng.”

Tiết hoàng hậu lên tiếng “ạ” rồi lui ra ngoài.

Lúc này Nhu phi đã rút đi hết sự mềm mại dịu dàng của ngày xưa, cả người giống như nhúng vào nước đá, lộ ra tầng tầng ý lạnh, mắt ẩn chứa trào phúng nhìn Kính Nhân để nửa nằm trên giường, thoáng phác thân, “Thiếp gặp qua hoàng thượng.”

Kính Nhân để thất vọng đảo qua khuôn mặt dịu dàng của bà, “Nhu phi, trẫm khiến nàng cảm hận đến thế sao? Vì sao lại muốn hại tính mạng của trẫm?”

Nhu phi cười nhẹ hai tiếng, “Hận, đương nhiên là hận. Hoàng thượng từng thề non hẹn biển với thiếp những gì có khi nào ngài thực hiện không, thiếp vì sao lại không hận?! Thiếp tự hỏi hơn nửa đời người đều tận tâm tận sức hầu hạ ngài nhưng thiếp có cái gì? Không có thân phận tôn quý của hoàng hậu một quốc, cũng không có thế lực gia tộc mạnh như Chu quý phi, thiếp chỉ có thể trông cậy vào sự sủng ái của hoàng thượng mà sống. Năm đó hoàng thượng nói người ngài yêu nhất là ta, sau khi vào cung sẽ cho ta những thứ tốt nhất nhưng sau đó ngài không cho ta được vị trí hoàng hậu, cũng đối ta sau này sẽ cho Đàng Nhi kế vị. Nhưng mà hoàng thượng, ngài đến cuối cùng đã làm được cái gì?”

Kính Nhân để thở dài, mặt lộ vẻ áy náy, “Trẫm quả thật có lỗi với nàng nhưng trẫm tự thấy mấy năm nay vẫn chưa bao giờ bạc đãi nàng, ngoại trừ vị trí hoàng hậu và thái tử không thể cho nàng, vinh sủng nào nàng có bao giờ thiếu, trong hậu cung nào có ai dám không kính nàng?”

“Không cho được vì sao còn hứa hẹn?! Nếu ngài không gạt ta thì làm sao ta lại tồn tại những suy nghĩ này trong đầu?!” Nhu phi lê hoa mang lệ gầm nhẹ với ông. “Nếu bảo ta trở mắt nhìn Tiết hoàng hậu và con trai của nàng ta cao cao đứng trên ta và Đàng Nhi, ta đây không bằng đi trước một bước, nhưng mà thiếp dù chết cũng phải kéo theo hoàng thượng ngài! Hoàng thượng không phải nói yêu nhất là thiếp sao, bây giờ chúng ta sẽ cùng chết chung một chỗ, hoàng thượng có vui không?” Khuôn mặt Nhu phi vạm vỡ, liên tục mỉm cười.

“...Là trăm nuốt lời...” Kính Nhân để nhỏ giọng thì thầm một câu, không nhìn tới cử chỉ điên cuồng của Nhu phi mà nhìn lên đỉnh màn trên đầu, nói tiếp: “Lúc trăm còn trẻ không hiểu chuyện, hại nàng, hại cả Ngọc Nhi. Nhu nhi, trước khi trăm đăng cơ đã quen biết nàng, khi đó trăm vẫn nghĩ nàng sẽ là nữ nhân cả đời trăm yêu nhất, cho đến khi gặp Ngọc Nhi, tình cảm lúc trước đối với nàng chỉ đơn giản là một thói quen mà thôi, đối với Ngọc Nhi, trăm mới có cảm giác tim đập thành thịch. Đáng tiếc, khi đó trăm quá cố chấp, không chịu thừa nhận mình đã yêu Ngọc Nhi, không chịu thừa nhận mình là một kẻ đa tình gặp một người mới sẽ yêu người đó, cho nên, trăm vẫn hứa hẹn với nàng, cũng đang dặn dò chính mình rằng trăm chỉ yêu nàng, trăm cũng thích nhất là nàng sinh cho trăm một nhi tử.

Haha, thật buồn cười, trăm sống nửa đời người nhưng vẫn chỉ là một kẻ không dám thừa nhận tình cảm của mình. Năm đó trăm giả vờ nhất kiến chung tình với Ngọc Nhi, xin phụ hoàng lập Ngọc Nhi làm thái tử phi, chỉ có nàng là biết ý định thực sự của trăm, năm đó chẳng qua trăm chỉ muốn tìm một người hiền dịu làm hoàng hậu, bởi vì thân phận của nàng không thể nào bước lên hậu vị, chỉ có thể tìm một người có tính cách hiền lành. Nhưng, nào có ai biết, năm đó trăm thực sự nhất kiến chung tình với Ngọc Nhi...Tình cảm này trăm vẫn luôn cất giấu trong lòng, không dám biểu lộ trước mặt nàng. Trăm đối tốt với nàng là bởi vì trăm cảm hận chính mình, hận chính mình đã phá vỡ lời thề với nàng, trăm áy náy nhất không phải là hoàng hậu mà là nàng, bởi vì tình yêu của trăm đã không còn cách nào có thể trao cho nàng...” Kính Nhân để che miệng ho khan vài tiếng.

Nhu phi lạnh lùng cười rộ lên, “Ngài cho là ngài giấu diếm được ta ư? Thực ra ta đã sớm nhận ra rồi.

Nhưng mà hoàng thượng, trong lòng hoàng hậu chỉ sợ cũng không nghĩ như vậy, mấy năm gần đây sủng ái của ngài đối với ta đã sớm không còn liên quan tới nàng ta rồi, mặc kệ là xuất phát từ áy náy hay là gì khác thì ở trong lòng hoàng hậu, ngài vẫn phụ bạc nàng ta! Nhưng mà khí phách của Tiết hoàng hậu thật đáng bội phục. Thiếp còn nhớ năm đó tiên hoàng lên tiếng, chỉ cần Tiết gia đồng ý gả nữ nhi, người sẽ tự mình chỉ hôn. Không ngờ, vì gả muốn cho ngài mà Tiết hoàng hậu chống đối toàn bộ Tiết gia. Nay Tiết gia đã quy ẩn, chỉ để lại mình nàng ta không một ai thân quen ở lại trong hậu cung lạnh băng băng này, haha...hahaha...hoàng thượng, ngài không hiểu nữ nhân một chút nào cả. Nàng đã đem ngài trở thành chỗ dựa duy nhất nàng có thể dựa dẫm nhưng ngài chỉ biết mang quyền lợi đến để lấy lòng nàng, ngài cho ta dù chỉ là hư tình giả ý nhưng ở trong mắt người khác đó là trần đầy vinh sủng. Hoàng thượng nhiều năm như vậy không ngừng xa cách Tiết hoàng hậu, nàng đã sớm thất vọng tột cùng với ngài rồi! Cả đời này ngài sẽ không bao giờ làm lòng nàng ấm lại được đâu!” Nhu phi cắn răng gần từng chữ.

“Câm mồm! Khụ khụ...người câm mồm cho trăm!” Kính Nhân để che ngực, ho khan.

“Hoàng thượng đây là thẹn quá hóa giận sao?” Nhu phi cười to, “Lời thiếp nói đều là sự thật, hoàng thượng nghĩ Tiết hoàng hậu cũng hiền lành như bề ngoài của nàng ta sao, tính tình của nàng ta rất mạnh mẽ, từ trước thiếp đã nhìn ra rồi, tình ý của nàng đối với ngài đã sớm bị chính hoàng thượng ngài phá tan rồi. Bây giờ Tiết hoàng hậu đối với ngài đã dờm không có nửa phần tình ý nào nữa rồi!”

“Đừng nói nữa, người nói bậy! Ngọc Nhi mới vừa rồi còn quan tâm đến trăm!” Kính Nhân để tức giận hét lên, cả người liền đổ xuống.

Nhu phi tránh né hai bước, cười lạnh nói: “Hoàng thượng, ngài quá ngây thơ rồi, trên đời này nào có nữ nhân không biết ghen không biết đố kị, càng đừng nói đến ngay từ đầu Tiết hoàng hậu đã yêu ngài đến tận xương, chẳng qua chính ngài đã đem tình yêu này tiêu pha xa xỉ đến cạn sạch. Thiếp chỉ đứng đó trông mắt nhìn nàng ta một lần lại một lần thất vọng với ngài, cũng không nhắc nhở ngài. Hoàng thượng, ngài tự phụ cũng không phải ngày một ngày hai, một ngày như vậy thực ra đã sớm chờ sẵn ngài rồi. Đây là trừng phạt vì ngài đã lừa gạt thiếp, thiếp sống không tốt, ngài và Tiết hoàng hậu cũng đừng mong sống vui vẻ!”

Yết hầu Kính Nhân để như muốn vỡ ra, ho khan không ngừng, cuối cùng trong miệng tanh ngọt, phun ra một ngụm máu đỏ tươi, “Người đầu, giải Nhu phi vào lãnh cung cho trăm!”

“Không cần!” Nhu phi điên cuồng nhìn vết máu trên miệng ông, cười to hai tiếng, nhào thẳng vào vách tường, máu tươi tung tóe phun ra khắp nơi.

Kính Nhân để kinh sợ há to miệng, sững sờ nói không nên lời.

“Hoàng thượng, một đêm vợ chồng trăm đêm ân nghĩa. Thiếp hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, thiếp cũng

không có nguyện vọng gì chỉ hy vọng hoàng thượng có thể để hoàng hậu và thái tử tha cho Đằng Nhi, Đằng Nhi chưa bao giờ biết đến tâm tư của thiếp, nó không có uy hiếp đối với ngôi vị hoàng đế.” Nhu phi thở hổn hển hai hơi, nhìn Kính Nhân để chậm chậm.

Kính Nhân để từ trong giạt mình hoàn hồn lại, run run nói: “Nếu Đằng Nhi không làm việc gì, hoàng hậu và Nhất Nhi cũng sẽ không làm khó nó.”

Nghe xong lời này, Nhu phi cười nhẹ, chậm rãi nhắm mắt, khuôn mặt bình thản.

Trong lòng Kính Nhân để bị thương, không biết là vì Nhu phi chọn cách chết mạnh mẽ như thế hay là bởi những lời bà nói lúc trước.

Thi thể Nhu phi được Kính Nhân để sai người mang đi an táng ở hoàng lăng.

Nhiều ngày qua Tiết hoàng hậu vẫn luôn ở trước mặt ông hầu hạ từng chén thuốc, chuyện trong triều đã có thái tử Lê Nhất tạm thời xử lí, Bù thái phó giám quốc.

“Hoàng thượng, uống thuốc đi.” Tiết hoàng hậu thối thối thìa thuốc sau đó đưa tới gần miệng ông.

Kính Nhân để uống được mấy ngụm sau đó hai mắt sâu thẳm của ông trối chặt nụ cười mềm nhẹ trên mặt bà, cầm tay bà.

“Hoàng thượng, làm sao vậy?” Tiết hoàng hậu giạt mình, cái thìa trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

Ánh mắt khôn khéo của Kính Nhân để nay che kín vẻ u sầu, thanh âm khàn khàn hỏi, “Ngọc Nhi, trăm muốn hỏi nàng một câu, mấy năm nay nàng có từng oán hận trăm không?”

Tiết hoàng hậu chợt sững sốt, nụ cười thản nhiên trên mặt hơi cứng lại, nhẹ lắc đầu với ông, “Hoàng thượng làm sao có thể hỏi câu này. Thần thiếp sao có thể oán hoàng thượng được?”

Kính Nhân để không tin mà cười khổ, sắc mặt càng thêm tái nhợt, vô lực run run nói: “Ngọc Nhi, ngày của trăm cũng không còn nhiều lắm, nàng cũng không cần lừa trăm nữa, thực ra trăm đã sớm hiểu được, nàng là nữ tử ngoài mềm trong cứng, trăm đã sớm làm lòng nàng tổn thương, trăm cũng không có nguyện vọng gì cao xa, chỉ hy vọng trước đó có thể nghe nàng nói một câu thật lòng...”

Tiết hoàng hậu cúi đầu trầm mặc nửa ngày, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn ông, vẻ mặt thản nhiên hỏi, “Hoàng thượng thật sự muốn biết?”

Kính Nhân để ho nhẹ hai tiếng, chậm rãi gật đầu.

“Thần thiếp chưa từng oán hận ngài.” Tiết hoàng hậu trả lời.

Trong lòng Kính Nhân để vui vẻ, lại nghe bà nói tiếp: “Thần thiếp chỉ hận mình!”

“Thần thiếp hận mình lúc trước vì sao cứ khư khư cố chấp, không phải ngài thì không lấy chồng, nếu không thế, nay thần thiếp hẳn vẫn còn ở bên người nhà, cũng sẽ gả ột phu quân chỉ biết thương mình ta yêu mình ta, còn có con cháu hầu hạ dưới gối.”

“Ngọc Nhi...” Trong lòng Kính Nhân để ghen lại, khí huyết trong ngực chợt dâng lên.

Tiết hoàng hậu vẫn tiếp tục nói: “Dù hoàng thượng đối với ta có vài phần chân thật nhưng ngài quả thực đã tổn thương ta. Mỗi khi nhìn thấy ngài và Nhu phi ngọt ngào ân ái cũng một chỗ, ta liền hận không thể móc hai mắt mình ra!” Nói đến đây, bà liền chậm rãi đứng lên đến bên cạnh cửa sổ, đưa lưng về phía ông, “Gả cho ngài chính là việc duy nhất khiến ta hối hận trong cuộc đời, vì ngài ta từ bỏ người nhà, nhưng cuối cùng cái mà ngài cho ta là gì? Phụ thân nói rất đúng, ngài căn bản không phải một phu quân, đáng thương cho ta không nghe lời phụ thân, kết quả nhận lấy quả đắng này. Cũng may ta còn có Nhất Nhi và Thẩm Nhi, hai đứa nhỏ là tâm can của ta, nhìn Thẩm Nhi gả cho phu quân, Nhất Nhi đăng cơ hoàng đế đó là hy vọng cả đời này của ta.”

Hai mắt Kính Nhân để trừng lớn, tràn ngập tơ máu, bàn tay xiết chặt đệm giường, đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

“...Vốn, thần thiếp còn cho rằng sống qua ngày là tốt rồi, nhưng mà hoàng thượng ngài lại không muốn như vậy. Năm năm trước ngài nói gì với Nhu phi ở Long Vân điện, hoàng thượng so với ai đều rõ ràng hơn cả chứ?”

Kính Nhân để thở mạnh một hơi, “Ngọc Nhi nàng ... nàng biết? Nàng đã sớm biết? Nàng phái người theo dõi nhất cử nhất động của trẫm ở Long Vân điện?”

Tiết hoàng hậu quay đầu lại, mặt không chút thay đổi liếc ông một cái, “Hoàng thượng lo lắng nhiều rồi, thần thiếp đâu phải người nhảm chán đến mức đó, mấy lời tâm tình ngọt ngào của hai người các người ai muốn nghe chứ. Thần thiếp chỉ tò mò vì sao tính tình của Thẩm Nhi từ ngày ấy bắt đầu thay đổi, vì thế điều tra một chút liền không cần thận tra ra, tuy không rõ hoàng thượng hôm đó đã nói những gì nhưng thần thiếp bắt tài, tự mình cũng đoán ra được đại khái. Đáng thương cho Thẩm Nhi của ta, tuổi còn nhỏ mà đã phải chịu đả kích thế này, hoàng thượng, ngài làm phụ thân quả thật là xứng chức.” Tiết hoàng hậu cười nhạt.

Cả người Kính Nhân để run rẩy, ánh mắt bỗng trở nên trống rỗng, “Không...Thẩm Nhi sao có thể nghe được...”

Tiết hoàng hậu đùa nghịch mấy khối điểm tâm trên mâm, ngón tay nhẹ nhàng đè xuống, khiến khối điểm tâm dập nát, giọng điệu lạnh nhạt, “Hoàng thượng, nếu ngài biết rõ chân tướng sợ sẽ tiếp tục học máu nhưng thần thiếp vẫn muốn nói. Ngày hôm ấy Thẩm Nhi tự mình làm điểm tâm rồi sai Bích Diệp đưa đi, vì muốn ngài vui vẻ, đáng tiếc a...Thẩm Nhi của ta đã thấy những gì lại còn nghe được cái gì a?”

Kính Nhân để nghe xong lời này chợt phun ra một ngụm máu, vừa ho khan lại không nén nổi cười to:

“Thì ra trẫm đã sớm bị thê tử của mình chán ghét, cũng làm cho nữ nhi của mình thất vọng, Nhất Nhi sợ cũng đã sớm sinh lòng phòng bị, ha ha...ha ha a...Cả đời này của trẫm thật đáng thương thay, đáng thương thay! Khụ, khụ khụ...”

Tiết hoàng hậu chậm rãi lui ra ngoài, khoảnh khắc đóng cửa lại trong mắt dâng lên một tầng hơi nước.

49. Chương 49: Đại Hôn Quy Ấn

Thân thể Kính Nhân để ngày càng lụi bại, thái tử chấp chính trong triều, lại có Bùi thái phó phụ chính, triều chính coi như ổn định. Chuyện Nhu phi hạ độc Kính Nhân để được Kính Nhân để sai người phong tỏa tin tức, lúc này các triều thần chỉ cho rằng Kính Nhân để do quá mệt mỏi nên long thể không tốt, về phần đã không tốt đến mức nào trong lòng cũng đoán được một hai.

Mỗi ngày Tiết hoàng hậu đều cho Kính Nhân để uống thuốc đúng giờ. Thời điểm đó Kính Nhân để chỉ ngoan ngoãn mở miệng, đôi mắt lẳng lặng nhìn bà chăm chăm, những bi thương ẩn sâu trong đó dường như không thể nào tìm giữ.

“Ngọc Nhi, trẫm xin lỗi nàng...sau này nàng nhất định phải sống thật vui vẻ...” Một lúc ngẩn người nào đó Kính Nhân để sẽ lẩm bẩm với người phụ nữ bên giường câu này. Thực ra trong lòng ông rất rõ ràng, Ngọc Nhi ngày ngày buộc ông uống thuốc, tận tâm tận sức hầu hạ ông chẳng qua chỉ muốn giữ chút hơi tàn cho ông, không muốn ông chết. Thẩm Nhi sẽ nhanh chóng cập kê, nếu ông đi trước, Thẩm Nhi sẽ phải thủ hiếu ba năm, hôn lễ sẽ bị dời lại ba năm. Những điều này ông đều biết hết.

Khi nghĩ đến Lê Thẩm, trong lòng Kính Nhân để lại càng thêm đau đớn. Ông còn tưởng nha đầu của ông đã trưởng thành rồi, đã hiểu biết lẽ nghi rồi nhưng chính ông cũng không ngờ được, đó có lẽ đều là bởi sự kiện kia. Hết thấy tội lỗi đều do tự ông tạo thành, báo ứng hôm nay ông nhận được là xứng đáng. Sau khi ông chết, ông cũng không muốn hại Thẩm Nhi cho nên mỗi ngày ông đều cố gắng uống thuốc. Dù sao ông cũng nhất định phải nhìn thấy Thẩm Nhi thành hôn, đến lúc đó ông mới có thể an tâm ra đi. Còn có một mối họa lớn trong lòng Kính Nhân để chính là lão thất phu Chu thái sư đã được người cứu ra, nghĩ một chút là có thể biết ai làm việc này. Nếu Chu gia chỉ vì muốn cứu một mạng Chu thái sư, ông cũng không keo

kiệt mà tha cho lão ta nhưng nếu đó là để bọn chúng ngóc đầu trở lại, Kính Nhân để nhất định sẽ không nể tình cảm phụ tử thêm nữa.

Lê Thấm ngồi trên bàn đu dây ở Tuyệt Trần cung, ngẩn ngơ nhìn bầu trời.

“Muốn đến thăm ông ấy thì đi đi, sợ là cũng không còn bao nhiêu ngày nữa.” Mộc Tử Ảnh đi đến phía sau nàng, ngả mái đầu vẫn ngửa lên một lúc lâu của nàng vào lòng mình sau đó nhẹ nhàng xoa bóp cổ nàng.

Lê Thấm vui đùa vào lòng hắn, ôm hắn thật chặt, bả vai run rẩy, nghẹn ngào: “Tử Ảnh ca ca, ta đi rồi nhưng chỉ dám vụng trộm đứng ngoài cửa nhìn chứ không dám đi vào. Ta...ta không thể ngờ được phụ hoàng trở nên suy nhược đến vậy. Thân mình người luôn khỏe mạnh, vì sao Nhu phi phải hại phụ hoàng chứ, rõ ràng phụ hoàng luôn yêu Nhu phi nhất mà. Chẳng lẽ là vì phụ hoàng không truyền ngôi vị hoàng đế cho Đãng vương huynh sao?”

Hai tay Lê Thấm xiết chặt, nhỏ giọng khóc òa, thì thào: “Ta nên hận ông ấy, nhưng hiện giờ lại chẳng thể nào hận được. Cứ nghĩ đến việc ông ấy bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, ta rất sợ. Những điều tốt mà phụ hoàng dành cho ta cứ hiện lên. Ngoại trừ sự việc năm năm trước, ông ấy đối với ta rất tốt, có bảo bối nào cũng sẽ nghĩ đến ta đầu tiên. Tử Ảnh ca ca, chàng nói xem, có phải ta là một kẻ chẳng có tiến bộ gì không. Ta vẫn cho rằng mình là một người yêu ghét rõ ràng nhưng khi vấp phải chuyện này, ta lại không thể hiểu rõ mình là thương ông ấy hay là hận ông ấy...”

Mộc Tử Ảnh nhẹ nhàng vuốt lưng nàng, thanh âm dịu dàng, “Thấm Nhi, mọi người đều thay đổi, cứ mãi rồi rồi điều đó làm gì. Nếu nàng vô tình với ông ấy, lúc này nào có vì bệnh tình của ông ấy mà rối loạn. Nhu phi đã chết rồi, thái tử cũng không bao giờ bị phế, đều đã là chuyện quá khứ cần gì phải canh cánh mãi trong lòng.” Dứt lời liền nâng mặt mèo nhỏ trong lòng lên, xoa xoa một chút sau đó khẽ cười nói: “Đi đi, thăm ông ấy, miễn cho ngày sau nàng phải hối hận.”

“Ừm!” Lê Thấm gạt mạnh đầu, nín khóc mỉm cười, cúi xuống nhắm ngay môi mỏng của hắn, hôn mấy cái thật to. Không để nàng kịp lùi xuống, Mộc Tử Ảnh ôm lấy vòng eo nàng, níu lấy đầu lưỡi nàng biến chúng thành một nụ hôn dài, nhìn mặt nàng ửng hồng, hắn mỉm cười nheo nheo mũi nàng, “Nhìn nàng gần đây cảm xúc đều hạ thấp, tha cho nàng đấy. Sau khi đại hôn, ta sẽ đòi lại bằng hết.”

Sau khi Lê Thấm nghe xong lời này liền xấu hổ không chịu được, nàng dấm ngực hắn một cái rồi chạy đi.

Mộc Tử Ảnh cười to hai tiếng ha ha, nhìn làn váy của tiểu nha đầu khẽ tung lên theo bước chạy của nàng, ra đến cửa cung còn vụng trộm giơ nắm đấm về phía hắn, hắn chỉ đành mỉm cười lắc đầu. Ở trong lòng hắn, Lê Thấm vừa đơn giản vừa đáng yêu, chưa bao giờ điều ngoa tùy hứng như trong mắt người ngoài. Hắn muốn bảo vệ sự đơn giản đáng yêu đó của nàng nên có một số việc, hắn vĩnh viễn cũng không thể cho Lê Thấm biết được.

Mộc Tử Ảnh cúi đầu nhìn hai bàn tay mình, trắng nõn như ngọc, đột nhiên hắn nắm tay lại, giống như mạnh mẽ nắm lấy cái gì. Thân hình chợt lóe, Mộc Tử Ảnh để khí bay qua tường cung, tránh khỏi thị vệ và cung nhân, đi thẳng đến một nơi.

Bên trong cung điện nguy nga lộng lẫy đã sớm cho người lui hết ra ngoài, một tay Mộc Tử Ảnh đặt sau lưng, đứng trong cung điện to lớn, ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử ngồi trên ghế cao.

“Quốc sư đại nhân, mọi chuyện đều chuẩn bị tốt rồi chứ? Bản cung đã nghe theo đề nghị của khanh, nếu không thể nhờ bọn chúng đến tận gốc, bản cung sẽ tổn thất rất lớn.” Thanh âm nữ tử ngồi bên trên có chút trong trẻo mà lạnh lùng, trong điện mờ tối, bóng dáng của bà như ẩn vào chiếc ghế tím vàng, thoạt nhìn trông thực cô đơn.

Mộc Tử Ảnh cười, “Hoàng hậu nương nương lo lắng nhiều rồi, theo tính tình của Chu thái sư, lão làm sao có thể cam chịu ở dưới người khác, trong vòng hai tháng thôi, nhất định lão ta sẽ xúi giục Bình Vô vương khởi binh tạo phản.”

người ngồi trên trầm mặc một lát mới lên tiếng, “Như thế thì không còn gì tốt hơn, chỉ có trừ khử được đảng của Chu quý phi và Bình Vô vương, ngôi vị hoàng đế của Nhất Nhi mới vững chắc được. Mấy năm nay vất vả cho quốc sư rồi.”

Mộc Tử Ảnh không quan tâm, “Hoàng hậu nương nương khách khí rồi, nếu không phải nhờ hoàng hậu nương nương năm năm trước hỷ chứng có thay thần thì nay thân phận của thần đã sớm bại lộ. Chuyện của Thẩm Nhi cũng phải đa tạ người, cũng may nương nương đã báo trước cho thần biết, thái tử đã biết được chân tướng nếu không thần sao có thể nhân lúc Thẩm Nhi chưa tức giận mà tiếp đãi, khiến nàng quay lại.”

nghe thấy lời ấy, Tiết hoàng hậu hừ một tiếng, “Nếu sau này không thể đối xử tốt với Thẩm Nhi, bản cung sẽ khiến con bé hận người.”

“Hoàng hậu nương nương sẽ không có cơ hội này đâu.” Khuôn mặt Mộc Tử Ảnh giãn ra, nghĩ tới Lê Thẩm, vẻ mặt chợt dịu lại.

Tiết hoàng hậu mệt mỏi chống đỡ cái trán, “Mộc Tử Ảnh, thực ra bản cung vẫn không đồng ý để Thẩm Nhi gả cho khanh, nhưng đứa nhỏ kia quá cố chấp, lại rất đơn thuần, bản cung không muốn con bé bị bắt kì tổn thương nào, khanh có hiểu không?”

Mộc Tử Ảnh ngẩng đầu, hai mắt tối lại, “Về điểm này nương nương cứ yên tâm, trên đời này người không muốn nàng tổn thương nhất chính là thần. Còn có, nương nương đồng ý sẽ làm cho thần ba việc. việc thứ nhất là giao Thẩm Nhi cho thần, việc thứ hai là ra mặt để Đoan vương gia gả Hi quận chúa đi, việc thứ ba này thần đã nghĩ ra rồi.”

Tiết hoàng hậu nhìn hẩn thản nhiên nói, “Quốc sư đại nhân có nhớ lầm hay không, bản cung nói là, ngày Chu gia bị diệt trừ tận gốc mới là ngày chuyện thứ ba được thực hiện.”

“Không sai đâu.” Khuôn mặt Mộc Tử Ảnh mang ý cười, “Nương nương cứ nghe trước một chút, để trong lòng có sự chuẩn bị. Chuyện thứ ba chính là, thần muốn sau khi đại hôn...sẽ đưa công chúa dạo chơi tứ hải.”

Đôi mắt đang vờ nhắm của Tiết hoàng hậu lặng lẽ mở to, một hồi lâu sau mới mệt mỏi đáp lại một câu: “Hứa với khanh cũng được...chỉ cần Thẩm Nhi nguyện ý.”

“Thần tạ ân điển của hoàng hậu.”

Mộc Tử Ảnh cảm thấy Thẩm Nhi của hẩn có đôi khi thực sự rất ngốc nghếch, hẩn nói cái gì nàng cũng tin. Hẩn làm sao có thể dễ dàng buông bỏ mỗi huyết hải thâm thù trong lòng đây. Giết Chu thái sư căn bản không thể bù lấp mối hận của hẩn, cho dù lão ta có bị ngàn đao chém xuống. Cái hẩn muốn chính là toàn bộ Chu gia đều phải chết! Là hẩn cố ý để hoàng hậu thả Chu thái sư ra, là hẩn “vô tình” gạt bỏ Nhu phi, khơi dậy thù hận trong lòng bà ta, khiến bà ta hận Kính Nhân đến mức chỉ muốn cùng nhau chết đi. Hi quận chúa dám ám toán Thẩm Nhi, hẩn sẽ khiến cho nữ nhân này không sống nổi, Nhu phi khiến Thẩm Nhi không thoải mái, hẩn liền giúp nàng giải quyết bà ta, thuận tiện loại bỏ Kính Nhân để là đầu sỏ gây nên mọi việc.

Đúng vậy, hẩn hận Chu thái sư, nhưng lại càng hận Kính Nhân đến lúc trước chỉ khoanh tay đứng nhìn, ra vẻ nhân từ. Chỉ có khiến cho tất cả đều chết, thù hận trong lòng hẩn mới có thể chấm dứt.

Tất cả cũng đều vì muốn sau này có thể hoàn toàn thoát khỏi thù hận, cũng để cho Thẩm Nhi sẽ không hề do dự mà vẫn yêu hẩn. Hẩn tin một ngày đó sẽ nhanh đến thôi. Hẩn muốn dẫn tiểu nha đầu của hẩn rời xa nơi dơ bẩn này, sau đó đi đến tận cùng thiên hạ ngắm sông núi, cùng hẩn thực hiện nguyện vọng từ thuở nhỏ.

~~~~~

Từ sau khi Kính Nhân để lâm bệnh nặng, dù là đại thần trong triều hay phi tần trong hậu cung đều trở nên an phận, có lẽ trong lòng mọi người đều đã sớm đoán được một chuyện.

Loại bình ổn này vẫn tiếp tục cho đến ngày Lê Thẩm cập kê. Tiết hoàng hậu đã sớm có khẩu dụ, ngày công chúa Lê Thẩm cập kê cũng chính là ngày tổ chức đại hôn cho công chúa và quốc sư.

Đại lễ cập kê qua đi, phủ công chúa giăng đèn kết hoa, vải đỏ treo đầy phủ.

Lần đầu tiên trong đời Mộc Tử Ảnh mặc áo hồng màu đỏ thắm, cưỡi ngựa trắng, đội ngũ đón dâu khổng lồ theo sau, đến trước hoàng cung đón dâu. Dân chúng hai bên đường ùn ùn chen ra bên ngoài để được trông

thấy quốc sư đại nhân như thiên nhân rót cuộc trông như thế nào, tất cả đều tranh thủ kiểng chân nhìn xem. Người này tuần mã đến cực điểm, trên mặt cũng mang theo vui mừng mà mọi tân lang đều có.

Mộc Tử Ảnh bước vào cao đường, Tiết hoàng hậu ngồi thay vào vị trí chủ vị. Đợi đến khi lạy xong ba lạy, tân khách chúc mừng không ngừng. Đôi tân lang tân nương mới được đưa vào động phòng làm lễ hợp cẩn.

“Tử Ảnh ca ca, chúng ta đã thành hôn thật sao?” Lê Thấm đẩy khăn voan ra, khẩn trương hỏi.

Người hầu bên cạnh vội vàng kêu lên, “Ôi, tân nương tử có cái gì thì đợi đến buổi tối chỉ còn hai người hẵng nói, mau mau uống rượu hợp cẩn trước đi.”

“Ha ha...Thấm Nhi cả ngày không nói được lời nào, ghen không chịu nổi rồi phải không?” Mộc Tử Ảnh nhéo mũi nàng một cái, cười nói.

Lê Thấm mím môi, vẻ mặt ủy khuất.

“Phu nhân nhẫn nhịn một chút nữa thôi, sau khi uống xong rượu hợp cẩn, vi phu còn phải tiếp đón khách quý bên ngoài, sau đó chúng ta sẽ bắt đầu đóng cửa bắt đầu cuộc sống gia đình.” Mộc Tử Ảnh cười đến rục rỏ khiến đám mệnh phụ chăm sóc tân nương đều xấu hổ đỏ mặt. Đôi tân lang tân nương này a, thế mà lại dám liếc mắt đưa tình trước mặt các nàng.

Lê Thấm oán hận trừng mắt nhìn một cái, sau khi uống rượu hợp cẩn liền đuổi hết mọi người ra ngoài.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười của đám hỉ nương mệnh phụ càng làm cho Lê Thấm xấu hổ đến luống cuống.

Người đang ngồi phần lớn đều là đại thần trong triều, mọi người đều lần đầu tiên được nhìn thấy vị quốc sư tựa thiên nhân ở khoảng cách gần như vậy. Tân khách mời rượu rất nhiều, Mộc Tử Ảnh đều nhất nhất uống cạn, sắc mặt đã đỏ hồng.

“Báo ____” một tên thị vệ bỗng hô to chạy vào, vẻ mặt hết hoảng, trên đường còn va vào mấy cái bàn.

“Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ có chuyện quan trọng muốn báo!” Thị vệ kia chỉ vài bước đã chạy tới trước mặt Tiết hoàng hậu đang ngồi trên ghế cao, quỳ xuống.

Khóe miệng Tiết hoàng hậu khẽ cong một cái khó có thể nhận ra, giọng điệu thản nhiên, “Hoảng cái gì, hôm nay là ngày lành của công chúa, làm hỏng ngày này, một tên thị vệ nho nhỏ như ngươi có đền bù nổi không?”

Thị vệ vội la lên: “Bẩm hoàng hậu nương nương, quả thật là có việc lớn cần bẩm báo gấp.” Thanh âm người nọ đã run lên.

“Nay văn võ bá quan đều ở đây, ngươi cứ bẩm báo trước mặt mọi người.”

“Việc này...” Thị vệ không dám nói ra nhưng lo sợ tầm quan trọng của việc này, thậm chí không thể để chậm trễ cho nên bắt đầu bẩm báo: “Hồi nương nương, Bình Võ vương tạo phản, nay đã mang quân bao vây hoàng cung.”

Lời này vừa nói ra, quần thần ồ lên, bữa tiệc ăn uống linh đình lập tức biến đâu mất, mọi người kinh hoảng mở to mắt, thậm chí có người còn thất thố làm đổ ly rượu.

“Thỉnh hoàng hậu nương nương nhanh chóng điều động binh mã trấn thủ!” Hàn Mộc Hủ là người đầu tiên có phản ứng lại, gấp gáp đề nghị.

Tiết hoàng hậu cười lạnh một tiếng, “Chư vị đại nhân yên tâm, Bình Võ vương không thể dậy lên sóng đầu, quốc sư đại nhân liệu sự như thần, đã sớm thay bản cung an bài việc phòng thủ, thái tử không tới tham dự tiệc cưới của công chúa cũng bởi vì việc này, nếu lúc này ở trong cung chính là Bình Võ vương thì không bao lâu sau sẽ truyền đến tin Bình Võ vương bị bắt ngay thôi.”

Mọi người chấn động, nhất tề nhìn về phía Mộc Tử Ảnh đang say rượu nhưng thấy vẻ mặt hẩn thông dong, rõ là bộ dáng đã định liệu từ trước, trong lòng thở phào một hơi. Hàn Mộc Hủ nghiêng đầu liếc mắt nhìn một cái sau đó cúi đầu liên tục uống vài ly rượu, ý đồ che giấu cảm xúc trong mắt.

Trải qua việc này, các tân khách cũng không dám rời đi trước, chỉ ngồi nghiêm chỉnh chờ tin tức trong cung truyền tới. Chừng hơn một canh giờ sau, có người đến báo, Bình Võ vương đã bị bắt giữ, một nhà Chu thị cùng với Chu thái sư đều đã bị bắt giữ chờ xử lí.

Nay việc Bình Võ vương và Chu thị tạo phản đều lọt vào tai vào mắt của bách quan, rồi chuyện cũng sẽ nhanh chóng lan truyền ra dân chúng. Kết cục của Chu thị cùng Bình Võ vương là không cần bàn cãi. Trong lúc nhất thời, vẻ mặt của bách quan đều khác nhau.

Tân lang lúc nào cũng thờ ơ với mọi việc, chẳng qua lúc này ý cười trên mặt lại càng thêm sâu, sau đó tỏ dãi cáo từ mọi người trở về tân phòng.

Tiểu nha đầu ngồi ở mép giường đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, Mộc Tử Ảnh nhẹ nhàng đi lên, ôm người vào trong lòng, thì thào nói nhỏ: “Thấm Nhi, sau này rốt cuộc cũng có thể không cần bận khoăn chung sống với nàng...”

Ánh trắng sáng tỏ, len qua khe cửa sổ, chiếu rõ xiêm áo rơi đầy đất. Màn buông xuống khẽ lay động, chỉ chốc lát sau đã truyền đến tiếng Lê Thấm thở gấp quất khẽ, “Mộc Tử Ảnh, chàng làm đau ta! Hồn đản__ai nói chàng là tiên nhân chứ, chàng chính là tiểu nhân, tiểu nhân__”

Mộc Tử Ảnh cúi đầu cười, động tác càng thêm cẩn rở.

hắn cũng không cho rằng mình là quân tử, nhưng vì một ngày có thể cùng nàng an tâm mà sống, hắn đã làm tiểu nhân không chỉ một lần.

—— ^^ —— ^^ ——

Chuyện Bình Võ vương và Chu thị tạo phản đã khiến Kính Nhân đế mặt rồng giận dữ, Kính Nhân đế chỉ còn một hơi tàn khi nghe thấy chuyện đại nghịch bất đạo này xảy ra, hơi tàn này rốt cuộc biến mất, trước khi đi còn để lại chỉ dụ, diệt cử tộc Chu gia, ban thưởng Bình Võ vương ly rượu độc.

Kính Nhân đế tại vị hai mươi mốt năm, Kính Nhân đế hoảng, thái tử Lê Nhất lên ngôi, sửa niên hiệu thành Quang Võ, lập thái tử phi Bùi thị làm hoàng hậu, tôn Tiết hoàng hậu làm thái hậu.

Trên con đường nhỏ hẹp có một chiếc xe ngựa đang chạy, xa phu vẻ mặt buồn bực hết nhìn đại đao

bên hông lại nhìn đến roi ngựa trong tay, ủy khuất hít vào vài cái, sau đó hung hăng đánh một cái, xe ngựa lại chạy nhanh thêm.

“Tử Ảnh, chúng ta đang đi đâu?” Lê Thấm nằm trong lòng Mộc Tử Ảnh, cười tủm tỉm. Khi nói chuyện còn nhìn ra ngoài màn xe, trong lòng cũng đồng tình tự nhủ: Xa phu Triệu Ly thực sự đã vất vả rồi, lần sau nhất định phải khao thưởng hắn thật hậu.

Mộc Tử Ảnh ôm nàng vào lòng nhẹ giọng nói: “Xuống phía nam đi, ta muốn đưa nàng đến Giang Nam thăm thú.”

Để cho phụ mẫu ta nhìn thấy con dâu của hai người, người mà con trai của họ cả đời này sẽ không rời không bỏ.

Lê Thấm chợt sững sốt, rồi chậm rãi nở nụ cười, “Ừm!”

Chàng đi nơi đâu, ta sẽ theo đến đó.

—— hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muu-sac>